

Giới thiệu Boss Xin Đừng Nóng Nảy

Nội dung chính của tác phẩm Boss Xin Đừng Nóng Nảy của tác giả Tuyết Nguyên U Linh kể về quá trình điều trị tâm lý trong vòng một năm của bác sĩ tâm lý và người bệnh khi cùng nhau sinh hoạt và cũng xảy ra những truyện mâu thuẫn lúc cương lúc nhu giao phong. . .Bác sĩ tâm lý Phương Nho đã ăngiấu nghề nghiệp chính thức của mình. Lấy tư cách là bạn cùng phòng vào ở chung với người bệnh nguy hiểm - Nguyên Triệt.Nguyên Triệt –một người bệnh đầy nóng nảy, bị cưỡng làm việc, thuộc trường phái hànhđộng, mắc chứng bệnh bạo lực, tính chiếm hữu tính dục siêu cường cung khuyết. Liệu diễn biến tiếp theo sẽ thế nào? Mời bạn đón đọc câu chuyện ngôn tình hiện đại với đề tài mới lạ này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mới Gặp

Editor: Du Bình

“Ngài Nguyên, ngài xác định là mời một bác sĩ tâm lý, chứ đâu có phải là một bảo mẫu?” Phương Nho nhìn nhìn tư liệu đặt trên bàn, không thêm động thủ lật xem

“Đừng vậy! Tôi biết đề nghị này có chút không hợp với quy củ. Nhưng thỉnh Phương tiên sinh hãy thông cảm cho tâm tình của một người làm cha. Nếu như không phải không còn cách nào, thì tôi cũng sẽ không làm đến nước này!” Đối diện Phương Nho là một lão gia mang gương mặt mỉm cười, ngữ khí thành khẩn. Trong ánh mắt cùng cả người đều phát ra uy nghiêm, không cần người khác phải nhắc đến tài trí hơn người và địa vị xuất thân của ông.

“Phải ở bên cạnh giám hộ một năm, đã thế còn phải giấu diếm thân phận là bác sĩ. Dưới tình huống như vậy, ông nghĩ tôi phải nhượng bộ mà phối hợp điều trị thế nào?”

Lão gia bắt đầu hít một hơi: “Nó là một người phi thường chán ghét việc người khác phân tích cách tư duy của mình, cũng không dễ dàng tiếp nhận chữa trị. Tôi đã hỏi qua không ít chuyên gia, kết quả đều là vô vọng, thậm chí còn phản tác dụng mà gia tăng thêm một tầng cảm xúc của nó nữa!”

“Nhưng căn bản là loại phương thức chữa bệnh này rõ ràng đã trái với quy tắc nghề nghiệp. Thành thật mà nói thì tôi thật sự rất khó tiếp thu!”

“Về điểm này thì tôi rất rõ ràng!” Lão gia nhẹ nhấp một ngụm trà, chậm rãi đáp: “Phương tiên sinh không cần lo lắng! Trước đó tôi sẽ cùng cậu ký tên lên một hợp đồng, nếu như trong quá trình điều trị phát sinh bất kỳ một tranh cãi nào, tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm của cậu, mà ngược lại sẽ bồi thường! Tôi chỉ cầu cậu dùng tài năng của mình mà giúp cho con tôi! Trong khoảng thời gian đó, cậu hoàn toàn không cần bận tâm đến các vấn đề khác, chỉ cần đem mình trở thành một người bảo mẫu bình thường là được!”

Phương Nho ngẫm nghĩ một hồi, nâng đầu lên nói: “Ngài Nguyên, tôi vẫn còn một nghi vấn! Trong nước có nhiều bác sĩ tâm lý ưu tú như vậy, tại sao ông cứ nhất quyết phải chọn tôi?”

Lão gia cười cười, trả lời: “Đầu tiên, là cậu mới về nước chưa lâu. Ở trong nước còn chưa nổi tiếng, cho nên có thể dễ dàng cho nó không có ngờ vực vô căn cứ. Cậu phải biết rằng, tất cả các bác sĩ tâm lý từ lớn đến nhỏ tại quốc gia này, nó đã đều gặp hết. Thứ hai, cậu còn trẻ, bề ngoài dễ nhìn, càng giống như một cậu thanh niên mới tốt nghiệp ra trường, sẽ không làm nó phản cảm. Cuối cùng, trừ bỏ bề ngoài tri thức, cậu còn am hiểu nhiều thứ, tính cách ôn hoà, phi thường thích hợp để chiêu cố nó!”

Phương Nho há miệng, nhưng không nói được gì!

Lão gia rất kiên nhẫn, lắng lặng chờ đợi cậu hồi phục...

Một lát sau, Phương Nho thay đổi tư thế ngồi, chậm rãi vươn tay, mở tập tài liệu ở trên bàn ra.

Ngài Nguyên thấy thế, khoé miệng lộ ra nụ cười.

Phương Nho nghiêm túc đọc nội dung của tập giấy.

Nguyên Triệt, hai mươi lăm tuổi, nguyên là con trai thứ hai của chủ tịch tập đoàn nhà họ Nguyên – Nguyên Thức.

Nguyên Thức là một tập đoàn rất mạnh, trong nước hay nước ngoài đều có rất có sức ảnh hưởng, tài sản thì không thể lường được. Mà người cầm quyền của Nguyên Thức lại là lão gia đang ngồi trước mặt cậu – Nguyên Phong. Dưới trướng Nguyên Phong còn có bốn người con: ba nam một nữ. Con trai trưởng Nguyên Trạch, nam thứ Nguyên Triệt, con gái ba Nguyên Tĩnh và cuối cùng là Nguyên Khê. Nguyên Trạch và Nguyên Triệt đều đang làm giám đốc, người đầu thường xuyên có mặt trên báo chí và phương tiện đại chúng, nhưng người sau thì tin tức lại rất ít.

Tư liệu nói anh ta chán ghét chụp ảnh cùng phóng vấn, cũng rất ít khi tham dự các bữa tiệc hoặc buổi gặp mặt mạng tính chất xã giao.

“Chỉ số thông minh của anh ta là 180?” Phương Nho nhủ mảy.

“Đừng vậy!” Lão gia cười tươi mang theo vài phần kiêu ngạo: “Nó là đứa con thông minh và có năng lực nhất trong cả bốn đứa! Đáng tiếc tính cách có chỗ thiếu hụt nên làm nó khi tiếp xúc có chút chướng ngại, người bình thường khó mà ở chung được.”

Phương Nho gật gù đầu, tiếp tục nhìn xuống.

Phần tư liệu này thật đầy đủ, ghi lại toàn bộ quá trình lớn lên của Nguyên Triệt, có cả thói quen, sở thích, đặc điểm tính cách, mọi thứ nhỏ nhất đều được lưu hết lại. Còn có một ít số liệu mà các chuyên gia phân tích lúc trước, làm cho Phương Nho đối với bệnh nhân sắp tới của mình có được nhận thức toàn diện hơn.

Cậu nhìn ra được Nguyên Triệt có một tư duy rất sinh động, lại có gan đổi mới, là một nhà lãnh đạo rất quyết đoán, lại biết tự mình phòng hộ ý thức, tính lực tràn đầy. Nhưng đáng giận, từ nhỏ đã có khuynh hướng bạo lực, thường xuyên ở vào tình trạng tập trung cao độ. Đây đúng là có biểu hiện gần giống như tính nóng nảy!

Lúc này, lão gia lại mở miệng nói: “Nó ở trước mặt người ngoài sẽ cố gắng áp chế cảm xúc, không làm gì thì sẽ không sao, trừ phi bị người ta cố ý làm nó tức giận. Nhưng ngay khi về đến nhà, nó sẽ thường xuyên bộc phát, phá đồ đạc, thậm chí còn giam mình trong phòng cả ngày. Thời điểm nó có con, tựa như là một con sư tử chuẩn bị đi săn mồi vậy. Gia đình chúng tôi rất thương nó, nhưng cũng rất sợ hãi. Vì vậy nó liền dọn ra khỏi nhà, tại Hoàng Đô mua một căn hộ sống một mình...”

Phương Nho im lặng lắng nghe, không phát biểu một điều gì...

Lão gia lại tiếp tục: “Từ khi dọn ra ngoài, không biết chúng tôi đã phải đổi cho nó không biết bao nhiêu bảo mẫu cùng hầu gái trong ba năm. Chưa một ai có thể kiên trì ở cạnh nó quá hai tháng. Công việc nở rộ đầy thành công, nhưng cuộc sống sinh hoạt thì hồng bét không ra cái gì cả!”

Phương Nho khép tư liệu lại, bình thản đáp: “Tình huống của cậu Nguyên cơ bản tôi đều hiểu. Bất quá phải tiếp xúc một thời gian mới có thể đưa ra kết luận được!”

“Nói như vậy, cậu là đã chấp nhận ca này?”

Phương Nho cười nói: “Chủ tịch Nguyên chức cao vọng trọng lại nhân nhượng trước một người thấp hèn như tôi. Thành từng ý nguyện, tôi làm gì có lý do để mà cự tuyệt? Huống hồ, ca này đối với tôi mà nói lại là một lời khiêu chiến không tồi đâu!”

“Thật tốt quá!” Lão gia vui lòng cười rộ lên, dừng một chút, lại nói: “Được Phương tiên sinh đồng ý khiến tôi thật cao hứng! Nhưng nếu muốn bước vào được thế giới của nó, đầu tiên hãy nhượng Nguyên Triệt từ từ tiếp nhận cậu!”

“Tôi biết!” Phương Nho giả hoạt mỉm cười “Kể cả có là thượng đế thì vẫn phải giống người thường đi thử việc để kiểm tra trình độ!”

“Hahaa!! Tốt!” Chủ tịch Nguyên khoái trá gật đầu: “Cậu yên tâm! Kể cả cậu có ‘thử việc’ không thành công, tôi sẽ đều phân phó đầy đủ thù lao cho cậu!”

“Về phương diện tiền bạc thì tôi không quan trọng lắm!” Ánh mắt Phương Nho lại dừng lên tập tài liệu trên bàn, bình tĩnh nói: “Tôi chỉ có một yêu cầu, phiền ngài Nguyên hãy an bài cho tôi một thân phận mới thật hợp lý!”

Ba tháng sau, tại khu cao cấp Hoàng Đô...

Nguyên Triệt vừa mới từ phòng tắm đi ra, chợt nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Hắn nhủ mảy, một bên lau khô tóc, một bên ra mở cửa.

Ngoài cửa xuất hiện một chàng trai khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo tuấn tú, gương mặt mộc mạc, được mái tóc mềm mại ôm lấy, đôi mắt như hai viên lưu ly trong suốt đầy trong sáng, đuôi mắt hơi hơi cong lên, thanh thuần lại mang chút biếng nhác, thoạt nhìn tựa như một con mèo Ba Tư (1) mềm mềm, khiến người ta có cảm giác muốn ôm vào sờ sờ ôm ôm.

“Ngày mới tốt lành thưa cậu chủ! Tôi là do Vương tiên sinh giới thiệu tới!” Chàng trai mở lời, thanh âm ấm áp, hiền lành, tạo cho người nghe được cảm giác thật thoải mái. “Vào đi!” Nguyên Triệt thu hồi ánh mắt, xoay người hướng trở lại trong phòng.

Phương Nho tùy tay đóng cửa lại, theo sau Nguyên Triệt, trong lòng thầm tỉnh tể đánh giá vị nhị thiếu gia này. Người này tựa như là một vị chân nhân vậy, ngũ quan có chiều sâu đẹp tựa điêu khắc, phảng phất một chút hương vị đàn ông phương tây. Mái tóc ướt sũng tùy ý rủ trên trán, đem đôi ngươi sắc bén thoáng che lấp. Vừa rồi hắn ta chăm chú nhìn cậu, mang theo vài phần soi mói cùng xem kỹ, hết như đang duyệt binh, cấp cho kẻ đối diện một áp lực khó để mở miệng. Thân hắn cao tầm 180cm, cơ bắp thân trên rắn chắc, tràn ngập gợi cảm, phía dưới mặc một cái quần rộng thùng thình làm lộ ra đường cong vòng eo đầy hoàn mỹ, càng tương xứng với nửa trên hơn nữa!

Phương Nho không khỏi cảm thán. Người đàn ông này đều tập hợp được tất cả các khí chất làm cho toàn bộ phụ nữ đỏ mặt tim đập ngay lần đầu tiên chạm mặt.

Đi vào trong phòng, lọt vào tầm mắt của cậu chính là một đồng hồ hỗn độn. Sàn nhà, ghế sa lông, nơi nơi đều rơi rớt quần áo bẩn cùng rác rưởi, đồ dùng sinh hoạt tùy ý quăng quật, gạt tàn đầy mẩu thuốc đến nỗi tàn thuốc vãi đầy trên mặt bàn, cửa sổ mở rộng, bức màn theo gió đong đưa, kèm theo âm thanh hỗn độn của đường phố phía dưới.

Phòng khách rộng mở, thiết kế tao nhã. Đáng tiếc sắc điệu lãnh túc, không có lấy một thứ gì trang trí màu sắc, có vẻ có chút đơn điệu.

Thói quen sinh hoạt quá kém! Suy ra phẩm chất thấp! — Đây là Phuong Nho ở trong lòng đánh giá!

Nguyên Triệt đặt khăn mặt lên ghế, mở miệng nói: “Nếu là Vương thúc giới thiệu cậu tới thì cậu phải hiểu được quy củ. Từ nay cậu sẽ ở tại phòng cho khách, phụ trách nấu nướng, quét tước vệ sinh. Trừ bỏ cuối tuần, tôi sẽ không về ăn trưa, cậu chỉ cần làm bữa sáng và tối. Nếu không có chuyện gì thì đừng quấy rầy tôi. Nhà tôi có hơi lộn xộn, tôi cho cậu nửa tháng! Nếu nửa tháng sau tôi không nói cậu phải đi, thì hãy tiếp tục ở lại. Nghe rõ chưa?”

“Ân! Tôi đều hiểu được!” Phuong Nho lộ ra mỉm cười, biểu tình ấm áp, không có chút luống cuống.

Nguyên Triệt nhìn cậu khác, lại tiếp lời: “Cậu gọi là Phuong Nho? Tôi đã xem qua thông tin của cậu: sinh viên vừa mới tốt nghiệp, vì cái gì mà phải làm bảo mẫu?”

“Tôi là nghệ sĩ đàn dương cầm, ở trong nước cũng không dễ tìm việc!” Phuong Nho trả lời “Tôi am hiểu nấu nướng, lại được gia đình gia giáo đầy kinh nghiệm chăm sóc nhà cửa. Thấy Vương tiên sinh còn trống một chân làm bảo mẫu tại gia nên tôi liền tranh thủ nhận việc luôn!”

“Được rồi! Trước hết cậu hãy dọn qua cái nhà, trước giờ cơm chiều đừng đến quấy rầy tôi!” Nguyên Triệt không có hứng thú nói chuyện, lập tức xoay người trở về phòng riêng của mình, đem Phuong Nho một mình giữa gian phòng khách bẽ bộn.

Phuong Nho bắt đầu dĩ cười cười, vén tay áo lên... Kiếp sống bảo mẫu của cậu chính thức bắt đầu!

Chiều chạng vạng, Nguyên Triệt mới ra khỏi cửa đã nghe thấy một cổ hương thơm cơm chiều. Đến phòng khách, mấy cái bàn, loạn đã không còn thấy, mà thay vào đó là một mảnh sạch sẽ đến bất ngờ!

Nguyên Triệt âm thầm gật đầu. Phuong diện vệ sinh: cho qua!

“Cậu chủ! Đồ ăn lập tức sẽ có! Mời cậu ngồi!” Phuong Nho đứng dậy khỏi ghế, hướng phòng bếp đi tới, sau đó mang theo đồ ăn quay lại đặt lên bàn.

Cậu làm mấy món mặn một món canh, đều là các món ăn gia đình đơn giản, bình thường.

Nguyên Triệt nhìn thức ăn trên bàn, đầu đi thanh sắc của bản thân mà giờ đưa lên ném thử...

Hương vị tuyệt ngon!!! Duyệt 100 điểm!

“Cậu cũng mau ngồi xuống ăn đi!” Nguyên Triệt đột nhiên hướng Phuong Nho, chỉ sang ghế đối diện.

“A! Không được đâu cậu chủ!”

“Mau ngồi xuống! Đừng để tôi nói đến lần thứ hai!” Trong mắt Nguyên Triệt hiện lên chút không kiên nhẫn.

Phuong Nho không chối từ nữa, mang bát đĩa rồi ngồi đối diện Nguyên Triệt.

Ánh chiều tà xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, làm loang lên bàn một tầng sa mỏng màu hồng nhạt.

Hai người đối diện nhau, lặng lẽ dùng cơm...

Nguyên Triệt biểu tình chuyên chú mà lãnh túc, giống như đem chuyện ăn cơm biến thành một loại công việc. Không có chút cảm giác thả lỏng, thoải mái nào. Hẳn chính là một điển hình của động vật ăn thịt, rau dưa hầu như không động đũa, nhưng món ăn mặn ngược lại thì rất nhanh! Động tác dùng cơm cũng sạch sẽ, lưu loát như tác phong nói chuyện của chính bản thân hắn. Khiến ấn tượng ban đầu của Phuong Nho về hắn cũng không tệ lắm.

Thoáng yên tâm, trừ bỏ rau dưa thì mấy món khác đều là căn cứ vào danh sách yêu thích của Nguyên Triệt mà nấu. Cậu không muốn ngày đầu tiên bị cuốn gói đuổi đi vì mấy chi tiết vụn vặt.

Sau khi ăn cơm xong, Phuong Nho dọn dẹp sạch sẽ đầu đầy, liền pha cho Nguyên Triệt một ly trà Long Tĩnh (2).

“Tôi nhìn thấy trong tủ có một hộp trà nên đã tự ý pha cho cậu một ly!”

Nguyên Triệt ngửi hương trà, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Viết lại số điện thoại cho tôi! Rồi mau về nhà thu vén đồ đạc!”

Rồi còn ném cho cậu một danh thiếp: “Đây là số của lái xe, y sẽ giúp cậu!”

“Cảm ơn cậu chủ!” Phuong Nho lộ ra vẻ ôn thuận tươi cười: “Vậy xin phép cậu tôi đi trước!”

Nguyên Triệt từ chối cho ý kiến, gật đầu.

Đợi Phuong Nho rời đi, hắn lập tức lấy điện thoại ra bấm một dãy số: “Dylan! Giúp tôi điều tra một người!”

(1) Mèo Ba Tư là giống mèo có nguồn gốc từ Iran, lông xù mắt hip rất đáng yêu! Nhưng thường được gọi bằng cái tên rất quý sò tộc: Hoàng Tử Ba Tư hay vương giả. Nhà Du Du cũng đang nuôi mấy em chánh mèo này đó

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Thí Nghiệm

Editor: Du Bình

Sáng sớm, Phương Nho rửa mặt, chải đầu xong xuôi liền tới phòng bếp chuẩn bị bữa sáng. Cậu từ trước tới giờ đều có thói quen ngủ sớm dậy sớm rất tốt, một ngày ba bữa rất đúng giờ.

“Sớm tốt lành thưa cậu chủ!” Phương Nho thấy Nguyên Triệt vào phòng khách, cười rộ: “Bữa sáng hôm nay là sandwich cùng với sữa ấm!”

Nguyên Triệt ngồi xuống, lắc đầu: “Tôi không thích uống sữa! Hãy đổi cho tôi nước trái cây hoặc cà phê!”

“Được ạ!” Phương Nho đổi cho hắn một ly nước trái cây.

Nguyên Triệt cắn một ngụm sandwich, mày nhăn lại, sau đó không vui mà đem sandwich ném trở lại đĩa, không nói một lời liền rời bàn ăn.

Phương Nho nhìn về miếng bánh chỉ cắn có một miếng — không uống sữa cũng không ăn rau. Cho dù ở giữa kẹp một miếng rau xà lách cũng không nguyện ý ăn. Phương Nho biết hắn không thích ăn thứ đồ này, vừa rồi chỉ là muốn làm một thí nghiệm một chút để kiểm tra xem hắn kiêng ăn thứ gì. Hiện tại đã có kết quả. Rõ ràng là không chỉ có một chứng bệnh nóng nảy, mà còn ăn thực phẩm đầy mỡ nữa!

Nửa giờ sau, Nguyên Triệt một thân tây trang gầy da ra khỏi phòng.

Ở cửa nhà, Phương Nho đưa cho hắn một cái túi nhỏ: “Cậu chủ! Bữa sáng nay cậu chưa ăn cái gì, hãy mang cái này theo ạ!”

“Cái gì vậy?” Nguyên Triệt mắt đều không nâng, chỉ thuận miệng hỏi một câu.

“Thịt gà khô cùng với ô mai tự làm!”

Nguyên Triệt dừng một chút, tiếp nhận nó rồi đi khỏi.

Tiền vị thiếu gia này ra cửa, Phương Nho nhìn chung quanh một vòng, sau đó vào thư phòng.

Bất đồng với phòng khách, thư phòng của Nguyên Triệt thật sạch sẽ. Bên phải là kệ sách màu đen chiếm cứ chính giữa một mặt tường. Mặt trên của cuốn sách từ từ trái qua phải, dựa theo thể loại mà sắp xếp chỉnh tề. Bàn làm việc thật to hướng ra cửa sổ, trên mặt chỉ có một máy tính. Bàn làm việc nhỏ hơn phía sau có cái giá nhỏ, bừa bãi phóng một ít văn kiện. Bên trái là một bộ sofa da cùng bộ bàn trà mộc mạc, cạnh sofa là tủ đứng trưng cất mấy bình rượu đồ.

Toàn bộ không gian chỉ là cảm giác đơn giản, nghiêm túc và không có chút ảm áp nào...

Phương Nho rời khỏi phòng, tuy rằng mục tiêu của cậu là chữa trị mới tìm đến, đối với việc xâm phạm nơi riêng tư của người khác lại không hứng thú. Vừa rồi xem xét thư phòng của Nguyên Triệt là do muốn tìm hiểu sâu đặc điểm sinh hoạt cùng thói quen của người này. Thứ hai là làm chút việc quét tước cần có của bảo mẫu, Nhưng hiển nhiên, thái độ đối đãi phòng làm việc của vị thiếu gia này so với phòng khách là hoàn toàn bất đồng. Trong này chỉ cần vỗ vỗ vài cái là đã sạch bóng bụi rồi.

Phương Nho lại đến phòng ngủ của hắn. Không ngoài sờ liệ, vẫn là sự trống trơn, phóng đảng. Trừ bỏ giường kingsize có chút khoa trương nếu nhìn từ ngoài vào thì mấy thứ khác đều chẳng có gì. Từ trong ra ngoài đều lạnh như băng, khiến cho chính người bình thường cũng phải buồn đến mức cả lỗi.

Trở lại phòng của chính mình, Phương Nho mở laptop, bắt đầu một hồ sơ bí mật, ghi lại những gì mình đã quan sát được trong ngày.

Nguyên Triệt đến văn phòng, trước tiên mang văn kiện chỉnh lý ra xem, nhìn đồng hồ, giờ hành chính còn những mười phút. Vì thế hắn liền lấy cả mèn mà Phương Nho giao cho lúc sáng, mở nắp, bên trong liền thấy những món ăn được xếp theo thứ tự gồm thịt gà khô, ít ô mai cùng chocolate.

Chocolate?

Nguyên Triệt không để bụng mà nhướn nhướn mày, gọi thư ký mang một ly cà phê đến, sau đó một bên xem thông tin mới cập nhập trên máy tính, một bên hưởng dụng bữa sáng.

Mấy món này không nằm trong diện chán ghét của hắn, ô mai khai vị khá được, hắn ăn cũng không đến nỗi nào. Trong lúc lơ đãng bỏ một viên chocolate vào miệng, lập tức tan ngay trong miệng, loang ra hương ngọt ngập tràn đầu lưỡi, còn vương chút vị rượu đỏ mềm mại như tơ lụa.

Àn? Động tác của Nguyên Triệt bất chợt ngừng lại, nhìn về mấy viên chocolate, độ ngọt vừa phải, mềm nhưng không dính. Hắn nhìn không được lại ăn thêm một viên, lúc này hương vị liền bất đồng, ở giữa mang loại hạt giòn giòn, còn có vị rất ngọt.

Năm viên chocolate đơn giản nhưng lại mang năm mùi vị khác nhau. Hắn là người kia là một người rất biết quan tâm đi?

Trên mặt Nguyên Triệt liền lộ ra biểu tình hơi hơi hài lòng.

Bất quá, tâm tình tốt đẹp không duy trì được bao lâu. Tại hội nghị kế tiếp, bởi vì có một vị giám đốc phạm sai lầm mà tất cả mọi người đều như bị ném vào bắc cực bởi hàn khí phát ra từ hắn.

Giờ tan tầm, lái xe nom nóp lo sợ đưa Nguyên Triệt về nhà. Nguyên Triệt lạnh lùng mở cửa, sau đó “Phanh!” một tiếng đem cửa đóng lại, chân đá rớt giày ra khỏi, cầm lấy cái gạt tàn thuốc lá ném vào tường tạo ra âm thanh vỡ vụn loảng xoảng.

Phuong Nho nghe thấy tiếng động, từ trong bếp lò đầu ra nhìn. Phát hiện Nguyên Triệt như một trận cuồng phong cuốn lá, phá tung mọi đồ vật trong phòng khách.

Cậu không nghĩ đến việc ngay ngày hôm sau liền được diện kiến bộ mặt khi nổi giận của người kia. Thật giống như một vị gọi là hung thần ác sát, mỗi lần điên lên là lại một lần phá, cái bàn cái chén phải chịu khổ dưới tàn sát; một hồi ngồi xuống một hồi đứng lên, biểu tình phần khởi, tựa như hoàn toàn không thể kiềm chế được. Khó trách trong nhà không bày thứ gì quá cực phẩm, dưới sự phá hoại của hắn, bất luận cái gì có đắt đỏ đẹp đẽ đến đâu cũng sẽ chết thật thảm!

“Nhìn cái gì?” Ánh mắt chim ưng của Nguyên Triệt thẳng tắp bắn về phía Phuong Nho.

Phuong Nho liền giờ lên con dao đang cầm trên tay, cúi đầu: “Xin lỗi cậu chủ! Tôi không biết là không thể nhìn! Tôi đi nấu cơm đây ạ! Cậu cứ tiếp tục đi!”

Nói xong, quay đầu vào trong, tiếp tục xào xào nấu nấu.

Nguyên Triệt ngẩn người, cái gì gọi là “Cậu cứ tiếp tục đi!”? Cậu ta cho là đang xem diễn phim sao? Hừ lạnh một tiếng, Nguyên Triệt đem áo khoác cởi ra, vút lên sa lông, nằm lên sofa, rút ra một điếu thuốc, châm lửa. Hít vài hơi, lại mãnh liệt hướng đến bàn trà đá một cước, buông cả vật, về mặt phiên nào.

Phuong Nho nghe bên ngoài không còn động tĩnh, liền ra khỏi bếp, mở cửa sổ lớn, đem đồ ăn nhẹ ra phòng khách.

Tiếp theo, cậu rót một ly trà sữa, nhẹ nhàng đặt xuống bàn trà cạnh Nguyên Triệt rồi tránh ra, lấy dụng cụ dọn dẹp bắt đầu quét tước lại gian phòng.

Nguyên Triệt không để ý cậu, hắn sợ mình sẽ không chế trụ được mà lấy đồ ném người. Nhưng Phuong Nho thật thức thời chưa có tới quấy rầy hắn, chính là nhẹ nhàng tự nhiên đi qua.

Bên tai truyền đến âm ly trà được đặt xuống, một mùi thơm ngát thân nhiên truyền vào cánh mũi. Nguyên Triệt quay đầu, nhìn thấy chành chéch trên bàn trà một ly trà sữa, khói bay nhẹ nhẹ, màu be nhàn nhạt.

Đột nhiên cảm thấy miệng tràn ngập chua xót, cánh tay vừa mới nghiền nát mọi thứ bỗng đưa ra bưng lấy ly trà.

Uống một hơi, tâm tình bình tĩnh hơn một chút, hắn bắt đầu chú đến thân ảnh đang bận rộn đằng xa.

Phuong Nho chính là thứ duy nhất khiến Nguyên Triệt nhìn chăm chú. Từ bên ngoài từ từ hướng trong co người lại, không chút khấn trương, động tác không nhanh cũng không chậm. Không giống như đang lau dọn, ngược lại như đang vẽ, điểm, câu, cong, phát,.. nếu có âm nhạc, hắn hoài nghi người này chắc chắn là đang nhảy rồi!

Trải qua một màn bát nháo ban nãy, cậu chẳng những không sợ hãi, lại có thể bảo trì được tâm tình thoải mái tự nhiên, thật sự là có chút bất khả tư nghị.

Phuong Nho vẫn luôn ở cạnh Nguyên Triệt, khoảng cách chỉ hơn khoảng một bước. Nguyên Triệt không xuất ra bất luận một biểu tình chán ghét hay cảm xúc tức giận nào. Chỉ là thân nhiên liếc mắt nhìn cậu.

Phuong Nho cười cười, mang rác rưởi ra ngoài bỏ đi.

Rồi về phòng đổi bộ quần áo thơm mát hơn, tiếp tục tắt bật dọn com, xong xuôi mới hô: “Cậu chủ ra ăn com!”

Nguyên Triệt đứng dậy đến cạnh bàn, thẳng tắp nhìn chằm chằm Phuong Nho, lạnh lùng hỏi: “Cậu không có gì muốn nói sao?”

“À? Cậu chủ muốn tôi nói cái gì ạ?” Phuong Nho nhìn lại hắn, cặp mắt lưu ly ánh mắt lộ ra vài phần hoang mang.

“Vừa rồi cậu không thấy bộ dáng của tôi sao?” Nguyên Triệt xì mặt, ngữ khí âm trầm.

“Tôi có thấy!” Phương Nho sờ sờ mũi, hơi cúi thấp đầu, vài sợi tóc theo động tác rủ xuống trán “Kỳ thật trước khi đến đây, Vương tiên sinh đã nói trước với tôi nên tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý thừa cậu chủ!”

“Có thật không? Cậu một chút còn không thấy sợ?”

“Ân! Tôi cũng đã luyện qua võ thuật rồi!” Phương Nho ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười thiên sứ (.

Nguyên Triệt bị ánh mắt đơn thuần ấy liếc một cái, chỉ cảm thấy những điều mình muốn nói ra bị nghẹn ứ tại yết hầu, phun ra không được mà nuốt vào chẳng xong. “Tôi cũng đã luyện qua võ thuật rồi!” là có ý gì? Chẳng lẽ là nếu mình đánh nhau với cậu ta thì cậu ta nhất định sẽ không chịu thiệt?

“Có học qua võ thuật? Tốt đấy! Từ nay nếu có cơ hội tôi sẽ thỉnh giáo cậu vài chiêu xem sao?” Nguyên Triệt đem ánh mắt soi mói mà nhìn cậu từ trên xuống dưới. Cậu cao lăm cũng chỉ tầm 175cm, khung xương tinh tế, trên tay không có chút bắp, bước đi nhẹ nhàng, khí chất thư sinh. Có chỗ nào giống với “luyện qua võ thuật” chứ?

“Ân! Được thôi a~” Phương Nho sáng khoái đáp ứng.

Nguyên Triệt không dám khinh thường. Có lẽ cậu chính là dạng người “thâm tang bất lộ” (1)?

Ăn xong bữa tối, Nguyên Triệt vào phòng làm việc, mở máy tính, phát hiện mình có một thư tín mới. Người gửi là Dylan, chắc là y có kết quả điều tra rồi. Hắn mở thư, nghiêm túc xem.

Phương Nho hai mươi ba tuổi, người thành phố A, cha mẹ mất sớm, tốt nghiệp học viện âm nhạc H, khoa đàn dương cầm.

Nguyên Triệt nhìn một tập tài liệu khác trên bàn, phần tư liệu này với lý lịch lần trước Vương thúc giao cho hắn không có điểm gì quá khác biệt. Chẳng lẽ hắn thực sự quá đa nghi?

Khoé miệng Nguyên Triệt lộ ra một tia cười mỉa mai. Cứ coi như là hắn quá đa nghi đi! Hắn không muốn miệt mài theo đuổi cái gì. Chỉ cần người kia thành thật giúp hắn xử lý chuyện nhà thì những thứ khác đều không quan trọng. Ở chung hai ngày, hắn đối với tiểu tử cũng khá vừa lòng, trừ nghệ không tồi, tính cách lại ôn thuận không đáng ghét.

Chỉ mong cậu có thể ở lại lâu một chút, hắn thật sự cảm thấy chuyện đổi người lại đến là phiền!

Bên kia, một chàng trai đang ngồi trước máy tính, cả người run rẩy dè dặt giọng: “Ông chủ! Người vạn vạn lần đừng trách tôi! Đại boss phái người đến nã súng vào đỉnh đầu của tôi! Tôi không thể không vì bọn họ mà làm! Kỳ thật, bác sĩ tâm lý có một người bạn bên cạnh cũng không phải rất tốt sao?”

Ngày kế tiếp, Phương Nho bắt đầu bước thí nghiệm lực không chế của Nguyên Triệt, cũng thuận tiện cải thiện hoàn cảnh sinh hoạt của hắn. Ví dụ như, gia trang một chút sắc thái ấm áp vào căn nhà.

“Phương Nho! Đây là cái gì?” Nguyên Triệt chỉ vào hai cái gối ôm hình con hồ ly, sắc mặt tối tăm hỏi.

“A! Đây là gối ôm của tôi!” Phương Nho ôm lấy cái gối, tựa mặt vào nó, nhu đạo: “Tôi cảm thấy trên ghế sa lông có hai cái gối ôm với tựa sẽ rất thoải mái! Cậu chủ không vui sao?”

Nguyên Triệt nhấp hế miệng, nhìn người kia chôn mặt trên người con hồ ly. Cảm thấy mình có chút ngứa ngáy khó hiểu, miệng cứng ngắt: “Cậu thích thì cứ để đấy!”

“Cảm ơn cậu chủ!”

“Nhưng mà phải đặt ở chỗ tôi không ngồi!”

Phương Nho nghe vậy, nhìn qua trái nhìn qua phải, sau đó hai mắt sáng lên, đem gối ôm hồ ly đặt ở hai bên tay vịn, mỗi bên một cái.

“Cậu chủ xem để thế này được chưa? Chỗ tay vịn cậu hẳn sẽ không ngồi vào phải không?”

“...” Nguyên Triệt im lặng nhìn chỗ cậu đặt hồ ly, cảm thấy cả bộ sôpha cách điệu đều bị chúng nó làm hỏng hết cả!

Lại đến bữa sáng...

“Phương Nho! Đây là cái gì?” Nguyên Triệt chỉ vào chén đĩa có một quả trứng trần nước sôi vẽ mặt cười, biểu tình vận vẹo.

“Bữa sáng với trứng trần và thịt hun khói vui vẻ!” Phương Nho lại mang lên một ly nước trái cây “Perfect!”

Có chỗ nào là Perfect?! Cái khuôn mặt tươi cười kia sao lại vận vẹo như vậy?

“Đều là món cậu thích! Thỉnh cậu mau hung hăng hưởng thụ đi!”

“...” Cậu xác định là tiếng Trung của mình không có vấn đề chứ?

Giờ nghỉ trưa...

Nguyễn Triệt mở hộp đồ ăn Phương Nho giao cho mình ra, thiếu chút nữa là bị hộp bánh quỳ dẹt làm cho mù mắt. Mỗi miếng bánh quy đều có hình dạng bất đồng: xe đạp, ô tô, ca nô, xe tăng, súng lục, bom, đạn pháo, hỏa tiễn... Hắn cảm thấy Phương Nho có được một đại não đủ để chinh phục cả thế giới, nếu kém hơn thì có thể chế tạo được cả bom nguyên tử! Từ từ, nếu mấy cái bánh này mà mang hình con mèo thì nó sẽ chính là bom nguyên tử!

“Phương Nho! Ngày mai cậu mà còn chuẩn bị cái thứ này cho tôi thì tôi sẽ trừ ngay tiền lương của cậu!” Nguyễn Triệt rống giận với cái điện thoại.

Phương Nho cúp điện thoại, cậu thấy vui! Hoàn toàn không lấy sự uy hiếp của hắn là cái vấn đề gì đáng lo ngại cả!

Cậu làm mấy cái này không chỉ là muốn cải thiện sinh hoạt của hắn. Mà cũng là muốn tạo một con đường thích hợp để dẫn dắt được tâm tình của hắn!

Nguyễn Triệt luôn mang tiềm thức sợ hãi không thể khống chế được. Cho nên không có lúc nào là không tạo cho chính mình áp lực. Chờ đến lúc không thể kiềm được nữa, cảm xúc sẽ như mưa rền phát tiết hết. Sinh hoạt đảo lộn hiển nhiên không đủ chạm đến giới hạn của hắn, chỉ có công việc mới khiến thần kinh hắn bị buộc chặt mà thôi.

---

(1): ngụ ý rằng là một con người nguy hiểm ngầm ý =)))

Hồng có gối đệm con hồ ly nhưng có gối cáo đỏ =))

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Xã Giao

Editor: Du Bình

Nguyễn Triệt vừa mới rời khỏi phòng ngủ liền nhìn thấy Phương Nho một thân mặc quần áo thể thao từ bên ngoài trở về, mấy sợi tóc trước trán còn vương chút mồ hôi, hai gò má phồng hồng, đôi ngươi còn che đầy chút mệt mỏi sau khi vận động.

“Cậu vừa đi đâu về vậy?” Hắn hỏi.

“A? Cậu chủ sao hôm nay lại dậy sớm vậy?” Phương Nho cầm khăn mặt lau mồ hôi, cười nói: “Tôi vừa đi chạy bộ về. Trước đây tôi đều có thói quen chạy bộ, nhưng nay công việc thay đổi nên thói quen này đã lâu chưa được duy trì rồi!”

Nguyễn Triệt nhìn cậu một lúc lâu khiến cậu phải vội vàng bổ sung: “Cậu chủ cứ yên tâm là tôi sẽ không chênh mảng làm việc đâu! Sau khi đi chạy về sẽ tắm rửa giữ vệ sinh ngay!”

Nguyễn Triệt quay đầu, lập tức ngồi lên ghế sa lông, cầm lấy tờ tạp chí mới được giao đến sáng nay mà đọc đọc.

Phương Nho cười cười, nhẹ nhàng đi vào phòng. Nhưng vừa mới đóng cửa lại, mặt của cậu liền nhăn thành một đoàn, vuốt vuốt thắt lưng than ngắn thở dài: “Ôi! Bao nhiêu năm không chạy rồi! Cái lưng đáng thương của tôi!”

Nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, Phương Nho liền một mạch tiến đến bếp nấu cho Nguyễn Triệt một bữa sáng ngon lành. Vừa mới đập được quả trứng ra bát thì thanh âm của Nguyễn Triệt đã truyền tới từ phía sau: “Sáng nay ăn mì sao?”

“Dạ đúng thưa cậu chủ!” Phương Nho tự nhiên đáp lại.

“Tôi không muốn ăn mì nước! Muốn ăn mì trộn!” Nguyễn Triệt lại nói.

“Được ạ!” Phương Nho lấy từ tủ lạnh ra một khối thịt, khoai tây và một ít lá thơm chuẩn bị nấu ăn.

“Không cần cho những thứ gì màu xanh vào, kể cả lá thơm, khoai tây, đậu đỗ hay củ quả!”

Động tác của Phương Nho thoáng dừng một chút, cậu liền quay đầu hỏi hắn: “Vậy cậu muốn dùng kèm với gì vậy?”

“Tùy cậu! Tóm lại không được bỏ mấy cái kia vào, nhưng vẫn phải thật ngon!”

Lưu lại những lời này xong, Nguyễn Triệt liền tiêu sái mà dời đi...

Ồ? Nhị thiếu gia vừa mới nói cái gì vậy??

Phuong Nho nhìn đồng nguyên liệu trên tay, biểu tình đầy rối rắm. . .

Hai mươi phút sau, Phuong Nho bung một đĩa mỳ đi ra.

Nguyên Triệt nghiêm túc xem thật kỹ, đây là một đĩa mỳ pha màu sắc hồng hồng đỏ đỏ, không một chút màu lục, cũng không có màu da. . .

“Cái này là cái gì?”

“Cậu hãy ném thử đi ạ! Tuyệt đối không có rau xanh, lá thơm, khoai tây, đậu đỗ cùng với củ quả!” Phuong Nho cười như gió xuân mời hân.

Nguyên Triệt cầm đĩa quấy quấy vài đường, sau đó xoay một vòng tròn đưa một đĩa mỳ vào trong miệng. Mới ăn được một nửa mà chân mày hân đã co rúm vài cái. Tựa như đang ần ần, mắt vài giây mới có thể mang sợi mì nuốt xuống, sau đó uống một hớp nước trái cây thật là lớn!

“Mùi vị thế nào thưa cậu chủ?” Phuong Nho cầu hỏi ý kiến.

Khóe miệng Nguyên Triệt giật giật một cái: “Cũng được!” Là phi thường tạm được!!

Người này thế mà lại đi bỏ thêm sốt cà chua vào thịt ngâm giấm, chua đến độ hân muốn rụng cả răng! Tuy rằng hân cũng rất thích những món chua, nhưng chua như thế này, thật phiền cậu ta có thể làm ra được nó! Tại sao cậu ta không trực tiếp là mỳ trộn thịt cơ chứ? Nhìn biểu tình của cậu ta lúc đấy làm sao mà lại không thể hiểu được hả trời?

Bất quá mấy đĩa sau lại thích ứng được cái thứ chua lẽ kia khiến không thể không thâm bội phục bản thân mình quá “cường hân nhũ đầu” (1)!!

“Cậu sao lại không ăn?” Nguyên Triệt nhìn về phía Phuong Nho đứng ở một bên, hỏi.

“Tôi lúc đi chạy bộ về đã ăn qua rồi ạ! Là bánh bao nóng cộng với một chén đậu phụ sốt tương hàm hập nóng! Hương vị thì tuyệt cú mèo luôn!” Phuong Nho mang về mặt hời hợt báo cáo lại cho hân.

Nguyên Triệt háp hé miệng, tiếp tục xoa mặt, biểu tình như không để ý đến cậu mà một hơi tiếp tục cầm cúi ăn tiếp.

Ăn được một nửa, hân đột nhiên bỏ lại: “Không ăn nữa!”. Đứng dậy về phòng riêng, nhưng sau một hồi liền thay đổi một thân tây trang đi ra, chuẩn bị đi làm.

Phuong Nho vội vàng trao cho hân một cái giỏ: “Đây là điểm tâm hôm nay của cậu!”

“Hôm nay không cần!” Nguyên Triệt “Phanh!” một tiếng mà mang cửa chuẩn bị phá nát.

Phuong Nho nhìn chằm chằm cái cửa đóng chặt, sờ sờ cằm, lộ ra biểu tình như đang suy nghĩ điều gì đó. . .

Tập đoàn Nguyên Thức – tầng cao nhất. . .

Nguyên Triệt sau một hồi bận bịu công việc, theo thói quen mà lấy hộp đồ ăn. Mà sờ soạng cái ngăn trống không một lúc mới chợt nhớ ra là hôm nay không có mang theo. Trong khoảng thời gian Phuong Nho đến làm bảo mẫu, cậu sẽ vì hân mà chuẩn bị một ít đồ ăn vặt. Tuy là hơi cổ quái, nhưng tâm tư thì lại rất tốt, làm hân có một cảm giác đảm bảo rằng trong một đồng thực phẩm quái dị sẽ tìm được món rất hợp với khẩu vị của bản thân.

Buổi sáng nay vì cảm xúc khó hiểu khiến hân cự tuyệt hộp đồ ăn của Phuong Nho. Chính hành động này làm lòng hân hiện tại dấy lên cảm giác trống vắng, mà cái thứ cảm thụ này nó cứ nao nao thế nào ấy!

Nguyên Triệt phiền não mà gãi gãi vài sợi tóc, gọi thư ký mang một ly cà phê vào, thuận tiện nói cô ta gọi giám đốc cùng cấp dưới đang tiếp quản đề án mới nhất của tập đoàn đến họp. Thư ký biểu tình cổ quái, thâm thương cho cái nhóm đề án kia thật bi ai. Cô nhớ rõ rằng dự án này mới được đề xuất lên buổi họp mà thôi. . .

Quả nhiên, cả một nhóm đều mang tâm trạng nơm nớp lo sợ mà đi vào văn phòng của Nguyên Triệt. Nửa giờ sau tất cả đều đeo mặt xám tro mà chối chết chạy thoát thân. Gió bão ngang qua, nhìn vào văn phòng thì không khác gì một chiến trường hỗn loạn. Cô nàng trợ lý đã đầy sáng suốt mà quyết định chờ giờ nghỉ trưa mới dám lò dò đi vào thu dọn đồ mà bảo toàn mạng sống của mình.

Mọi người ai ai cũng biết hân chính là một kẻ cuồng làm việc, hợp tác với bất kỳ ai cũng đều cẩn thận, tỉ mỉ, đối với cấp dưới thì yêu cầu cực nghiêm khắc. Tính tình hân cực nóng nảy, mà mặt thì vẫn lạnh như tiền nên ai nấy đều len lén gọi hân là “Mặt lạnh bạo long”. Công ty từ cao đến thấp không người nào dám ngỗ nghịch phạm thượng, đối với hân là vừa sợ hãi vừa chịu phục. Sự hân chính là sự cường ngạnh cùng nóng nảy, còn phục là phục năng lực làm việc dồi dào của hân. Đối với người tài, Nguyên Triệt chưa bao giờ keo kiệt trong chuyện tiền thưởng, có thể nói chế độ đãi ngộ của Nguyên Thức là hào phóng nhất!

Nhưng hân rất ít khi vô duyên mà đi trách cứ cấp dưới, lại càng không có chuyện tùy tiện hạ bậc, chính người chỉ lệnh. Chỉ là hôm nay hơi có chút khác thường, là do cảm xúc không được ổn định chăng?

Sang ngày thứ hai, Phuong Nho theo thường lệ đi chạy thể dục. Nguyên Triệt đứng nơi cửa sổ lẳng lẳng nhìn theo bóng dáng cậu xa dần. . .

Chờ cậu trở về thì Nguyên Triệt đã ngồi chờ ở phòng khách được nửa giờ. Hắn lại phát hiện trên tay Phương Nho cầm một đóa hồng, không đợi hắn hỏi, Phương Nho đã chủ động khai ra: “Đây là nài nài ở tòa biệt thự bên kia tặng cho tôi, cậu chủ có thấy đẹp không?”

Đem hoa hồng đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, Phương Nho biểu tình giãn ra, đôi mắt cười cong cong: “Minh thật là có mị lực~”

Khóe miệng Nguyên Triệt hơi co lại, lẳng lặng theo dõi cậu, một câu cũng không thể nói được ra...

Phương Nho nhìn trái nhìn phải không thể tìm được bình cắm hoa, chỉ có thể cắm tạm nó vào một cái ống hình trụ sau đó đi thay quần áo rồi tắt bật đi chuẩn bị bữa sáng.

Lần này vẫn như cũ, Phương Nho không cùng Nguyên Triệt dùng cơm. Hiển nhiên là đã ăn ở bên ngoài, sau vài ngày vẫn là như vậy. Duy nhất có một điểm chính là Phương Nho bắt đầu hướng Nguyên Triệt mà đề cập một ít thông tin về mấy thứ xung quanh khu này. Tỷ như Thiên mộ cùng với con cún Mục Dương xinh đẹp tương thân tương ái, thêm vài lão quái nhân ở vườn hoa đấu quyền, từ đỉnh núi có thể nhìn thấy mặt trời mặt trăng và cả chuyện hoa đào quyền bên đường đều đã nở hết... Nguyên Triệt cho đến giờ phút này đều không để ý được ở phụ cận có những cái gì. Nhưng khi được Phương Nho kể lại thì có thể nghe ra được rất nhiều điều thú vị. Thanh âm của Phương Nho ôn thuận ấm áp, ngữ điệu nhẹ nhàng như đang tấu nhạc làm tâm tình người nghe thật vui sướng. Ngay đến cả hắn từ chỗ không kiên nhẫn, đến từ từ thích ứng và cuối cùng là lẳng lặng lắng nghe.

Rồi một hôm, Phương Nho mang về cho Nguyên Triệt vài cái bánh bao nóng của quán bác Trương.

Nguyên Triệt ghét bỏ nói: “Những thực phẩm bán rong có thể ăn được sao?”

“Ông chủ Trương không giống mấy người khác đâu!” Phương Nho tươi cười giải thích: “Tôi đã quan sát ông chủ Trương vài lần rồi cậu chủ ạ! Tôi thấy ông ấy làm bánh rất chú ý, trước sau lúc nào cũng mang theo bao tay, nguyên liệu cũng phải là những thứ tốt nhất mới được tuyển chọn đấy! Ông ấy mỗi ngày chỉ bán trong vòng hai giờ, giá cả lại rất phải chăng. Cũng chẳng thêm để ý đến lỗ hay lãi, chỉ là đơn thuần hưởng thụ những lạc thú thường ngày của mình mà thôi!”

Phương Nho cầm lấy bánh bao cắn một cái, bình luận: “Cho thật nhiều nhân, hương thật thơm nha! Đúng là một mỹ vị!”

Nguyên Triệt nhìn bộ dạng thỏa mãn của cậu cũng không nhịn được mà mở rộng khẩu vị của mình, chần chờ nếm một chút... hương vị quả nhiên là không tồi!

“Bánh bao mang về đều tránh không khỏi bị nguội, ăn ngon nhất là khi vừa mới lấy ra khỏi lồng hấp!” Phương Nho bỗng nhiên đề nghị: “Cậu chủ mỗi ngày đều thức dậy rất sớm, không bằng ngày mai hai chúng ta cùng nhau đến quán của bác Trương thử vị bánh khác được không?”

Nguyên Triệt từ chối cho ý kiến, không đáp ứng cũng không phản đối. Nhưng hôm sau, hắn lại bận một thân đồ thể thao đứng trước mặt Phương Nho...

Phương Nho cũng thật tự nhiên mà chào: “Cậu chủ sớm tốt lành!”, sau đó cùng hắn ra tiểu khu, sóng vai chạy bộ.

Dọc đường đi có không ít người chào hỏi Phương Nho, mà cậu cũng đều rất nhiệt tình mà đáp lại.

Nguyên Triệt không nghĩ đến mới vài ngày ngắn ngủi mà cậu đã cùng hàng xóm xung quanh kết thân đến vậy. Hơi hơi nghiêng đầu nhìn sang người bên cạnh, một mái đầu mềm mại theo nhịp độ chạy mà lúc hất lên lúc hạ xuống, mang theo mồ hôi trên trán lúc ẩn lúc hiện, lông mi khẽ rung rung, làm đôi ngươi lưu ly trong một lúc lơ đãng đã rơi vài mắt hắn, ý cười lập tức truyền đến khiến tâm Nguyên Triệt có chút mãnh liệt co rút lại.

Sau đó Phương Nho mang theo Nguyên Triệt đến quán bác Trương với món bánh bao ngon lành một lần. Từ đó về sau hắn cùng cậu bắt đầu trở thành khách quen, mà về sau hắn đều cùng Phương Nho dậy sớm chạy vào buổi sáng.

Phương Nho dẫn hắn lên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc, thông thả tản bộ cạnh hồ, nhìn mấy ông già đấu quyền, ngang qua hoa viên đầy hoa hồng của nài nài và còn cùng chơi với chú cún nữa. Chỉ cần Phương Nho cảm thấy thứ gì thú vị, cậu nhất định sẽ cùng với Nguyên Triệt lĩnh hội thử.

Trong những ngày này, thái độ của Nguyên Triệt đối với đám cấp dưới đã có sự biến hóa không nhẹ. Tuy rằng biểu tình vẫn lãnh khốc như cũ, nhưng số lần nổi giận đã giảm bớt. Cho dù “nệm thịnh” các người có phạm sai lầm thì cũng sẽ may mắn không lọt vào mấy chương nguy hiểm đáng sợ như: “thiên ngoại phi vật” và “ngôn ngữ thể công” của sếp. Nhất thời không khí trong công ty đều dịu đi, thanh tân không ít.

“Nguyên tổng! Đêm nay nhà họ Bách mở tiệc, ngài có muốn tham gia không ạ?” Thư ký dò hỏi.

“Không!” Nguyên Triệt đầu không thèm ngẩng lên, trực tiếp từ chối.

“Nhưng lần họp mặt này cũng sẽ có Chủ tịch của tập đoàn tài chính Đế Hoa tham gia...”

Nguyên Triệt dừng lại, trầm mặt một khắc, mới mở miệng phân phó: “Được rồi, cô hãy sắp xếp đi! Tôi sẽ tham dự!”

Ngay sau đó, hắn gọi điện thoại cho Phương Nho, báo rằng tối nay sẽ không thể về ăn cơm được!

Tập đoàn tài chính Đế Hoa chính là tập đoàn mà bọn hắn muốn bắt tay hợp tác. Song song với việc thành lập liên minh đầy lợi ích, chiếm lĩnh được trước thị trường trong tương lai, đề cao được lực ảnh hưởng để có thể có được nguồn trợ giúp từ quốc tế thì đồng thời cũng giúp Nguyên Thức cạnh tranh được với những xí nghiệp nội quốc. Tuy hắn không cùng quá nhiều người tạo dựng mối quan hệ, nhưng nếu không lộ diện, nhất định sẽ để người ngoài

lưu lại đầu đề câu chuyện gây bất lợi cho lần hợp tác này!

Buổi tối, lái xe đưa Nguyên Triết đến địa điểm tổ chức buổi tiệc...

Khi hắn bước ra khỏi xe, ngay lập tức hấp dẫn được không ít người. Bề ngoài anh tuấn, dáng người chuẩn form của siêu mẫu, khí chất xuất thần, người đàn ông như thế này vô luận ở bất kỳ nơi nào cũng sẽ đều trở thành tụ điểm sáng chói.

“Hoan nghênh Nguyên nhị thiếu gia!” Một người đàn ông bận tây trang màu trắng bắt tay chào đón Nguyên Triết.

“Bách Thiếu! Lâu rồi không gặp!” Hai người hàn huyên đi vào đại sảnh.

Bách Thiếu giới thiệu Nguyên Triết với một vài nhân vật trọng yếu. Trong đó có mục tiêu của hắn: Ông chủ của Tập đoàn tài chính Đế Hoa – James.

Nguyên Triết rất ít khi tham dự tiệc rượu, đa số những người có mặt ở đây đối với hắn đều nghe tiếng đã lâu mà chưa có dịp được chạm mặt. Hiện nay được nhìn thấy, quả thật là không khác lời đồn, vô luận là dáng vẻ tuấn mạo, chỉ cần nói đến cử chỉ nói năng, đều đáng được xưng đến bậc cao nhân cao ngạo.

James đối hắn rất nhiệt tình, còn chủ động nói chuyện phiếm với hắn, thân thể gần sát, cánh tay còn thường xuyên động chạm đến thắt lưng của hắn. Thân thể Nguyên Triết lập tức thẳng đuồn, gương mặt bắt đầu mang biểu tình ảm đạm. Ngay khi James khoác vai hắn mời đi đánh golf thì hắn rút cuộc nhìn không được, mãnh liệt hất tay y ra, miễn cưỡng phun ra một câu: “Tôi xin phép vào toilet một chút!”. Sau đó nhanh chân chuồn lẹ...

Bách Thiếu đuổi đến toilet, nhỏ giọng khuyên bảo: “James tựa hồ thật thích cậu! Cậu đừng nên lãng phí cơ hội này đấy!”

Nguyên Triết dùng sức nện một quyền lên tường, phát ra tiếng “Phanh!” rất vang dội!

“Nguyên Triết tôi đây làm gì mà phải hạ thấp giá trị bản thân để mà đi lấy lòng người khác?” Ánh mắt của hắn tựa như mãnh thú đang điên tiết, nhìn Bách Thiếu trong lòng đang run lên từng đợt sóng sợ hãi.

Thẳng thắn đi ngang qua Bách Thiếu để vào toilet, Nguyên Triết lập tức ngã người vào cửa, hô hấp dồn dập, cơ bắp co rút. Vừa nãy hắn phải dùng ý chí cường liệt lắm mới không để bản thân mình phát cuồng.

Từ trong túi áo xuất ra một bình thuốc, lấy mấy viên ném vào trong miệng.

Những người biết Nguyên Triết có chứng nóng nảy rất ít, những kẻ biết hắn chán ghét tiếp xúc thân thể với người khác thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Hôm nay xem như tên James kia đã đẩy hắn đến giới hạn, nhưng hắn vẫn phải cố gắng ghìm nó xuống không thể bùng phát được. Bản thân còn tự cho rằng mình có thể khống chế, kết quả vẫn là đồng nghĩa với việc bại binh. Trong mắt Nguyên Triết hiện lên phần nộ, không cam lòng cùng chán ghét, vứt bỏ. Chẳng lẽ hắn vĩnh viễn phải nằm trong bóng tối, che dấu những thành tích của bản thân, trải qua nhân sinh cực hạn sao? Ngao khí không cho hắn được trốn tránh, hắn thật lòng hi vọng mình có thể đứng trên đỉnh cao, tiếp nhận được vương miện quyền lực trước mặt của những kẻ dưới chân mình!

“Đáng giận!” Nguyên Triết chân hướng lên vách tường, dùng sức đập mấy cái.

Năm phút sau, hắn gọi điện cho trợ lý: “Cậu thay tôi tiếp khách! Tôi về trước!”

Cúp điện thoại, Nguyên Triết thô lỗ mở cửa, nhanh chân hướng bãi đỗ xe mà đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Luyện Tập

Nguyên Triết như con gió vọt về nhà, đem cửa đóng thật mạnh, sau đó tiến đến trước phòng Phuong Nho, gõ liên tiếp vào cửa: “Phuong Nho! Mở cửa!”

Cửa phòng thật nhanh được mở ra, Phuong Nho mặc áo ngủ ôm gối đứng trước mặt hắn, nghi hoặc: “Cậu chủ! Sao vậy ạ?”

“Lại đây! Cùng tôi luyện mấy chiêu!” Nguyên Triết không quay đầu lại, sùng sục hướng phòng tập thể thao mà đi đến.

Phuong Nho sờ sờ mũi, chậm rãi theo sau...

“Nhanh cái chân lên!” Nguyên Triết một cước đem cái đệm trên ghế đá văng ra, giận dữ.

“A!” Phuong Nho vẫn ôm gối nhanh chân cùng Nguyên Triết đứng song song.

Nguyên Triệt vẫn mặc tây trang hướng phía trước ra quyền, chân nhằm vào Phương Nho đá tới.

Phương Nho hơi cứng người, nhưng nhanh chóng né tránh đợt công kích của Nguyên Triệt, chân còn không đứng vững, nhưng nắm tay lại hướng mặt hấn mà đập. Phương Nho nhắc gối đầu, nắm tay đem nó đánh cho hấn lui vài bước. Nguyên Triệt khom người, lại nhắm bụng cậu đánh một quyền. Phương Nho quỳ rạp xuống đất, Nguyên Triệt lại không kịp thu thế, đầu gối đánh trúng má trái của cậu, đem cậu triệt để bị đánh đến quỳ rạp trên mặt đất.

Nguyên Triệt nhìn cậu ngã xuống mà đứng dậy không nổi, mặt mũi bầm dập toi tả, liền lấy làm ngạc nhiên, cả giận mắng: “Cậu không phải con mẹ nó nói từng luyện qua sao?”

Phương Nho khụ khụ vài cái, vuốt mặt nhe răng trợn mắt trừng hấn: “Tôi là luyện kháng đã kích lực!”

“Kháng đã kích lực?!” Nguyên Triệt bất khả tư nghị mà đề cao âm lượng: “Cậu con mẹ nó chán sống sao? Không đánh nhau bao giờ mà còn dám nói là đã từng học võ?”

Phương Nho ngồi xếp chân dưới đất, áo ngủ hỗn độn, mắt hơi sưng, tóc tai lộn xộn, má trái bầm tím, bộ dạng cực kỳ đáng thương!

Nguyên Triệt càng xem càng tức, hung hăng mắng: “Đứng lên! Đến phòng khách bôi thuốc!”

Phương Nho đứng lên, vỗ vỗ gối ôm dính bần, chậm rì rì theo chân hấn.

Nguyên Triệt lấy hộp y tế ra, ngồi cạnh Phương Nho, ra lệnh: “Ngẩng đầu!”. Sau đó dùng thuốc tím thoa lên chỗ da bị bầm tím của cậu. Động tác không được coi là ôn nhu, nhưng ít ra còn chú ý lực độ.

“Tê quá!”

“Xứng đáng!”

Phương Nho híp mắt đánh giá hấn, cặp mắt kia đang chuyên chú nhìn vết thương của cậu. Lộ ra một loại sức sống đặc biệt, nhưng lại bất đồng với biểu tình lạnh lùng của hấn. Đáng nhẽ hấn phải là một người đàn ông hướng ngoại nhiệt tình, tràn ngập tinh thần phấn chấn. Nhưng mà hai lần tuổi lại đem mình biến thành một cái máy làm việc đầy bạo lực thì quả thật đúng là bị trục trặc!

“Cậu chủ à! Hôm nay phát sinh chuyện gì sao?” Phương Nho nhẹ giọng hỏi.

“Tôi làm sao cần cậu quản?” Nguyên Triệt không chút khách khí liền bài xích cậu.

Phương Nho rũ mắt xuống, tựa hồ cảm xúc dần dần suy sụp.

Nguyên Triệt nhìn cậu một cái, không hiểu sao lại có cảm giác không thoải mái.

“Hôm nay tôi tham gia một cái tiệc rượu. Có người lạ động vào người nên thấy không thoải mái!” Hấn không biết thế nào lại mang chuyện khó chịu của mình nói ra cho cậu nghe.

Đáy mắt Phương Nho hiện ra ý cười, hấn biết áy náy thì có nghĩa là có thể gia tăng sự xoay chuyển cảm xúc, gia tăng cơ hội giao lưu.

“Người nọ có hành động quá phận sao?” Phương Nho hỏi.

“Ánh mắt của hấn thật sự quá đáng ghét! Lại còn thường dùng tay đụng chạm cơ thể tôi!”

“Làm như thế này... tôi khiến cậu cảm thấy không thoải mái sao?”

“Cái gì?”

“Cậu không phát hiện ra từ đầu đến giờ tay của tôi vẫn đặt trên chân của cậu sao?”

Nguyên Triệt sùng sốt, cúi đầu nhìn lại. Chỉ thấy một bàn tay của Phương Nho tùy ý để lên hai đầu gối của hấn, có mấy vết bầm phá đi về thon dài trắng nõn vốn có của nó.

Phương Nho thu hồi tay, dùng ngôn ngữ thôi miên giảng giải: “Thân thể của cậu không phải là bài xích sự đụng chạm của người khác. Chỉ là cậu mang tâm lý kháng cự mà thôi! Tại vì hoàn cảnh của cậu có quá nhiều loại người tạp nham, nên ý nghĩ đầu tiên của cậu là phải cùng người ta phải bảo trì một khoảng cách thích hợp, không thể quá mức thân cận có phải không?”

Nguyên Triệt trầm mặc, đúng là lúc đó hấn nghĩ như vậy, hoặc đúng hơn, hấn luôn cẩn thận như thế!

“Bởi ngay từ đầu cậu đã đặt ra luật lệ về ‘hình thức’, cho nên khi có người ‘phạm quy’, cậu sẽ có cảm giác không thoải mái, thậm chí còn sẽ nóng nảy!” Phương Nho kéo tay Nguyên Triệt xuống, chậm rãi lấy cái nhíp trong tay của hấn ra: “Cậu chính là không ghét tôi. Bởi vì tôi chưa có chạm vào luật của cậu, nên là có thể giao lưu bình thường với cậu!”

Nguyễn Triệt im lặng nhìn cậu, đột nhiên hỏi một câu: “Cậu hình như rất có kinh nghiệm với mặt này?”

“Đương nhiên!” Thần sắc cậu rất tự nhiên, một bên thu dọn đồ đạc một bên trả lời: “Bởi vì tôi đã từng trải qua một thời gian giống cậu. Chẳng qua là phương thức biểu hiện không giống mà thôi...”

Nguyễn Triệt lập tức hỏi tường đến tư liệu điều tra của cậu, không hề kỹ càng yêu cầu những việc thuở còn bé của Phương Nho nên cũng không rõ cậu đã phải trải qua chuyện gì.

“Vậy cậu làm thế nào để vượt qua?” Hấn lại hỏi.

“Àn, tôi mỗi ngày đều tự bắt mình phải bắt tay hoặc là ôm một người!” Phương Nho điểm điểm cái trán: “A! Nhờ vậy còn dưỡng ra một thói là phải có sủng vật thật xấu ở bên cạnh!”

“Vi sao lại phải dưỡng một thứ xấu xí?”

“Bởi vì nhìn nó càng xấu! Thì càng có thể tăng lòng tin trong tôi đến vô hạn!”

“... Cậu rốt cuộc là có bao nhiêu ấu trĩ thế?”

Phương Nho nhún nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Nguyễn Triệt lại hỏi: “Mà cậu nuôi con gì?”

“Một con lợn hương...”

“...”

Nguyễn Triệt nằm trên giường, suy tư về tất cả những sự việc đã phát sinh trong ngày hôm nay. Các loại hình ảnh liên tiếp xẹt qua, cuối cùng khắc ở trong đầu chính là bộ dạng Phương Nho trùng mắt với hắn. Vừa rồi Phương Nho có nói sai một chút rồi! Hắn sợ dĩ không ghét cậu không phải bởi vì cậu không vi phạm ‘nội quy’, mà là vì hắn đồng ý cho cậu được thân cận với mình. Phương Nho có điểm khác biệt với những bảo mẫu cũ của hắn! Đó là cậu ấy chân chính, dụng tâm chiếu cố hắn. Vô luận là ẩm thực hay là việc chăm sóc cuộc sống hằng ngày đều rất cẩn thận, tỉ mỉ. Đây là lần đầu tiên Nguyễn Triệt nhận thức rõ ràng điểm này đến vậy!

Tại gian phòng khác, Phương Nho đang ghi lại những gì mình nắm bắt được trên máy tính.

Bệnh trạng của Nguyễn Triệt không thuộc về dạng bệnh thần kinh, mà là do phản xạ tinh thần. Người trước yêu những thứ thuốc dùng để ức chế, không thể không gây ra kháng tính. Nhưng người sau lại có thể điều tiết lại được. Tình huống của hắn thật sự là không nguy hiểm lắm, nhưng mà phải tìm được ngọn nguồn tại sao lại hình thành thứ cảm xúc này của hắn mới có thể giải quyết được vấn đề. Ý thức tự mình phòng hộ của Nguyễn Triệt rất mạnh, cậu cần phải chậm rãi đạt được sự tin nhiệm của hắn, từng bước từng bước tìm hiểu được quá khứ của hắn. Tại tư liệu trung cũng không nói rằng Nguyễn Triệt đã từng trải qua sự kiện gì đặc biệt, khiến cho hiện nay Phương Nho chỉ có thể vô pháp phán đoán mà thôi!

“Đau thật! Nhưng sự hi sinh lần này là không nhỏ chút nào!” Phương Nho sờ sờ hai cái má cùng cái bụng đều đang đau, thấp giọng lầm bầm.

Sáng sớm, Phương Nho vừa đổi xong đôi giày chuẩn bị đi chạy. Mới vừa đứng dậy, cả người đã bị người phía sau ôm vào lòng ngực, lập tức bên tai truyền đến một thanh âm trầm thấp: “Sớm tốt lành!”

Phương Nho ngây người ra, rồi mới ôm chầm lấy cánh tay đã thu trở về.

“Cậu chủ?”

Biểu tình của Nguyễn Triệt bình tĩnh, yên lặng đổi giày, ra khỏi nhà trước.

Phương Nho vẫn nghi hoặc, không rõ người kia đang nghĩ gì...

Rồi từ đó, Nguyễn Triệt mỗi ngày sáng sớm cùng tan tầm về nhà đều sẽ ôm Phương Nho một cái. Cậu thật là khoái cái điều này, Nguyễn Triệt chính là đang nghiệm chứng biện pháp cậu đã từng nói — mỗi ngày đều sẽ cùng một người bắt tay hoặc là ôm lấy!

Sau khi nghĩ thông suốt, Phương Nho cũng thật vui về chủ động phối hợp cùng hắn. Khi cậu còn ở nước ngoài, ôm đôi phượng là thường dùng để chào hỏi, nó giống nhưng bằng hữu gặp mặt đều sẽ ôm nhau một chút để vui mừng ấy!

Hôm nay, Nguyễn Triệt xử lý xong công sự, nhìn thời gian, mới có ba giờ chiều. Hắn nghĩ nghĩ, quyết định sẽ về nhà sớm. Thư ký của hắn thấy sếp mình về sớm, trên mặt liền lộ ra bất khả tư nghị biểu tình.

Về đến nhà, Nguyễn Triệt không thấy Phương Nho đâu, trong nhà hoàn toàn yên tĩnh...

Hắn nhú mày, về phòng đổi quần áo, sau đó lấy cho mình một ly champagne đồ ngồi ở phòng khách xem TV. Đợi nửa giờ, hắn từ từ đã không còn kiên nhẫn nữa. Cầm lấy điện thoại bấm số: “Phương Nho! Cậu đang ở đâu?”

“Cậu chủ? Giờ này cậu gọi tôi có chuyện gì không ạ?”

“Cậu đang ở đâu?” Nguyên Triệt lại hỏi.

“À! Tôi đang ở phòng trọ cũ à!”

“Cậu không phải dọn qua đây ở với tôi rồi sao? Còn về đó làm cái gì?”

“Tôi có một cái đàn dương cầm vẫn để tại chỗ này. Buổi chiều rảnh rồi tôi sẽ lại về luyện tập!”

“Chiều nào cũng đi?” Nguyên Triệt cơ hồ đã mang Phuong Nho trở thành vật sở hữu riêng của mình, phạm vi hoạt động luôn luôn vây quanh hắn, chưa từng nghĩ người kia cũng có cuộc sống riêng của mình. Cứ nghĩ như vậy, Nguyên Triệt lại càng thấy không thoải mái!

“Àn, đừng vậy!” Phuong Nho hơi chần chờ hỏi: “Cậu chủ, tôi không làm trái với hợp đồng chứ?”

Nguyên Triệt trầm mặc một hồi, mới bảo rằng: “Cậu vận chuyển đàn dương cầm về đây. Từ nay về sau luyện tập ngay ở nhà, không cần đến chỗ kia nữa!”

“Cái này... không tốt lắm đâu ạ!”

“Cứ quyết thế đi! Cho cậu 3 giờ, lập tức giải quyết nhanh gọn!”

“... Dạ...”

Đúng 3 giờ sau, trong sảnh nhà Nguyên Triệt đã nhiều ra một cái đàn dương cầm màu đen. Nơi này vốn là dùng để uống trà chiều, bên cạnh có một cửa sổ lớn sát đất, ánh sáng chiếu vào, quay đầu ra liền nhìn được phong cảnh bên ngoài.

“Cảm ơn cậu chủ!” Phuong Nho đứng bên cạnh những chiếc đàn, nhẹ nhàng bỏ khăn phủ ra, gương mặt lộ rõ sự vui vẻ. Tuy rằng trông có vẻ mộc mạc, nhưng lại đầy nho nhã, cao quý.

Nguyên Triệt lại im lặng nhìn cậu một khắc, đột nhiên bảo: “Mai là cuối tuần, theo tôi ra ngoài một chuyến!”

“Àn? Đi đâu vậy?”

Nguyên Triệt không trả lời, xoay người đi khỏi.

Thăng đến ngày hôm sau, Phuong Nho mới biết được Nguyên Triệt mang cậu ra ngoài mua quần áo.

Làm bảo mẫu có được phúc lợi như vậy sao? Phuong Nho đang hỏi thầm ở trong lòng.

“Cậu thử đi!” Nguyên Triệt động tác lưu loát, lấy ra bốn năm bộ trang phục khác nhau, bảo cậu đi thử.

Phuong Nho chần chừ một chút, rồi cầm quần áo vào gian thử đồ.

Nguyên Triệt ngồi trên ghế sa lông đợi cậu đi ra. Đúng lúc này, James dẫn một người thanh niên tuấn tú đi đến.

“À! Lionel (tên tiếng Anh của Nguyên Triệt)! Không nghĩ đến chỗ này lại gặp được anh!” James tiến lên vài bước, giang hai cánh tay chuẩn bị động tác ôm hắn.

Thân thể Nguyên Triệt cứng lại, nhưng trong đầu hiện lên dáng hình của Phuong Nho, vậy là miễn cưỡng để cho kẻ nọ ôm một chút.

James không phát hiện ra sự cứng ngắc của hắn, lôi kéo tay Nguyên Triệt nhiệt tình tiếp chuyện: “Tiệc rượu hôm trước tiếp đãi quá tệ hay sao mà anh không đánh một tiếng đã ly khai rồi? Tôi còn chưa kịp mời anh một ly!”

“Xin lỗi! Do thân thể có chút khó chịu!”

“Úc? Vậy hiện tại thế nào? Anh đã khỏe hơn chưa?”

“Đã không còn chuyện gì. Cảm ơn anh đã quan tâm.”

“Vậy thật tốt quá! Giới thiệu với anh! Đây là bạn tốt của tôi – Tất Lạc!” James chỉ sang người thanh niên cạnh y.

“Nguyên tổng! Nghe danh đã lâu!” Tất Lạc vươn tay.

Nguyên Triệt bắt lại.

“Khó mới có dịp được gặp thế này! Không bằng chút nữa cùng đi câu lạc bộ hưu nhân một chút có được không?” James đề nghị.

Nếu là theo tính cách của Nguyên Triệt, vì chuyện hợp tác, hẳn sẽ chiều theo ý đối phương mà đáp ứng lời mời. Nhưng bây giờ, hẳn...

Cánh cửa của gian thử đồ mở ra, Phương Nho từ từ bước ra ngoài...

Nguyên Triệt theo tiếng nhìn lại, ánh mắt nháy mắt ngưng tụ. Phương Nho bận chiếc áo sơ mi đen cổ dựng thẳng, bên ngoài khoác một chiếc áo màu trắng thiết kế đơn giản, mặc thêm quần đen dài, thiết kế đơn giản mà khéo léo tôn lên cặp chân dài và đường cong tao nhã.

Dáng người Phương Nho tỉ lệ phi thường tiêu chuẩn, khung xương tinh tế nhưng không quá nhu nhược, hai chân thon dài, bước đi vững vàng, trong cái nho nhã lại lộ ra vài phần gợi cảm, khiến cho những người xung quanh không thể dời mắt nổi!

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chơi Đùa

Editor: Du Bình

“Oh! Pretty!” Hai mắt James sáng lên, quay sang nói với Nguyên Triệt: “Lionel! Đây là bạn của anh sao?”

Nguyên Triệt gật đầu, giới thiệu: “Phương Nho! Đây là chủ tịch tập đoàn tài chính Đế Hoa – James!”

“Chào ngài! Thật cao hứng khi được gặp ngài!” Phương Nho lễ phép cùng hắn bắt tay.

James nhìn bọn họ, cười đến ý vị sâu xa: “Cùng đến câu lạc bộ được không Lionel?”

Nguyên Triệt suy tư một khắc, mới gật đầu: “Được! Vui lòng chỉ tôi tới đó!”

“Haha! Vậy xuất phát thôi!” James khoái trá cười lớn.

Nguyên Triệt đem toàn bộ quần áo vừa chọn mua hết, sau đó mang theo Phương Nho cùng nhau hộ tống James.

Lên xe, Nguyên Triệt nói với Phương Nho: “Cùng đi với tôi đi!”

Phương Nho chỉ nhìn hắn, không nói gì...

Nguyên Triệt lại ra sức phân bua: “Chúng tôi phải tranh thủ mọi cơ hội để dành được sự hợp tác với James nên tôi cần nắm chắc y! Nhưng chỉ có vấn đề duy nhất là tôi không chắc chắn mình có thể không chế được cảm xúc.”

“Cho nên cậu chủ cần tôi theo để mà ngăn ngừa sao?”

Nguyên Triệt gật đầu, ánh mắt nhìn thẳng ra ngoài cánh cửa bên ngoài, trong mắt hiện lên đầy vẻ bất buộc...

Họ vừa đi vào câu lạc bộ, mới lên đến tầng ba, chợt nghe thấy một thanh âm đầy hào hứng: “Hắc! Nguyên nhị thiếu gia! Khách quý nghìn năm ghé một lần nha!”

Người mới xuất hiện là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi. Tuy tướng mạo y không bì lại so với vẻ tuấn lãng của Nguyên Triệt, nhưng lại đầy mị lực của một người đàn ông trưởng thành, phảng phất một chút khí chất của xuất thân cao ngạo. Y từ từ tiến lại, hướng James mở hai tay ra, cười nói: “James! Thật là cao hứng khi được gặp anh ở đây! Lại đây ngồi đi!”

“Đương nhiên!” James ôm đáp lại y một chút, vẻ mặt tươi cười, tựa hồ như là có chút quen biết với y.

Nguyên Triệt neho mắt lại, trong lòng chợt thấy phiền não. Người nọ là đối thủ cạnh tranh với hắn, chủ An thị – An Minh Sâm! Không nghĩ là lại gặp y ở chỗ này, hôm nay ra khỏi nhà đúng là quên nhìn hoàng lịch. An Minh Sâm nổi danh là kẻ khéo nôm khéo nói lại rất giỏi qua lại, không có kỵ chỗ ăn chơi nào, ra tay thực hào phóng, giỏi về quan sát sắc mặt người khác mà lấy lòng. Y chính là mẫu người mà Nguyên Triệt không ưa nhất!

Nhưng James đã đáp ứng y khiến hắn không thể nào bỏ đi được, chỉ có thể ngồi lại bồi kẻ kia.

Mấy người tiến vào phòng, bên trong đã có bảy người khác đang ngồi. Trong đó có ba người là bè bạn của An Minh Sâm, còn bốn người còn lại là kèm theo, một nam ba nữ. Nam vẻ ngoài tuấn tú thanh tú, thoát nhìn như là MB. Nữ càng mang sắc đẹp xuất chúng, diễm mà không tầm thường.

Sau đó giới thiệu lẫn nhau, từng người ngồi xuống.

An Minh Sâm cười hỏi: “Chúng tôi hiện tại đang chơi bài. James tổng có nguyện ý gia nhập không?”

James tò mò: “Luật chơi thế nào?”

“Rất đơn giản!” An Minh Sâm bung chén rượu lên, trả lời: “Chính là lấy lớn áp nhỏ. Nếu ít hơn thì bồi một ít, nếu là bài nhỏ nhất thì đền gấp ba!”

“A.” James tùy ý đáp một câu, tựa hồ không có hứng thú.

An Minh Sâm lại nói: “Nhưng mà... còn có điều kiện phụ gia nữa!”

“Là cái gì?”

“Người mang bài nhỏ nhất phải tiếp nhận sự trừng phạt của người mang bài lớn nhất. Nếu hoàn thành được yêu cầu của người thắng thì sẽ đạt được một phần thưởng tương ứng. Nếu không làm được, phải đền gấp ba số đã cược ra!” Sau cùng còn bổ sung thêm: “Đương nhiên là nhiệm vụ sẽ có trong phạm vi, sẽ không đề xuất mấy yêu cầu linh tinh phạm thượng đâu!”

Mấy người chung quanh đều đang lộ ra vẻ tươi cười ái muội.

Nguyên Triệt hấp hê miệng, nhưng không phát biểu ý kiến.

“Nghe tựa hồ rất có ý tứ! Vậy bắt đầu thôi!” James vỗ người Tất Lạc, hưng trí dạt dào.

“Còn Nguyên Tổng thì sao?” An Minh Sâm nhìn Nguyên Triệt, lại nhìn Phương Nho, ánh mắt thâm nho.

“Tôi không ý kiến!” Nguyên Triệt không động thanh sắc, nhìn thẳng hần liếc mắt một cái.

“Được! Vương Quân! Cậu là nhà cái! Mau chia bài đi!” An Minh Sâm chỉ tay vào một chàng trai.

Vương Quân thuận thục tráo rồi chia bài, sau đó bảo mọi người áp chủ.

Phương Nho liếc mắt một cái, có bốn loại lợi thế đang được chia ra: 500, 1000, 2000 cùng 5000.

Nguyên Triệt không thèm nhìn bài, tùy tay lấy một thẻ 500 ném ra ngoài.

An Minh Sâm cười nói: “Nguyên Tổng ra tay thật cẩn thận nha!!”

Nói xong, hần bỏ ra thẻ 2000.

Mấy người còn lại cũng lần lượt áp chủ.

Khai bài, tuy là bài của Nguyên Triệt lỗi nặng với nhà cái, nhưng vẫn về ba, kiếm được 500. Bài lớn nhất thuộc về vị Điều Văn Sam ngồi đối diện hần, còn nhỏ nhất lại là An Minh Sâm.

Điều Văn Sam cười cười thu lời lãi của mình, đề xuất An Minh Sâm bảo bạn gái kính rượu với mỗi người ở đây một ly.

Sau đó lại tiếp tục chơi.

Nguyên Triệt vận khí không tồi, thùy chung không bắt được bài nhỏ nhất. Nhưng dù vậy, hần cũng không có khả năng bình yên vô sự. Tại hần không có nhất, An Minh Sâm cùng mấy người kia cũng không có yêu cầu gì. Sở dĩ thời cuộc thay đổi, một là vì muốn khiến James hứng thú, một mặt khác bọn họ lại muốn đùa cợt Nguyên Triệt một chút.

Cuộc chơi cứ diễn ra, người thắng cuộc từ sự trừng phạt đơn giản nhất là mời rượu càng lúc càng mở rộng phạm vi, tỷ như thoát y, hôn, làm những điều khiêu khích nhẹ nhàng. Duy chỉ có Tất Lạc bên cạnh James là được miễn.

“A! Lúc này tôi là vương!” An Minh Sâm xòe bài, cười đến không thấy ý tốt ở đâu. “An thiếu gia! Cầu người thủ hạ lưu tình nha!” Vương Quân nhìn bài của mình, bất đắc dĩ nhún vai.

“Tôi sẽ không thủ hạ lưu tình đâu!” Đáy mắt An Minh Sâm chợt lóe tinh quang, chậm rãi nói: “Vương Quân! Cho Ngải Luân của cậu có cơ hội phát huy một chút mị lực của mình, hãy khiêu khích Nguyên Tổng trong năm phút. Nếu mà làm cho Nguyên Tổng nổi phản ứng, thì toàn bộ chỗ lộc này đều thuộc về cậu!”

Y tùy tay ném ra lợi thế 2000 của mình.

Sắc mặt Vương Quân thoáng cứng lại, thật cẩn thận nhìn Nguyên Triệt, sau đó mới nói với thiếu niên bên cạnh: “Cẩn thận hầu hạ Nguyên Tổng đi!”

Chàng trai tên “Ngải Luân” cười cười đứng lên, chậm rãi đến bên cạnh Nguyên Triệt.

Ở đây tất cả mọi người đều nổi một trận hứng thú trong lòng mà chờ đợi được thưởng thức một màn biểu diễn hương diễn...

Nguyên Triệt tựa vào ghế salông, nhẹ nhàng quơ tay cầm lấy ly rượu đỏ sẫm sẫm, màu sắc của rượu như thẩm thấu hai ngọn lửa trong mắt hần chiếu ra vậy.

Phương Nho trầm kêu không ổn. Nguyên Triệt nắm chén rượu đến gần xanh đều nổi lên. Cậu thật lo lắng rằng hần sẽ mang cổ của người thiếu niên kia về thành hai mảnh.

Ngay lúc Ngài Luân cách Nguyên Triệt không đến ba bước chân, hần chậm rãi một hơi uống xong ly rượu đỏ. Sau đó đột nhiên nắm cánh tay của Phương Nho, quay đầu trao cho cậu một nụ hôn nóng bỏng.

Mà nụ hôn của Nguyên Triệt mang theo vài phần tức giận cùng nóng nên động tác có chút thô bạo.

Môi Phương Nho bị hút, duyệt đến phát đau, thiếu chút nữa là đem người kia đẩy ra, nhưng tất cả đều mang cái nhả ra mà đàn áp, biến thành ồm ồm. Cậu cùng đôi mắt phóng túng kia khẽ liếc qua nhau, mi mắt bán rũ, không dấu vết mà giấu đi vẻ giận dữ.

Nguyên Triệt cảm nhận được khí tức của cậu, không thêm hoãn thế công, đầu lưỡi liền xâm nhập thăm dò khoang miệng, một dòng chất lỏng màu đỏ chảy ra giữa môi, mang theo vài phần khiến người ta muốn phạm tội. Cái hôn này mất hơn một phút thì Nguyên Triệt mới đi ra, môi Phương Nho tròn bóng như một đóa hoa hồng, lại đỏ tươi ướt át. Đôi mắt vị kiều, lộ ra vẻ gọi cảm khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung, sắc lưu ly trên đôi ngươi hơi nhiễm mị sắc.

Nguyên Triệt nhìn cậu đến xôn xao cõi lòng, lại đưa lưỡi liếm liếm vài cái trên hai cánh môi cậu, liếm hết những giọt rượu lưu lại trên khóe miệng.

Những người khác không hện mà cùng nuốt nước miếng, bụng dưới có chút phát khẩn.

Nguyên Triệt nghiêng đầu liếc bọn họ, mắt mang ý khiêu khích, thanh âm trầm thấp phát ra: “Muốn khiêu khích tôi ư? Vậy thì phiền cậu tìm cho tôi một mỹ nhân có thể thắng được cậu ấy trước đã!”

Phương Nho dùng ngón tay lau đôi môi có chút sưng đỏ, hơi cúi đầu khiến cho những sợi tóc mai rũ ngay trán, ánh mắt ôn thuận, khóe miệng mang theo nụ cười vô ý, trong nháy mắt mang vẻ phong tình khiến cậu giống như một vị mỹ nhân bước ra từ trong thần thoại.

“Cool!” James huýt sáo.

Ngài Luân tuy cũng rất tuần tú, nhưng khí chất của cậu ta không thể theo kịp Phương Nho. Cậu ta cắn cắn môi, quay đầu nhìn Vương quân, lại liếc An Minh Sâm.

Ánh mắt An Minh Sâm mang một ý tứ khác nhìn Phương Nho vài lần, sau đó mới khẽ cười: “Xem ra mắt nhìn người của Nguyên Tổng thật cao nha! Tôi cũng không làm khó Ngài Luân nữa! Cậu hãy nhảy cho chúng tôi xem đi! Hoàn thành liền qua cửa!”

Ngài Luân tựa thờ nhẹ ra, đi đến chỗ trống, cùng âm nhạc bắt đầu động thân.

Nguyên Triệt ngồi cạnh Phương Nho, cánh tay tùy ý khoát lên lưng tựa của sofa. Tuy động tác này không có gì thân mật, nhưng lại giống như hoàn toàn giam Phương Nho trong phạm vi của mình, lộ ra vài phần chiếm hữu ái muội mạnh mẽ.

Hần khẽ quan sát Phương Nho. Mặt nghiêng tinh xảo, sống lưng thẳng, tư thế ngồi như câu nệ, nhưng lại không mất đi vẻ tao nhã. Rõ ràng là mới hơn hai mươi, lại mang theo sự vững vàng không hợp tuổi cùng với nho nhã nhường này.

Nguyên Triệt không bài xích đàn ông. Nhưng cũng không thích! Càng không có hứng thú ném “thức ăn tươi”! Nhưng vừa rồi khi hôn cậu, hần lại có cảm giác xuất hồ ý liệu hảo, thậm chí còn muốn tiếp tục đi xuống. Trong nháy mắt đó, hần với người con trai này lại nảy sinh dục vọng.

Mặt ngoài của Phương Nho rất ngoan ngoãn, nhưng kỳ thật trong lòng tràn ngập những suy nghĩ không đầu vào đầu. Cậu là một bác sĩ trị liệu tâm lý, chỉ có chuyên trách vấn đề tâm lý cùng ăn uống của Nguyên Triệt. Hành động hôm nay của hần đã vượt qua phạm trù chức trách của cậu. Tuy biết rằng đây chỉ là phương án ứng phó tạm thời. Nhưng đối với việc bị một người đàn ông hôn, thì cậu lại có chút không thích ứng được!

“Đêm nay trở về làm cho tôi đồ ăn thật ngon đi! Tôi đói bụng!” Tiếng nói Nguyên Triệt khàn khàn vang bên tai, khí tức ấm áp khẽ thổi vào tai khiến Phương Nho hơi run lên, thân mình ngửa ra sau, vừa lúc Nguyên Triệt duỗi tay ra.

Phương Nho khẽ liếc hần một cái, âm thầm nói trong lòng: tốc độ thay đổi nhanh đến chóng mặt! Không nhét vào mồm nhai thì chưa thấy buồn nôn đâu!

“Tôi muốn đi toilet!” Phương Nho có chút không chịu nổi loại không khí ái muội, lấy cớ đứng dậy đi.

Vào toilet, Phương Nho dùng nước lạnh rửa mặt, nhìn chính mình trong gương, nhận không được nhũ nhũ mảy. Diện mạo cậu đúng là một loại thượng đẳng, nhưng ánh mắt đôi khi thoát nhìn có mức rất yêu đã!

Phương Nho lắc lắc đầu, dùng khăn tay lau khô mặt, sau đó ra khỏi toilet.

“Chào!” Ngay tại lối đi nhỏ, An Minh Sâm đầy tà ý dựa trên vách tường, mang vẻ ung dung nhìn cậu.

“An thiếu gia!” Phương Nho hướng hần gật đầu chào, chuẩn bị lướt qua hần mà rời đi.

An Minh Sâm vươn tay ngăn hấn lại, hỏi: “Cậu là tình nhân của Nguyên Triệt hả?”

“Không! Là trợ lý thừa cậu!”

“A?” An Minh Sâm cười mà như không cười: “Hắn ta cho cậu tiền lương rất cao có đúng không? Nếu tôi trả cho cậu gấp đôi thì cậu có muốn theo tôi không?”

“Cảm ơn hảo ý của An thiếu gia, nhưng tôi chưa có ý định đổi nghề!”

“Ha ha!” An Minh Sâm nở nụ cười trầm thấp, thuyết phục cậu: “Nguyên Triệt nổi danh tính tình rất kém! Cậu xác định có thể chịu nổi được hắn?”

“An thiếu gia đừng nói đùa! Cậu chủ tính tình rất tốt!” Phương Nho dùng những lời trái lương tâm, ôn hòa nói.

“Ha ha ha!” An Minh Sâm nghe như có thứ gì đó đang chê cười, vui vẻ.

“Nếu cậu có ý định thay đổi, thì bất kỳ lúc nào cũng có thể tìm đến tôi!” Hấn lấy danh thiếp của mình đưa cho Phương Nho, thừa dịp cậu đưa tay ra tiếp nhận, hấn một phen ôm lấy thắt lưng Phương Nho, nghiêng người chuẩn bị hôn trộm.

Phương Nho nhanh nhẹn dùng danh thiếp ngăn trở miệng hấn, bình tĩnh nói: “An thiếu gia! Nếu mà muốn tán tỉnh người khác thì ít nhất cũng phải chú ý hình tượng chứ!”

“Cái gì?” An Minh Sâm sững sốt, có chút không rõ ràng.

“Cậu không phát hiện ra sao? Khóa quần của cậu chưa kéo hết kia!”

“!” An Minh Sâm vội vàng buông tay ra, hướng hạ thân nhìn lại. Kết quả phát hiện quần đều được kéo hết rồi, mới ngẩng đầu trở lại thì đã thấy Phương Nho đi rất xa rồi!

Hấn nhìn bóng lưng của cậu biến mất, cười nhẹ một tiếng: “Được đấy nha!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Say Rượu

Editor: Du Bình

Chơi cho đến lúc đồng hồ điểm 6 tiếng mới chịu tàn cuộc, sau đó tất cả cùng nhau xuống tầng dưới dùng cơm. Trên bàn rượu, An Minh Sâm liên tục biến đổi các loại thủ pháp mà mời rượu Nguyên Triệt cùng James. James thì đều không cự tuyệt, thực sáng khoái uống đến choáng váng đầu óc. Nguyên Triệt cũng là một bộ mặt không đổi sắc, cùng An Minh Sâm từ chén này đến tiếp chén khác, đầu đá nhau không hề nề nang.

“Tư lượng của Nguyên Tổng thực không tồi a~” An Minh Sâm nửa thật nửa giả khen ngợi hấn.

“Cậu An cũng vậy!” Ánh mắt Nguyên Triệt thâm trầm, trên mặt vẫn cố hữu không chút biểu tình.

Hai người không mặn, không nhạt xã giao. Thẳng đến khi James triệt để gục xuống thì bữa tiệc này mới tàn cuộc...

Tất Lặc diu James rời đi trước, Nguyên Triệt mới khách sáo nói: “Lần này cảm ơn An thiếu đã nhiệt tình khoản đãi! Lần tới nếu có cơ hội tôi xin được đáp lại!”

“Nguyên Tổng lại khách khí rồi! Chỉ cần Nguyên Tổng rảnh rồi, tôi sẽ không ngại phụng bồi!” An Minh Sâm cười khả cục, nhất phái hòa khí.

Hai người cùng nhau bồi James một ngày, nhìn như có vẻ là bình thường, nhưng trên thực tế là chẳng người nào chiếm được tiện nghi hết!

Lên xe, Nguyên Triệt tựa lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần. Phương Nho ở trong lòng âm thầm bội phục, hấn cùng với An Minh Sâm đã uống không biết bao nhiêu là rượu, cư nhiên mặt không hề hồng dù chỉ là một chút!

Về đến nhà, Nguyên Triệt đến giày cũng không thèm đổi, lập tức đến salông ngã vật xuống, đôi mắt mở to nhìn thẳng tắp, ánh mắt sáng hơn bình thường...

Phương Nho đi tới, giúp hấn cởi giày, đem giày đặt tại sôpha bên cạnh, hỏi nhỏ: “Cậu chủ! Cậu từ tối chưa có ăn được nhiều! Hiện tại có đói không?”

Nguyên Triệt quay đầu nhìn cậu, một chữ cũng chẳng nói.

Phuong Nho bị nhìn đến lạnh cả người, đành phải mở miệng: “Tốt nhất là tôi nên đi pha nước lê cho cậu tỉnh rượu thôi!”

Cậu vừa mới vào bếp, lấy ra một quả lê, vừa mới chuẩn bị gọt vỏ, eo đã bị người phía sau ôm lấy, bên tai lập tức truyền đến thanh âm trầm thấp của Nguyên Triệt: “Tôi không muốn ăn lê!”

“Vậy cậu muốn ăn gì?” Phuong Nho ngửi được mùi rượu nồng phả ra từ miệng hắn, hơi nhúm mày.

“Tôi muốn ăn ô mai!” Cẩm Nguyên Triệt đặt trên vai cậu, trọng lượng nửa người đều dồn hết lên người cậu.

Phuong Nho hơi lão đảo, buông dao gọt hoa quả cùng trái lê trên tay ra, đem hai cánh tay chắc khỏe của hắn gỡ ra, xoay người nhìn hắn: “Ô mai cậu đã ăn hết rồi! Mai tôi sẽ đi mua. Hôm nay cậu chịu khó ăn món khác đi?”

“Không!” Ánh mắt hắn sắc bén, thanh âm quyết liệt: “Tôi hiện tại muốn ăn ô mai!”

Phuong Nho buồn bực nhìn hắn một lúc lâu mới chần chừ hỏi: “Cậu chủ! Cậu đúng là say sao?”

“Say cái gì mà say?” Mặt hắn vẫn không đổi sắc: “Đừng có mà đánh trống lảng! Tôi muốn ăn ô mai!”

“Không được ăn ô mai vào buổi đêm!” Phuong Nho xoay người tiếp tục cầm lấy dao gọt hoa quả, bảo hắn: “Cậu trước tiên nên đi tắm rửa đã. Tôi sẽ làm cho cậu một ly nước trái cây, sau đó nướng ít bánh mì, cậu ăn xong liền đi nghỉ đi!”

Nguyên Triệt cố gắng ôm thắt lưng của cậu, má dán vào lỗ tai cậu, dùng ngữ khí cực tình cảm thủ thủ: “Cùng tôi đi tắm được không?”

Lỗ tai bị một cỗ nhiệt khí thổi có chút đỏ lên. Người phía sau hệt như một cái lò nóng rực, nồng cháy mà đầy lực, khiến cậu có cảm giác không được tự nhiên. Phuong Nho dừng động tác một chút, áp chế cảm giác khác thường trong lòng, thở dài nhượng bộ: “Hào, vậy thì cùng nhau tắm...”

Cậu lôi Nguyên Triệt vào phòng ngủ. Hắn nhắm mắt theo đuôi, ra cái vẻ thuận theo.

Phuong Nho đem hắn đặt lên trên giường, dặn dò: “Để tôi đi mở nước ấm, cậu ngồi đây đợi chút!”

Sau đó cậu liền vào phòng tắm, vừa mới vặn được vòi nước thì Nguyên Triệt đã theo vào.

“Cậu vào làm cái gì? Trên người còn mặc tây trang! Không được tùy tiện dính nước!” Phuong Nho đem hắn tha ra ngoài, rồi giúp hắn cởi bỏ áo khoác.

“Ngồi đó! Không được lộn xộn!” Cậu ra lệnh. “Cậu phải chờ tôi pha nước xong thì mới có thể tắm được!”

Cậu hướng phòng tắm đi vài bước, sau đó quay lại nhìn nhìn, xác định Nguyên Triệt không theo mới yên tâm vào trong.

Kiểm tra nước thật tốt, Phuong Nho mới gọi: “Cậu chủ có thể vào được rồi!”

Một hồi lâu không thấy đáp lại, Phuong Nho mới ra ngoài, liền nhìn thấy Nguyên Triệt đang thử quần áo trước gương lớn.

“Cậu đang làm gì vậy?” Cậu hỏi.

“Mau chuẩn bị một bộ đồ mới cho tôi! Tôi muốn đi làm!” Nguyên Triệt nghiêm trang, chững chạc phân phó.

Phuong Nho thật không còn điều gì để mà nói! Nay đến tận cùng là cảnh giới say gì vậy? Rõ ràng là say đến rồi tỉnh rồi mù, thế mà vẫn cứ mang vẻ âm trầm, biểu tình nghiêm cần tựa như đúng sĩ đang chuẩn bị ra chiến trường vậy!

Phuong Nho dùng khả năng nhẫn nại của mình, ôn hòa nói với hắn: “Bây giờ đã là 11 giờ đêm! Ngày mai là chủ nhật! Cậu không cần phải đi làm! Chúng ta trước tiên vẫn là phải tắm rửa đã!”

“Ngày mai là chủ nhật?” Nguyên Triệt gật gật đầu: “Vậy được rồi. Chúng ta đi tắm!”

Hắn đi đến phòng tắm, động toát lưu loát đem toàn bộ quần áo cởi sạch, để lộ ra thân hình tinh tráng với những cơ bắp rắn chắc.

“Đến đây! Không phải nói là cùng nhau tắm sao?” Hắn hướng Phuong Nho ngoác ngoác.

Phuong Nho lắc đầu, vô lực nói: “Không cần đâu ạ, tôi đã tắm rồi!”

“Hừ! Cậu một thân mùi rượu! Còn dám gạt tôi?” Nguyên Triệt mang vẻ mặt khinh thường, hừ lạnh.

Rốt cuộc ai mới là một thân mùi rượu a~ Phuong Nho ở trong lòng thầm rống giận.

“Lại đây! Đừng để tôi nói đến lần thứ ba!” Nguyên Triệt co lấy ngón tay, biểu tình như đang ban đặc ân, cực kỳ thiếu kiên nhẫn.

Phuong Nho quay đầu, tự hỏi: Tôi có thể làm mặt lạnh với hắn được không hả trời?

Phuong Nho thẳm tự cổ vũ mình, vươn tay giữ chặt cửa phòng, sau đó “Phanh!” một tiếng mang cửa đóng lại, đứng ở ngoài nói vọng vào: “Cậu chủ! Cậu hảo hảo tắm đi! Tôi đi trước!”

Sau đó liền xoay người đi ra khỏi phòng của Nguyên Triệt. Phuong Nho không hề nghĩ rằng Nguyên Triệt uống rượu say thì sẽ biến thành cái dạng này! Mặt ngoài thì không hề có điểm gì kì dị, trên thực tế lại đồng dạng với một đứa trẻ! Lúc trước xã giao với An Minh Sâm không hề để lộ sơ hở của bản thân, kiên trì đến lúc về nhà mới lộ bản chất. Đại khái là trong tiềm thức cảm thấy chỗ mình quen thuộc liền có thể bỏ xuống đề phòng của bản thân!

Phuong Nho lắc lắc đầu, đem lá thom bỏ vào nước lã.

Mở tủ lạnh, chuẩn bị lấy nguyên liệu nấu ăn, ai mà biết được một bàn tay từ phí sau vươn đến, đem tủ lạnh lần nữa khép lại...

Phuong Nho quay người, phát hiện Nguyên Triệt quý mị xuất hiện phía sau cậu, miễn cưỡng tựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực, bày ra dáng vẻ của boss. Nhưng mà cả người hần xích lửa, tư thế suất suất cao ngạo nhìn đầu cũng không thấy!

Tầm mắt Phuong Nho không thể né tránh mà di chuyển xuống hạ thân của hắn. Tinh tường nhìn thấy được cái thứ uy vũ, hùng tráng, oai hùng..

“Cậu giúp tôi! Nếu không tôi liền không tắm!” Thanh âm sâu kín của Nguyên Triệt truyền đến.

Vậy cho anh thôi chết đi! Phuong Nho rất muốn trực tiếp bỏ của chạy lấy người! Nhưng mà thân là một bác sĩ tâm lý ưu tú, trong quá trình chữa bệnh tuyệt đối không được để cho tình cảm cá nhân phá hỏng. Phải bình tâm hòa khí, hữu hảo mà ở chung với người bệnh...

“Nếu không muốn tắm vậy cậu nên nghỉ ngơi đi!” Phuong Nho mang bộ mặt mỉm cười, đề nghị.

“Không!” Nguyên Triệt nhất quyết không nghe lời cậu: “Không tắm, tôi sẽ không nghỉ ngơi!”

“...” Phuong Nho nhìn trời, không còn gì để mà nói nữa. Đối mặt với Nguyên Triệt thế này, cậu có chút không thể nào kiềm chế được!

Trong đầu cậu không ngừng tìm kiếm lấy một thủ đoạn giáo dục trẻ nhỏ. Đột nhiên cảm giác thấy thân thể mình nhẹ bẫng, hóa ra là Nguyên Triệt đã một tay nhấc bổng cậu lên khiêng ở trên vai.

“A!” Phuong Nho kinh hãi, trong lúc không ngờ đến thì cái mũi bị đập trúng lưng của hắn, đau đến nhe răng!

Nguyên Triệt nghiêng người, nhẹ nhàng vác cậu vào phòng tắm của chính mình. Sau đó hướng bồn tắm ném người vào đó, nhất thời khiến bọt nước văng khắp nơi.

“Khụ! Khụ!” Cả người cậu ướt sũng, cố gắng bám vào thành bồn tắm, trong lúc đó bị uống một hơi mấy ngụm nước lớn liền!

Nguyên Triệt nhấc chân lên tiến vào bồn. Cậu mới ngóc được đầu lên, vừa xinh nhìn đến cái... Trời ạ!!! Phuong Nho bị thiết che đi hai mắt của mình!

Cậu hiện tại chính là bắt đầu lo lắng. Chờ Nguyên Triệt tỉnh lại thì hắn có thể giết người diệt khẩu được hay không? Hôm nay cậu nhìn thấy được rất là nhiều thứ nha!

Hắn nằm ngửa tại thành bồn, như đế vương mà ra mệnh lệnh với cậu: “Lại đây! Giúp tôi kỳ cọ!”

Nhẫn!! Nhất định phải nhẫn!!!

Phuong Nho ở trong lòng hung hăng khuyên bảo chính mình!

Cậu mang dầu tắm đến, “Ba!” một cái vỗ vào cơ ngực của Nguyên Triệt, sau đó mỉm cười: “Đại vương! Hãy để cho tôi được hầu hạ người!”

“Àn!” Nguyên Triệt nhắm mắt lại, một bộ yên tâm, thoải mái.

Phuong Nho dùng sức xoa bóp, hận không thể chà đến lúc lột được đến lớp da thứ hai! Đáng tiếc là người nào đó da dày thịt béo! Căn bản là không sợ bị chà đến lột da!

Cứ chà mãi chà mãi, Phuong Nho liền nhìn xuống phía dưới, cái gì gì đó căn bản là đã mãnh liệt đứng lên! Cậu giương mắt, cũng phát hiện thấy Nguyên Triệt cũng đang nhìn cậu. Cặp mắt kia đang có ngọn lửa lúc sáng lúc tối, không rõ suy nghĩ. Tựa như một con sư tử đang chờ đợi con mồi, không có ý định đi ngủ đông, tràn ngập cảm giác áp bách.

Phuong Nho có cảm giác không khí có chút không ổn, động tác tay nhanh hơn, nhanh chóng giúp hắn tẩy cho xong!

“Được rồi! Cậu hãy mau lau khô người đi! Rồi mặc quần áo!” Phuong Nho ra khỏi bồn tắm, đưa cho Nguyên Triệt một cái khăn sạch sẽ.

Nguyên Triệt biếng nhác đứng dậy, bị bám một mảnh nước, những giọt nước hắt ra từ cơ thể to lớn, làm cả người hần tỏa ra một luồng hơi nóng rực. Hô hấp của Phuong Nho có chút dồn dập, tim đang đập cũng không tự giác mà gia tốc. Cậu không phải không thừa nhận! Người đàn ông này có thể khiến phụ nữ điên cuồng đến quên bản thân, mà ngay cả những người đàn ông khác chỉ sợ cũng phải can tâm bị hắn thần phục.

Phuong Nho dòi tầm mắt, thăm than một tiếng: Thật sự đúng là yêu nghiệt!!

Nhưng cậu lại không biết rằng bản thân mình ở trong tầm mắt của Nguyên Triệt lúc này cũng là tràn ngập mỉa mai. Mái tóc ướt đầm tùy ý dãn trên trán, lông mi dài rủ xuống, trong đôi ngươi tựa hồ che giấu một tầng mỉa mai, hai gò má bởi vì hơi nước mà phồng hồng, đôi môi tròn bóng mềm mại, quốc sắc thiên hương! Quần áo ướt đầm dính sát vào thân, đem toàn bộ thân hình nuột nà của cậu lộ ra trong không khí.

Ánh mắt Nguyên Triệt thâm trầm, vươn tay đến tiếp nhận khăn tắm, nhưng không lau lên người, ngược lại đem nó trùm lên đỉnh đầu Phuong Nho, che một nửa bên mặt của cậu.

“Cậu làm gì... Ngộ!” Phuong Nho bị đặt ở trên tường, môi bất ngờ bị đoạt lấy.

Hồ hấp nóng rực phun trên mặt, hơi nước tỏa ra từ người đối diện đến hỗn loạn khiến đại não của cậu có chút thiếu dưỡng khí.

Một tay Nguyên Triệt đỡ lấy gáy của Phuong Nho, một tay tiến vào trong áo sơ mi, hần bắt lấy vòng eo, không cho cậu được phép né tránh.

Nụ hôn từ từ xâm nhập, liên tục đưa cọt khoang miệng của cậu.

Phuong Nho chỉ cảm thấy mơ mơ màng màng, nhất thời quên mất cả đẩy hần ra. Chỉ đến khi Nguyên Triệt đem bàn tay tiến vào quần cậu, chạm đến điểm mấu chốt, cậu mới mãnh liệt kịp phản ứng trở lại. Một tay đẩy người ra xa, dùng khăn tắm ném vào người kia, ần nhần khuyên: “Được rồi! Mặc kệ cậu say thật hay là giả say! Hành vi như vậy là hơi quá rồi đó! Mau chóng lau khô người rồi đi ngủ nhanh!”

Nguyên Triệt mất điếc tai ngơ, lại duỗi tay kéo cậu trở lại, giọng nói khàn khàn nhưng mà lại dùng cái ngữ khí làm nũng với cậu: “Không thích ngủ! Chúng ta tiếp tục đi, bảo bối!”

Bảo... bảo bối?! Về mặt Phuong Nho đầy hắc tuyến, vươn tay đẩy người đàn ông trên người ra, nhưng mà thế nào đẩy cũng không được!

Cậu cắn chặt răng, gian nan tha cái của nợ đi ra khỏi phòng tắm, dịch đến bên giường, quay người một cái, nặng nề đem Nguyên Triệt ném lên giường, sau đó dùng khuỷu tay mạnh mẽ thụi vào bụng hần.

Nguyên Triệt bị đau, rốt cuộc cũng buông lỏng hai cái kìm tay.

Phuong Nho đạt được tự do, lấy một cái chăn, kéo lên rồi cuốn một vòng quanh người Nguyên Triệt. Sau đó lấy máy sấy tóc, ở trên đầu hần “ong ong ong” một trận thổi loạn. Mái đầu tán loạn bay bay, kèm theo gió mát, thổi đến nỗi làm người ta mệt mỏi muốn ngủ. Mắt hần nửa khép nửa mở, trong ánh mắt còn mộng lung chút hờn dỗi, giống như là mình bị ngược đãi đến ủy khuất vậy!

Tóc khô, Phuong Nho nhắc chân, đem Nguyên Triệt nằm xuống rồi lại gói lại, dùng ngữ khí chân thật, đáng tin ra lệnh: “Cậu mau đi ngủ!”

Nguyên Triệt thôi không âm ỉ nữa, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Phuong Nho thở một hơi, nhìn hần một cái rồi mới xoay người rồi đi...

Chỉ mong ngày mai tỉnh lại, người nào đó có thể đem sự tình đêm nay quên đi không còn một mảnh! Cậu không muốn bị nhân đạo hủy diệt đâu!

Nghĩ lại, nếu như trước đây bảo mẫu cũ cũng trong tình cảnh hần uống say rồi bị quấy rối thế này... nếu đối tượng còn là một bà cô trung niên mà hần cũng hạ thủ... Ách! Thật là đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Uy Tôi!

Editor: Du Bình

Sáng ngày thứ hai, Nguyên Triệt đứng dậy rời giường, sắc mặt như thường, trên mặt thậm chí còn không có một chút cảm giác của say rượu hay uể oải. Trong lúc ăn sáng, Phuong Nho thậm chí còn không phát hiện ra chút gì không ổn, Nguyên Triệt cũng không hỏi đến sự tình say rượu ngày hôm qua.

Phuong Nho thăm thò nhẹ ra, xem ra là hần không nhớ rõ, vạn hạnh!

Thu dọn xong bát đĩa, Phuong Nho nhẹ nhàng đi vào phòng bếp. Ngay khi cậu xoay người, Nguyên Triệt bỗng nhiên ngừng đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào lưng của cậu, lộ ra vài tia tìm tòi suy nghĩ.

Trở lại thư phòng, Nguyên Triệt bắt đầu mở máy tính chỉnh lý tư liệu, nhưng căn bản là không thể tập trung được.

Hắn châm một liều thuốc, suy nghĩ về nụ hôn đêm qua tại câu lạc bộ, còn nghĩ đến cảm giác khi ôm cậu ấy, còn có sự việc say rượu đến phóng túng nữa.

Trên thực tế, Nguyên Triệt rất ít khi uống rượu, kể cả có say thì cũng sẽ không buông lỏng cảnh giác, thậm chí còn gắt gao hơn nữa kia. Nhưng sau khi trở lại nhà, hẳn lần đầu tiên mặc kệ chính mình say, ý thức hỗn loạn, mặc dù có nhiều chi tiết không nhớ rõ, nhưng lại có thể mơ hồ tìm lại được... Chính là ở Phương Nho mang đến cho hắn cảm giác an tâm.

Đang suy nghĩ mênh mang, ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh của đàn dương cầm.

Nguyên Triệt đứng dậy đi vào phòng khách, tựa vào tường, lẳng lặng nhìn Phương Nho đàn. Đây là lần đầu tiên hắn được nghe cậu đánh đàn, đôi mắt cậu nhắm hờ, biểu tình say mê, những sợi tóc mềm mại lay động theo âm nhạc, dương quang ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ rơi trên người cậu ấy, giống như một tầng hào quang dát lên, như mộng như ảo.

Vừa nhìn vừa nghe, Nguyên Triệt lại sinh ra một cảm giác muốn được chìm vào giấc ngủ mông lung...

Hắn ngồi lên ghế sa lông, thả lỏng thân thể, một cảm giác chìm đắm đánh vào hắn, hắn lại không nguyện ý nhắm mắt lại, ánh mắt thủy chung đọng lại trên người kia...

Một khúc nhạc kết thúc, Phương Nho quay đầu về phía Nguyên Triệt, cười nói: “Cậu chủ! Nếu muốn ngủ thì ngủ đi! Dù sao hôm nay cũng là cuối tuần, cậu nên nghỉ ngơi nhiều một chút, tôi sẽ đàn cho cậu nghe mấy đoạn nhạc nhẹ!”

Theo lời cậu, hắn nhắm nghiền hai mắt, tai lắng nghe âm thanh của đàn dương cầm lần thứ hai vang lên...

Phương Nho một bên đánh đàn, một bên dùng mắt giả Nguyên Triệt. Hắn quả nhiên không ở mặt ngoài thoát nhìn tinh lực vô hạn, càng say lại càng tạo áp lực áp đảo người khác, luôn mang đến cho người khác gánh nặng. Nguyên Triệt cũng là một kẻ cuồng làm việc, ngay cả ngày nghỉ cũng không có ngơi tay, lại càng giống như đang phát tiết mọi tinh lực của bản thân vậy. Mỗi lúc nóng nảy sẽ càng khiến tinh thần phấn khởi, tư duy sinh động hơn, mà ngủ càng ngắn, lại không có việc gì làm thì sẽ càng khiến cho bản thân mình nổi nóng cùng lo âu.

Hắn thật khó có thể tự chủ việc có thể cho não bộ nghỉ ngơi, càng không thể có được một giấc ngủ trọn vẹn. Cho nên chỉ cần cải thiện được chất ngủ của hắn, Phương Nho đều muốn thử mọi phương pháp.

Chơi đàn ước chừng nửa giờ, cậu dừng lại, nhìn Nguyên Triệt nghiêng người tựa vào ghế, biểu tình thư hoãn, hô hấp vững vàng, hiển nhiên là đang ngủ rất say. Đây là một hiện tượng tốt, đại biểu cho âm nhạc có thể trấn an được hắn.

Phương Nho vào phòng, mang ra một cái chăn, nhẹ nhàng đắp lên người hắn, sau đó lưu lại một tờ giấy rồi ra khỏi nhà...

Nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh không còn nhiều lắm, nên cậu đi mua một ít, thuận tiện còn qua tiện ô mai. Tại tối hôm qua bị hắn ám ỉ nên có chút kinh hãi, tốt nhất là phải phòng tránh trước!

Lúc hắn tỉnh lại, trong nhà trống trơn vắng vẻ. Hắn lau trán, thì thào lầm bầm: “Mình cứ nhiên cứ thế mà ngủ?”

Thoáng nhìn tờ giấy trên bàn trà, hắn tùy tay cầm lên nhìn thoáng qua. Ra ngoài? Nguyên Triệt liếc đồng hồ, 11 giờ rồi, như thế nào còn chưa có về?

Hắn đứng lên làm cho cái chăn đang đắp trên người nhẹ nhàng rơi xuống, hắn nhặt lên ngắm một hồi, sau đó mới bí mật mang vào phòng mình...

Giữa trưa, Phương Nho làm một bữa khá là phong phú. Nguyên Triệt ăn thực sung sướng, ngay cả bình thường chán ghét rau dưa mà hôm nay cũng gấp liền mấy đĩa!

Ăn no ngủ đủ, buổi chiều còn lại hắn đều ở thư phòng bận rộn, chính lý kế hoạch phát triển của công ty trong mấy tháng tiếp theo cùng một số tư liệu hạng mục đầu tư, hiệu suất làm việc phi thường được nâng cao.

Uống trà sữa cùng ô mai cậu đưa tới, hẳn lần đầu tiên cảm giác được cảm giác thoải mái khi làm việc là như thế nào. Không tự chủ được mà nhếch khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Đến đêm, Nguyên Triệt vào phòng tắm, trong đầu vô ý hiện ra mấy hình ảnh kiều diễm, hắn nhìn nhìn bồn tắm, lại nhìn nhìn vách tường, mơ hồ nhớ tới hắn ở trong này cường hôn Phương Nho? Đôi mắt đầm nước, cả người sũng nước, hô hấp nóng bỏng, đôi môi mềm mại, da thịt cũng đầy xúc cảm... Nguyên Triệt chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng, dục vọng dâng trào...

Hắn che miệng lại, thân thể có chút nóng lên.

Đáng chết!! Chỉ là tưởng tượng mà hắn lại có thể phản ứng!

Mở vòi nước, Nguyên Triệt hưng hăng dùng nước lạnh xối vào chính mình.

Đêm đó, Nguyên Triệt mơ thấy mộng xuân. Hắn mơ thấy mình đem Phương Nho đặt ở dưới thân, hôn môi, vuốt ve, tiến vào, hết sức triền miên. Phương Nho mị sắc liêu nhân, phát ra tiếng thở dốc đầy mời gọi, hai chân kẹp lấy thắt lưng hắn, theo hắn lắc lư.

Mãnh liệt mờ mắt, hạ thân Nguyên Triệt cứng rắn như sắt, dục vọng bùng bùng phấn chấn, thân thể như lửa nóng.

Hắn nhanh chóng chạy vào phòng tắm, phải một lúc lâu sau mới âm thầm đi ra...

Có phải hay không lâu lắm rồi không giải quyết rồi nên mới như vậy? Nguyên Triệt phiền toái gãi một chút tóc...

Ngẩng đầu nhìn cửa phòng, đối diện chính là phòng của cậu, chắc hẳn giờ này đang ngủ nhỉ?

Nguyên Triệt ra khỏi phòng, đứng trước cửa phòng của cậu, dùng sức đập đập: “Phuong Nho! Mau dậy!” Phuong Nho bị tiếng rống của hắn đánh thức, mơ mơ màng màng nhìn đồng hồ, mới có bốn giờ sáng thôi mà! Cậu gian nan bò ra khỏi giường, mở cửa, nhìn gia hỏa nửa đêm phát thần kinh đứng trước mặt, buồn bực hỏi: “Cậu chủ, có chuyện gì?”

Nguyên Triệt nhìn bộ dạng ngái ngủ của người kia một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Tôi đói! Mau làm đồ ăn nhẹ cho tôi!”

“Lúc này sao?”

“Không sai! Ngay bây giờ!”

Phuong Nho nhận lệnh, hỏi lại: “Cậu chủ muốn ăn cái gì?”

“Đồ giải nhiệt!”

Cậu vào bếp, hắn theo sau...

“Cậu chủ cứ ra phòng khách ngồi đợi đi, tôi lập tức sẽ mang đồ ăn cho cậu!”

“Cậu làm việc của cậu, tôi đứng đây nhìn!” Nguyên Triệt ôm ngực, tựa người vào tủ lạnh.

Phuong Nho không còn lời gì để nói, cứ vậy để cho một đứa trẻ to xác đứng cạnh, không khỏi có cảm giác áp bách.

Nguyên Triệt nhìn bóng dáng bận rộn của hắn, đầu mắt nhìn cậu từ đầu xuống chân, đầu, bả vai, sống lưng, thắt lưng, mông, đùi... Cậu có cái mông thật cong, sờ vào một cái hẳn là sẽ có xúc cảm rất tốt; hai chân thon dài, có thể thực nhẹ nhàng quần quanh thắt lưng của hắn; đối lập với kích cỡ cùng với dáng người của hắn, lúc tiến vào chắc sẽ không dễ dàng, phía hảo hảo yêu cầu chuẩn bị tốt. Nhưng chắc chắn cái cảm giác ở trong cậu nhất định sẽ rất tuyệt, khẩn trí mà tiêu hồn...

Ánh mắt hắn từ từ trở nên nóng bỏng, hạ thân cũng bắt đầu rục rịch...

Đúng lúc này, cậu mở miệng nói với hắn: “Lúc này muộn quá rồi, tôi sẽ chỉ nấu cho cậu một bát cháo trắng cùng với trứng bắc thảo, ăn xong sẽ uống một ly nước lê lạnh!”

Cậu dùng thìa khuấy trong nồi một hồi, sau đó đưa cho hắn một bát cháo nhỏ, đưa cho Nguyên Triệt: “Cậu nếm thử xem vị thế nào?” Nguyên Triệt tiếp nhận bát cháo, một hơi liền uống hết.

“A! Còn nóng!” Phuong Nho không kịp ngăn cản, chỉ có thể bất lực nhìn hắn bị nóng đến nhăn nhó cả mặt.

“Cậu cho tôi xem nào?”

Nguyên Triệt vươn lưỡi ra để cho cậu kiểm tra một chút. Sau đó lấy trong tủ lạnh lấy ra một ít đá nhỏ, gấp một khối đưa vào miệng hắn: “Cậu ngậm nó đi!”

Nguyên Triệt há mồm, á khẩu ngậm miệng.

Sau đó cậu liền dùng giọng quở trách: “Cậu chủ! Dù gì cậu cũng là giám đốc đứng đầu một công ty! Sao lại có lúc đồng dạng một đứa nhóc to xác vậy? Húp cháo cũng không biết cách hảo hảo mà uống nữa!”

Nguyên Triệt không thể nói lại, chỉ có thể dùng ánh mắt tỏ vẻ kháng nghị.

Phuong Nho hoàn toàn không nhìn đến hắn, tiếp tục mắng: “Cậu hãy uống một cốc nước lê trước, qua mấy phút nữa nhìn xem nó có bị phù không?”

Hắn đành nhắm mắt theo đuôi cậu vào phòng khách, rồi lại xem cậu bận việc.

“Đã tan rồi!” Nguyên Triệt đột nhiên mở miệng.

“Cậu ngồi xuống để tôi xem lại!”

Hắn một cước ngồi nguyên còn Phuong Nho an vị giữa hai chân hắn, cả người giống như bị hắn vây lại.

“Tốt rồi! Không nghiêm trọng đâu!” Trừ bỏ có chút sưng đỏ ở ngoài, đầu lưỡi cũng không có di trạng khác thường. Cậu yên lòng, cười với hắn: “Đầu lưỡi của cậu thực rắn chắc nha!”

“Ân, cho nên thật thích hợp để hôn!” Hân thản nhiên đáp.

Giọng cậu lập tức biến thành chế nhạo: “Vậy bạn gái tương lai của cậu thật có phúc a~”

“Tôi cũng cảm thấy vậy đấy!” Nguyên Triệt nghiêm túc gật đầu, nhìn cậu, đột nhiên hỏi: “Thế cậu có muốn thử lại hay không?”

Phuong Nho sùng sốt, người này lại muốn trêu chọc cậu sao? Nhìn khuôn mặt anh tuấn gần trong gang tấc, cậu lùi về phía sau, khoát tay: “Không đâu! Tôi còn phải lưu lại để luyện tập với bạn gái!”

“Cậu có bạn gái?” Nguyên Triệt nheo mắt, ngữ khí có chút không vui.

“Còn chưa có! Nhưng mà...” Phuong Nho ôn hòa cười cười: “Về sau sẽ có!”

Nguyên Triệt hừ lạnh một tiếng, tiếng nhạc tựa vào đằng sau, lệnh cho cậu: “Tôi đói! Mang cháo lại đây!”

Cậu vội đứng dậy vào bếp mang cháo ra.

“Đã nguội rồi, không còn nóng lắm nữa đâu!”

Đem bát cháo đến trước mặt cậu, Nguyên Triệt liếc mắt một cái, nói một câu nhẹ nhàng: “Uy tôi!”

“A?” Phuong Nho sùng sốt, có hay không mình nghe nhầm?

“Uy tôi!” Nguyên Triệt nói lại lần nữa “Chiều nay đánh máy nhiều làm tay nhức mỏi, không muốn động!”

Loại lý do này thật đủ gượng ép khiến cậu không còn lời gì để nói.

“Nhanh lên!” Nguyên Triệt vỗ vỗ sô pha, bắt mắt: “Mau ngồi xuống! Đừng lãng phí thời gian! Tôi còn muốn ngủ thêm một giấc nữa!”

Nhẫn! Coi như hân là đứa con cậu phải nuôi đi!! Đây là Phuong Nho ở trong lòng tự mình thôi miên.

Trải qua lần say rượu kia, Phuong Nho khắc sâu trong tâm mình rằng người đàn ông này có một nội tâm cuồng ngao ngoan liệt thứ hai trong tính cách. Nếu muốn yên ổn sống với hân, tốt nhất là nên theo hân, đừng để hân phát bực, vậy sẽ không thể dễ dàng được!

Từng muông từng muông mà uy, Phuong Nho không hề chú ý đến khoảng cách của hai người càng ngày càng gần, gần đến nỗi cái trán của Nguyên Triệt có thể chạm vào tóc của cậu.

“Phuong Nho! Từ nay về sau cứ thế ở cạnh tôi đi!” Nguyên Triệt theo dõi cậu, nói.

“Ân?” Phuong Nho suy tư một hồi, cười đáp lại: “Chỉ cần cậu chủ không chê...”

“Tôi không chê!” Nguyên Triệt khẳng định: “Cho nên từ nay cứ an tâm làm người của tôi! Không cần lo lắng đến mấy cái loạn thất bát tao kia nữa!”

Hân nhớ rõ Phuong Nho chỉ ký hợp đồng một năm, bây giờ hân muốn ký lâu dài với cậu, về sau có không hợp nữa thì hân cũng mặc kệ, nuôi cậu cả đời khiến hân có cảm giác vui đến không nói lên lời. Bất quá chuyện này phải bí mật tiến hành, tạm thời chưa thể cho cậu biết được!

“Mặt khác, không cần gọi tôi là Cậu chủ nữa! Trực tiếp gọi tên tốt hơn!”

Phuong Nho chần chờ một hồi lâu, thăm dò kêu: “Nguyên... Triệt?”

“Cứ như vậy mà gọi!” Nguyên Triệt sờ sờ đầu cậu. Từ lần đầu tiên gặp mặt hân đã muốn làm như vậy. Tóc Phuong Nho thực mềm, còn hơi xù, tựa như lông của con mèo nhỏ, xúc cảm thật tốt!

Phuong Nho nghiêng nghiêng đầu, đứng dậy nói: “Cũng không còn sớm... Cậu... Nguyên Triệt, mau đi ngủ sớm một chút!”

Nguyên Triệt nhìn bóng lưng của cậu, trên mặt lộ ra thần sắc thực thỏa mãn.

“Đúng rồi!” Nguyên Triệt dường như nghĩ đến cái gì đó, hướng về phía phòng bếp, nói với Phuong Nho: “Về sau có tiệc gì thì cậu đi cùng tôi đi!”

Hôm trước ở câu lạc bộ, có Phuong Nho bên cạnh, hân cảm thấy mình nổi giận quá nhiều, thậm chí cùng người khác thân cận cũng có thể cho qua.

“Được!” Âm thanh đáp ứng của cậu từ phòng bếp truyền ra.

Nguyên Triệt lúc này mới vừa lòng trở lại phòng riêng rửa mặt, rồi ôm chăn của Phuong Nho, bình yên chìm vào giấc ngủ.

Hân không thể chân chính ý thức được bản thân mình đối với Phuong Nho là sinh ra loại dục vọng gì. Chỉ là theo bản năng muốn đem cậu làm vật sở hữu của chính mình, về sau muốn làm cái gì cũng đều danh chính ngôn thuận!

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Phòng Tình Nhân

Editor: Du Bình

“James, ý của anh là để tôi cùng với An thị hợp tác với Đế Hoa?” Ngồi trong phòng họp, Nguyên Triệt nhìn James, có chút kinh ngạc.

James gật đầu: “Không sai! Tôi cảm thấy công ty của hai đều sở hữu tiềm lực cạnh tranh lớn, hơn nữa mỗi bên nếu có khiếm khuyết gì thì đều có thể được bổ sung lẫn nhau. Nếu tam gia liên thủ, tương lai trong vòng mười năm tuyệt đối có thể chiếm được thị trường ngoại quốc mang đến rất nhiều nguồn lợi!”

An Minh Sâm chuyển tập tài liệu vừa được ký qua, cười nói: “Tôi không có ý kiến, Nguyên tổng cảm thấy sao?”

Nguyên Triệt trả lời: “Nếu là lợi ích cùng được hưởng, tôi tự nhiên không phản đối!”

“Ok!” James vừa lòng đáp “Như vậy tôi hy vọng các anh trong vòng một tháng có được hiệp nghị hợp tác cùng với phương án phân phối ích lợi căn cứ theo từng ưu thế đầu tư của mỗi bên để thành lập được một con đường tốt nhất!”

Nguyên Triệt cùng An Minh Sâm đồng thời đáp ứng, sau đó lần lượt cùng James bắt tay, bước đầu xác lập quan hệ “góp gạo thổi com chung”.

James trước khi đi còn nhấn nhủ: “Lần sau nếu có thời gian cùng nhau ra ngoài thăm thú thì nhớ mang bạn của các người đến đó!”

“Nhất định rồi!”

Tiền James rời đi, An Minh Sâm cười với Nguyên Triệt: “Xem ra sau này chúng ta có rất nhiều cơ hội để giao lưu đây!”

Nguyên Triệt lãnh đạm liếc mắt nhìn hắn: “Chỉ cần An tổng đem tinh lực trong việc phóng túng ra, tôi tin rằng trong lúc hợp tác sẽ còn khoái hoạt hơn nữa kia!”

“Haha, làm sao có thể thiếu việc giải trí chứ?” An Minh Sâm cười đến thực tự tin, một tay trụ lên bả vai của Nguyên Triệt hỏi: “Nguyên thiếu gia, gia đình có việc gì không?”

Nguyên Triệt chán ghét đẩy tay hắn ra, không vui đáp: “Anh có lời gì cứ việc nói thẳng!”

“Hay chúng ta đi Ngọc Cẩm sơn trang vài ngày đi! Thuận tiện có thể thương lượng được một số chi tiết hợp tác, còn tăng tiến được mối hòa hảo giữa hai nhà. Dù sao lần hợp tác này có ý nghĩa trọng đại, nếu đôi bên không đủ hiểu nhau, ngược lại nếu còn có khúc mắc thì thật là không tốt!”

“Bàn chuyện công sự hà tất phải đi xa như thế?” Nguyên Triệt không để bụng nói: “Tôi không có hứng thú thăm thú gì cả! Anh đem tư liệu chuẩn bị cho tốt! Chúng ta cùng hẹn một ngày, trên bàn làm việc đem mọi chuyện nói hết!”

An Minh Sâm nhún nhún vai, miễn cưỡng nói: “Thật ngại a Tôi ghét nhất là không khí trong phòng họp! Nếu như Nguyên Tổng không đồng ý vậy thì cứ như này đi! Tôi tự đi!Chờ tôi chơi chán trở về, chúng ta bàn lại!”

“Anh tính đi bao lâu?”

“Còn chưa biết!” An Minh Sâm cười cười: “Tôi mỗi lần đi chơi đều không có khái niệm thời gian!”

Nguyên Triệt lạnh lùng hừ mũi: “Nếu thái độ làm việc của anh là thế này! Sao không trực tiếp tự rút lui đi!”

“Haha, Nguyên tổng thật biết nói đùa! Dựa vào cái gì mà tôi phải rời khỏi?” An Minh Sâm thẳng tắp đối diện hắn, trên mặt mang ý cười nhưng trong mắt lại mang đầy ý lăng liệt.

“Nguyên tổng đi hay không thì tùy! Tôi tuyệt không miễn cưỡng!”

Nguyên Triệt nắm chặt hay tay, con giận bốc lên, nhìn lại một lúc, hắn thở ra, nói: “Được, vậy cùng đi!”

“Ha ha ha, không thành vấn đề, hẹn Nguyên tổng sau!” An Minh Sâm đắc ý rời đi.

Nguyên Triệt trong mắt lãnh mang lóe ra, chiến ý dâng lên.

An Minh Sâm, cứ chờ đấy! Tôi sẽ cho cậu biết cùng tôi hợp tác tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng!

Nguyên Triệt bị An Minh Sâm làm cho nghẹn khí, trở về nhà liền bạo phát.

Nghe thấy một trận binh binh lách cách như đánh trận, Phuong Nho từ trong bếp thò nửa đầu nhìn ra rồi im lặng xem Nguyên Triệt nổi bão. Hôm nay hẳn lại không thể nào không chế cảm xúc rồi, tuy rằng sau khi Phuong Nho đến thì đã có tiến bộ, nhưng mà chẳng hiểu hôm nay kẻ nào chọc hắn rồi!

Nhưng mà Phuong Nho khẳng định hắn phá chán rồi sẽ bình tĩnh lại thôi...

Nguyên Triệt túm lấy cái giỏ trên bàn, hung hăng ném đi. Cái giỏ nọ vừa rơi xuống đất, tất cả đồ vật bên trong đều nhảy ra... đông... đông... đông... Mấy chục quả bóng nảy cao thấp lên xuống, không kiêng nể gì mà nhảy tung tung ra mọi góc ngách trong phòng, tựa như một đám quỷ nhỏ nghịch ngợm vậy!

Biểu tình của Nguyên Triệt nháy mắt cứng ngắc, ngốc lăng đứng yên, sau đó một quả bóng vừa xinh nện lên đầu hắn, đông một tiếng nữa lại nhảy lên nhảy xuống.

“Phốc!” Phuong Nho che miệng lại, cố gắng nén cười. Bộ dáng Nguyên Triệt lúc này thật sự rất... nhưng thật đáng yêu!

“Phuong! Nho!” Nguyên Triệt gầm nhẹ một tiếng, hai mắt phóng lửa, thẳng tắp trừng người gây họa.

Phuong Nho mặt cười cười, vẻ mặt vô tội, chân không hề có dấu vết mà đi vào phòng của mình.

“Cậu làm cái chết tiệt gì thế này?” Nguyên Triệt hùng hổ đi về phía cậu.

Phuong Nho dọc theo vách tường đi lùi về phía sau, ngoài miệng giải thích: “Cậu không thấy mấy quả bóng đó rất đáng yêu sao?”

“Đáng yêu cái beep!” Nguyên Triệt cá giận “Cậu chính là muốn nhìn thấy tôi bẽ mặt?”

“Không! Không!” Phuong Nho liên tục phủ nhận, mắt thấy Nguyên Triệt giận đến xung huyết trước mặt, không trêu chọc hắn nữa, xoay người hướng phòng mình mà đi. Tay Nguyên Triệt chụp tới, đem cả người cậu khóa vào ***g ngực.

“A! Cậu chủ tha mạng!” Phuong Nho liều chết giãy dụa.

“Tha mạng?” Nguyên Triệt gạt chân, đem cậu áp đảo trên mặt đất, dùng khuỷu tay đè lên cổ họng Phuong Nho, hung hăng: “Lá gan của cậu càng lúc càng lớn nhì? Dám mang bốn thiếu gia ra đùa giỡn, để xem hôm nay tôi thu thập cậu thế nào!”

“Đừng mà!” Phuong Nho một bên ngăn cản Nguyên Triệt ra tay, một bên không thể nén nổi cười: “Tôi chỉ cảm thấy mấy cái đàn hồi này cũng khá hữu dụng, có thể xem chúng có kéo dài được như con giãn của cậu không, thú vị mà!”

“Vậy là tôi phải cảm ơn cậu?: Nguyên Triệt nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đừng nóng mà! Cùng lắm thì lần sau tôi sẽ không mua mấy thứ này nữa!”

“Cậu cho rằng như vậy là xong sao?” Nguyên Triệt vói tay vào trong quần áo của cậu, không ngừng thọc lét.

“Haha!! Đủ rồi, là tôi sai!!”

Phuong Nho cười đến hai gò má phồng hồng, quần áo hỗn độn.

Ánh mắt Nguyên Triệt nhìn cậu dần trở nên sâu thẳm, hạ thân cũng do mà sát mà có phản ứng.

“Nguyên Triệt?” Phuong Nho nhận thấy sinh lý của hắn biết hóa, lập tức đình chỉ giãy dụa.

Tầm mắt hắn dừng lại ở bờ môi cậu, tựa hồ ngay sau đó sẽ hôn xuống.

Phuong Nho trong lòng giật mình, lấy tay đẩy hắn: “Nguyên Triệt, cậu hết giận chưa? Đứng lên đi tôi còn phải nấu cơm nữa!”

“Tôi không muốn ăn cơm!” Nguyên Triệt đè cậu không nhúc nhích, hạ thân phản ứng càng thêm rõ ràng, giống một cái bàn ủi đang di chuyển giữa hai chân cậu.

Phuong Nho hơi hơi có chút không được tự nhiên, cậu với đàn ông không có chút hứng thú, cho dù có là cực phẩm như Nguyên Triệt cũng không thay đổi. Huống chi giờ cậu còn là bác sĩ tâm lý của hắn, tuyệt đối không thể phát sinh gút mắc tình cảm bất bình thường được!

Tư liệu không có nói rõ Nguyên Triệt là gay, mà Phuong Nho cũng không có thể hoàn toàn xác định được tính hướng của hắn. Nếu hắn thật sự thích đàn ông, vậy thì càng gia tăng khó khăn cùng kéo theo một đồng chuyện xấu trong quá trình chữa trị. Nguyên Triệt đối với cậu sinh ra thú tính, do vì tình cảm cùng thân thể là hai cái hấp dẫn nhất?

Phuong Nho sờ sờ mũi, thực tự nhiên đi dời tầm mắt, nhu nhu nói: “Nguyên Triệt, tôi còn đang hầm canh trong bếp, phải vào xem!”

“Lát nữa hăng vào!” Thanh âm hần trầm thấp, hô hấp nóng hổi phảng phất hai bên má cậu, mỗi từ từ gần hơn...

Ngay tại lúc sắp chạm được, tiếng điện thoại đột ngột vang lên, linh linh linh vang không ngừng, đánh vỡ không gian đầy mùi tình ái của hai người.

“Shit!” Nguyên Triệt thấp giọng mắng, căm giận dòi khỏi người Phương Nho, hướng đến phòng khách.

Nghe điện thoại, nặng nề: “Ài?” một tiếng. Ai biết được đầu kia chỉ truyền đến âm đô đô đô vô âm, đối phương nhanh chóng cúp máy.

“Đáng chết! Đến tốt cùng là ai đang đùa dai?” Nguyên Triệt dùng sức giận cá chém thớt vào cái điện thoại, ngẩng đầu nhìn hành lang, nơi đó đã không còn thân ảnh của cậu...

Phương Nho thừa dịp Nguyên Triệt nghe điện thoại liền chui vào bếp, đem di động nắm chặt trong tay từ trong túi quần rút ra. Cú điện thoại vừa rồi là do cậu gọi, cậu có hai cái điện thoại, một cái bí mật còn cái kia là số liên lạc với mọi người. Cho dù có điều tra thế nào thì Nguyên Triệt cũng không thể biết được đó là số khác của cậu!

Phương Nho một bên nếm canh, một bên buồn bực nghĩ. Về sau cậu không chỉ phải làm cho Nguyên Triệt bỏ được cái tính nóng nảy mà còn phải làm công tác tư tưởng về vấn đề sinh lý giới tính nữa kia! Thích đàn ông không phải là cái tội, nhưng cái chính không thể thích cậu được!

Lấy tính cách cùng năng lực của Nguyên Triệt để xem xét, Phương Nho rút ra rằng một khi đã bị hần coi trọng thì cậu sẽ không dễ dàng có thể thoát được!

Ai... làm cái việc này thực sự cũng không hần là tốt a...

Nguyên Triệt vào toilet dùng nước lạnh vốc lên mặt, trong đầu tràn đầy bộ dáng của Phương Nho khi bị hần đặt dưới thân. Không khác gì trong những mộng xuân mà hần đã từng gặp, khiến cho Nguyên Triệt vô pháp ức chế lại dục vọng bản thân, hận không thể trực tiếp chiến hữu cậu.

Nhưng không thể nào gặp được! Chờ hần đem cậu buộc cạnh mình suốt đời, sẽ không còn lo cậu chạy lạc nữa!

“Xem ra phải mau làm hợp đồng thu phục mới. Chỉ cần một chữ ký, cậu sẽ là của tôi!” Nguyên Triệt thì thầm tự nói, trong mắt tràn đầy kích động cùng nôn nóng không thể đợi được.

Hần cũng không có ý thức rằng mình tại sao lại chấp nhất với danh nghĩa như thế? Nếu là bình thường, chỉ cần thích, hần toàn toàn có thể trực tiếp ra tay, rất ít người có thể cự tuyệt được việc được hần theo đuổi. Nhưng hần chưa từng đối với cậu nảy sinh đa nghi, lại càng sẽ không có chuyện làm những chuyện lừa gạt hay bày mưu kế.

Hần cho rằng ký kết hợp đồng chung thân có pháp luật làm chứng, cho nên muốn dùng nó trói buộc Phương Nho, nhưng lại chưa từng xét đến cậu có muốn tiếp nhận hần hay không. Đối với hần, trên đời không có gì là không thể, chỉ có muốn hay không muốn làm mà thôi!

Như vậy sau khi âm ỉ, Nguyên Triệt tâm thuận, nóng nảy vừa nảy cũng dần bình ổn.

Phương pháp của Phương Nho vẫn rất có hiệu quả, Nguyên Triệt bị mấy quả bóng đàn hồi đập vào đầu kỳ thật cảm xúc đã chuyển từ nóng nảy chuyển qua thẹn quá thành giận. Người trước hần làm phát bệnh tâm lý, còn người sau lại khiến phản ứng tự nhiên được kích thích.

Đây chính là tiến triển mà cậu dự tính...

Hai ngày sau...

Nguyên Triệt mang theo Phương Nho hộ tống An Minh Sâm tới Ngọc Cẩm sơn trang.

Ngọc Cẩm sơn trang dựa vào bàng thủy, phong cảnh tú lệ, là một nơi tụ hội rất nhiều phương thức phục vụ cho: thương vụ, dưỡng sinh, ẩm thực, thể thao. Không chỉ có thể làm nơi nghỉ ngơi an dưỡng, mà còn có thể dùng làm nơi họp hành, đón tiếp không ít những nhân vật có địa vị.

Lần này cùng đi với An Minh Sâm còn có đám người lần trước đã gặp ở câu lạc bộ.

Nguyên Triệt thì chỉ dẫn theo Phương Nho cùng hai tay trợ lý.

Cả đám người đều đã được xếp phòng hết cả rồi. An Minh Sâm đặt đều là phòng tình nhân, trừ bỏ Nguyên Triệt cho trợ lý ở nơi khác thì những người khác đều mang bạn của mình vào trong.

Nguyên Triệt tự nhiên cùng Phương Nho cùng phòng.

Căn phòng được bố trí xa hoa lãng mạn, giường lớn mềm mại tọa ngay giữa phòng. Rèm rủ xuống, mùi hương hoa hồng thoang thoảng trong không khí, ánh sáng nhu hòa lộ ra vài phần ái muội. Toilet vô thức được mở, chỉ có một cái vách cách xa nhau, bên trong có một cái bồn tắm tròn rất lớn, các loại đồ người lớn tinh thú đều có đầy đủ.

Thần tình Phương Nho đầy hắc tuyến. Cậu còn đang lo lắng không biết chuyến đi này có ảnh hưởng đến hiệu quả chữa trị hay không, còn đang định bảo trì khoảng cách an toàn với Nguyên Triệt. Nhưng hiện tại thì tốt rồi! Cứ nhiên ở chung một phòng tình nhân, đây không phải là đổ thêm dầu vào lửa

sao??

Trời ạ! Máy ngày tới sẽ như thế nào đây? Không lẽ cậu đi mua vài viên thuốc ngủ, buổi tối lửa Nguyên Triệt uống rồi mới dám đi ngủ sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Khát Vọng

Editor: Du Bình

“Nguyên Triệt, tôi có thể ở một phòng riêng được không?” Phương Nho thử hỏi hần.

“Không được!” Nguyên Triệt một bên thay quần áo, một bên kiên định bác bỏ thỉnh cầu của cậu.

Thương lượng không có kết quả, Phương Nho chỉ có thể bất đắc dĩ đi sắp xếp hành lý của mình.

Nguyên Triệt liếc mắt thấy bóng dáng ừ rừ của cậu, tâm tình có chút khó chịu không nói thành lời.

Đúng lúc này, phục vụ phòng mang com đến.

“Mau ra đây ăn com!” Nguyên Triệt gọi cậu.

Phương Nho ngồi vào ghế đối diện, yên lặng ăn com.

Khẩu vị Nguyên Triệt hôm nay vô cùng tốt, dao nĩa đưa lên hạ xuống liên tục, vài cái liền đem liên đem toàn bộ thức ăn trên bàn càn quét sạch.

Lau miệng, hần đứng dậy nói: “Cậu cứ từ từ ăn, tôi đi tắm trước!”

Phương Nho nhìn hần đi vào phòng tắm, rất muốn nói vừa mới ăn xong không nên đi tắm ngay, nhưng đã không kịp nữa rồi! Nguyên Triệt có tác phong làm việc sấm rền gió cuốn, cho dù là về phương diện sinh hoạt thì cũng không khác, tựa như một người máy thịt, một một giây một phút đều phải được sử dụng triệt để!

Nghe tiếng nước ào ào, Phương Nho gọi phục vụ đến dọn sạch bàn. Sau đó bắt đầu đi xem xét đồ vật trong phòng, nhẹ nhàng kéo ngăn kéo tủ đầu giường, phát hiện ra trong đó có cả một đồng “ba con sâu” cùng một lọ... bôi trơn?

Phương Nho trong lòng cười khỏ! Đúng là ở đây khâu chuẩn bị tốt thật!

Mà Nguyên Triệt đã tắm xong, đầu tóc vẫn còn ướt, tùy ý đứng ở cửa phòng tắm rửa cho khô bớt.

Hần ngồi lên salon, mở TV lên không ngừng đổi kênh. Qua ba phút đồng hồ, hần rút ra một điều thuốc, châm lên rít hai ba cái rồi ném vào gạt tàn. Lập tức đứng dậy mang laptop ra để trên bàn trà xem tư liệu.

Phương Nho có cảm giác tinh thần hần đặc biệt phấn khởi, tuy rằng biểu tình thật lạnh lùng, nhưng ánh mắt thì phi thường sáng. Từ lúc hần từ phòng tắm đi ra có chút hơi xáo động, mà chỉ cần ngồi trước màn hình máy tính là bắt đầu ổn định trở lại. Có thể thấy được hần bình thường đều để công việc điều tiết cảm xúc của cá nhân.

Như vậy cũng có cái tốt, một khi Nguyên Triệt đã chuyên chú làm việc thì sẽ không còn có tạp niệm trong đầu!

Phương Nho nghĩ nghĩ rồi cầm lấy quần áo vào phòng tắm. Bên trong còn tràn ngập hơi nước cùng mùi hương nam tính của Nguyên Triệt, Phương Nho cũng không nghĩ gì nhiều, cởi sạch quần áo đứng dưới vòi sen.

Cứ nghĩ rằng Nguyên Triệt còn đang bận công chuyện nên cậu mới tranh thủ tắm, nhưng chẳng biết từ lúc nào mà lực tập trung của hần lại bắt đầu để tầm mắt hướng về phía cửa phòng tắm. Cửa kính màu hồng nhạt có thể nhìn xuyên qua, ần ần có thể dễ dàng chú ý đến một bóng người thi thoảng ẩn hiện. Trong đầu tự khắc tưởng tượng ra bộ dáng Phương Nho dưới vòi sen, nước ấm chảy từ gò má xuống cổ, sống lưng, cánh mông... làm cho hồ hấp của Nguyên Triệt trở nên dồn dập, ngực giống như bị một ngọn lửa bập bùng thiêu đốt.

Hần phút chốc đứng dậy, nhanh chân hướng đến phía phòng tắm, mở cửa xông vào.

Phương Nho nghe thấy tiếng động, vội vàng quay đầu lại, chưa kịp phản ứng đã bị người nào đó áp lên tường.

“Ngô!”

Phuong Nho gắt gao bị dán trên vách tường lạnh như băng, hai tay gắng sức đẩy hấn ra nhưng vô pháp, môi bị hút đến nhiệt liệt, hô hấp dần bị rút cạn.

Nguyên Triệt tựa như dã thụ đã bị đói bụng hồi lâu, một lần lại một lần liếm liếm mỹ vị, dồn dập khát cầu. Bàn tay to lớn chu du trên làn da mềm mại ấm áp, dục vọng mãnh liệt đòi phát tiết, hận không thể lập tức cắn nuốt miếng mồi ngon trong tay!

Nguyên Triệt tự đánh giá cao mị lực của chính bản thân, Phuong Nho cũng sẽ khát cầu hấn!

“Phuong Nho, để tôi làm đi?” Nguyên Triệt khề cần bờ môi cậu, khàn khàn nói.

Phuong Nho lấy lại tinh thần, nhìn thấy ánh mắt muốn xâm chiếm mình từ hấn, chỉ có thể cảm thấy kinh hồn không thôi! Cậu không nghĩ rằng sẽ có khả năng phát sinh chuyện này! Nguyên Triệt ở trạng thái bình thường luôn luôn nghiêm cẩn kiểm chế, mặc dù cũng có dục vọng, nhưng sẽ tận lực chịu đựng, càng không có chuyện bỏ lại công việc mà chạy đến thế này!

Bây giờ là cái tình huống khi gì thế này??!

“Không nói lời nào sao?” Nguyên Triệt chậm rãi hôn lung tung, còn lưu luyến nơi chiếc cổ thanh mảnh của cậu.

Phuong Nho thờ dốc, lắc đầu: “Nguyên Triệt... đừng như vậy mà!”

“Như thế nào?” Tay Nguyên Triệt tham nhập vào giữa hai chân Phuong Nho, rất có kỹ thuật mà vuốt ve.

Phuong Nho giữ chặt tay hấn, chống cự lại: “Trong hợp đồng của tôi không có cái loại phục vụ này!”

“Ai nói không?” Nguyên Triệt trầm thấp nói: “Tôi nói có liền có!”

Tuy rằng sẽ không lừa cậu vào hợp đồng cả đời, nhưng hấn thật sự không thể nhịn được nữa! Muốn gì là phải có bằng được! Đây mới là phong cách hành sự của hấn!

Phuong Nho trừng hấn, trong mắt lộ ra vài phần buồn bực cùng phiền tình xen lẫn.

Nhìn Phuong Nho như vậy, Nguyên Triệt không thể nào nhịn được hơn, len giữa hai chân cậu, để cho dục vọng cuồng nganh chà xát trên da thịt của Phuong Nho.

Cậu có cảm giác da đầu mình run lên, lông tơ cả người không nhịn được mà dựng đứng hết!

“Nguyên Triệt! Nếu anh cứ thế này, ngay ngày mai tôi sẽ thôi việc!!”

“Vì sao? Đi theo tôi không tốt ư?” Nguyên Triệt tự tin: “Tôi chẳng những là nhân tài bậc nhất, tài sản không thiếu, hơn nữa cơ thể cường tráng, tinh lực dồi dào!”

Anh không thể bớt tự kỷ một chút sao? Phuong Nho không còn lời gì để nói luôn!

“Vấn đề trọng điểm là! Tôi không thích đàn ông!” Phuong Nho trực tiếp kết thúc ảo tưởng của Nguyên Triệt.

“Em không thích đàn ông?” Nguyên Triệt nhìn kỹ vào mắt cậu.

Phuong Nho gật đầu khẳng định.

“Nhưng tôi muốn thì em làm thế nào?”

Tôi đây ai mà biết được? Phuong Nho ở trong lòng muốn phát điên rồi, nhưng mặt ngoài thì vẫn phải bình tĩnh: “Anh đại khái là đã bị cấm dục lâu rồi, hãy thừa dịp nghỉ ngơi này mà tìm một bạn giường lý tưởng đi?”

Thích hợp vừa có thể ở trên giường vận động vừa có thể làm được công việc thư giải áp lực! Phuong Nho âm thầm bổ sung.

“Em cho là ai cũng có được cái vinh hạnh được tôi để mắt?” Ánh mắt Nguyên Triệt mang một chút khinh thường.

“Tôi không cần những người khác! Tôi chỉ muốn em!” Nguyên Triệt lại áp sát vào người cậu, bá đạo ra lệnh: “Em không thích những người đàn ông khác cũng không sao! Chỉ cần thích mình tôi là đủ!”

Anh theo chủ nghĩa cường quyền à? Sắc mặt Phuong Nho cứng nhắc nhìn hấn, tận lực không chú ý đến cái thứ nóng rực đang làm loạn trên người mình.

Từ khi bắt đầu theo ngành tâm lý học, cậu đã học được cách làm thế nào để khống chế được cơ mặt của mình. Vô luận dưới kỳ tình huống nào, kể cả có gặp bệnh hoạn đến mấy thì cậu cũng không bao giờ để lộ cảm xúc, tận lực dùng vẻ bình thản để đối mặt. Nhưng khó khăn là bây giờ trình tiết của cậu đang bị uy hiếp! Cậu còn có thể tiếp tục bảo trì tư thế bình tĩnh được sao? “Không bằng như này đi...” Phuong Nho đề nghị: “Chúng ta có nguyên một năm, nếu trong một năm này anh vẫn còn có cảm giác với tôi thì tôi sẽ thử chấp nhận anh?”

Một năm? Đây là kỳ hạn hợp đồng của cậu. Chẳng lẽ là chuẩn bị kéo dài đến khi hết hạn liền cao chạy xa bay? Nguyên Triệt liền nguy hiểm nheo mắt lại.

“Em có thể tiếp nhận hay không cần phải chờ đến một năm sao? Chúng ta làm một lần là sẽ biết ngay!” Nguyên Triệt ôm lấy thắt lưng cậu, trực tiếp bế cậu nhảy lên giường. Một tay tháo đai lưng, cởi áo tắm để lộ ra cơ thể tràn đầy cơ bắp tinh tráng.

“Từ từ đã!” Phương Nho cuống quýt ngăn lại: “Tôi còn có chuyện muốn nói!”

“Tôi không muốn nghe!” Nguyên Triệt cả người áp lại, cúi đầu trao cho cậu một trận hôn cuồng nhiệt.

“Ngô... Nguyên Triệt... dừng...” Phương Nho cố gắng cứu môi của mình ra khỏi “dâm tặc”.

“Ồ trên giường chỉ được gọi mình tên thôi!” Nguyên Triệt bá đạo tuyên cáo.

“...” Hồn đàn!

Cả người Phương Nho nóng lên, một nửa do không khí, một mặt khác là do bị Nguyên Triệt khiêu khích. Cậu chưa từng được gặp ai cường thế giống như Nguyên Triệt, không cho phép được cự tuyệt mà ngược lại không để cho đối phương thời gian suy nghĩ đã bị kéo lên giường tự lúc nào!

Cậu không hẳn là chán ghét bị hôn, nhưng đến lúc ngón tay của hắn tiến vào trong thân thể, cả người cậu liền cứng lại.

Không thể nhịn được nữa! Không thể nhịn được nữa! Phương Nho thậm chí hít một hơi dài, đột nhiên dùng thủ đoạn kéo Nguyên Triệt, dùng sức áp hắn xuống dưới, dùng cả tay lẫn cả chân cuốn chặt người hắn cầm chế lại.

Nguyên Triệt bị đau, quay đầu kinh ngạc nhìn Phương Nho.

“Nguyên Triệt... thực xin lỗi...” Cậu sụp mi thuận mắt nói: “Tôi rất sợ...”

“Em sợ cái gì?” Nguyên Triệt cả giận.

“Sợ đau...” Phương Nho mềm mềm trả lời.

Nguyên Triệt im lặng một lúc, sau đó ra lệnh: “Mau buông!”

“Nếu buông như lời anh thì anh sẽ tiếp tục!”

“Nếu em không buông thì tính áp tôi như này cả đời?” Nguyên Triệt phản kích, lại phát hiện mình nhất thời không có biện pháp thoát khỏi cậu.

“Tôi chỉ mong anh buông tha tôi...”

“Tôi đã muốn là sẽ không tha!” Nguyên Triệt dùng ánh mắt dị thường thâm trầm, chăm chú nhìn cậu. Giờ phút này đầu tóc Phương Nho thực hỗn loạn, một thân xích lửa, trước ngực hai hai đóa hoa nở rộ, hai tay giữ chặt tay hắn, đầu gối đè lưng hắn xuống làm hai chân mở ra, hạ thân bị nhìn không sót gì!

Yết hần hần khẽ động, ánh mắt nóng rực.

Phương Nho bị ánh mắt của hắn làm cho cả người nóng lên, đôi mắt của người kia như có axit từng chút ăn mòn cậu, mỗi một tắc da thịt, mỗi một điểm nắn cảm đều không buông tha. Đặc biệt tầm mắt hắn dừng lâu hơn ở hai cánh mông cùng bộ vị nào đó khiến Phương Nho nhất thời có cảm giác thân thể chuẩn bị bị hắn tiến vào đến nơi.

Phương Nho không được tự nhiên xê dịch đôi chân. Trong mắt hắn đột nhiên lóe sáng, mãnh liệt dùng sức mạnh, nhanh nhẹn thoát khỏi vòng hãm của cậu, đảo khách thành chủ, một lần nữa đem Phương Nho đặt ở dưới thân.

Nguy rồi! Phương Nho kinh hãi, dùng sức giãy dụa!

Nguyên Triệt đem hai tay cậu gắt gao nắm chặt, tựa như vị thần tiên giáng trần nhìn cậu.

“Thân thủ không tồi! Quả nhiên là em có luyện qua!” Nguyên Triệt ý vị sâu xa nói.

“Tôi... tôi đã sớm nói rằng mình có học võ!” Phương Nho lung ta lúng túng trả lời: “Chỉ là còn chưa tấn tới!”

Khóe miệng Nguyên Triệt hơi hơi nhếch lên, trong mắt lóe ra tia săn bắt của động vật.

“Phương Nho! Tôi muốn em! Ngay! Lập! Tức!” Hắn mãnh liệt mở ngăn kéo tủ đầu tường, lấy ra bôi trơn, bôi lên đầy hai ngón tay, trực tiếp đưa vào cơ thể cậu...

Phương Nho đột nhiên che miệng lại, quay đầu nôn một trận.

Nguyên Triệt nhất thời sửng sốt!

Cậu ần ần nói: “Nguyên Triệt! Tôi không phải gay! Không thích đàn ông! Nếu anh muốn tiếp tục cường bạo tôi! Tôi sẽ cảm thấy ghê tởm, muốn nôn

mỉa!”

“Em cảm thấy ghê tởm?” Hắn dừng lại, ánh mắt sáng ngời nhìn cậu.

“Đúng vậy! Phi thường ghê tởm!” Phương Nho cường điệu khẳng định.

“Là bị đàn ông làm thì ghê tởm, hay là bị tôi làm thì mới ghê tởm?” Ngữ khí hắn âm trầm.

“Này có gì khác nhau?” Cậu nhìn hắn: “Giống như anh không thích ăn rau dưa vậy, nếu như đổi tên gọi khác thì anh có hết khó chịu không?”

Nguyên Triệt trầm hắc đi, ánh mắt tối lại.

“Đừng khiến cho tôi phải bỏ công việc này!” Phương Nho khẩn thiết: “Tôi sẽ dùng hết khả năng của mình để chăm sóc anh, làm bạn với anh. Chỉ hi vọng anh có thể tôn trọng, thông cảm cho tôi! Nếu như anh cứ nhất thiết phải phát sinh loại quan hệ này thì tôi sẽ ngay lập tức rời đi!”

Nguyên Triệt thấy được trong mắt cậu đầu kiên quyết cùng kháng cự, không còn ôn nhu của thường ngày mà giờ đây lại toàn là chán ghét. Điều này làm hắn thập phần không thoải mái, ngực như bị một cái gì đó đâm vào rất khó chịu.

Cậu thật sự rất ghét bị chạm vào, đây không phải là giả bộ!

Nguyên Triệt cúi đầu, môi lướt nhẹ qua khóe mắt của cậu, sau đó nằm úp sấp lên người Phương Nho, đem cậu trở thành đệm thịt, chờ cho dục vọng bản thân có thể thoái lui.

Cậu cả người cứng ngắc, không dám động đậy.

Đột nhiên Nguyên Triệt đứng dậy, đi về phía phòng tắm, theo sau là một trận binh binh cách cách âm ỉ bên trong.

Đây không phải là đang phát tiết đấy chứ? Phương Nho đứng dậy đem áo ngủ cuộn chặt lên trên người, chỉnh lại chăn gối lộn xộn trên giường, một bên nghe ngóng động tĩnh trong phòng tắm.

Một lúc sau, Nguyên Triệt đi ra, lập tức nằm lên giường, nhắm mắt nói: “Ngủ đi! Tôi sẽ không động vào em!”

Phương Nho âm thầm mừng rỡ, Nguyên Triệt luôn là người nói được thì làm được, tạm thời có thể an tâm được rồi!

Rạng sáng, Nguyên Triệt đột ngột mở mắt, từ từ thích ứng với sáng rồi quay đầu lại nhìn Phương Nho nằm bên người. Mái tóc mềm mại rũ tán loạn hai bên má, tiếng hít thở bằng phẳng rất nhỏ mang lại cho hắn cảm giác rất an bình.

Hắn tựa hồ đã xem nhẹ một điều, bản thân đối với Phương Nho khó có thể kiềm chế lại khát vọng mãnh liệt, nhưng Phương Nho đối với hắn lại chẳng có tình cảm gì khác ngoài chủ – tớ. Hắn không nghĩ mình sẽ dọa cậu chạy mất! Còn nhiều thời gian, hắn tự tin rằng mình có thể khiến cậu can tâm tình nguyện đi theo mình!

Phương Nho! Đừng nghĩ em có thể trốn được!

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 10: Ngủ Yên

Editor: Du Bình

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn xong bữa sáng, Nguyên Triệt đưa cho Phương Nho một bộ đồ cưỡi ngựa, nói: “Thay cái này đi! Hôm nay chúng ta đi cưỡi ngựa!”

Phương Nho theo lời mặc, quần áo từ trong ra ngoài một màu trắng, áo khoác đen, quần dài bó vào cùng một đôi giày boots, mặc lên người Phương Nho khiến cậu thoát nhìn như một quý tộc phương Tây. Nguyên Triệt đeo găng da lên, biểu tình lạnh lùng, dáng người phẳng phiu, hình dáng ngũ quan tuấn đạt phân minh, trong vẻ tao nhã còn lộ vài phần dã tính.

“Lại đây!” Nguyên Triệt gọi cậu.

Phương Nho đến cạnh hắn, để Nguyên Triệt vươn tay giúp cậu chỉnh lại cả vạt. Khoảng cách giữa hai người rất gần, Nguyên Triệt còn nhẹ nhàng giúp cậu vén phần tóc mai lên.

“Em biết cưỡi ngựa không?” Hắn hỏi.

“Cũng không giỏi lắm...”

“Lát nữa tôi sẽ nhờ người trông ngựa tuyển cho em một con ôn hòa, chạy ngay cạnh em thôi!”

Phuong Nho gật đầu.

“Tốt rồi, chúng ta ra ngoài thôi!”

Lúc này nhóm An Minh Sâm đã tụ tập ngoài sân chờ đợi, thấy mấy người Nguyên Triệt đi tới liền nhiệt tình tiếp đón, ánh mắt dừng ở trên người Phuong Nho, mang theo vài phần kinh diễm.

An Minh Sâm đối với Nguyên Triệt cười nói: “Nguyên thiếu gia, hôm nay chúng ta cùng nhau so tài được không?”

“Có gì không thể?” Nguyên Triệt nhún mày.

“Nếu đã là trận đấu, vậy hẳn là có cá cược?” An Minh Sâm không có ý tốt, tiếp tục: “Bà bác rất thường rồi, không bằng đánh cược bằng cái khác đi?”

“Anh muốn cược bằng cái gì?”

An Minh Sâm chỉ ra mỹ nữ phía sau, cười cười: “Vị này là Carry, diện mạo lẫn dáng người đều là tuyệt sắc! Nhưng trọng yếu là, cô ấy vẫn còn là xử nữ!”

“Ý anh là thế nào?” Nguyên Triệt lạnh lùng quét mắt về phía cô gái kia, đáy mắt không rõ cảm xúc.

“Tôi muốn dùng cô ấy và Phuong Nho làm vật phẩm đánh cược!”

“Không thể được!” Nguyên Triệt không chút do dự tuyệt, chán ghét nói: “Trừ bỏ cái này anh không thể nghĩ đến cái khác được sao? Nếu nhất định phải cá cược, không bằng mang chuyện chia lợi nhuận của lần hợp tác ra đi?”

“Ai-~” An Minh Sâm nhún nhún vai: “Nguyên Tổng thật không biết tinh thú là gì a!”

Việc này như vậy đã giải quyết xong!

Cả nhóm chọn xong ngựa, từng người đều ngồi lên con ngựa của mình.

Phuong Nho ngồi trên lưng ngựa, nhìn thảm cỏ xanh rộng lớn, tâm tình trở nên thư sướng. Cậu vuốt ve lông mao con ngựa, ôn nhu bảo nó: “Ngựa a~ mang tôi đi tản bộ nào!”

Tuần mã màu nâu nghe như hiểu lời cậu nói, phát ra tiếng phì phì trong mũi đáp lại, chậm rì rì bước đi.

Xa Xa, Nguyên Triệt cùng An Minh Sâm đã bắt đầu trận đấu, hai con tuần mã khỏe khoắn vọt đi, không bị ngoại lực cản trở.

Chung quanh mọi người lớn tiếng hò hét hô cổ lên, tựa hồ cảm xúc đều tăng vọt!

Ánh mắt Phuong Nho đuổi theo Nguyên Triệt, có chút thương thức. Không thể không nói, lúc người đàn ông này phóng túng mang một tư thái phi thường mê người, tràn ngập sức sống cùng nhuệ khí. Tuy An Minh Sâm cưỡi ngựa cũng được, nhưng không thể nào bắt kịp được Nguyên Triệt.

Sau vài vòng đua, Nguyên Triệt là người cán đích trước, cách An Minh Sâm tận mấy mươi thước.

“Haha! Nguyên thiếu gia quả nhiên thật lợi hại!” An Minh Sâm đối với thắng thua không để ý chút nào, hào phóng: “Toàn bộ chi phí hôm nay tính vào phần của tôi, đợi dùng cơm trưa xong chúng ta hãy cùng đến hồ tắm, thuận tiện còn có thể massage thư giãn nữa!”

Nguyên Triệt vuốt bồm tuần mã, một bên nói với y: “Thời gian của tôi rất quý giá, hi vọng ngày mai cậu có thể mang tư liệu đã chuẩn bị tốt cho tôi!”

An Minh Sâm liền lắc đầu, thờ dài sườn sượt: “Cùng anh đi chơi thật không thú vị, chẳng chịu rồi công việc ra gì cả!”

Nguyên Triệt lạnh lùng lườm y.

“Rời rồi rồi! Ngày mai tôi sẽ cho anh xem tư liệu tốt nhất!” An Minh Sâm gơ tay làm động tác xin hòa.

Phuong Nho ở một bên lẳng lặng quan sát, Nguyên Triệt ở nhà và Nguyên Triệt ở ngoài là hai người hoàn toàn khác. Cùng người khác xã giao thì lãnh tỉnh trầm ổn, hợp tác cẩn thận, tỉ mỉ, không thích trầm mê vào thú vui sa đọa, càng chán ghét lãng phí thời gian!

Một đám người tại trường đua chơi nguyên cả buổi sáng, cưỡi ngựa, nói chuyện phiếm cùng chụp ảnh.

Nói đến chụp ảnh, lại còn có một sự việc thế này nữa! An Minh Sâm hứng trí ngẩng cao đầu, một mực không ngừng lôi kéo Phuong Nho cùng thân mật chụp một kiểu, ở trước mặt người chụp đề cậu trên cửa. Nhưng Nguyên Triệt một tay túm lấy cổ cậu, trực tiếp kéo cậu ra khỏi ống kính, chỉ còn An

Minh Sâm cùng một cánh tay thon dài ở lại khung hình.

“Nguyên thiếu gia à~ tính chiếm hữu không cần phải biểu lộ rõ ràng ra như thế đâu nha!” An Minh Sâm cười cười trêu đùa, trong giọng nói còn lộ ra vài phần bất mãn.

Nguyên Triệt nghe thế, chỉ cho hắn một cái nhìn lãnh ngạo.

Cùng nhau ăn cơm tối tận chiều, tất cả mọi người lục đục đi đến hồ tắm. Con cháu nhà giàu thật là sướng, đầu được đãi ngô hương thụ kiểu đế vương, tới chỗ nào thì chỗ nấy đều tặng một đồng các loại quà.

Phuong Nho đi theo bọn họ nửa ngày, sống trong phóng túng, hưởng ké xa hoa.

Thay xong quần áo, Nguyên Triệt mang Phuong Nho vào gian có vòi sen.

“Thật xinh đẹp!” An Minh Sâm nhìn thân thể cậu, giống như đang được thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật kiệt xuất.

Nguyên Triệt dùng sức ném khăn tắm lên đầu y, cảnh cáo: “Nếu anh còn liếc thêm cái nữa thì đừng trách tôi không khách khí!”

An Minh Sâm bĩu môi, mình đối với Phuong Nho thật sự là có hứng thú! Đáng tiếc lại chỉ có thể nhìn không thể ăn được!

Phuong Nho hậm hực kéo mình, có chút không chịu được hai tên đàn ông không nhìn giới tính vẫn một mực khát khao, đối với người cùng giới cũng có thể tùy thời động dục được sao? Cái lĩnh vực này cậu không hiểu biết lắm, khi nào trở về sẽ phải hỏi thầy giáo một chút xem sao!

Xong phần tẩy rửa cơ thể, cả đoàn tiến vào trong, chờ người đến massage. Bên trong có phòng đơn, có cả phòng đôi cùng nhiều người, mỗi gian chỉ cách nhau có một cái tường gỗ mỏng.

Nguyên Triệt cùng Phuong Nho cùng nhau vào phòng đôi.

Cơ thể được xoa bóp đặc biệt masssage, những ngón tay của người xoa bóp lướt trên da khiến cậu cảm giác được từng đợt tê dại, hai gò má không tự giác được mà đỏ ửng, ánh mắt mê ly, một mình muốn ngủ, cả người lộ ra vài phần biếng nhác cùng hấp dẫn...

Nguyên Triệt ở bên cạnh nhìn thấy, liền không khống chế được dục hòa đốt người, tâm dương khó nhịn nổi!

“Các người ra ngoài đi!” Nguyên Triệt nhỏ giọng phân phó.

Hai nhân viên cùng cung kính lui ra...

Hắn đến bên cạnh Phuong Nho đang ngủ say, hai tay chống hai bên thành giường, chuyên chú nhìn cậu, ánh mắt rực lửa.

Đúng lúc này, cách vách ầm ầm truyền đến một trận kiều mỹ thanh âm, cùng với tiếng va chạm, lộ ra vài phần dâm mỹ.

Yết khẩu hắn khô khốc, nhìn không được phải cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của Phuong Nho, tùy ý nhắm nháp. Tay phải lướt dọc theo đùi cậu, tham lam tiến nhập bên trong khăn tắm. Hắn không dám làm hành động gì quá trớn, áp lại ham muốn của mình mà thông thả đi sâu vào trong.

Phuong Nho vô ý thức cự mình, hô hấp trở nên có chút dồn dập. Đêm qua cậu mãi muốn mới có thể ngủ được, vốn là rất mệt rồi, lại được thoải mái xoa bóp nên ngủ quên đến chìm vào cõi mộng mơ, hoàn toàn quên đi mất bên cạnh mình còn một con lang sói!

Môi hắn dán sát lên da thịt của cậu, xúc khăn lên, một đường lui xuống phía dưới, nắm chặt thứ gì đó, một hơi ngậm nó vào!

“Ngô...” Phuong Nho khom người, cả người cảm thấy khô nóng không chịu được.

Được Nguyên Triệt kỹ xảo đầy mình hầu hạ làm cậu có cảm giác mình như đang trên mây.

Mảnh liệt mở mắt ra, Phuong Nho phát hiện trong phòng chỉ còn có mình bản thân. Cậu ngồi dậy, sờ sờ môi, xem lại khăn tắm trên người mới biết rằng ban nãy mình mộng xuân.

Lắc lắc đầu, Phuong Nho đổi lại quần áo rồi rời khỏi nơi massage. Nhìn thấy Nguyên Triệt nhắm nháp ly cà phê, đang ngồi bên cửa sổ đọc báo.

“Em tỉnh rồi?” Nguyên Triệt đầu không thèm ngẩng, hỏi han cậu.

“Àn!” Phuong Nho nhìn xung quanh một chút, hỏi hắn: “Những người khác đâu?”

“Đều về nghỉ rồi!” Nguyên Triệt gấp báo lại, đứng dậy: “Chúng ta cũng nên đi thôi! Đã quá giờ cơm tối rồi, nên đi ăn chút bữa khuya vậy!”

Cậu nhìn đồng hồ trên tường, giật mình: “Anh chờ tôi những hai giờ?”

Nguyên Triệt không nói gì, lập tức hướng phía cổng mà đi.

Phuong Nho vội vàng đuổi theo, không nghĩ rằng người đàn ông quý trọng thời gian như vàng như hấn lại có thể chờ cậu những hai giờ lận!

Cơm nước xong xuôi, từng người một hoàn tất việc tắm rửa.

Đêm nay Nguyên Triệt không có ý định xâm phạm cậu giống đêm qua, hiện tại đang chuyên chú chăm mắt vào laptop làm việc.

Phuong Nho cũng lấy laptop của mình ra lên mạng, thẳng đến rất muộn mới tắt máy, dùng giọng nhẹ nhàng nhắc nhở hấn: “Nguyên Triệt! Mau ngủ thôi! Không còn sớm nữa!”

“Em ngủ trước đi!” Nguyên Triệt lách cách đánh máy, không quay đầu lại nói với cậu.

Cậu đánh xóc chăn nằm lên giường. Do buổi chiều ngủ đến mấy tiếng nên hiện giờ hoàn toàn không muốn ngủ nữa. Xuyên qua rèm thủy tinh, cậu nghiêm túc đánh giá Nguyên Triệt khi đang đắm chìm trong công việc, dáng người thẳng mà cao ngạo, tập trung cao độ không biết mệt mỏi là gì.

Thu hồi tầm mắt lại, trong đầu cậu lại suy tư về người đàn ông này. Gần đây số lần hấn bạo phát càng ngày càng ít, chỉ cần biết tiết chế rồi điều tiết lại tâm tình thì sẽ không tùy tiện nóng giận nữa! Có lẽ không cần đến một năm hấn có thể khỏi bệnh!

Đang trong lúc suy tư, phần đệm bên cạnh có hơi lún xuống, là Nguyên Triệt vừa mới vào.

Phuong Nho vội vàng nhắm mắt lại, xoay người đưa lưng về phía hấn. Đột nhiên cậu nhớ tới một topic nhỏ ở trên mạng: nếu một người đàn ông nằm giữa một người phụ nữ cùng một gay thì sẽ đưa lưng về phía ai? Phản ứng đầu tiên của straight sẽ là đối lưng với gay... [2] Phuong Nho bị chính tư tưởng của mình làm cho một mặt toàn hắc tuyến, thân thể của cậu đối với Nguyên Triệt thì hình như lúc nào cũng có phản ứng hết!

Qua mấy chục phút, cậu vẫn như cũ không cảm thấy buồn ngủ, mà người nằm cạnh cũng đang lăn lộn đến mất cả ngủ!

Hấn thi thoảng lại xoay người, động tác nhiều như vậy hiển nhiên biểu lộ bản thân đang có rất nhiều phiền não đây!

Phuong Nho đành chịu đựng không để ý đến hấn, lẳng lặng chờ đợi hấn ổn định. Nhưng hấn thủy chung không thể đình chỉ, ngược lại còn nhiều hơn nữa kia!

Cậu rốt cục không thể nào nhịn được hơn, đành xoay người đối mặt với hấn: “Anh không ngủ được sao?”

Nguyên Triệt mím môi, không nói tiếng nào.

Cậu hơi ngồi dậy, nhỏ nhẹ nói: “Để tôi massage cho anh có được không?”

“Em biết?” Hấn nhìn cậu.

“Cũng chỉ biết chút ít thôi!” Phuong Nho nhẹ nhàng nói: “Dù sao anh cũng không ngủ được, không bằng để tôi thử xem?”

Nguyên Triệt từ chối cho ý kiến, chỉ “Àn!” một tiếng.

Phuong Nho ngồi xuống, để cho Nguyên Triệt nằm trên đùi mình.

“Anh hãy nhắm mắt lại rồi thả lỏng thân thể...” Những ngón tay của cậu đặt trên đầu hấn, chậm rãi nhu động.

Nguyên Triệt chậm rãi nhắm mắt lại, biểu tình lãnh ngạnh.

“Đừng nghĩ đến công việc nữa mà hãy tưởng tượng ra một thắng cảnh thật đẹp đi!”

Thanh âm cậu ôn nhuận đầy thân thiết, giống như đang thôi miên hấn vậy.

“Còn nhớ những nơi chúng ta cùng nhau chạy qua mỗi ngày không? Biệt thự có khu vườn đầy hoa hồng nở rộ, mặt hồ trong suốt, đỉnh núi mờ ảo, bánh bao mỡ vị, mấy đứa trẻ nghịch ngợm, còn có cả những ông già tản bộ nữa... Nguyên Triệt, về sau về già anh muốn có cuộc sống thế nào? Nếu là tôi, tôi mong có một biệt thự nho nhỏ thoải mái, trong sân có thể trồng ít hoa cỏ, còn có một cái bàn đá, có thể ngồi trong vườn chơi cờ hay thưởng trà. Nơi tôi muốn ở tốt nhất là sẽ ở gần biển hoặc sông hồ, nhân hạ thì đi chèo thuyền, hoặc ra bờ ngồi câu cá, hay là cùng người tôi yêu nhân hạ tản bộ, nuôi thú cưng và tham gia một ít hoạt động từ thiện nữa...”

Nguyên Triệt lẳng lặng lắng nghe, đôi lông mày luôn nhíu vào từ từ giãn ra, tâm cũng được thả lỏng...

Không biết qua bao lâu, hô hấp của hấn rốt cục trở nên nhỏ hơn và rồi tiến vào mộng đẹp...

Phuong Nho âm thầm thở ra một hơi, nhìn gương mặt bình thản khi ngủ kia mà không dám chuyển động, sợ làm hấn thức dậy, đành phải bảo trì tư thế rất lâu và bắt trì bất giác ngủ ngời...

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đàn Dương Cầm Trên Mặt Nước

Editor: Du Bình

Sáng sớm tinh lại, Nguyên Triệt nhẹ nhàng ngẩng đầu, phát hiện ra mình đang gối lên đầu Phương Nho, hai tay ôm chặt thắt lưng cậu, trên mặt vẫn còn giữ được hơi ấm từ bàn tay cậu.

Phương Nho nghiêng người dựa vào thành giường, đầu lệch sang một bên, tư thế cứng ngắc, mặt mày lộ ra vài phần mệt mỏi.

Nguyên Triệt ngồi dậy, duỗi tay ra, nhẹ nhàng đem Phương Nho nằm thẳng trên giường, đắp chăn cho cậu rồi cúi xuống không ngừng đặt môi lên trán cậu. Lặng lẽ chăm chú nhìn người mình yêu yên bình ngủ, trong lòng Nguyên Triệt dâng lên một cảm giác ôn nhu khó có thể nói thành lời.

“Phương Nho...”

Lúc Phương Nho tỉnh lại thì kim ngân đã sang đến số mười một. Trong phòng chỉ còn mình cậu, chắc là Nguyên Triệt đang cùng An Minh Sâm bàn chuyện công việc rồi nhỉ?

Cậu hoàn tất việc vệ sinh cá nhân, ra khỏi phòng, một mình dạo bước trong vườn hoa khu nghỉ dưỡng. Nơi này đầy bóng cây xanh mát, hoa nở vui mắt, suối nước róc rách chảy thực sinh động. Đúng lúc đang thả mình vào thiên nhiên tươi đẹp thì bên tai vang đầu đầy tiếng đàn dương cầm du dương. Theo lối đi rải đá ngoài trời, Phương Nho đi vào một cái cổng bên cạnh hồ nước lớn, nước hồ trong suốt, như một khối ngọc được khảm một lớp thạch trắng ngà. Ở giữa hồ còn có một tấm kính cường lực hình tròn, đặt chiếc đàn dương cầm màu trắng đang được một chàng trai tóc vàng đệm khúc “Vũ khúc dòng sông”.

Có không ít nam thanh nữ tú ngồi cạnh hồ say sưa lắng nghe, hoặc nhẹ giọng thì thầm trao đổi hay chăm chăm thưởng thức thức uống trong khi đang thả hồn theo khúc nhạc mê người.

Phương Nho nghe đến thập phần nhập tâm, tâm tình trở nên vui sướng như bản nhạc trong sáng nọ.

Đội vị nhạc công kia hoàn tất xong bản hòa tấu, cậu thuận tiện nâng ly champagne đến bên cạnh anh, dùng tiếng Anh lịch sự nói: “Tiếng đàn của anh thật dễ nghe! Mạn phép cho tôi được đàn một khúc chứ?”

“Đương nhiên là được!” Chàng trai tóc vàng đứng dậy, nhiệt tình mời: “Đàn dương cầm ở chỗ này là được tự do sử dụng mà! Tôi phi thường chờ mong được nghe đại gia đây tặng cho những nốt nhạc êm ái!”

“Cảm ơn!” Phương Nho ngồi xuống cạnh đàn, nhẹ nhàng vuốt ve bàn phím, sau đó giỡn ngón tay ra, bắt đầu lướt trên những phím đàn làm giai điệu thoát ra...

“Này Nguyên Triệt! Từ nay tôi sẽ không bao giờ cùng anh thảo luận công sự nữa!” Vừa mới từ phòng họp bước ra mà An Minh Sâm đã rống giận với Nguyên Triệt.

Hắn liếc y, thản nhiên nói: “Nếu hai nhà chúng ta hợp tác thì cơ hội thảo luận còn rất nhiều.”

“Hừ, lần sau tôi sẽ để thư ký tiếp anh!” An Minh Sâm đi đằng sau hắn, khó chịu nói.

“Xin lỗi!” Hắn lạnh lùng: “Nếu như anh không trực tiếp bàn với tôi thì đừng trách tôi xuống tay ngoan độc! Mấy người tốt nhất nên theo chúng tôi làm tùy tùng để chuẩn bị cho tốt đi!”

An Minh Sâm biểu tình tối tăm, giận mà không dám nói. Trên bàn đàm phán, y tuyệt đối không thể là đối thủ của Nguyên Triệt! Người này rất cao siêu trong chuyện chèn ép đối thủ, lại cẩn thận dực dực. Giờ phút này y có thể tưởng tượng những ngày tới của mình sẽ cực kỳ khó sống đây! Ôi! Y sắp hỏng tới nơi rồi!

Đúng lúc này, Nguyên Triệt đột nhiên dừng bước...

An Minh Sâm kỳ quái hỏi han: “Làm sao vậy?”

Nguyên Triệt không nói gì, ánh mắt xuyên qua hoa viên, thẳng tắp nhìn về phía trước.

An Minh Sâm nhìn theo, liền thấy một cái hồ nước lớn, có Phương Nho đang ngồi bên chiếc đàn dương cầm đặt trên tấm kính lớn giữa hồ, thản nhiên dùng đôi tay điêu luyện thêu dệt lên giai điệu. Mái tóc mềm mại theo chuyển động cơ thể mà lay động, những ngón tay xinh đẹp như đang múa không ngừng làm cây đàn phát ra những điệu nhạc trầm bổng, du dương như làn gió nhẹ thổi bên tai.

Mặt nước trong vắt phản chiếu bóng hình cậu, thời gian như ngừng trôi, vạn vật trở nên trắng xóa tựa như chỉ còn mình thân ảnh xinh đẹp kia chơi đàn.

Một khúc điệu thật khiến tâm hồn người nghe sáng khoái, Phương Nho hưng trí ngẩng cao đầu! Chơi đàn ở nơi có thiên nhiên tươi mát này đúng là một dạng hưởng thụ tốt mà!

Ngay sau đó, khúc đàn thứ hai “Biển tấu vì tình tú” lại vang lên, giai điệu hoạt bát nhưng vẫn không mất đi sự mượt mà. Như những chấm bi nhỏ sắc sảo đang nhảy nhót trên mặt nước, loé ra ánh sáng chói mắt, khoan khoái và tự do, không cần nghĩ đến điều gì u sầu!

Khoé miệng Phương Nho lộ ra một nụ cười nhu hoà, khí chất nho nhã mà ôn thuận, hết như vị hoàng tử bé của thần mặt trời đang toả sáng rạng rỡ.

Tam khúc “Mỹ nhân mỉm cười” được xuất ra, đây là một làn điệu thanh thoát động lòng người, dường như có thể khiến thính giả chìm đắm mãi trong câu chuyện đồng thoại lãng mạn mà nhạc công đang kể cho họ. Câu chính là vị thiên sứ được Chúa gửi xuống nhân gian để dùng âm nhạc gieo rắc mầm mống hạnh phúc cho con người!

Cả Nguyên Triệt cùng An Minh Sâm đều bắt tri bắt giác ngây ngốc ngắm nhìn cậu.

Giờ khắc này, Nguyên Triệt chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong đầu, là đem Phương Nho giấu đi! Không cho bất kỳ một kẻ nào được nhìn thấy!

Hoàn thành liên khúc ba bài liền khiến tâm trạng Phương Nho trở nên cực kỳ hứng khởi, cậu buông phím đàn đứng dậy.

Chàng trai phương Tây không ngần ngại đến gần, vỗ tay khen ngợi cậu: “Thực êm tai, phi thường điều luyện! Hey boy! Tôi có thể hân hạnh được biết danh tính của cậu không?”

Phương Nho mỉm cười, trả lời: “Anh có thể gọi tôi là Asa!”

“Hân hạnh được biết cậu, Asa! Tôi là Perry!” Tóc vàng tiếp tục mời: “Trưa nay tôi có thể vinh hạnh mời cậu dùng bữa được không?”

“Xin lỗi, nhưng cậu ấy đã có hẹn trước rồi!” Thanh âm trầm thấp của Nguyên Triệt bỗng truyền đến bên tai.

Hai người đồng loạt nhìn chú ý hần.

Nguyên Triệt đến bên Phương Nho, rất tự nhiên đưa tay ôm ngang eo cậu, đối với Perry lịch sự từ chối: “Xin lỗi tiên sinh, chúng tôi không thể tiếp tiên sinh được!”

Perry nhìn bọn họ rời đi, trên mặt mang thần tình đầy tiếc nuối.

“Tiếng Anh của em rất tốt!” Nguyên Triệt đột nhiên nói.

“Cảm ơn anh đã khen!” Phương Nho cười cười, không dấu vết lùi vài bước né tránh hần.

Nhưng tránh vô đưa lại gặp vô đưa, An Minh Sâm thuận thế mở tay ra, đón cậu vào lòng, nhiệt tình khen ngợi: “Oh my Prince! Tôi không nghĩ cậu lại đàn hay đến như vậy! Thật sự rất tuyệt vời!”

Phương Nho vừa vận bị y bế lên, còn chưa kịp phản ứng thì hai bên má đã bị y nhẹ nhàng hôn lên.

“An Minh Sâm! Anh muốn chết có đúng không?” Nguyên Triệt giữ chặt cổ áo hần, đem Phương Nho tách ra.

An Minh Sâm lập tức nhún nhún vai, bĩu môi: “Không cần nhỏ mọn thế chứ?”

Nguyên Triệt lạnh lùng nhìn chăm chăm y, sau đó hừ nhẹ một cái, đem Phương Nho kéo đi.

“Ồ từ từ đã! Cùng đi dùng cơm đi!”

Trong lúc ăn trưa, mấy người cùng nhau bàn luận kế hoạch cho những ngày tiếp theo...

Nguyên Triệt thì vốn dĩ chẳng mấy hứng thú, Phương Nho chỉ chăm chú hưởng thụ mỹ vị, không rảnh đưa ra ý kiến. Khi đứng lên vào toilet để chỉnh trang, trở ra liền bị một mỹ nữ ngăn lại. Dáng người cô cao gầy, tính tình tự nhiên hào phóng, tự động vươn tay giới thiệu bản thân: “Xin chào! Tôi là Nhâm Nghiên! Vừa rồi nghe cậu đàn thực êm tai! Không biết tôi có thể cùng cậu kết giao làm bạn bè?”

“Chào cô, tôi là Phương Nho!” Phương Nho lịch sự bắt tay Nhâm Nghiên, mỉm cười: “Có thể làm quen được với một đại mỹ nhân như tiểu thư đây thật là phúc phận của tôi!”

Nhâm Nghiên khẽ cười, sau đó đưa cho cậu một phong thiếp: “Đêm nay chúng tôi tổ chức vũ hội hoá trang. Tôi có thể mạn phép mời cậu tham dự được không?”

Phương Nho do dự một hồi, tiếc nuối trả lời: “Thực xin lỗi, chắc là tôi không có thời gian...”

“Không sao, có thì giờ nhất định phải tham gia nhé! Anh nhớ cất thiếp mời thật kỹ nha!” Nhâm Nghiên chủ động kéo tay Phương Nho, đặt tấm thiếp mời lên lòng bàn tay cậu, sau đó xoay người: “Mong rằng sau này sẽ còn có nhiều cơ hội được liên lạc với anh hơn!”

Liên lạc? Không lưu số điện thoại thì giao lưu thế nào? Tầm mắt cậu dừng trên tấm thiệp, trên đó ghi một dãy số điện thoại. Cậu đem tấm thiệp đưa lên miệng che dấu nụ cười sung sướng của mình. Có mỹ nữ làm quen thật tốt! Từ khi đi theo Nguyên Triệt cậu tựa hồ đã quên mất yêu cầu sinh lý của đàn ông rồi! Ấn tượng của cậu đối với Nhâm Nghiên không tồi, giọng nói êm ái, cử chỉ hào phóng nhiệt tình, biết lùi tiến phải trái, có lẽ là cũng có chút đầu óc! Đối với cậu thì chỉ cần đôi bên ổn ổn là có thể tiến tới không cần bận khoăn nhiều!

Đem thiệp mời cất cẩn thận, Phương Nho nhẹ nhàng trở về bàn ăn nơi Nguyên Triệt đang đợi.

Ăn xong bữa trưa, Nguyên Triệt đề xuất muốn tiếp tục nghiên cứu và thảo luận vấn đề ban sáng còn dang dở, nhưng bị An Minh Sâm từ chối: “Chiều nay tôi có hẹn rồi! Mai hãy nói!”

Nói xong, y dùng tốc độ ánh sáng bỏ của chạy lấy người.

Nguyên Triệt lau miệng, rồi quay sang hỏi Phương Nho: “Em có muốn tham gia hoạt động vui chơi nào không?”

Phương Nho kinh ngạc nhìn hấn, không thể tin được có ngày chính tai mình được nghe hấn nhắc đến hai từ “vui chơi” và sẵn lòng lãng phí thời gian vào những trò tiêu khiển.

Nguyên Triệt giới thiệu một số thứ: “Nơi này có phòng tập thể thao, khu chơi bowling, sông bài, hoạt động câu cá, chèo thuyền, lửa trại ngoài trời cùng bể bơi. Em muốn chơi gì tôi liền theo em!”

Phương Nho nghĩ nghĩ, do dự hỏi: “Tôi không thể được tự do làm gì thì làm sao?”

“Em không muốn cùng tôi?” Ánh mắt hấn chột tới sầm.

“Tôi không muốn cản trở anh làm việc mà!” Nếu như Nguyên Triệt không có tình cảm lệch lạc với mình, thì Phương Nho nhất định sẽ kéo hấn đi chơi xung quanh để thả lỏng tâm tình, đồng thời hỗ trợ điều tiết cảm xúc của hấn. Nhưng mà, bây giờ lại có trở ngại nên cậu phải giám sát cơ hội thời gian hai người ở cạnh nhau để cậu từ từ nghĩ cách giải quyết.

Nguyên Triệt nhìn thẳng Phương Nho, ánh mắt thâm trầm không rõ cảm xúc.

Ngay lúc Phương Nho nghĩ rằng mình có thể sẽ bị chất vấn như mọi khi thì hấn lại mở miệng trước: “Được rồi, tự mình đi chơi! Coi như cho em một hôm xả hơi!”

Phương Nho kinh hãi lắp bắp, sao tự dưng Nguyên Triệt lại trở nên dễ dãi thế này?

Hấn ném cho cậu một tấm thẻ rồi đứng dậy dặn dò: “Em cầm cái này này đi, muốn ăn gì chơi gì đều được! Tôi về phòng trước, có chuyện gì nhớ phải gọi điện!”

Phương Nho cũng đứng dậy, nhìn hấn rời đi. Cầm theo cái thẻ mà tâm có chút khác thường.

Hà, nếu như được một ngày thả lỏng thì cậu nên thoải mái hưởng thụ thôi! Buổi tối cậu nên đi vũ hội để cảm nhận được sự náo nhiệt chứ nhỉ?

Buổi chiều, Phương Nho đi dạo một vòng sơn trang, sau đó đến trà thất thưởng trà đọc sách, bữa tối giải quyết qua loa, một mực chờ đến tám giờ tối. Hoàn toàn vắng Nguyên Triệt ở đâu đó, một cuộc điện thoại cũng chẳng thềm gọi!

Phương Nho đến cửa hàng chuyên cung cấp trang phục hoá trang, mua cho mình những thứ cần thiết rồi đi thử đồ.

“Nếu không làm thì mình vừa nhìn thấy Phương Nho?” An Minh Sâm nhìn Phương Nho từ gian thử đồ đi ra, bước chân đến cửa vũ hội.

Trong mắt y cực hưng phấn, nhanh chóng cầm lấy điện thoại bấm số gọi Nguyên Triệt: “Nguyên Triệt a Anh có biết tiểu tình nhân của mình đang ở đâu không?”

“Ở chỗ nào?” Thanh âm trầm thấp của hấn truyền đến từ đầu bên kia.

“Tôi nhìn thấy cậu ấy vào hội trường bữa tiệc, ăn vận cực đẹp! Đẹp đến nỗi anh không thể tưởng tượng nổi đâu!” An Minh Sâm càng nói càng hưng phấn: “Nhưng bữa tiệc này mời khách rất hạn chế! Là anh đưa thiệp mời cho Phương Nho à?”

“...” Nguyên Triệt trầm mặc, không trả lời.

“Đừng nói là anh không biết vụ này đi? Phương Nhi thực có bản lĩnh đó! Ha ha ha!”

“... Em ấy hoá trang thành cái gì?”

“Sao tôi phải nói cho anh nghe nhỉ? Muốn biết thì tự mình đến xem đi! Tôi đi trước đây!” An Minh Sâm cúp điện thoại, hưng trí bừng bừng đi lựa trang phục.

Nguyên Triệt biểu tình âm trầm để điện thoại xuống, sau đó “Ba!” một tiếng tức giận đem laptop gấp xuống. Hấn nhanh chân ra khỏi phòng, thẳng đến hội trường.

Phuong Nho! Em dám trốn tôi tôi ra ngoài trời hoa ghẹo nguyệt sao? Được lắm! Cứ chờ xem tôi xử lý em thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ma Vương Bắt Người!

Editor: Du Bình

Phuong Nho đi vào đại sảnh vũ hội, dưới ánh đèn lấp lánh, thân ảnh của những cô gái, chàng trai cứ ẩn ẩn hiện hiện không ngừng. Âm nhạc sống động, không khí sôi nổi, ly chén trong suốt, hòa cùng với muôn hình vạn trạng hóa trang... khiến người khác thực hoa mắt, như thể bị rơi vào một thế giới trầm mê.

Phuong Nho rất ít khi tham gia mấy loại tiệc tùng xa hoa, đặc biệt là sau khi về nước thì không bao giờ qua lại mấy quán bar. Bề ngoài cậu ôn hòa, nhưng kỳ thực cũng có một mặt rất ham hố. Chẳng qua là cái ham hố nọ bị quá nhiều thứ cản trở nên không tiện biểu lộ ra thôi!

Cậu xuyên qua sàn nhảy, hướng tới quầy bar gọi một ly rượu, sau đó lấy điện thoại gửi cho Nhâm Nghiên một tin nhắn: “Người đẹp! Tôi có vinh dự được mời người đẹp dùng một ly không? Tôi đang ở bên trái quầy bar. Phuong Nho.”

Chẳng lâu sau, một cánh tay mảnh khảnh nhẹ nhàng khoát lên người cậu, khí tức thoang thoảng mùi hương nhẹ nhàng ghé vào tai cậu thì thầm: “Tôi không nghĩ rằng anh sẽ tới đây!”

Phuong Nho quay đầu lại, liền nhìn thấy một quý cô xinh đẹp bận một chiếc váy lụa đen kiều sa, tóc vấn hờ, đôi mắt ẩn dấu sau chiếc mặt nạ lộ vẻ đoan trang, đôi môi đỏ mọng ướt át, bầu ngực sữa nửa kín nửa hở, tà váy xẻ sâu lộ ra cặp đùi xinh đẹp, chân cô mang giày cao gót vừa gọi cảm lại vừa đầy khí chất vương giả.

“Thật đúng là nữ hoàng bóng đêm mà! Thật mê người làm sao!” Phuong Nho đứng lên, thân thiết hôn tay Nhâm Nghiên.

Cô khoái trá cười rộ, cao thấp đánh giá cậu, khen: “Anh biết làm người khác bất ngờ đấy! Bộ dạng này thật thích hợp!”

Phuong Nho cười cười, lịch lãm mời cô: “Quý cô muốn dùng gì?”

“Anh giúp tôi gọi được không?”

Phuong Nho không từ chối, giúp Nhâm Nghiên kêu một ly cocktail màu lam yêu mị.

Nhâm Nghiên là một cô gái được gia giáo rất tốt, kiến thức rất uyên bác làm Phuong Nho trò chuyện với cô thực vui vẻ.

Nhưng cậu lại không phát hiện ra An Minh Sâm đứng cách mình không xa...

Cậu của đêm nay so với những lần trước gặp là hoàn toàn bất đồng, mị hoặc cùng vẻ gợi cảm tỏa ra khắp muôn nơi. Y ngồi trên ghế salon, một bên lơ đãng nghe những người khác trò chuyện, một bên đầy hứng thú quan sát Phuong Nho.

Đúng lúc này, đột nhiên có một người đàn ông cao lớn xuất hiện ở lối vào, trên mặt hắn mang mặt nạ đen, chỉ lộ ra cái mũi cao thẳng cùng đôi môi khiêu gợi, áo thun một màu trắng từ trong ra ngoài, đây vè xa hoa cùng đại khí ngất trời, điểm thêm một chiếc kẹp áo tinh xảo, đôi chân dài được quần tôn đáng, chân mang một đôi giày da sang trọng bậc nhất! Hắn cứ đi một bước là vạt áo lại khẽ bay lên lộ đáng người anh tuấn, thể hình không thể dùng từ hoa lệ hay hoa mỹ để miêu tả, mà là một loại khí chất cao quý nhưng đầy sự cấm dục mỹ cảm. Từ khi người nọ bước vào đã gây chú ý đến không ít tầm mắt của nam thanh nữ tú trong khán phòng.

Nguyên Triệt vào hội trường mà mặt không đổi sắc, tuy bữa tiệc này toàn những người ăn diện thập phần yêu mị, tràn ngập tà khí, nhưng phong cách hắn đang diện hoàn toàn bất đồng.

Hắn không biết rằng, vũ hội này lấy chủ đề là ác quỷ, tập hợp toàn ác ma, yêu quái, dã thú cùng thiên sứ phản nghịch. Nguyên Triệt tựa như một vị lãnh chúa bạo khóc, đang nóng lòng được khảo nghiệm dục vọng hấp dẫn.

Cũng có một kẻ phá vỡ quy tắc giống hắn, không khác là An Minh Sâm. Y đeo một chiếc mặt nạ trắng, đính trên đó vô số viên đá hồng lấp lánh, người mặc thêm bộ vest hồng, hàng cúc áo tinh xảo được đính trên áo cùng với một chiếc đai lưng màu đen treo một chiếc xích bạc rủ xuống móc biểu tượng thánh giá. Giương mặt giấu sau mặt nạ còn câu lên một nụ cười mỉm đầy tà khí, hết như một kẻ sỹ chuẩn bị cho cuộc đi săn ái tình.

Không thể nghi ngờ hai người này chính thức trở thành tiêu điểm của đêm nay!

Nhưng mà Phuong Nho lại đang ở quá xa, cho nên không chú ý đến dư luận đang xôn xao cái gì. Hơn nữa ánh đèn lấp lóe, bốn phía lẫn lộn, khó trách

cậu chẳng để ý đến cái gì được!

Nguyên Triệt không nhìn đến ai cả, một đường quét mắt lòng sục khắp nơi và bắt được thân ảnh của người nào đó.

Một lúc sau, hắn tiến đến chỗ An Minh Sâm, câu đầu tiên phun ra chính là: “Cậu ấy đâu?”

An Minh Sâm nhún nhún vai, cười xấu xa: “Tôi cũng chẳng biết! Anh tự đi mà tìm!”

Nguyên Triệt trừng mắt lườm y.

Hắn đánh mặt, cả một đồng người tap nham đang cản trở công trình tìm người của hắn!

Đang chuẩn bị nói cái gì đó, thì toàn bộ đèn bỗng tắt ngóm, sau đó sân khấu sáng lên, đồng thời MC đi ra lớn tiếng hô hào: “Ladies and Gentlemen! Hoan nghênh các quý ngài đến với địa ngục hắc ám, nơi để chúng ta tùy ý tiêu khiển!”

Dứt lời, toàn hội trường vang lên tiếng hoan hô.

“Giờ chúng ta sẽ bắt đầu phân đoạn thứ nhất của hôm nay... Ma vương bắt người!” MC tiếp tục nói luật lệ: “Khi đèn trong hội trường tắt hết, trong vòng một phút các vị phải tìm được con mồi của mình, nam nữ đều được và đối tượng này sẽ là cặp của quý vị! Ok! Xin phép được đếm ngược! 3! 2! 1! Tắt đèn!!”

Hiệu lệnh vang lên, toàn hội trường lập tức rơi vào một mảnh tối đen, tiếp đó là âm thanh cười đùa vang lên không ngớt.

Trong bóng đêm, Nguyên Triệt không kiên nhẫn đẩy tất cả các cô gái cô tình ngã vào hắn, tức giận gầm lên: “Cút ngay!” dọa các cô hô lên đầy sợ hãi.

Mị lực của hắn đúng là không đùa được đâu! Vô số người không sợ chết đều can đảm tới gần hắn, nhưng không ngoại lệ bị hắn thô lỗ đẩy hết ra.

Còn Phuong Nho đang kéo tay Nhâm Nghiêm, vừa chuẩn bị ôm lấy cô thì đột nhiên bị một tên đàn ông ôm vào trong ngực, còn chưa kịp phản ứng thì một nụ hôn nóng bỏng đã rơi xuống. Đầu lưỡi linh hoạt chui thẳng vào miệng cậu, rất có kỹ xảo lộng hành.

Phuong Nho kinh sợ, vừa muốn phản kích nhưng kẻ kia đã lập tức lùi lại, tiếp theo là một trận bước chân cùng hơi thở xa dần.

Lúc này, tiếng hô đếm ngược chấm dứt vang lên: “10! 9! 8! 7! 6!... 2! 1!”

Đèn “Ba!” một tiếng sáng lên, mọi người lần nữa đều rõ ràng dưới ánh sáng.

Phuong Nho nhìn khắp nơi đều không thể phát hiện ra người nào khả nghi. Cậu sờ môi, âm thầm suy tư, cái tên đáng chết vừa nãy thật ra là ai??

“Anh sao vậy?” Nhâm Nghiêm kỳ quái hỏi.

“Ah, không có gì!” Có lẽ là bị sắc lang nhân cơ hội chiếm tiện nghi thôi! Chứ hắn ta cũng chẳng biết môi ai với môi ai đâu mà!

Ngay tại góc không xa nơi cậu đang đứng, An Minh Sâm trong tay đang ôm một đàn mỹ nhân, đắc ý rung đùi cười nhẹ. Hương vị của Phuong Nho quả nhiên không tồi nha! Vừa rồi lợi dụng lúc tắt đèn, Nguyên Triệt không thể chú ý, y đã đến gần cậu hôn trộm một cái. Y không dám lộng hành trước mặt hắn, lại càng không cam lòng buông tha miếng mồi ngon, đành phải mượn bóng đêm làm chuyện xấu vậy!

“Tất cả mọi người đã bắt được con mồi của mình chưa ạ?” Thanh âm của MC tăng dần lên.

Đại bộ phận người tham gia đều trả lời có.

MC tiếp tục nói: “Kể cả có là một cặp nam nam, nữ nữ hay nam nữ không quen biết thì mọi người nên nhân cơ hội này để tìm được một nửa của đời mình đi ạ! Đừng nên chạy trốn mũi tên của thần Cupid nha!”

“Ha ha ha!!” Tất cả những ai có mặt đều cười đầy khoan khoái.

Nguyên Triệt cương mặt đứng nguyên tại chỗ, theo đó là cảm xúc bùng nổ!

Mà còn có một cô nàng không thức thời còn đóng đánh chất vấn: “Tại sao lại đẩy tôi ra? Anh không biết đây là nguyên tắc của trò chơi sao?”

Nguyên Triệt lạnh lùng liếc cô ta: “Trò chơi là ‘bắt người’, cô bắt thất bại còn kêu ca cái gì?”

Cô gái kia tức đến phát run, cứ chỉ vào hắn nhưng không nói được gì!

“Người đẹp đừng nóng giận mà” Giọng nói khác vang lên: “Vừa lúc tôi cũng không có cặp, hay chúng ta thành đôi đi?”

Cô nàng hung hăng trừng mắt với Nguyên Triệt rồi mới hậm hực tiếp nhận lời đề nghị của chàng trai nọ.

Vẫn không ít tầm mắt dòm dõi khỏi được hắn thật là khiến Nguyên Triệt cảm thấy thực bức bối mà!

An Minh Sâm thấy vậy, ôm mỹ nữ đến trên đùi hắn: “Nguyên thiếu gia à, anh không phải là không tìm được Phương Nho đấy chứ?”

Nguyên Triệt hừ một tiếng, không để ý, tiếp tục tìm tòi.

“Được rồi! Giờ thì đến phần hai của vũ hội hôm nay! Vũ khúc ma quái!” MC hát tay lên, cao giọng: “Mỗi một đôi ‘tình lữ’ sẽ cùng nhau nhảy một khúc khoảng một phút. Yêu cầu phải gọi cảm, nồng cháy cùng kỹ thuật điêu luyện! DJ sẽ chơi liên khúc năm bài, các vị có thể yêu cầu ca khúc mình yêu thích, sau mỗi bài sẽ chọn ra một đôi khiêu vũ đẹp nhất! Trước hết mời các đôi đứng phía bên trái quầy bar, khi một bản nhạc kết thúc hãy trở về bên phải!”

Mọi người theo lời anh ta, dời bước sang bên trái.

Nguyên Triệt cũng bị An Minh Sâm cường ngạnh kéo qua.

“Music!”

Âm nhạc vang lên, một đôi nam nữ hay nam nam hoặc nữ nữ lần lượt nối bước, bọn họ đều thả hồn vào vũ điệu, đầy không khí buổi tiệc đến cao trào.

Đợi cho đến khúc thứ ba vang lên, Phương Nho lúi lắt kéo Nhâm Nghiên vào sàn nhảy.

Mà cậu xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt Nguyên Triệt.

Nhìn cậu mang mặt nạ đen tinh xảo giấu đi nửa gương mặt xinh đẹp, đôi môi đỏ mọng hơi câu lên, lộ ra vẻ gọi cảm cùng tao nhã khó cưỡng. Cả người bận bộ y phục đen bó sát, áo khoác bên ngoài cũng thuần một màu đen, chiếc cổ trắng nõn còn đeo một sợi dây chuyền to bản. Phía dưới đi đôi giày cao cổ tôn lên cặp chân thon dài, hình thể tuyệt đẹp. Ngón tay đeo chiếc nhẫn nam viên đá ngọc lục bảo, dưới ánh đèn lóe lên tia sáng yêu mị.

Là Phương Nho! Không lẫn đi đâu được! Nguyên Triệt khẳng định, trong ngực đồng thời dấy lên một đoàn lửa giận.

Khỏe miệng cậu mang ý cười, tóc khẽ bay, áo khoác theo chuyển động cơ thể không ngừng vũ động, ánh mắt tuy ôn hòa nhưng lại rất mị hoặc, vũ bước rụt rè, đồng tác rất tao nhã. Còn Nhâm Nghiên ngược lại rất thành thực, dường như cô đang bị ác ma mê hoặc mà vút đi cái ngượng ngùng của thiếu nữ, phô ra vẻ đẹp gọi cảm của mình. Hai người tưởng là đối lập nhưng lại hòa hợp đến không ngờ!

Ánh mắt Nguyên Triệt phức tạp dõi theo cậu, vừa phẫn nộ lại vừa mê luyến!

Phương Nho của ban ngày là một thiên sứ! Nhưng hiện tại cậu lại biến thành ác ma! Một ác ma tràn ngập lực hấp dẫn!

Nguyên Triệt hẳn không thể chịu được khi cậu cứ bày ra mị lực của mình trước mặt người khác!

Phương Nho vừa mới cùng Nhâm Nghiên nhảy đến kết bài, đột nhiên cảm thấy cánh tay mình tê rần rồi bị kéo vào một vòm ngực chắc chắn.

Cậu nhanh chóng ngẩng đầu, đối mặt với một đôi mắt phẫn nộ. Cậu hơi sững sốt, lập tức thất kinh: Nguyên Triệt? Sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này được?!

“Theo tôi về!” Nguyên Triệt không nói hay lời, lôi kéo Phương Nho đi khỏi.

“Từ từ đã!” Nhâm Nghiên ngăn cản: “Anh là ai? Tại sao lại mang ‘một nửa’ của tôi đi?”

“Cậu ấy không phải là người của cô!” Nguyên Triệt lạnh lùng: “Cô tốt nhất là nên buông tay! Nếu không, đừng trách tôi không khách khí!”

“Anh!” Nhâm Nghiên còn muốn tranh luận, nhưng Phương Nho can ngăn: “Xin lỗi Nhâm Nghiên! Đây là ông chủ của tôi! Chắc là có việc gấp nên mới tới tìm! Chúng ta sẽ còn nhiều cơ hội gặp lại!”

Nhâm Nghiên lúc này mới buông tay, trừng mắt trông theo Nguyên Triệt lôi Phương Nho đi.

Mọi người xung quanh không hiểu chuyện, đồng loạt ngẩng đầu nhìn bọn họ rời đi. Thẳng đến khi MC phải lên tiếng khuấy động thì mới có thể mang không khí trở lại bình thường.

Còn An Minh Sâm thì âm thầm tự nói: Phòng chừng đêm nay Phương Nho sẽ được hưởng thụ nha!

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Độc Nhất Vô Nhị!

Editor: Du Bình

Nguyên Triệt “Phanh!” một tiếng đem cửa sập vào, hất ném Phuong Nho vào phòng, sau đó tức giận đá văng cái bàn trà làm tiếng loảng xoảng phát ra thật lớn.

Từ trước đến giờ Nguyên Triệt chưa từng tức giận với Phuong Nho vì bất kỳ điều gì. Nhưng mà... lần này quả thật rất là áp lực!

Phuong Nho trộm đánh giá hần rồi cười ôn nhu.

“Em còn dám cười?” Con tức giận của hần kìm lại không nổi rồi.

Cậu nói: “Nhìn anh ăn diện thế này đẹp trai ra bao nhiêu!”

“Em đừng có cố xu nịnh tôi!” Hần đặt mông lên ghế salon, hai tay ôm ngực, giọng lạnh lùng chất vấn: “Nói xem em chạy đến cái chỗ kia làm gì hả? Còn áp áp ôm ôm với con gái nữa, đã thế còn lôi nhau đi khiêu vũ làm cái gì?”

Phuong Nho cúi đầu, cố gắng bảo trì vẻ trầm mặc để không cãi lại hần. Nguyên Triệt hiện tại như con sư tử đang bảo vệ đồ ăn của mình, đem cậu trở thành vật sở hữu, ai cũng không được động vào. Mà một khi có kẻ dám tự tưởng đến thì sẽ phải chịu công kích mãnh liệt từ hần. Cơ mà “người của hần” lại thích tự do bay nhảy, để cho dứt khoát thì cách tốt nhất là ăn luôn không cần nghĩ!

Phuong Nho chợt nghĩ, có phải lúc cậu tiếp nhận công việc này là tự mua dây buộc mình phải không? Đến cả tự do thân thể cùng sinh hoạt cá nhân đều không có!

“Nói chuyện với tôi!” Nguyên Triệt lại rống lên, cái bàn trà lần nữa chịu cảnh “giận cá chém thớt”.

Phuong Nho âm thầm điều chỉnh cảm xúc, chậm rãi đến bên cạnh hần, ngồi xuống sofa, nhẹ giọng hỏi: “Tại sao anh lại tức giận chứ?”

“Tôi vì sao lại lên cơn ư?” Nguyên Triệt dùng ánh mắt dữ dội đối lại cậu: “Em nghĩ tôi vì cái gì mà tức điên lên hả?”

“Bởi vì tôi... không biết cách sống nề nếp?”

“Ha? Em biết cái gì là không nề nếp hả?” Nguyên Triệt cười lạnh “Cô gái kia là ai? Quen từ lúc nào?”

Phuong Nho đành thành thật trả lời hần: “Xế chiều nay làm quen, cô ấy mời tôi tham gia tiệc hoá trang!”

“Xế chiều?” Nguyên Triệt cầm một cái gối ôm, chuẩn xác ném vào cậu.

Phuong Nho nhắc tay, bắt nó ôm vào lòng mình, im re.

Nguyên Triệt nhìn chuối động tác của cậu, khoé miệng khê co rút rồi hừ lạnh: “Cô ta nói một câu em liền đi? Khó trách đột nhiên nói muốn được nghỉ, không có tôi đi theo sẽ dễ tán gái hơn đúng không? Em có biết bọn họ đều là dân chơi, lừa em rồi ăn đến không sót một mẩu thì em tìm ai mà khóc hả?”

Phuong Nho làm một bộ khiêm tốn, gật đầu nhu thuận lắng nghe giáo huấn.

Nguyên Triệt có chút vừa lòng với thái độ của cậu, nguôi giận không ít, trầm mặc một hồi lại nói tiếp: “Nếu như em muốn đến mấy địa điểm vui chơi, hay đi ngao du cảnh đẹp thì cứ nói. Tôi sẽ không cản em, nhưng mà phải có tôi đi cùng!”

Lông mày cậu khê giật giật, phút sau giương mắt nhìn hần. Chẳng lẽ Nguyên Triệt là thật lòng lo lắng cho sự an toàn của cậu ư? Mà không phải chỉ muốn chiếm giữ dục vọng? Mà so với một Phuong Nho vừa mới tốt nghiệp Đại học, còn chưa được ném trái vị đời thì Nguyên Triệt đã kinh nghiệm đầy mình rồi, làm sao còn bị tiền tài, sắc đẹp làm cho mù quáng được nữa?

“Tôi biết rồi!” Phuong Nho gật gật đáp ứng.

“Nhớ cho kỹ! Chỉ được một lần này thôi đấy!” Nguyên Triệt cảnh cáo: “Để tôi phát hiện ra lần nữa thì không nhẹ nhàng nữa đâu!”

Phuong Nho sờ sờ mũi, thấp giọng lên tiếng.

Chỉ bằng vài câu nói, vài ánh mắt cùng động tác, cơn giận của Nguyên Triệt bắt tri bắt giác bay biến hết. Phuong Nho chưa bao giờ cùng hần cứng đối cứng, hần cứng cậu mềm, nhưng cái mềm của cậu chẳng mấy chốc biến thành thế thượng phong. Làm cho bệnh nhân phát hết câu giận là một trong những thủ đoạn mà bác sĩ tâm lý phải tinh thông.

“Và bây giờ...” Nguyên Triệt sấn đến gần cậu, đem gương mặt hai người gần như dính sát vào nhau “Tôi nên trừng phạt em thế nào?”

Phuong Nho mang gối dựa lên chắn giữa cả hai, chỉ để hở mỗi đôi mắt, cẩn thận thăm dò: “Tôi có thể xin được khoan hồng không?”

“Đương nhiên là không!” Hần kéo cái gối ra, mặt không đổi sắc: “Đã sai là phải phạt! Không dụ dỗ!”

Thấy Nguyên Triệt không ngừng kéo gần khoảng cách, Phuong Nho đột ngột xoay người, tìm cách chui qua kẽ hở chỗ cánh tay hần, nhưng chưa làm

được gì thì đã bị một cánh tay túm lấy áo.

Cậu thuận thể đem hai tay rút ra khỏi ống tay áo, bỏ lại áo vest, nhanh chân chạy sang đối diện sofa.

“Em chạy cái gì?” Nguyên Triệt ném cái áo rách kia qua một bên, bước đến chỗ cậu, mỗi một bước đi đều phi thường vững vàng.

“Từ từ.... Cho tôi được chọn cách thức trừng phạt đi!”

“Không cho!” Nguyên Triệt thẳng thừng từ chối, ánh mắt đen tối khó hiểu. Hiện tại Phương Nho mặc somi bó sát người, cúc áo rộng mở lộ xương quai xanh khêu gợi, eo đeo chiếc thắt lưng da màu đen dài hết như chiếc đuôi mèo rũ xuống. Trong đầu hấn lập tức nhớ lại bộ dáng cậu ở vũ hội, ngực tự nhiên nóng lên như có lửa.

“Không bằng thể này... giờ cho tôi thiếu nợ anh, rồi mai mốt trả?”

“Tôi không thích khát!” Nguyên Triệt tựa như con sư tử đang vờn mồi mà vẫn tao nhã.

Phương Nho một bên cùng hấn làm trò luẩn quẩn, một bên cân nhắc đối sách.

Còn đang phân thần, Nguyên Triệt nhanh như chớp cất bước, nhanh nhẹn dùng thủ đoạn bắt lấy Phương Nho, đem cậu đặt lên tựa lưng của ghế.

“A!” Sao lại thành tập yoga thế này? Thân thể cậu bị ngửa về phía sau khoảng 90 độ, cái động tác chết tiệt này làm xương cốt thiếu chút nữa gãy đôi rồi!

Nguyên Triệt một tay nâng gáy cậu, một tay đỡ lấy thắt lưng, cúi đầu bắt lấy đôi môi hấn thêm khát.

“Không...” Phương Nho nhú mày, hai tay chống lên tựa lưng, hai chân cố gắng quấy.

Nguyên Triệt hôn cậu rất nhiệt liệt, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò khoang miệng nóng ẩm, không ngừng lộng hành khiến cảm giác tê dại truyền từ miệng vào sâu đến cốt tủy. Không thể không thừa nhận kỹ thuật hôn của Nguyên Triệt thực cao siêu làm Phương Nhi chỉ là gà mờ nên hoàn toàn bị động tiếp nhận.

Thân thể hấn nóng lên, động tác càng ngày càng lớn mật, hai tay không ngừng sờ soạng Phương Nho.

Cậu cảm thấy hôn vừa đều bay hết lên trời. Thân thể bị dòn xuống dưới, hai chân treo lơ lửng.

Nguyên Triệt hôn chán rồi từ từ dời xuống cổ cậu, bàn tay to lớn trụ lại eo cậu, đem quần áo cậu khẽ mở ra, đầu ngón tay bắt đầu mân mê da thịt mềm mại.

Phương Nho dùng sức chống đỡ, né tránh hấn nhưng mà tránh mãi cũng không được bao nhiêu.

“Cẩn thận!” Nguyên Triệt vờn tay nhưng chỉ kịp giữ lấy một chân cậu.

“A!” Phương Nho ngã khỏi ghế, chỉ còn lại một cái chân đang được Nguyên Triệt túm, còn chân kia lơ lửng trên trời.

Nguyên Triệt sừng sốt một lúc lâu, nhìn xuống Phương Nho quần áo xộc xệch cứ giãy dụa, liền không nhịn được che miệng cười cười, cười đến nổi bờ vai không ngừng run rẩy.

Muốn cười hả? Bảo bối ghen đến nội thương! Phương Nho buồn bực xoay người đối lưng với hấn, sau đó chỉnh chỉnh lại áo quần rồi đứng dậy.

Nguyên Triệt cúi đầu nhìn cậu mang một bộ thất bại thảm thương, không thấy thương mà lại càng muốn cười hơn nữa.

Hấn sửa lại biểu tình, vỗ đầu cậu: “Lần này phạt đến thế thôi!”

Cậu quay đầu lại trừng mắt với hấn. Nhưng đôi mắt kia tràn ngập lưu ly phiếm tình, mang theo uỷ khuất cùng lên án làm Nguyên Triệt rùng rục “đứng lên”.

Hấn thôi không nhìn nữa, trầm giọng: “Em mau đi tắm đi! Rồi đổi bộ quần áo khác nữa!”

“Được rồi...” Phương Nho xoay người lấy quần áo, trong lòng âm thầm thờ phào.

Nguyên Triệt một bên thay quần áo, một bên chú ý đến động tĩnh trong phòng tắm.

Vừa rồi thiếu chút nữa hấn không thể nào kiềm chế được bản thân, lực hấp dẫn của Phương Nho quả thực quá sức tưởng tượng. Nhưng hấn không chỉ có dục vọng mà còn một tầng tình cảm khác nữa! Đặc biệt lúc thấy cậu vui vẻ bên người con gái khác khiến hấn tưởng như không thể làm chủ được bản thân mà làm hỏng mọi thứ. Đối với người khác thì hấn muốn chiếm là chiếm khỏi cần suy nghĩ. Nhưng Phương Nho thì khác! Nếu hấn làm thế với cậu, cậu còn ở cạnh hấn nữa sao? Không! Lúc ấy ngay cả bạn bè còn không thể làm chứ đừng nói là người yêu sống bên nhau trọn đời!

Hấn không muốn phá hỏng phương thức ở chung giữa hai người, nhưng mà vẫn cảm giác không đủ. Đặc biệt Phương Nho không thích đàn ông, cậu đối với đụng chạm của hấn là đầy ảm đạm miễn cưỡng. Tính cách cậu rất ôn hoà, lại không biết cách từ chối cho nên Nguyên Triệt mới lợi dụng điểm yếu này tiếp cận rồi tạo thành thói quen gần kề ôm hôn đối phương.

Nguyên Triệt rất tự tin sẽ biến Phuong Nho thành người của mình. Nhưng lại không xác định được độ kiên nhẫn của bản thân để đợi được đến ngày xa ấy...

Rút ra một điều thuốc, hần tùy ý dựa vào cửa sổ lẳng lặng hút.

Lúc này bên tai truyền đến tiếng cửa phòng tắm được mở ra, Phuong Nho mặc áo ngủ thông thả ra ngoài, trên mái đầu ẩm ướt còn câu một cái khăn mặt.

Bỏ đi trang phục màu đen dụ hoặc, bây giờ cậu trở nên thanh tân ôn thuận, mặt mày lộ ra vài phần nhu hoà cùng linh động.

Nguyên Triệt không hề nghĩ rằng một người chỉ cần mặc những bộ quần áo khác nhau thì khí chất lập tức thay đổi. Khi cậu mặc đồ đen thì mị hoặc không ngừng toả ra, mà bình thường Phuong Nho chẳng khác nào mặt trời ấm áp.

Hần đến gần, ôm cậu từ phía sau, hít hà hương vị rất riêng từ người nọ.

“Nguyên Triệt?”

“Đừng cử động... để tôi ôm một chút...” Hơi thở hần phả lên người cậu làm Phuong Nho nổi lên một trận xao động khác thường.

Cậu đột nhiên cảm nhận người đàn ông ôm chặt mình có chút cô độc. Rõ ràng hần có anh em đầy đủ, còn có một người cha đối với hần rất tốt. Vì cái gì mà hần vẫn không ngừng áp lực? Ở bên cạnh hần hai tháng, Phuong Nho vẫn chưa được gặp gia đình hần. Chẳng lẽ Nguyên gia không hoà hợp? Gia đình giàu có nhất định là rất phiền toái nhỉ? Có lẽ vì lý do này mới khiến hần trở nên nóng nảy phải không?

Xem ra sau này cậu sẽ phải điều tra về gia thế của Nguyên Triệt một chút.

Tối đó Nguyên Triệt cường ngạnh biến Phuong Nho thành gối ôm, trên người cậu có mùi hương sữa tắm thơm dịu quả rất dễ chịu.

“Phuong Nho à, em đã từng yêu phụ nữ chưa?” Nguyên Triệt đột nhiên hỏi.

“Cũng từng?” Phuong Nho ngẩn người.

“Cái gì mà ‘cũng từng’?” Ngữ khí hần mang hàn ý.

“Tôi cũng là đàn ông mà! Nên...” Phuong Nho không dám mở miệng kích thích hần, chỉ có thể mờ mịt áp ứng tỏ ra mình có kinh nghiệm về phương diện kia.

“Hừ!” Nguyên Triệt hừ lạnh một tiếng: “Sinh viên bây giờ có vẻ thoáng quá nhỉ?”

Phuong Nho không trả lời. Thật ra hỏi cậu còn xuân xanh cũng không có rảnh cho lắm...

Nguyên Triệt lại hỏi tiếp: “Em thích phụ nữ sao?”

“Cũng... được mà...” Phuong Nho cảm thấy đề tài này có chút nguy hiểm, cậu liền hỏi ngược lại “Nguyên Triệt à, chẳng lẽ anh không thích làm với phụ nữ sao?”

“Không thể nói rõ là thích hay không thích được!” Nguyên Triệt thần nhiên: “Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa đạt được quá nhiều khoái cảm trên người cô gái nào cả!”

Hần rất ghét mùi nước hoa trên người phụ nữ, hơn nữa thỉnh thoảng mấy người kia sẽ bị cơn giận bất thường của hần dọa sợ. Dần dà Nguyên Triệt không còn cùng nữ giới thân thiết nữa. Còn với đàn ông thì một chút dục vọng cũng chẳng có! Nhưng không hiểu sao đối với Phuong Nho lại khác hần, chỉ hôn môi không thôi cũng gọi lên dục vọng nguyên thủy, làm hần khó lòng kiềm chế!

Phuong Nho giống như thiên thần do thượng đế gửi xuống cho hần, dành cho duy nhất mình hần! Vì vậy Nguyên Triệt cũng sẽ biến mình trở thành độc nhất vô nhị trong mắt cậu!

“Mặc kệ quá khứ của em như thế nào! Nhưng hiện tại chỉ được ở cạnh mình tôi! Không được đan díu với bất kỳ người phụ nữ nào!” Nguyên Triệt dừng một chút, lại bổ sung: “Kể cả đàn ông cũng không được!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hỏi Kể

Editor: Du Bình

Nguyên Triệt túm An Minh Sâm bàn công chuyện đến tận trưa, sau đó mới mang hai trợ lý của mình quay trở lại phòng.

Lúc về phòng, đã thấy Phuong Nho pha xong trà đợi sẵn.

“Đa tạ Phuong tiên sinh!” Hai người trợ lý lễ phép cảm ơn cậu, còn chưa nói đến có vài phần kính sợ. Căn bản là vì với người có thể ở cùng nhà, chăm sóc được Nguyên Triệt thì không thể bất kính! Tổng giám đốc Nguyên ở công ty nổi danh là khủng long bạo chúa mặt lạnh, nếu ai có thể chung được với hẳn quá ba mươi phút thì đều được liệt vào hàng ngũ “trâu bò”!

Nguyên Triệt cùng họ thảo luận thêm một chút về nội dung cuộc họp vừa rồi, sau cùng phân phó cho họ về công ty viết báo cáo và dự án của kế hoạch. Xong đâu đấy, hắn đưa ra mấy tờ giấy, nói: “Đây là phiếu đăng ký hội viên thân thiết của son trang, các cậu ghi tên mình lên đó rồi tôi sẽ làm thẻ, coi như đây là phần thưởng cho biểu hiện xuất sắc!”

Hai tên trợ lý nửa sợ nửa mừng, mấy ngày nay đều mất ăn mất ngủ để chỉnh sửa tự liệu đến héo hon, cuối cùng cũng có được chút an ủi không hề nhỏ!

Nguyên Triệt lại quay đầu về phía Phuong Nho: “Phuong Nho, em cũng lại đây ký tên đi!”

Người nọ đang sắp xếp hành lý, nghe thấy hắn gọi tên mình, ngẩn người: “Sao lại có tôi nữa?”

“Lại đây!” Hắn ra lệnh.

Cậu chỉ có thể đi qua, cầm lấy bút trên tay hắn rồi ký lên phần có tên mình. Vừa mới đặt bút xuống bàn, Nguyên Triệt đã đem toàn bộ văn kiện kia cùng một số giấy tờ khác cho vào bao đựng hồ sơ rồi cất kỹ. Động tác cậu hơi do dự một chút, hỏi hắn: “Không cần cần cước hay mấy thông tin khác sao?”

“Tôi sẽ giúp em xử lý, không cần lo lắng!” Nguyên Triệt dùng tốc độ ánh sáng đảo qua các trợ lý: “Hai cậu còn chuyện gì không?”

“Đã hết rồi, hết rồi!” Hai anh chàng kia vội vàng giao hết lại văn kiện cho hắn.

“Được rồi, các cậu có thể đi!” Nguyên Triệt nhận lấy, rồi hạ lệnh tiễn khách.

Hai anh kia không nói lời nào, vội vàng thu dọn đồ đạc của mình, nhanh chân chạy lấy người.

Phuong Nho thầm cười cười, trong lòng cấp dưới thì Nguyên Triệt ở cấp độ khủng bố nào vậy?

Bốn ngày nghỉ dưỡng kết thúc, kết quả có thể thấy Nguyên Triệt tinh thần khoái hoạt còn An Minh Sâm thần tình héo hon. Lần đầu tiên lĩnh giáo phong cách làm việc nghiêm cẩn cùng tàn nhẫn của hắn đúng là như bị giết mà không có hung khí!

Nhưng mà thời gian tiếp theo phải nghiên cứu, thảo luận cùng chỉnh lý một đống các loại công tác nên Nguyên Triệt như đóng ỏ tại công ty. Có hôm về được thì đã là nửa đêm, cơm bữa được bữa không. Mà sếp đã không được thoải mái thì đám cấp dưới còn lâu mới sung sướng, cả nhóm tăng ca bị đẩy vào cảnh nước sôi lửa bỏng, không ngừng kêu khổ!

Nguyên Triệt còn đang kiểm tra lại một lần nữa, xong xuôi mới khẽ quay ra ngoài nhìn cảnh sắc bên ngoài liền cau mày, đã tối rồi sao?

Đúng lúc đó, thư ký gõ cửa tiến vào báo cáo: “Thưa Nguyên Tổng, ban nãy có một vị xưng là Phuong tiên sinh nhờ tôi mang cho ngài cái này!”

Nguyên Triệt ngừng đầu, thấy thư ký đem ***g com nhẹ nhàng đặt lên bàn.

“Cậu ấy đâu rồi?” Hắn hỏi.

“Đạ, Phuong tiên sinh đưa đến liền đi luôn ạ!”

Nguyên Triệt không nói gì, sau đó cúi đầu tiếp tục nhìn tự liệu.

“Được rồi, ra ngoài đi!”

Chờ thư ký đi rồi, hắn mới đem ánh mắt dời lên ***g com. Một lúc sau, ném tự liệu qua một bên, cầm ***g com cậu chuẩn bị lên, nhiệt độ nóng nóng len lỏi vào lòng tay quả thực rất ấm áp.

Hắn nhìn canh gà hầm thơm ngon mà không khỏi giãn mày, trong lòng trào ra một loại tình cảm khác lạ khó hiểu. Từ lâu lắm rồi, hắn đã mong được cảm nhận được có một người vì hắn mà thương nhớ, lo lắng thế này...

Ăn uống no đủ, một lần nữa cầm lấy văn kiện nhưng không thể nào chuyên chú nổi. Nghĩ đến ở nhà còn có người đợi mình, đột nhiên rất muốn trở về...

Hắn gọi bộ đàm cho thư ký, dặn dò: “Muộn rồi, cho các nhân viên còn tăng ca tan làm đi! Công việc đang dờ ể đấy mai làm!”

Thư ký mang về mặt kính dị mắt một lúc... mãi mới trấn tĩnh lại được lăm bấp đáp ứng.

Ra chỉ thị xong xuôi, Nguyên Triệt mặc áo vest, ra khỏi văn phòng, đi qua bàn làm việc của thư ký nán lại một câu: “Về sau Phương tiên sinh có đến đưa bữa khuya cho tôi thì để cho cậu ấy trực tiếp vào!”

“Vâng thưa tổng giám đốc!”

Thư ký nhìn hẩn rồi đi, trong lòng thầm lú lười, vị Phương tiên sinh kia đến tốt cùng là ai hả? Chỉ nhờ một bữa khuya mà đã bếch ông chủ cuồng làm việc của bọn họ đi đâu mất rồi?

Lúc Nguyên Triệt về đến nhà không thấy Phương Nho đâu lập tức bấm điện thoại: “Phương Nho! Em đang ở đâu?”

“Tôi đang trên đường về nhà!” Đầu bên kia truyền đến âm thanh của Phương Nho lẫn cùng tiếng tạp âm của xe cộ.

“Em đi bộ? Sao không biết gọi xe hả?”

“Đi bộ có cái hay của nó mà! Chẳng những có thể thưởng thức cảnh đêm mà còn có thể rèn luyện thân thể nữa!”

“Buổi tối không an toàn! Em đang ở chỗ nào để tôi bảo lái xe tới đón!”

“Không cần đâu, tôi sắp về đến nơi rồi!”

Cúp điện thoại, Nguyên Triệt châm một điếu thuốc tựa vào cửa sổ chờ đợi, không lâu sau một bóng hình quen thuộc xuất hiện ở lối vào khu nhà, trên tay cầm theo một túi trái cây chậm rãi bước trong bóng đêm. Cả người cậu được ánh đèn vàng ấm bao phủ, mái tóc mềm mại khẽ bay bay trong gió đêm, dưới chân đổ một cái bóng thật dài, tưởng là bình lặng nhưng lại hóa sống động.

Qua đó vài phút, Phương Nho mở cửa, nhìn thấy Nguyên Triệt liền cười với hẩn: “Anh về rồi!”

Hẩn nhìn cậu, dụi thuốc, không nói lời nào về phòng mình.

Phương Nho kỳ quái nhìn hẩn, vẻ mặt ban nãy của Nguyên Triệt là thế nào nhỉ... chắc phải dùng từ kinh khủng? Lắc lắc cái đầu, cậu không suy nghĩ nhiều nữa, đem trái cây cất vào tủ lạnh rồi mới về phòng, đập vào mắt là một tấm thẻ cứng được để trên bàn làm việc. Đó là thẻ tín dụng mà Nguyên Triệt đưa cho cậu hôm ở son trang nhưng chưa được dùng đồng nào. Phương Nho không muốn tiêu nó vào những thứ không thuộc phạm trù công việc của mình, tốt nhất là nên dùng tiền túi, tránh cho sau này cậu xin nghỉ việc thì khoản tiền kia sẽ là một bất lợi với cậu!

Ở trong phòng, Nguyên Triệt đang gọi điện cho ai đó: “Dylan, tôi đang xem trọng một người con trai. Cậu có biện pháp nào để nhanh chóng thu phục được em ấy không?”

“... Xin lỗi cơ mà đạo này tinh thần tôi không được tốt lắm nên nghe tai này sang tai kia. Ông chủ... ngài vừa nói gì vậy? Phiên ngài lặp lại lần nữa...”

“Tôi xem trọng một người con trai. Cậu có biện pháp nào để nhanh chóng thu phục được em ấy không?” Nguyên Triệt một từ không mất, đem cả câu nói của mình nói lại.

“...” Người kia trầm mặc hồi lâu, mãi sau mới run rẩy hỏi ngược lại: “Ông chủ của tôi... nếu ngài đang không giận thì có thể cho tôi biết quý tính của vị cao tăng nọ được không?”

“Cậu muốn chết?”

“Không! Không! Không!” Dylan sửa lại biểu tình, nghiêm túc: “Vấn đề thứ nhất... cậu ấy là thẳng hay cong sẵn rồi?”

“Em ấy trước đây thích phụ nữ!”

“Nói cách khác là thẳng rồi... vậy thì có chút khó khăn đây...” Dylan tiếp tục “Muốn đem thẳng bẻ cong trước tiên phải cởi bỏ được nghi ngại đã, phải để người kia nảy sinh tình cảm tốt đẹp với anh, sau đó còn phải dần dần tạo ra tiếp xúc thân mật nữa! Còn vấn đề này... quan hệ hiện tại của hai người ra sao?”

“Rất tốt!” Nguyên Triệt hài lòng trả lời: “Mỗi ngày ở chung đều có thể ôm em ấy, rồi ngẫu nhiên hôn môi...”

“...” Bên kia lại tiếp tục im lặng, sau đó cậu ta liền đề cao âm lượng lên: “Hai người đều tiến triển đến thế còn gì mà phải lo lắng nữa? Ôm cũng ôm rồi, hôn thì cũng hôn rồi, lần lên giường luôn cho xong đi!”

“Nhưng em ấy không thích chung giường với đàn ông...”

“Này quá kỳ lạ đi! Nếu cậu ta đồng ý ở chung với anh, còn tiếp nhận ôm hôn thì làm gì có lý gì phản cảm cùng anh làm chứ?” Dylan lăm nhảm vài câu, sau đó linh quang chợt lóe, hỏi thẳng hẩn: “Không phải là cậu bảo mẫu mà lâu rồi anh sai tôi điều tra đó á?”

“Đúng! Là em ấy!”

Cái này thì Dylan có thể hiểu được mình là một trong số người ít ỏi biết được sự thật về thân phận của Phương Nho, cậu ta không chỉ mang danh đến chăm lo cho sinh hoạt hàng ngày của hẩn, mà còn phối kết hợp chữa bệnh nữa. Như vậy giả thiết đã quá rõ ràng rồi, Phương Nho là thẳng, tiếp thu

những thân cận của Nguyên Triệt cũng là vì muốn thiết lập độ tín nhiệm, nhưng mà... việc phát sinh này quả thật đúng là khó nói ghê! Cho dù bác sĩ tâm lý có giỏi tới đâu, tính tình tốt đến mức nào cũng không thể tự ép chính mình công được a

Chính Dylan cũng không nghĩ được Nguyên Triệt vừa mất Phuong Nho cơ! Đúng là mị lực của cậu ta quả không tòi!

“Nguyên Triệt này... có lẽ khả năng giữ người là không được cao lắm...” Dylan bắt đầu dò la: “Nếu anh thích đàn không... không lẽ thành gay rồi...”

“Cậu bị ngu sao? Nếu tôi đột nhiên muốn chơi đùa với đàn ông thì còn cần gọi điện cho cậu?”

Nếu đã nói thế thì nhị thiếu gia quả thực là coi trọng người kia? Ai, người nào đó thật đáng thương...

Vậy là Dylan đành nói: “Giờ thế này đi! Anh từ từ xóa đi quan hệ chủ tớ, từ từ uốn cậu ấy...”

“Tôi không có kiên nhẫn!” Nguyên Triệt trực tiếp dẹp ý kiến đi: “Tôi chỉ muốn có cách nào trong khoảng thời gian ngắn nhất hoàn thành! Tôi muốn cùng em ấy chính thức xác lập quan hệ đồng sàng cộng cảm, quang minh chính đại yêu nhau!”

Nguyên nhĩ thiếu gia à... anh có thể dùng nóng vội được không?

“Đã không đợi được thì chỉ có một kế! Trực tiếp đem cậu ấy nuốt vào bụng!” Dylan rối rắm, dựa trên tính cách của Nguyên Triệt thì không nên rào trước đón sau làm gì!

“Tôi nói gì cậu không nghe rõ à? Em ấy không thích cùng giường với đàn ông! Tôi muốn em ấy phải can tâm tình nguyện chứ không phải bị cưỡng bức!”

“Nhưng rất khó...” Con mắt Dylan đảo liên hồi, đột nhiên cười xấu xa mách nước cho hắn: “Tôi cho anh hai kế này để tham khảo nhé! Một là chuốc rượu, tính sao kết tạo thành một bữa rượu rồi mụn rượu làm càn! Hai là thêm xuân được vào đồ ăn, cho cậu ấy dục hỏa đốt người, sau đó anh sẽ ra tay trọng nghĩa cứu cậu ấy! Một lần thật thoải mái là lần sau sẽ dễ anh làm ngay thôi!”

“Cái này cùng cưỡng bức có gì khác không?”

“Đương nhiên là khác rồi! Một là kháng cự đến thống khổ, cái kia lại là vô lực cầu ái, tâm lý cảm thụ hoàn toàn không giống!”

“... Tôi chợt phát hiện ra mình quen phải một tên xấu xa...”

“Ây da ông chủ à! Tôi chính là mất lương tâm để giúp ngài đó! Đừng lấy tôi làm trung tâm bêu riếu chứ?”

Nguyên Triệt hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ngắt điện, tựa lưng vào ghế, vẻ mặt hẩn âm trầm, bản tay không ngừng sờ nắn điện thoại, không ngừng suy nghĩ...

Vài ngày sau... Hắn đều không có hành động gì quá trớn, nhưng mà ánh mắt nhìn Phuong Nho càng ngày càng rõ ràng hơn. Mỗi khi cậu xoay người đưa lưng về phía hắn hay chuyển tâm đánh đàn thì Nguyên Triệt sẽ không hề che dấu ý đồ của mình với cậu. Phuong Nho ngẫu nhiên có thể cảm nhận được điều khác thường, nhưng quay đầu lại liên không thấy điều gì lạ lùng.

Thẳng cho đến khi đề án hợp tác cơ bản đã hoàn thành xong thì Nguyên Triệt mới bắt đầu hành động...

“Mau vào phòng tôi!”

Phuong Nho mới tắm xong thì nhận được điện thoại của hắn. Cậu kỳ quái đi vào phòng người kia, liếc mắt một cái thấy hắn đang tà tà ngồi trên ghế, tay lắc ly ly champagne, tóc rũ xuống, ngực áo ngủ mở rộng, vẻ mặt biếng nhác...

“Lại đây ngồi!” Hắn vỗ vỗ vị trí bên cạnh, bảo cậu.

Phuong Nho đi đến, ngồi xuống.

“Tự rót cho mình một ly đi!”

“Hôm nay... là ngày đặc biệt gì à?” Cậu ngần ngừ hỏi.

“Cũng chẳng có gì, nhưng mai là sinh nhật tôi!” Hắn thản nhiên nói “Bồi tôi đêm nay!”

Phuong Nho giật mình, nhất thời không lĩnh hội được “đêm nay” của Nguyên Triệt mang hàm nghĩa thế nào. Chắc là hắn muốn cậu ở cùng hắn đến mười hai giờ rồi là người đầu tiên nói: “Chúc mừng sinh nhật” phải không?

Cậu tự lấy cho mình một ly, rồi mỉm cười chạm cốc với Nguyên Triệt.

Hắn nói: “Đêm nay chúng ta phải thật cao hứng! Để ngày mai tôi không phải không phải về nhà tham gia party chết tiệt kia!”

“Vậy không được!” Cậu nhấp một ngụm, hỏi hắn: “Không phải là người nhà anh rất mong anh trở về sao?”

Hắn hừ một tiếng, nhếch mép cười: “Cái chính là sẽ có nguyên một danh sách dài dằng dặc các loại công tử tiểu thư danh gia vọng tộc được mời để cho anh em nhà tôi tìm đối tượng kết hôn! Khác gì xem mặt trả hình đâu?”

Phuong Nho cười cười, không có ý kiến.

Hắn lại rót cho mình thêm ly nữa, cũng không quên bổ sung vào ly của cậu.

Từ lượng của cậu cũng không phải tồi, nhưng hôm nay rượu ngon khó chối từ, uống hai ly đã thấy cả người nóng lên!

Nguyên Triệt đến gần cậu, một tay cầm ly rượu, một tay khoát lên phía sau tựa lưng chỗ Phuong Nho ngồi, hô hấp mang theo mùi vị hơi nồng của rượu cứ quần quít trên da cậu không ngừng...

Phuong Nho âm thầm cảnh giác, làm như vô ý lùi lùi, sau đó đặt ly xuống bàn, tính toán xem có kế nào để dời đi lực chú ý của hắn không...

May mắn thay, vào lúc nước sôi lửa bỏng thì điện thoại của Nguyên Triệt đột ngột vang lên. Hắn trầm xuống, tiếp nhận điện: “Chuyện gì? Ở đâu? Được, tôi đến ngay!”

Ngắt điện, một Nguyên Triệt còn đang bình tĩnh đột nhiên bị một trận gió thổi qua làm tính tình trở nên dữ dằn. Hắn mãnh liệt đem cái ly trên tay ném mạnh vào tường, từng mảnh thủy tinh vỡ vụn rơi xuống làm chất lỏng màu đỏ hồng loang một mảng ra sàn nhà...

“Mau đi thay quần áo đi Phuong Nho! Cùng tôi ra ngoài!”

Cậu không dám chậm trễ, lập tức về phòng đổi trang phục, trong đầu không ngừng tự hỏi: Rốt cuộc là phát sinh chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nghỉ Ngơi Thôi!

Editor: Du Bình.

Nguyên Triệt đưa Phuong Nho đến bệnh viện Nguyên gia, vừa đặt chân đến cửa đã có một thanh niên chừng hai mươi tuổi đợi sẵn, thờ phào nhẹ nhõm nói: “Ông chủ! Người cuối cùng cũng đến rồi!”

“Sao lại chỉ có mình cậu ở đây? Những người khác đâu cả rồi?”

Anh chàng kia nhún nhún vai đáp: “Cậu tự gây ra tai nạn xe cộ không dám báo lão gia, càng không dám báo cho cậu nên đành phải réo tôi đến!”

“Thương thế ra sao?” Nguyên Triệt hỏi.

“Cậu út bị gãy tay trái...” Thanh niên còn chưa nói xong đã bị hắn ngắt lời: “Tôi không hỏi nó! Là hỏi người bị hại!”

Anh ta “A!” một tiếng, chỉ về phía sau: “Người kia ở phòng bệnh kia, gãy xương sườn cùng đùi phải, toàn thân nhiều chỗ bầm tím, nào có chút chấn động nhỏ, nhưng may mắn là không nguy hiểm đến tính mạng!”

“Tôi đi xem sao!” Nguyên Triệt hướng gian phòng bệnh bước đi.

Phuong Nho muốn đuổi theo thì bị người nọ ngăn lại, cười nói: “Anh có phải Phuong Nho không? Xin tự giới thiệu, tôi là bạn học kiêm cấp dưới đang phụ trách mảng thiết kế cùng điện tử chỗ Nguyên Triệt! Anh có thể gọi tôi là Dylan!”

“Chào cậu!” Phuong Nho cùng anh bắt tay, không khỏi chú ý đến ánh mắt thăm dò mang theo vài phần chế nhạo của người kia, kỳ quái hỏi: “Xin lỗi nhưng chúng ta từng gặp nhau rồi sao?”

“No! No! No! Lần đầu, là lần đầu đó!” Dylan cấp tốc phủ nhận.

“Có lẽ vậy đi!” Phuong Nho ôn hòa cười, từ chối cho ý kiến.

Trong mắt anh hiện lên tia hứng thú. Chàng trai này đúng là rất tuấn tú, khí chất ôn thuận như ngọc, nụ cười ấm áp như gió xuân, chỉ liếc một cái thôi đã để lại ấn tượng khó phai rồi! Khó trách Nguyên Triệt lại động tâm đến thế!

Không mất bao lâu, Nguyên Triệt đã trở lại, ra chỉ đạo với Dylan: “Cậu giúp tôi xử lý chuyện này, viện phí của người bị thương tôi sẽ chi trả!”

Dylan gật gật đầu.

Rồi hấn lại trầm mặt đi vào phòng bệnh của Nguyên Khê, còn Phương Nho và Dylan chậm chậm theo sát.

Trong phòng VIP, thiếu niên tuấn tú nọ đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, đầu cùng tay đều quấn băng trắng toát. Cậu vừa thấy Nguyên Triệt giá lâm, liền giống như chuột thấy mèo, thần tình biến thành hoảng hốt.

Hắn lạnh lùng mắng: “Đi đứng kiểu gì vậy? Lái xe đến 200km/h để làm cái gì? Muốn chết thì đi một mình đi! Đỡ phải gây họa!”

Nguyên Khê cúi đầu, xương khớp trên người có đau cũng không dám kêu lấy một tiếng.

“Lá gan ngày càng lớn nhì? Cha đưa xe là để tiện đi học chứ không phải là để chơi mấy cái trò ngu ngốc!” Hắn đá mạnh vào giường gây ra một tiếng vang rất lớn khiến cả người Nguyên Khê run lấy bẩy theo.

“Bắt đầu từ hôm nay cho đến ngày tốt nghiệp anh sẽ tịch thu xe của mày! Muốn đi chỗ nào thì kêu lái xe đưa đi!”

Nguyên Khê kinh ngạc ngẩng đầu, kháng nghị hần: “Anh hai! Nếu không có xe thì em đến trường kiểu gì?”

“Mày cmm bình thường thấy trường học là chạy như trốn xã hội đen cơ mà?” Nguyên Triệt không kiềm nổi cơn giận của mình, túm lấy cổ áo nó, đe dọa: “Có tin hay không tiền tiêu đều bị đóng băng? Rồi ném mày đi rửa chén thuê tự kiếm tiền nuôi sống bản thân không?”

Nguyên Khê khê kêu đau, sắc mặt trắng bệch hết cả, nước mắt đều tèm nhèm cả rồi!

Dylan thấy đáng vẽ của cả hai thì chỉ chỉ có thể quay đầu không dám liên can.

Nhưng Phương Nho lại mở miệng: “Anh đừng làm cậu ấy bị thương nặng thêm nữa! Buông ra rồi bình tĩnh nói chuyện!”

Dylan âm thầm kinh hãi, dám chọc vào Nguyên Triệt lúc hắn đang lên cơn không phải tự đi tìm địa ngục sao?

Ai mà biết được hấn lại nghe lời cậu đem Nguyên Khê thả ra nhưng vẫn lườm nó bằng ánh mắt sắc tựa dao găm. Tầm mắt Nguyên Khê lập tức đảo khắp mọi chốn, không dám cùng hấn nhìn thẳng nhau.

Một lát sau, Nguyên Triệt lấy điện thoại ra bấm một dãy số: “Nguyên Tĩnh! Ngày mai hãy đến bệnh viện gia đình!”

“A? Sao vậy ạ? Anh hai bị ốm sao?”

“Là Nguyên Khê! Nó bị tai nạn phải nằm viện, đến chăm sóc nó!”

“Cái gì? Anh muốn em chăm nó? Anh gọi bảo mẫu còn tốt hơn đây!”

“Trả lời ‘đến’ hay ‘không đến’?”

“... Đến.”

Hắn tắt điện, nhìn về phía Nguyên Khê, lạnh lùng: “Trong khoảng thời gian này thành thật nằm viện cho anh! Anh sẽ xin phép bên trường học. Cha hiện tại đang ở nước ngoài, chớ có làm phiền! Còn anh cả sẽ được báo sau!”

Nguyên Khê chỉ có thể nghẹn khuất gật đầu, trong đáy mắt chợt lóe lên tia phản nghịch nhưng nhanh chóng biến mất.

Phương Nho có cảm giác quyền uy trong nhà của Nguyên Triệt còn cao hơn cả anh cả Nguyên Trạch, bằng chứng là đám em đều rất sợ hấn! Do vì tính nóng nảy không thể kiềm lại hay là còn vì lý do khác?

“Giờ cậu có thể về nghỉ ngơi được rồi! Mai hãy giúp tôi liên hệ luật sư, đem chuyện này xử lý thật tốt! Còn Phương Nho em cũng về đi, sau đó nói lái xe mang đồ dùng cùng tài liệu công việc của tôi qua đây. Đêm nay tôi ở lại chỗ này!”

Nguyên Khê nhỏ giọng: “Anh hai bận rộn không cần ở lại với em đâu!”

Nguyên Triệt liếc mắt lườm nó, hừ lạnh: “Em cho là anh muốn ở lại? Anh sợ ngày mai cảnh sát sẽ đến tận cửa bắt người! Mà em lại là đứa không biết một cái gì! Làm sao có thể để danh dự của họ Nguyên bị hủy dưới tay hỗn đản được?”

Nguyên Khê lại cúi đầu, không dám nhiều chuyện nữa...

Phương Nho cùng Dylan cùng nhau đi ra. Đến bãi đỗ xe, Dylan đột nhiên nói với Phương Nho: “Phương tiên sinh à, anh có cảm giác thấy Nguyên Triệt đối với người nhà thiếu tình cảm không?”

Cậu quay đầu nhìn anh, thành thật trả lời: “Tôi cũng thấy có chút hà khắc.”

Dylan nhìn trời đêm, cười nói: “Cũng không thể trách được! Nếu người nhà tôi mà cũng giống vậy thì tôi cũng sẽ tự lao lực quá độ thôi!”

“Xin hỏi là sao?”

“Cụ thể thế nào mai sau anh sẽ biết thôi!” Dylan nhún vai, thờ dãi: “Tôi chỉ có hy vọng anh có thể chăm sóc tốt cho hấn!”

“Tôi là bảo mẫu của Nguyên Triệt mà! Tất nhiên phải làm tròn bổn phận của mình rồi!” Phương Nho mở cửa xe, lễ phép: “Tôi xin phép đi trước!”

Anh lộ ra biểu tình cười như không cười, đứng yên tại chỗ nhìn cậu đi khỏi.

Phương Nho trầm tư, kỳ thật cậu còn chưa nói tui Nguyên Triệt có hà khắc nhưng thật ra hấn rất quan tâm người nhà. Lúc hấn nổi giận cũng không hề thượng cẳng chân hạ cẳng tay, cậu để ý lúc hấn nắm lấy cổ áo Nguyên Khê thấy hấn nắn nã không ít nửa muốn xuống tay nửa lại không, cứ nắm chặt làm Nguyên Khê có chút đau nhỏ thôi.

Đối với cảm xúc áp lực từ nhỏ cho đến lớn thì Nguyên Triệt đều có thể khống chế được bản thân, để lộ ra cái tài trí hơn người của mình. Nếu người bình thường nổi giận thì sẽ trút hết lên những thứ bên ngoài. Nhưng Nguyên Triệt thì lại khác, hấn khó có thể kiềm lại dù là chuyện nhỏ nhất nếu như đang ở chỗ mình quen thuộc. Mà một khi đã không kiềm được thì thường làm ra những hành vi bạo lực thiếu suy nghĩ, còn hấn thì chọn cách nhẹ nhàng nhất để giải tỏa.

Đại khái một phần cũng nhờ chỉ số thông minh cao cùng với khả năng phân tích, phán đoán xem mình có thể chế ngự cơn giận của mình đến mức nào. Cũng vì thế mà đầu óc Nguyên Triệt luôn trong trạng thái tập trung cao độ, trẻ tuổi khỏe mạnh thì không sao, nhưng về sau hấn sẽ thường xuyên bị các cơn đau đầu dây vô mắt! Mà... sợ rằng cứ thế này Nguyên Triệt sẽ tự biến thành người đoản mệnh... .

Phương Nho hít một hơi, nếu Nguyên Triệt là người bình thường thì việc chữa trị sẽ dễ dàng hơn. Chỉ cần được dẫn cho đúng đường, tận lực thả lỏng tinh thần, tham dự nhiều hoạt động tinh thần hữu ích là bệnh của hấn sẽ được chữa dứt điểm ngay thôi!

Nhưng mà hàng ngày hấn lại bị vây trong một đống công việc, bảo hấn thả lỏng là điều cực khó!

Hấn có mệt không?

Không hiểu sao cậu có chút đau lòng...

Về đến nhà, cậu bắt tay vào làm bữa khuya, sau đó cầm tài liệu trên bàn, ngồi xe quay lại bệnh viện...

Nguyên Triệt đang ngồi trên ghế xem tạp chí, thấy Phương Nho, sừng sốt: “Sao lại đến đây?”

“Tôi không ngủ được!” Cậu thuận miệng trả lời, đem dự án cho hấn, rồi đặt ***g com lên bàn.

Không ngủ được? Là vì nghĩ cho mình sao? Nguyên Triệt nhìn cậu, khóe miệng không tự chủ cong lên.

“Có đói không? Ăn chút gì đi!” Phương Nho nói.

Nguyên Triệt gật gật đầu.

Mùi cháo thơm phức bay ra ngay khi cậu mở nắp cặp ***g...

Nguyên Khê đang giả chết nằm trên giường, ngửi thấy mùi đồ ăn, vội ngẩng đầu lên mè nheo: “Thơm quá à!! Em cũng muốn ăn!!”

Phương Nho mỉm cười: “Đừng vội, tôi có làm cho cả cậu nữa!”

Nói xong liền múc cháo ra một bát riêng cho nó.

Nguyên Khê từ đầu đến giờ vẫn rất lo lắng, lúc này ngửi thấy mùi thơm nên cũng được thả lỏng không ít.

Phương Nho nhẹ nhàng nó ngồi dậy từ từ, đặt bát lên bàn cho bệnh nhân.

Nó lại làm nũng với cậu: “Caca à Em là người ốm nên anh đút cho em đi!”

Phương Nho còn chưa kịp nói gì thì Nguyên Triệt đã bắn ánh mắt qua: “Tay phải chẳng lẽ bị chặt rồi sao? Nếu thế thì để anh giúp!”

Nguyên Khê nhụt chí như quả bóng xì hơi, giận nhưng không dám nói đành nhận lấy thìa, úy khuất tự ăn.

Phòng bệnh lại một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng muỗng va vào bát cùng tiếng nuốt rất nhỏ làm không khí có chút áp lực cùng nặng nề.

Cậu đi rửa vài quả táo, sau đó ngồi xuống cạnh hấn, cầm dao thuận thực gọt vỏ. Về mặt cậu chuyên chú, ngón tay thon dài linh hoạt, lớp vỏ táo giống như một sợi dây dài lại cang dài ra rồi chỉ còn những miếng táo được cắt vừa ăn bày trên đĩa.

Kỹ thuật của cậu kỳ thực cũng không có gì phức tạp lắm. Những ngón tay không nhanh cũng chẳng chậm đưa lên đưa xuống lại có thể mang đến cảm giác thực bình tĩnh cho những người xung quanh.

Nhờ hành động nhỏ này mà không khí ngột ngạt được xua tan đi không ít.

“Anh ăn đi!” Phương Nho đưa một miếng đã được cắt ra trước mặt hắn, Nguyên Triệt không suy nghĩ nhiều, trực tiếp cắn luôn miếng táo cậu cầm trên tay.

Phương Nho có chút sừng sốt, mà Nguyên Khê kinh hãi há miệng sắp rơi cằm đến nơi rồi!

Còn hắn mặt vẫn không đổi sắc, như thể chưa từng phát sinh chuyện gì.

Phương Nho thu hồi tay, giấu đi vẻ không tự nhiên của mình.

Nguyên Khê nhìn hai người, âm thầm phán đoán quan hệ mập mờ. Từ trước đến giờ nó chưa từng thấy anh hai có hành động thân mật với ai cả! Cho dù là người làm cũng chẳng có. Không lẽ cái anh Phương Nho này là tình nhân của anh hai? Không thể nào? Anh hai thích nam nhân từ lúc nào thế?

Ăn no, Nguyên Triệt mở máy tính, chuẩn bị tư liệu cần thiết cho ngày mai, tiện thể gửi mail cho bí thư để sắp xếp lịch trình.

Thăng đến một giờ sáng, bạn nhỏ Nguyên Khê đã ngủ say tít thò lò mà hắn vẫn không có dấu hiệu ngừng đánh máy.

Cậu rót cho hắn một ly trà sữa, lặng lẽ ngồi bên cạnh.

Rốt cuộc Nguyên Triệt đã hoàn tất mọi thứ, quay đầu lại liền phát hiện ra Phương Nho đang ghé trên dựa tay của salông thêm thiếp ngủ, tay còn nắm mảnh giấy note màu vàng.

Hắn nhẹ rút tờ giấy kia ra, thấy trên đó viết: Nguyên Triệt à, anh nên nghỉ ngơi thôi!”

Chỉ có mấy chữ đơn giản mà đã khiến lòng hắn trào ra sự ảm áp đến khó tả.

“Đừng vậy! Nghỉ ngơi thôi!” Hắn nhỏ giọng đóng laptop, vớ lấy một cái chăn mỏng đắp lên cho cả hai rồi ôm lấy thắt lưng cậu rồi tựa vào vai Phương Nho, nhẹ nhàng khép mắt lại...

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Sinh Nhật Vui Vẻ!

Editor: Du Bình.

Sáng sớm hôm sau, khi Dylan đẩy cửa phòng bệnh, lập tức bị hình ảnh trước mặt làm cho kinh sợ. Nguyên Triệt đang tựa vào vai Phương Nho, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng cậu, như trẻ con rúc vào ***g ngực cậu, tóc tai lộn xộn che đi vẻ mặt an nhàn khi ngủ. Còn Phương Nho khoé miệng hơi giương lên, biểu tình nhã nhặn lịch sự, không hề phòng bị mà tùy ý để cho hắn ôm ấp. Ánh sáng đầu ngày rọi vào hai người như cố ý vì họ mà tăng một tầng sáng ảm áp.

Dylan chưa từng nhìn được vẻ mặt bình thản của Nguyên Triệt, cũng không thể dự đoán được hắn có thể ở trong hoàn cảnh căng thẳng mà ngủ thực say. Anh tiếp tục dán mắt lên gương mặt của Phương Nho, là cậu đã giúp hắn cởi bỏ được cảnh giác cùng phòng bị của bản thân sao?

“Dylan! Sao cứ đứng ngây người thế?” Hắn mở mắt, chậm rãi ngồi thẳng trở lại, đem Phương Nho ôm vào ngực, quay đầu nhìn sang Dylan, dùng thanh âm khàn khàn do mới ngủ dậy hỏi anh: “Máy giờ rồi?”

“Bây giờ hơn rồi...” Dylan đi vào, nói với hắn: “Tám giờ luật sư sẽ đến, hiện tại tôi đã phong tỏa giới truyền thông đưa tin, chỉ cần anh thỏa hiệp được với người bị hại thì mọi chuyện về sau sẽ dễ dàng hơn!”

Hắn gạt đầu, trầm giọng: “Tôi sẽ giải quyết với cánh cảnh sát rồi cậu hãy xử lý nốt những thứ còn lại!”

“Vâng, anh cứ yên tâm!”

Phương Nho vừa xinh chẹp miệng tỉnh lại. Cậu từ trong ngực hắn, ngẩng đầu rồi nhú mày, một bộ mê mê hoặc hoặc, ánh mắt đắm nước mới ngủ dậy được ánh sáng mặt trời chiếu vào như hồ phách, trong cái hồn nhiên lại lộ ra vài phần mỉa hoặc.

Dylan nhìn cậu đến ngẩn ngơ liền bị Nguyên Triệt lườm cảnh cáo một cái rồi cúi đầu âu yếm hỏi: “Em tỉnh rồi à?”

Phương Nho đột nhiên chú ý đến tư thế hiện tại cùng với vẻ mặt cười như không cười của Dylan mà thanh tỉnh mấy phần, tụt xuống sàn, nhanh chóng đứng dậy nói: “Tôi vào toilet đây!”

“Ông chủ à! Mr.Right của anh tốt thật đó! Mau chóng thu phục thôi!” Dylan chờ Phương Nho đi khỏi, lập tức bật ngón tay cái với hân.

Nguyễn Triệt hừ lạnh một tiếng, dùng ánh mắt khinh thường tỏ vẻ khinh bỉ: Còn cần cậu nói?

Cậu rửa mặt, chải đầu qua loa, lúc ra khỏi toilet thì nghe thấy hân cùng luật sư thảo luận chuyện gì đó.

Sau đấy từ cuối hành lang xuất hiện một cô gái tầm hai mươi tuổi, quần áo đều là hàng hiệu đẹp đẽ đến trước mặt Nguyễn Triệt, nhỏ giọng kêu: “Anh hai...”

Đây là Cô ba của Nguyên gia – Nguyễn Tĩnh.

Nguyễn Triệt liếc cô một cái, giao nhiệm vụ: “Mau vào xem Nguyên Khê thế nào đi! Từ nay cho đến lúc nó xuất viện nhớ quản nó cho tốt! Đừng để nó nước phiền toái về nữa!”

Nguyễn Tĩnh thấp giọng, một bộ thực nữ đáp: “Anh hai, em còn muốn đến trường... Chỉ sợ không thể sắp xếp được thời gian...”

“Đừng cho là anh không biết ở trường em làm những gì!” Nguyễn Triệt lạnh lùng: “Em có thời gian tán trai, cosplay, rồi ăn chơi trác táng mà lại không có thời gian chăm sóc em trai mình?”

Nguyễn Tĩnh không thể nào mở miệng được nữa, trong đầu đầy ý oán niệm ông anh mình. Cô chậm rãi ngẩng đầu, mắt liền lập tức rực sáng, bước nhanh đến người cô vừa thấy, hỏi: “Anh là ai? Có phải là cấp dưới của anh hai không?”

“Chào cô ba! Tôi là Phương Nho, bảo mẫu của cậu hai!” Phương Nho lễ phép đáp.

“Bảo mẫu?!” Nguyễn Tĩnh che miệng kinh ngạc nói: “Anh theo anh hai bao lâu rồi?”

“Khoảng ba tháng.”

“Ba tháng?” Nguyễn Tĩnh thấy đầu mình ong ong: “Không thể nào! Sao anh lại có thể kiên trì được đến thế?”

Phương Nho định đáp lời, nhưng chưa gì Nguyễn Triệt đã dùng thanh âm ẩn nhẫn sự tức giận với cô: “Nguyễn Tĩnh! Anh cảnh cáo em! Nếu em dám câu dẫn Phương Nho thì đừng trách anh phải người theo dõi nhất cử nhất động của em, kể cả lúc em cùng đàn ông lên giường!”

Sắc mặt Nguyễn Tĩnh đỏ lên, khó chịu kháng nghị: “Anh hai! Em làm gì có tùy tiện như anh nói?”

“Có hay không em tự biết!”

Nguyễn Tĩnh dậm chân, tức giận xoay người đi vào phòng bệnh của Nguyên Khê.

Phương Nho nhìn theo bóng cô, lộ ra dáng vẻ suy nghĩ.

“Phương Nho!” Hân lạnh giọng gọi: “Tránh em gái của tôi xa xa một chút, hoặc là để em gái tôi tránh xa em ra! Nếu tôi biết em với nó phát sinh quan hệ ngoài ý muốn thì tôi sẽ không tha cho em đâu!”

“Tôi biết rồi...” Phương Nho đối với Nguyễn Triệt lộ ra nụ cười ôn thuận.

Nhìn cậu cười như vậy, tâm tình nôn nóng của hân nhất thời được bình thường.

Hơn mười giờ cảnh sát tìm tới cửa. Hân không trực tiếp ra mặt mà đem toàn bộ việc cho luật sư làm, chỉ phụ trách Nguyên Khê, cam đoan lúc nó lấy khẩu cung sẽ không trung cái tính thiếu gia hư hỏng cùng cảnh sát xung đột. Có hân tọa trấn, lúc lấy lời khai thật là dễ dàng.

Nguyễn Triệt phân phó Nguyễn Tĩnh: “Chăm sóc nó cho thật tốt! Nếu để anh biết em lười biếng thì cứ cẩn thận đấy!”

Nói xong, hân mang theo Phương Nho rời đi.

Lúc đóng cửa, Phương Nho nhìn thấy Nguyễn Tĩnh cùng Nguyên Khê đồng lòng hướng Nguyễn Triệt làm mặt quỷ với ánh mắt cực phần hận. Hiển nhiên là hai đứa đã hình thành loại ăn ý đối với từng lời nói, hành động của hân đều mang theo mâu thuẫn cùng kháng cự.

Hân cùng cậu về nhà, từng người một đi làm vệ sinh cá nhân.

Phương Nho tắm xong, nhanh nhẹn bước đến phòng bếp chuẩn bị bữa trưa.

“Em chỉ cần làm cho mình em ăn thôi!” Nguyễn Triệt ăn mặc chỉnh tề, ra khỏi phòng riêng, nói với Phương Nho: “Tôi đến công ty, buổi chiều còn phải thăm vấn thêm. Em ăn chút gì rồi nghỉ đi! Tôi đi đây!”

Phương Nho nhanh đi ra, đưa cho hân một cái hộp: “Anh mang cái này theo! Bên trong có chocolate, bánh quy và một ít ô mai, ít nhiều nên có cái gì bỏ bụng!”

“Ừ!” Nguyên Triệt cảm lấy nó, sau đó ôm lấy cậu, ôn nhu nói: “Tôi đi đây! Phương Nho, tôi anh sẽ về!”

“Tôi gặp!”

Nguyên Triệt đi rồi, Phương Nho tùy tiện ăn nhẹ rồi về phòng mở máy tính.

Hôm nay là lần đầu tiên cậu nhìn thấy hai đứa nhỏ nhất nhà họ Nguyên, cả hai đều cho cậu ấn tượng đầu tiên là một đứa phản nghịch một đứa buông thả, tất cả đều không phải là dạng an phận thủ thường. Không biết đại nhân vật thường xuyên xuất hiện trên báo chí và truyền hình Nguyên Trạch là người thế nào? Theo cậu biết thì chủ tịch Nguyên có tất cả hai người vợ, Nguyên Trạch và Nguyên Triệt là con trai của người vợ đầu tiên, còn Nguyên Tĩnh với Nguyên Khê là giọt máu của người vợ tái giá. Chắc vì vậy mà mấy anh em không được hòa thuận?

Nếu muốn biết nguyên nhân tạo thành tính tình nóng nảy hiện tại của hắn thì gia đình là một nhân tố cực trọng yếu!

“Thôi, hôm nay cứ vậy đi!” Khê xoa xoa cái trán có chút nhức của mình, Phương Nho đóng máy tính, tính toán hôm nay nên làm gì.

Tại cao ốc Nguyên thị, Nguyên Triệt vừa mới đến nơi, còn chưa ngồi xuống đã nhận được điện thoại từ bệnh viện. Nghe được thông báo Nguyên Khê với người nhà người bị hại xảy ra xô xát, kết quả bị anh trai người ta hắt cho nước sôi nên bây giờ cánh tay cùng lưng đều bị phỏng.

Nguyên Triệt tức giận ném điện thoại! Đúng là điên cả người mà!

Hít sâu vài cái, hắn gọi cho thư ký rồi chạy đến bệnh viện.

Vốn là luật sư đã giải quyết gọn gàng, phương diện bồi thường cũng đã được đồng ý hết. Người thân bị hại chỉ có một yêu cầu cuối cùng rằng họ hi vọng tên gây ra tai họa Nguyên Khê có thể thành khẩn nói lời xin lỗi.

Kết quả cần phải nghĩ sao? Nguyên Khê thế nào lại chịu hạ thấp đầu? Cho dù là với người nhà mình thì nó cũng chưa từng vì những hành vi sai lầm của mình mà khiếm tốn, im lặng đã là có phúc lắm rồi!

Anh trai của người bị thương tính tình cũng rất nóng nảy, bị thái độ ngạo mạn cùng ngôn ngữ ngông cuồng của nó chọc giận, không chút suy nghĩ đã đem cả siêu nước sôi hắt vào nó.

Lúc Nguyên Triệt đến nơi thì song phương vẫn còn trong thế giằng co, nếu không phải có hai đồng chí cảnh sát ở đó canh chừng thì sớm đã đánh nhau tiếp rồi!

Hắn lập tức đi đến giường bệnh của Nguyên Khê, không nói hai lời hướng thẳng em què quặt đá mạnh một cái, ra lệnh: “Xin lỗi!”

Nguyên Khê tròn mắt, không tin vào mắt mình nói: “Anh hai! Sao anh lại hướng mình em? Bọn họ cũng có lỗi đấy!”

“Mau xin lỗi! Đừng làm anh nói lần thứ ba!” Hai mắt hắn lóe hang quang, cả người phát ra khí tức chết chóc như từ thần giáng trần không chỉ làm cho Nguyên Khê sợ chết khiếp, mà những người đang có mặt cũng muốn né thật xa.

Nguyên Khê cắn chặt môi, cả người run sợ, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng cùng phẫn hận.

Nguyên Triệt túm lấy ly thủy tinh trên bàn, mạnh bạo ném nó đi, nghe “Choang!” một tiếng, cái chén đáng thương lập tức biến thành nhiều mảnh nhỏ nằm trên sàn.

“Thực xin lỗi!” Nguyên Khê lí nhí nói ra ba từ kia.

“Lặp lại to một chút!”

“Thực xin lỗi!” Nguyên Khê túm chặt chăn, nhắm mắt hét to lên.

“Tốt!” Hắn lạnh lùng khen ngợi rồi quay sang người nhà bị hại, lạnh lùng nói: “Em trai của tôi đã chân thành nói lời tạ lỗi rồi, tôi hy vọng các vị có thể tiếp nhận!”

Người nhà bị hại đều bị bá khí đáng sợ của hắn làm cho đổ mồ hôi lạnh, trong lúc lúng túng không nói nổi ra lời.

Nguyên Triệt lại nói với người anh trai: “Chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm về thương thế của em trai anh. Nhưng anh cũng làm em trai tôi bị bỏng, phiên gia đình anh hãy chỉ trả tiền điều trị cho nó!”

“Cái gì?” Người anh kia bất mãn: “Là do em trai anh gây sự trước! Anh dựa vào cái gì bắt chúng tôi trả tiền?”

“Anh có thể không đáp ứng!” Nguyên Triệt lạnh giọng: “Nhưng Nguyên gia sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm nhục. Nếu gia đình anh không đồng ý việc làm hòa trong hòa bình thì chúng ta có thể lên tòa nói chuyện! Đến lúc đấy thì không biết là bao nhiêu chi phí đâu!”

Nói xong câu đó, mặc kệ đối phương mang vẻ mặt gì, hắn giao phó cảnh sát: “Còn lại các anh làm nốt!”

“Vâng cậu chủ yên tâm!”

Cảnh sát mang người nhà bị hại mang đi làm phòng bệnh thanh tỉnh trở lại. Chỉ còn Nguyên Triệt, Nguyên Khê, Nguyên Tĩnh và Dylan tất cả bốn người.

Hắn chỉ cần mất mười phút để giải quyết cục diện bế tắc, đem mọi rắc rối phải sạch sẽ không sót lại cái gì.

Hắn lại quét mắt lên người hai đứa em, nhìn chăm chú đến nỗi cả hai lạnh sống lưng.

Một lát sau, hắn mở miệng: “Nguyên Khê, anh sẽ phái hai vệ sĩ đến trông chừng! Ngoan ngoãn nằm viện, cấm bước ra khỏi phòng dù chỉ một bước!”

“Cái gì?” Nguyên Khê sợ hãi kêu lên: “Anh hai! Đây là giam lỏng đấy!”

Nguyên Triệt không để ý đến nó, lại bảo Nguyên Tĩnh: “Anh cho em hai lựa chọn! Một, về trường, anh sẽ không quản em nhưng đổi lại thẻ tín dụng sẽ bị vô hiệu hóa và chặn đứt các con đường cho em lấy được tiền, càng không được vọng tưởng đến việc ngửa tay xin cha hoặc anh cả. Hai, tiếp tục ở lại chỗ này trông nó, anh sẽ đưa cho em gấp đôi tiền, chỉ cần trong khoảng thời gian này không nảy sinh rắc rối. Cho đến lúc Nguyên Khê ra viện, làm tốt còn được thưởng thêm!”

Hai mắt cô sáng lên, lập tức đáp ứng: “Được! Em làm!”

“Rất tốt!” Nguyên Triệt xử lý mọi thứ xong xuôi, vững vàng nện bước xoay người bước đi.

Dylan nhanh chân đuổi theo, trong lòng âm thầm bội phục tác phong làm việc sấm rền gió cuộn của người đàn ông này. Hắn quả thực là quá đáng sợ! Không biết bình thường Phương Nho làm cách nào mà ở chung được.

Mãi đến khi thành phố lên đèn thì Nguyên Triệt cả người mới như về nhà. Hai ngày nay hắn không được nghỉ ngơi từ tẻ, đại não lúc nào cũng phải hoạt động hết công suất nên tinh thần cũng thực mệt mỏi.

“Anh về rồi!” Phương Nho đứng cạnh bàn, ôn nhu mỉm cười với hắn.

Hắn không nói gì, cởi áo vest tùy ý ném qua một bên, nói lòng cả vật rồi đưa tay lên vuốt tóc cho nó rối xù lên.

“Trước tiên đi tắm đã!” Phương Nho giúp hắn treo áo, hỏi: “Anh muốn ăn nhẹ không?”

“Không ăn!” Nguyên Triệt thả mình lên salông, mày nhíu chặt.

“Vậy chỉ ít cũng nên uống bát chè hạt sen ngân nhĩ đi!” Phương Nho đem bát chè đến trước mặt hắn.

“Tôi không ăn!” Nguyên Triệt mạnh mẽ vung tay lên, hất cái bát trên tay cậu đi làm mọi thứ bên trong đổ đầy lên sàn.

Nguyên Triệt hé miệng nhưng không nói gì, đột nhiên đứng dậy đi về phòng, cầm lấy áo ngủ xồng xộc tiến phòng tắm.

Phương Nho chậm rãi đưa tay lên, nhìn vết chày trên mu bàn tay rồi liếm nó, lộ ra mấy vết bóng hồng hồng. Cậu thấy Nguyên Triệt như vậy, đoán chắc áp lực của hắn đã quá mức rồi, hiện tại còn có thể khống chế như vậy cũng không tồi.

Một giờ sau, cậu đứng trước cửa phòng hắn, nhẹ nhàng gõ lên cửa, nhưng bên trong không đáp lại tiếng nào. Phương Nho khẽ vận nắm tay mở cửa, thăm dò nhìn vào trong, chỉ thấy Nguyên Triệt đang nằm trên giường, hình như là đang ngủ.

Cậu rón rén đi tới bên cạnh, đem đồ vật mình cầm trên tay đặt lên tủ đầu giường, sau đó cúi xuống, kề sát tai hắn thì thầm: “Nguyên Triệt! Sinh nhật vui về!”

Hít nhẹ một hơi, cậu đứng thẳng dậy chuẩn bị rời đi, nhưng cánh tay đột nhiên bị một bàn tay lớn hơn bắt lấy. Nguyên Triệt mở mắt, thẳng tắp nhìn cậu.

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thân Mật

Editor: Du Bình.

Nguyên Triệt khéo Phương Nho vào ngực, gắt gao ôm lấy cậu.

“Nguyên Triệt...”

“Đừng nói gì cả... để tôi ôm...” Nguyên Triệt phi thường dùng sức, mạnh đến làm xương cốt cậu phát đau. Hắn chôn đầu trên ngực cậu, phả hô hấp

nóng bỏng, thân thể run nhè nhẹ, nhìn thế nào cũng giống một chú cún to lớn đang khát cầu an ủi từ chủ nhân.

Cậu một tay ôm lấy lưng hắn, một tay nhè nhẹ vuốt ve tóc hắn.

Hai người cứ thế nằm yên không nhúc nhích.

Mùi vị rất riêng của Phương Nho quanh quẩn nơi mũi hắn, ấm áp như mặt trời, khiến người ta không tự chủ được mà chấp nhận trầm mê trong đó...

Hắn tham luyến cảm giác an toàn này. Mỗi ngày đều có người tiễn hắn đi làm rồi chờ hắn trở về, không e dè tính nóng nảy, bao dung mọi chuyện quá quắt hắn gây ra, tí mĩ sẵn sóc quan tâm hắn. Khi tất cả mọi người đều quên mất, chỉ mình cậu ghé vào lỗ tai hắn thì thầm: “Sinh nhật vui vẻ!”.

Phương Nho là người duy nhất từng nói với hắn bốn từ này. Trước kia chưa từng để ý vì đã thành thói quen, nhưng khi được nghe chính cậu nói vậy, từ đáy sâu trong hắn, thật sự rất xúc động!

“Phương Nho...” Nguyên Triệt khẽ gọi, môi làm như vô tình xẹt qua xương quai xanh của cậu.

“Nguyên Triệt à... Nếu không thể nào kiềm chế được tâm tình thì cứ phát tiết hết ra đi! Như vậy tâm trạng phần nào sẽ được thoải mái hơn đấy!” Cậu ôn hòa khuyên bảo.

“Có thật... là được không?”

“Đương nhiên! Đây là nhà của anh mà! Anh không cần để ý! Nếu không ngủ được, thì... A!” Cậu nói còn chưa được phát ra hết, môi cậu liền bị đoạt mất.

Nguyên Triệt hôn cậu bá đạo, kịch liệt ngấu ngiến, đầu lưỡi mạnh mẽ chui vào trong khoang miệng cậu, không cho cậu cơ hội được rút lui.

Cậu kinh ngạc trợn mắt, đại não có chút hôn mê. Cậu vừa rồi là muốn đề nghị hắn chơi thể thao để giải tỏa, chứ không nghĩ đến hắn lại đi chọn phương thức này!

Đầu lưỡi là bộ phận thập phần mẫn cảm, lại không ngừng nức nùi đụng chạm lung tung khiến cả người cậu đều tê rần, rồi có một chút hô hấp không thông, thân thể không tránh khỏi phát lửa.

Tuy rằng Phương Nho tự nói với bản thân rằng đây chỉ biến hóa sinh lý bình thường, nhưng mà bị một người đàn ông đè xuống cưỡng hôn thì nghĩ thế nào cũng là vấn đề cực kỳ lớn!

Hình thể hắn cường đại, khí lực vô cùng lớn khiến cậu không có cách nào chạy thoát, chỉ có thể vô lực kéo áo ngủ của hắn mặc cho hắn làm gì thì làm. Cậu tận lực bảo trì thanh tỉnh bản thân, kiên nhẫn chờ cho Nguyên Triệt chấm dứt nụ hôn mãnh liệt tình cảm cùng nồng cháy này.

Nhưng mà hiển nhiên Nguyên Triệt chưa thỏa mãn với chuyện hôn môi, tay hắn bắt đầu húc hông lần vào bên trong quần áo cậu, vuốt ve thân thể mềm mại của cậu. Cúc áo bị hắn giật ra nên rưng đi vào cái, quần cũng bị kéo quá bấp dùi...

Nguyên Triệt không ngừng khiêu khích Phương Nho làm cậu nảy sinh phản ứng phía bên dưới, khoái cảm tràn lan khắp toàn thân. Phương Nho trong người khô nóng, như con thú nhỏ rơi vào bẫy của lang sói, cứ thế vô lực chờ bị ăn thịt.

“Phương Nho...” Nguyên Triệt cắn cắn Phương Nho sung môi đỏ mọng, ánh mắt như lửa.

Phương Nho ngửa cổ, há miệng hóp lấy không khí.

“Không cần...” Thanh âm cậu khàn khàn, khô khốc, mang theo vài phần phiếm tình, không tránh việc càng kích thích thần kinh của Nguyên Triệt hơn.

“Phương Nho... anh muốn em... muốn đi vào sâu trong em...” Hắn cúi đầu ngậm lấy trái anh đào trên ngực cậu, bàn tay to lớn tham lam tiến vào giữa hai chân cậu.

Sắc mặt cậu khẽ biến đổi, thân thể cứng ngắc, lẳng lặng nhìn hoa văn dán tường trên trần.

“Để anh có được em, được không?” Nguyên Triệt không ngừng chạm đến phía dưới: “Cả đời này em là của anh!”

Của anh?! Đợi tôi đồng ý thì hẵng tính nhé! Cậu nắm chặt hai tay lại, canh đúng thời cơ tấn công hắn một đấm

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, còn chưa kịp phản ứng lại thì bụng đã bị hứng thêm một cú đá nữa.

Phương Nho nhân cơ hội xoay người đứng lên, vừa chuẩn bị nhảy được xuống giường đã bị hai gọng kìm chắc khỏe túm chặt lấy lôi trở lại.

Một tay hắn đè chặt đầu vai cậu, tay còn lại nâng cằm, trầm giọng khen ngợi: “Em xuống tay cũng *** mạnh đấy!”

Phương Nho thần nhiên: “Hiển nhiên là chưa đủ đâu!”

Lời còn chưa dứt, cậu lại hướng hắn ra thêm một quyền, nhưng hắn đã sớm có chuẩn bị, thoải mái bắt lấy cổ tay cậu, dùng sức túm lên cao quá đầu.

Nguyên Triệt cúi đầu xuống dõi theo Phương Nho, ánh mắt sắc bén như chim ưng đang săn mồi.

“Buông tôi ra!” Cậu âm thầm ảo não, *** quả nhiên làm con người yếu đuối, vừa nãy cậu đánh quyền còn không bằng một phần ba thường ngày nên cần bản chỉ là muỗi cắn thôi!

Nguyên Triệt mạnh mẽ đem hai tay cậu trói trên đỉnh đầu, cúi đầu liếm liếm da thịt Phương Nho làm cho lông tơ cậu dựng đứng hết. Hạ thân cả hai gắt gao dán lấy nhau, dục vọng không ngừng cố ý ma sát kích thích đối phương.

Phương Nho nhìn khắp mọi nơi, cuối cùng dừng lại ở một bên chân gối hỗn độn. Cậu đành chỉ giả dựa, thả lỏng thân thể, bị động phối hợp với những động tác ngày càng kích thích của Nguyên Triệt.

Nguyên Triệt phát hiện cậu đang cho mình làm loạn, buông tay cậu ra, bắt đầu vuốt ve thân thể xinh đẹp dưới thân.

Phương Nho nheo mắt, vươn tay nắm lấy chân gối bên cạnh che lên mặt mình, hai chân thuận thể đá loạn xạ.

Động tác hần hơi dừng lại, nhưng không xóc chấn lên, ngược lại còn nắm lấy hai chân cậu, đầu dịch chuyển xuống phía dưới...

“Không...” Phương Nho biến sắc, hai tay ôm lấy chân gối che kín mặt mình, thân thể run rẩy nhẹ...

Hần... hần thể mà lại đi ngậm của cậu!! Sắc mặt cậu ửng hồng, hô hấp dồn dập, ánh mắt có chút mê mang bối rối.

Đúng lúc này Nguyên Triệt đột nhiên chạm vào cậu, Phương Nho bị bất ngờ không kịp đề phòng, cứ nhiên đến...

“Á!” Cậu cong eo, phóng thích ngay trong miệng hần.

Nguyên Triệt kéo hết đồng bụng nhùng ra khỏi người cậu, liếm liếm ngón tay, nhìn chằm chằm đối phương, nhếch miệng: “Phương Nho, em không hề chán ghét bị anh đụng chạm!”

Phương Nho buồn rầu suy nghĩ, không nói gì. Cứ thế im ắng rất lâu, cậu bất ngờ đẩy mạnh hần ra, kéo áo chạy biến.

Lần này Nguyên Triệt không ngăn lại, hần hít sâu vài cái, đứng dậy đi vào phòng tắm. Xong xuôi, hần xích lửa thân thể ngồi trên giường, vươn tay cầm lấy quả sinh nhật cậu tặng, chậm rãi mở ra, đập vào mắt là mô hình xe đạp rất tinh xảo, trên tay lái còn treo một tờ giấy nhỏ viết: Khi nào chúng ta cùng đi đạp xe nhé?

Khoe miệng hần hơn cong lên, ngắm nhìn xe đạp nhỏ xinh, trong mắt lộ ra thần tình vui sướng.

“Lần sau trước khi hành sự, vẫn nên cho em ấy uống nhiều một chút...” Nguyên Triệt tự thì thào.

Ở bên kia, Phương Nho tựa vào vách tường phòng tắm, tùy ý để nước ấm thấm đẫm da thịt mình.

Độ ẩm đôi môi cùng những ngón tay của hần vẫn còn vương lại trên người, tựa như dấu vết không thể nào xóa mờ. Phương Nho lau mặt, ánh mắt hoang mang. Cảm giác của bản thân cậu với Nguyên Triệt là gì? Cậu không ghét nụ hôn của hần, không bài xích đụng chạm của hần, thiếu chút nữa còn để hần tiến xa thêm. Nếu hần tiến vào... Phương Nho rùng mình. Không được! Tuyệt đối không thể được!

Từ khi từ khi thân cận với Nguyên Triệt đến giờ, cậu đối với hần chưa từng sinh ra dục vọng, thậm chí kể cả tình cảm ngoài luồng cũng không có. Xét đến vị trí của hần trong lòng cậu, có thể chỉ là bệnh nhân, hoặc là bạn bè, cao hơn một chút là anh em... càng không thể là tình nhân được!

Nghĩ thông suốt, cậu lại tự hỏi phương thức ở chung sau này... Nguyên Triệt là người đàn ông cường thế, không đạt được mục đích thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Sờ đi hần coi trọng cậu có thể là vì đã cô đơn quá lâu hoặc cũng do thói quen... Dù sao cậu cũng là người đã ở cạnh hần được một thời gian dài rồi, hơn nữa tuổi tác cùng tính tình cũng tương đối hợp nhau nên sinh ra quyến luyến cũng không có gì lạ. Vậy thì cậu cần tìm cách mở rộng mặt giao tiếp của hần ra, để hần chủ động thân thiết với nhiều người hơn, tiếp xúc với nhiều nam thanh nữ tú nữa. Phương pháp này đối với việc điều trị cũng sẽ có ít nhiều tác dụng!

Nếu đến cuối cùng vẫn không được, thì cậu cũng chỉ còn nước phá vỡ hợp đồng thôi!

Sáng hôm sau, Phương Nho theo thói quen cùng Nguyên Triệt đi chạy bộ. Hai người dường như đã hình thành sự ăn ý ngầm với nhau, đối với chuyện hôm qua không nhắc đến một chữ. Nhưng thái độ của Nguyên Triệt đối với Phương Nho rõ ràng đã có biến hóa, hần bắt đầu không kiêng nể gì thân mật với cậu.

Tỷ như Phương Nho ở trong bếp nấu cơm, hần sẽ đột nhiên xuất hiện ôm lấy thắt lưng cậu và hôn môi, hoặc là quang minh chính đại ăn vụng đồ ăn.

Có khi cậu dọn dẹp đầu ra đẩy, hần lại cố ý bày ra thêm rác rưởi nữa, rồi cầm tờ báo cố tỏ ra thâm trầm, ra vẻ mình là nhà lãnh đạo sai bảo cậu. Lúc đầu Phương Nho cũng chẳng để tâm làm gì, nhưng đến lần thứ ba lại khiến cậu phát hỏa, cầm máy hút bụi giả vờ bấm nhầm nút thải bẩn vào người hần, ngay ngọ nói: “Xin lỗi!”, khoái chí nhìn theo người kia đen mặt vào phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Đến tối, giám đốc cường làm việc Nguyên Triệt không hề ở trong thư phòng xử lý công sự mà ngồi trong phòng khách với Phương Nho xem TV. Mỗi lần lại lơ đãng xích lại gần một tí, thấy Phương Nho lơ đãng, không khách khí đặt tay lên đùi cậu, tỏ vẻ đau đầu yêu cầu được massage.

Cứ thế ngày qua ngày, Nguyên Triệt ác liệt chọc phá để được Phương Nho “sùng ái”.

Thời điểm duy nhất hắn không tác quái là lúc cậu đánh đàn...

Chăm chú nhìn vào cậu chuyển động ngón tay, được lắng nghe tiếng đàn êm ái làm hắn cảm giác được hạnh phúc ở bên...

Cuộc sống thực thoải mái, cảm xúc của hắn càng ngày càng trầm ổn. Công việc thì cứ đều đều mà làm nghiêm túc, nhưng số lần phát hỏa từ năm, sáu lần giảm còn hai, ba lần một ngày. Sự chuyển biến này đối với đám nhân viên luôn phải làm việc cùng bạo chúa phải nói là một tin mừng rót cả nước mắt.

“Nguyên Triệt! Ngày mai cha về nước, em về nhà một chuyến ăn bữa cơm đi!” Từ điện thoại phát ra một giọng nam ôn hòa.

“Được rồi anh cả, em sẽ về!” Nguyên Triệt trả lời.

“Đạo này Nguyên Khê thế nào?”

“Các vết thương đều khôi phục rồi. Mai có thể xuất viện, em sẽ đến đón nó cùng Nguyên Tĩnh.”

“Được, vậy mai gặp!”

“Gặp anh sau!”

Cúp điện thoại, hắn suy tư một hồi, sau đó đối với Phương Nho đang tưới xoa ngoài ban công nói: “Phương Nho, ngày mai cùng anh về nhà!”

“Về nhà? Nguyên gia?” Cậu xoay người nhìn hắn, chần chờ: “Cái này không ổn đâu...”

“Có gì không tốt?” Hắn không để bụng: “Em là bảo mẫu của anh! Mặc kệ là ở đây, Nguyên gia hay bất kỳ nơi nào, em là người chăm sóc cho anh!”

Cậu không phải lo lắng gì mà là lo về Chủ tịch Nguyên. Độ thân mật của Nguyên Triệt đối với cậu đã đi quá giới hạn bạn bè rồi, mà ông còn khôn khéo, không thể nào không nhìn ra được! Cậu không muốn để cho ngài Nguyên hiểu lầm rằng mình câu dẫn con trai của ông, lúc đấy mất việc chỉ là chuyện nhỏ, mà rước theo một đồng rắc rối đằng sau với đáng nói!

“Ngày mai tôi có thể nghỉ được không?”

“Xin nghỉ? Có chuyện gì?”

“Ngày mai chủ vườn hoa hồng sẽ đi công tác với chồng nên nhờ tôi trông bảo bối của họ!”

“Con nhà người ta đưa cho em làm gì?” Nguyên Triệt bất mãn hỏi.

Phương Nho cười cười: “Bảo bối không phải trẻ con! Mà là chó Husky [1] đó!”

“Thế thì không sao, mai mang đến đây luôn đi!”

“Ah...” Sớm biết thì phải nói là mang chó đi lai giống mới đúng! Tức quá!

[1] Chó Husky: Chó Husky Sibir (Tiếng Nga: сибирский хаски, “Sibirsky hasky”, Phiên âm: “hât-s-kỉ”) là một giống chó cỡ trung thuộc nòi chó kéo xe có nguồn gốc từ vùng Đông Bắc Sibir, Nga. Xét theo đặc điểm di truyền, chó Husky được xếp vào dòng Spitz. Chó Husky có hai lớp lông dày, tai dựng hình tam giác và thường có những điểm nhận dạng khác nhau trên lông

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nguyên Nhuận

Editor: Du Bình.

“Vi sao không ném nó sang xe Nguyên Tĩnh hả?” Nguyên Triệt nhìn con chó to đùng ngồi xổm giữa hắn cùng với Phương Nho, thần tình thực không tốt chút nào!

“Nó sợ người lạ!” Phương Nho sờ sờ đầu con chó, cười nói: “Hơn nữa anh không thấy bộ dạng nó rất giống anh sao?” Ngốc đến thực khí phách a

Nguyên Triệt lập tức dùng ánh mắt sắc lẹm cao thấp quét lên con chó husky, chỉ thấy nó cổ ra oai đối với hắn “tà mị” thè lưỡi cười cười. Khóe miệng hắn run rẩy, trong lòng gào rống: cái đồ ngu ngốc này có chỗ nào giống hắn chứ?!

Phuong Nho quay đầu nhìn ra cửa sổ, cố gắng nhin cười.

Hai giờ sau, xe dừng lại trước cổng lớn nhà họ Nguyễn.

Người hầu cung kính mở cửa, Nguyễn Triệt xuống trước rồi chờ cậu ra. Phuong Nho ngẩng đầu, giật mình nhìn thấy một tòa biệt thự cổ theo lối kiến trúc châu Âu, dáng nhà cực kỳ hùng vĩ mà xinh đẹp, đài phun nước tại vườn trước phun ra những tia nước lấp lánh sắc màu trong nắng, hoa cỏ đua nở, đẹp không sao tả xiết!

Phuong Nho ngây người ra, trên tay dắt theo con husky kêu vài tiếng liền thoát khỏi được sự khống chế của con người, hăm hở chạy loạn vọt vào vườn hoa.

Phuong Nho bị nó kéo đến lao đảo vài bước, may mà có Nguyễn Triệt vội vàng vươn tay ôm lấy thắt lưng cậu, dặn dò: “Cẩn thận một chút!”

“Bảo bảo!” Phuong Nho tránh Nguyễn Triệt, vội vã đuổi theo “đứa nhóc” nghịch ngợm chơi trốn tìm giữa hoa cỏ và cây cảnh.

Nguyễn Triệt kêu vài người giúp việc đi hỗ trợ, chính bản thân mình cũng theo bước.

Con chó thấy người đuổi theo nó, hình như càng hưng phấn hơn, không ngừng chạy loăng quăng trong vườn hoa đến là vui vẻ. Cả đám người hô hào đuổi theo nó, còn husky thì gâu gâu đến là vui vẻ! Âm ỉ đem cả khu nhà im ắng biến thành vườn trẻ huyên náo!

Mất thấy con chó hăng tiết đến nổi đụng phải vườn hoa rồi ngã lăn ra giờ tứ chi lên trời, Phuong Nho yên lặng ai thán nó ngốc quá ở trong lòng.

“Nguyễn Triệt à, anh có thể bảo người mang xương đến đây không?” Phuong Nho bắt đầu đề xuất yêu cầu.

Hắn lập tức sai người đi tìm. Chỉ sau một lúc, người hầu đã mang đồ đến.

Cậu nhận lấy cục xương kia, rồi bảo với hắn: “Anh đứng nguyên chỗ này đi! Đợi tôi ném cái này đến thì hãy bắt Bảo Bảo lại nhé!”

Nguyễn Triệt gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Phuong Nho chạy ra xa vài bước, huyết sát hấp dẫn lực chú ý của husky, sao đó giờ cục xương lên hươ hươ.

Hai lỗ tai của husky dựng thẳng lên, nhanh như cắt né tránh đám lưới người, nhảy tới chỗ cậu.

Phuong Nho vung tay lên, dùng sức ném cái xương đến chỗ Nguyễn Triệt, con chó lập tức điên cuồng đuổi theo. Gần đến chỗ Nguyễn Triệt khoảng tám thước, nó nhảy lên, đầu ngẩng lên gò, há miệng cố gắng bắt được khúc xương ngon lành.

Ánh mắt mọi người đều bị tư thế đẹp đẽ của nó hấp dẫn, không nhin nổi mà nãy sinh ngưỡng mộ. Ngay khi husky sắp đón được thì một bàn tay nắm lấy đuôi nó, tẩn nhẫn kéo nó từ thiên đường ném thẳng xuống địa ngục. “Rầm!” một tiếng, con chó thê thâm vụn vụn nằm trên mặt đất, mắt mở trừng trừng nhìn món ngon của mình bay đi nơi khác.

Nguyễn Triệt đè chặt nó xuống đất, không cho nó cơ hội được đứng dậy.

Husky nổi giận hươ hươ gầm rú, nhưng hắn chỉ lạnh lùng nhìn nó, tay càng dùng sức siết chặt dây da, giật một cái thật mạnh.

Con chó bị giật về phía sau đến phát đau, rống lên một tiếng nức nở, lông trên người ban nãy còn dựng thẳng giờ toàn bộ sụp xuống, ủ rũ cúi đầu.

Phuong Nho đến bên cạnh, vừa buồn cười lại vừa tò mò tiếp nhận dây thừng, giáo huấn nó: “Tới nhà người khác làm khách phải lễ phép chứ! Mày xem, mày đem nhà người ta thành thế nào rồi?”

Husky tìm được đồng minh liền chui ra đằng sau chân cậu, lấy lòng cọ cọ, sau đó cũng không quên đến mũi ngon mà gâu gâu vài tiếng nhắc nhở.

“Còn muốn ăn? Chịu đói đi!”

Con chó khóc thầm, đem mặt chôn vào hai chân trước.

“Ha ha!” Phuong Nho bị dáng vẻ của nó chọc, không nhin được cười lớn.

Hắn nhìn cậu tràn ngập tinh thần vui vẻ, khóe miệng tự động giương lên, ánh mắt cũng nhu hòa phần nào.

“Được rồi, mau vào nhà thôi!” Hắn tùy ý giúp cậu chỉnh lại mái tóc tán loạn.

“Ừ!” Phuong Nho không để ý đến hành động thân mật của hắn, nhưng một màn này lại làm cho người làm đều tròn tròn mắt, há hốc mồm, mà ngay cả Nguyễn lão gia ra ngoài xem xét tình hình cũng âm thầm lấp bắp kính hãi.

Nguyễn thiếu gia nổi tiếng bạo chúa mà có cả một mặt ôn nhu kia sao?

Nguyễn Triệt sai người dắt chó đi, sau đó dẫn Phương Nho đi vào biệt thự.

“Cha!” Ba anh em hân hoan trước sau hướng ngài Nguyễn cúi chào.

Ánh mắt ông nhất nhất đảo qua bọn họ, cuối cùng dừng trên người Phương Nho một chút.

Nguyễn Triệt thấy vậy, giới thiệu: “Cha, đây là Phương Nho, trợ lý riêng của con!”

“Chào ngài!” Phương Nho tiến lên một bước, lễ phép cúi đầu.

Ngài Nguyễn ánh mắt thâm thúy, gật đầu: “Chào Phương tiên sinh! Con trai tôi đã gây nhiều khó khăn cho cậu rồi!”

“Nào có đâu! Đây là phận sự của tôi, ngài không cần khách khí!” Phương Nho ngại ngần: “Vừa rồi thật ngại quá, cún cưng bướng bỉnh để ngài phải chê cười!”

“Không vấn đề gì! Lâu lắm nhà này mới được náo nhiệt như thế!” Ngài Nguyễn Phong mang theo ý cười quay sang Nguyễn Triệt, hỏi: “Nguyễn Triệt, con mới nuôi thú cưng à?”

“Không, là của nhà người ta, nhờ con trông giúp vài ngày.” Nguyễn Triệt mặt không đổi sắc đáp lại.

“À!” Còn tưởng là tiểu tử này cuối cùng cũng có chút tình yêu rồi chứ!

“Cha, con lên phòng trước!” Nguyễn Khê không kiên nhẫn chen mồm, sau đó xoay người tính bước đi.

“Dừng lại!” Ông trừng nó, nghiêm khắc: “Không có gì muốn nói với cha sao?”

“Con mệt quá à! Để tối nay nói đi ạ!” Nó nói xong, không chờ cha mình phát biểu đã vèo một cái chạy lên tầng.

Ông Nguyễn lắc lắc đầu, thở dài: “Chiều quá hóa hư!”

Hắn liền mở miệng tiếp: “Cha à, con mang Phương Nho đi thăm quan.”

“Ừ, con đi đi!” Trong mắt ông hiện lên một tia dị sắc, nhưng mặt không biểu tình gì nhiều, chỉ nhìn theo hai người rồi khỏi.

Nguyễn Triệt cùng Nguyễn Khê đi rồi, Nguyễn Tĩnh cũng tự nhiên trụ lại không nổi, tùy tiện tìm một cớ lui mất dạng.

Nguyễn Triệt dẫn cậu lên tầng hai, đến phòng riêng của mình.

“Cứ tự nhiên!” Hắn trước tiên đến toilet rửa tay, sau đó lấy ra một chai rượu champagne, rót ra hai ly khác nhau.

“Phòng anh đẹp thật!” Phương Nho mở cửa sổ sát đất dẫn ra ban công, đón ánh mặt trời áp áp vào phòng rồi hít dài một hơi thật thỏa mãn.

“Thật?” Nguyễn Triệt cầm ly rượu, nhìn cậu: “Nếu thích cách trang hoàng này thì sẽ đổi phong cách ở nhà cho giống!”

“Haha! Không cần!” Phương Nho mỉm cười: “Phòng cứ thoải mái là được rồi!”

Hắn vẫn nhìn cậu một lúc, rồi mới vị trí bên cạnh, gọi: “Lại đây ngồi!”

Phương Nho tới ngồi xuống.

“Phương Nho! Em có đặc biệt muốn thứ gì không?”

“Đặc biệt muốn?” Cậu nghĩ nghĩ, rồi trả lời: “Chắc là không! Nhưng sao anh lại hỏi thế?”

Nguyễn Triệt nhấp một ngụm rượu, thần nhiên: “Tôi đưa thẻ tín dụng cho em mà vô dụng.”

Phương Nho sùng sốt, nhưng tiếp tục thoải mái: “Nếu thích cái gì thì tự dùng tiền mình kiếm được để đoạt lấy sẽ có cảm giác thành tựu hơn!”

“À?” Hắn nhướn mày nhìn cậu: “Em đang ám chỉ muốn tôi tăng lương?”

Phương Nho nhún vai, hòa theo hắn: “Được ông chủ nguyện ý tăng lương là mơ ước của rất nhiều nhân viên!”

Nguyễn Triệt đột nhiên ngồi sát vào cậu, nhẹ giọng: “Tiền lương hai vạn, nếu có thêm ám giường thì tính vào phục vụ ngoài, còn có thưởng cuối năm, ăn mặc chủ chi trả, nhà sang đẹp để ở. Em thấy đãi ngộ này tốt không?”

“Nghe thật thích!” Phương Nho dờ người về đằng sau, híp mắt ngây ngô cười.

“Đương nhiên là không tồi!” Nguyễn Triệt tựa vào người cậu, ngạo nghễ nói: “Nguyễn Triệt tôi chưa bao giờ bạc đãi người của mình!”

Có thể hay không đừng mang bộ dạng làm nũng không hợp với hình tượng được không hả?

Một tay cậu đỡ lấy Nguyên Triệt dựng lại cho nghiêm chỉnh, ôn hòa cùng cười khở sờ má hắn: “Mời ngồi tử tế! Bả vai tôi rất đau!”

Hắn lại ôm lấy tay cậu, tiếp tục giả bộ cọ cọ, trầm giọng: “Để tôi xoa bóp cho nhé!”

“Không cần đâu! Cảm ơn!” Phương Nho đứng lên bảo: “Đợi chút tôi muốn đi toilet!”

Hắn bày ra vẻ mặt tùy ý cậu.

Phương Nho đi đến cửa toilet, đột nhiên xoay người tỏ có lỗi: “A đúng rồi! Vừa nãy tôi cảm xương cơ mà chưa có kịp rửa tay! Tôi thật sự không có ý gì đâu!”

Biểu hình hắn cứng đờ, nhất thời cảm giác hai má mình đầy mỡ. Mà càng làm người ta sợ hãi hơn chính là hắn vừa mới cọ vài cái trên tay Phương Nho!

“Haha!” Cậu đứng trước bồn rửa tay cười trộm. Nguyên Triệt bình thường đều trung bộ mặt than khó coi, nhưng đến lúc tặc mao thì lại thực ngốc thực đáng yêu! Cái phản ứng chó ngáp phải ruồi ban nãy thật khiến cậu muốn tiếp tục trêu đùa hắn!

Sửa sang lại vẻ mặt cho tốt, cậu khôi phục ôn hòa, mở cửa đi ra.

“A!”

Còn chưa phục hồi lại tinh thần, cậu đã bị hắn đặt trên tường. Môi bị mở ra, mang theo chất lỏng nồng đậm chậm rãi chảy tràn vào cổ họng rồi xuống bụng.

Đầu lưỡi còn liếm láp ngoài bờ môi mang hết đi những giọt sót lại, sau cùng hắn mới khàn khàn nói: “Dám trêu chọc tôi, nên trừng phạt em thế nào đây?”

Phương Nho nhỏ giọng: “Tôi thật sự đâu có cố ý!”

“Thật không?” Hắn trầm giọng: “Cho em hai lựa chọn, một là hiến thân, hai là uống đủ ba ly!”

Cậu chậm chậm giơ hai ngón tay: “Số hai!”

“Tốt!” Hắn buông cậu, đem ly rượu trên bàn đưa đến.

Phương Nho nhận mệnh uống liên tiếp ba ly, ở trong lòng cũng ghi nhớ: người nào đó trả thù thực là thâm!

Ba ly đều trôi hết xuống bụng làm gò má Phương Nho ửng đỏ, ánh mắt bị màn sương mù giăng phủ, đuôi mắt yêu kiều câu lên vòng quanh một loại phong tình yêu mị.

Ánh mắt hắn ám trầm, vẻ mặt chuyên chú nhìn theo.

Phương Nho nói: “Anh đi rửa mặt đi, toàn là mồ à!”

Mày hắn giãn ra, thả người lên ghế, ra lệnh: “Giúp tôi!”

Lại từ ngạo kiều biến thành đế vương rồi!

Phương Nho nhìn trần nhà, thầm nghĩ mình đúng là chiều chuộng vị đại gia này quá rồi! Cách chữa trị ôn hòa này cũng chẳng khác nào độc dược hết, người ta thì được sùng nịch còn mình tự bức khổ bản thân!

Cậu mang khăn mặt ướt từ toilet ra, đang định lau cho Nguyên đại thiếu gia thì hắn lại gây sự: “Cách xa thế thì lau sạch làm sao được? Ngồi lên đùi tôi đi!”

Phương Nho dờ dẩn trong theo hắn, người này không nên gọi là “Nguyên Triệt” mà phải để thành “Nguyên Nhuận” [1] mới đúng! Hắn thật khiến người bên cạnh muốn phun ra một câu cực ngắn gọn, cực súc tích: “Mời anh biến!” lăm đấy!

Cậu đương nhiên không ngồi lên đùi hắn! Nhưng mà vẫn bị hắn gây sức ép cả nửa ngày, nào thì cố gắng nhẫn nhịn chăm sóc nhóc con nghịch ngợm, chưa kể còn bị ăn đậu hũ mà hắn vẫn có thể giả bộ ai oán ra với mình nữa chứ!

Cho đến khi người hầu nhẹ nhàng gõ cửa mời hai người dùng cơm trưa thì mới có thể chấm dứt cục diện âm ỉ này!

[1] Nhuận: chỉ sự trái khoáy, ưa thay đổi, thích gây sự (Đối với Nguyên Triệt mang hàm nghĩa này).

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chuyện Cũ

Editor: du Binh.

Mãi đến lúc dùng cơm thì Phuong Nho mới gặp được đại thiếu gia Nguyên Trạch. Anh tuổi chừng ba mươi, khuôn mặt tuấn tú, mang kính mắt vàng, khí chất nho nhã, nhìn thế nào cũng không nghĩ là thương nhân mà ngược lại giống nghệ thuật gia hơn. Vợ của anh cũng rất xứng đôi, là Bà hoàng của giới truyền thông, xinh đẹp đoan trang, chuẩn một bộ tiểu thư khuê các, có điều lông mày cô thường cau lên, lộ ra vài phần ngạo khí.

Mọi người nhất nhất ngồi xuống, trên bàn cơm đều yên tĩnh không động, chỉ có tiếng dao nĩa, chén đĩa va chạm vào nhau. Người nhà họ Nguyên cũng đã quen với không khí cầu nề nặng nề, biểu tình bình thản, thông thả dùng bữa.

Tầm mắt cậu vô ý dừng trên người Nguyên Triệt, thấy hắn âm trầm bỏ rau dưa qua một cái đĩa khác, đặt qua cho cậu, ra lệnh: “Em ăn đi!”

Phuong Nhi duy trì mỉm cười, chậm rãi lột tôm hùm, sau đó đặt tôm lên trên đĩa rau, điềm nhiên như không trả lại hắn.

Nguyên Triệt dùng đũa đẩy rau ra xa, chỉ ăn thịt tôm. Ăn xong lại thấy trong bát cậu còn thực nhiều tôm trắng trắng nộn nộn ngon mắt.

Phuong Nho ăn một đĩa rau, lại thêm một đĩa tôm, rồi gấp con tôm đã được xử lý vỏ cười với hắn.

Nguyên Triệt háp hé miệng, thần sắc nghiêm túc, động tác lưu loát mang toàn bộ vỏ rau bị mình ghét bỏ cho vào miệng xử lý sạch. Phuong Nho cong mắt cười, hài lòng đem tôm bỏ vào bát hắn, còn tốt bụng chấm thêm một ít tương cho vừa ăn.

Hai người có qua có lại. Còn cả nhà họ Nguyên shock đến nỗi sắp rớt cả cằm rồi! Là người nhà của Nguyên Triệt, bọn họ thế mà không biết hắn thích ăn tôm hùm, thậm chí còn sẵn sàng ăn thực phẩm màu xanh để đổi lấy thịt tôm nữa! Thật sự là do hắn không muốn lột vỏ nên mới ghét có đúng không?

Nguyên Triệt ngẩng đầu quét mắt, mọi người lập tức thu lại biểu tình của mình, tiếp tục vui đầu ăn cơm nhưng lực chú ý vẫn không tự chủ được mà dừng lại trên hai người bọn họ. Hắn cùng cậu tuy không có những hành động quá thân mật, nhưng sự ăn ý lại gợi cho người ta một cảm giác hài hoà khó hình dung.

Nguyên Triệt chưa từng tiếp nhận sự thân cận của người khác, mà nói đúng hơn là chẳng có ai dám tiếp xúc với hắn. Bàn cơm cứ vậy im lặng cũng do sợ làm sai cái gì khiến hắn nổi quạu. Thời điểm hắn nổi nóng thì không khác gì dã thú, tuy hắn đã dùng hết sức để áp chế, nhưng không thể nào kiềm lại hành động được.

Nguyên Triệt ở trước mặt mọi người tựa hồ có chút thay đổi, biểu tình vẫn lạnh lùng, nhưng ánh mắt đã nhu hoà hơn rất nhiều. Đặc biệt là khi hắn nhìn Phuong Nho thì chân mày không tự giác đều dần ra.

Trong mắt ngài Nguyên hiện lên một tia vui mừng cùng sung sướng, càng hài lòng với Phuong Nho hơn. Đúng là ông không tìm sai người!

Ăn xong, anh em Nguyên Trạch, Nguyên Triệt đều vào thư phòng bàn công chuyện, còn Phuong Nho được ông Nguyên gọi ra ngoài vườn dùng trà nói chuyện.

Buổi chiều ánh nắng nhẹ nhàng không gay gắt, trong vườn đầy hoa thơm, cây cảnh xinh đẹp hoà vào nhau thành một loại hương thanh mát, dịu nhẹ. Phong cảnh thế này mà thưởng trà thì đúng là hưởng thụ mà!

“Mấy tháng nay Phuong tiên sinh đã phải vất vả rồi!” Ngài Nguyên mỉm cười.

“Ngài khách khí rồi!”

“Tình trạng của thằng bé dạo này thế nào?”

Phuong Nho nghĩ nghĩ, trả lời ông: “Hiện nay cậu ấy đang hồi phục khá tốt, cảm xúc tương đối ổn định rồi. Tôi thấy so với lúc mới tiếp nhận thì đã khá hơn rất nhiều, chỉ cần không phải chịu kích thích thì căn bản cũng không khác những người bình thường khác!”

“Thật tốt quá!” Ông cao hứng nói: “Nói như vậy thì nó có thể triệt để khỏi bệnh đúng không?”

“Cũng không hẳn.” Phuong Nho nhấp ngụm trà, chậm rãi đáp: “Tuy rằng tôi có thể giúp Nguyên Triệt giảm bớt áp lực, nhưng tạm thời không có biện pháp để tiêu trừ bóng ma tâm lý bên trong.”

“Vì sao?”

“Bởi vì tôi không biết cậu ấy đã trải qua biến cố gì. Nếu không tìm ra căn bệnh, thì thầy thuốc chẳng thể nào đưa ra đơn thuốc được!”

Ông Nguyên trầm mặc hồi lâu, thở dài: “Nếu là tâm bệnh... đại khái cũng chỉ có sự kiện kia...”

Cậu nhìn ông, lẳng lặng chờ.

“Năm nó mười hai tuổi, tôi cùng mẹ nó cãi nhau một trận. Trong cơn tức giận, bà ấy đã mang nó sang Anh, chuyển đi này là vài năm. Nguyên Triệt vẫn luôn ôm hi vọng rằng cha mẹ có thể tái hợp, cố gắng tác hợp đến mấy vẫn không thành công. Vợ tôi là một người phụ nữ quật cường, còn tôi cũng không chịu hạ mình đi xin lỗi, thế nên cứ vậy ly thân không quan tâm, không gặp lại, chỉ mình nó mỗi năm một lần sẽ về nước thăm tôi.”

Ông Nguyên uống một ngụm trà, tiếp tục nói: “Thẳng đến khi năm Nguyên Triệt mười tám tuổi, thời điểm nó chuẩn bị thi Đại học thì tôi nằm viện. Cũng chỉ là bệnh vặt không nguy hiểm đến tính mạng thế mà nó lại cố tình phóng đại lên, khẩn cầu mẹ cho về nước để ‘gặp mặt lần cuối’. Mẹ Nguyên Triệt, Duẩn Thiên đối với tôi vẫn còn tình yêu và sự thủy chung nên vội vàng thu dọn hành lý trở về. Ấy thế mà... bi kịch đã xảy ra... trên đường đến bệnh viện hai mẹ con nó xảy ra tai nạn... Nguyên Triệt bị thương nặng, còn Duẩn Thiên... không lâu sau đó thì tử vong...”

Ông cười khổ: “Lời nó nói lại trở thành lời tiên tri. Đúng là ‘gặp mặt lần cuối’... chẳng qua không phải là tôi... mà lại là bà ấy...”

Cậu im lặng lắng nghe, ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt miệng ly, không biết đang suy nghĩ gì...

“Sau khi nó hồi phục, tuy rằng không nói ra, nhưng tôi biết, nó luôn vì cái chết của mẹ mà tự trách. Về sau một mình nó trở lại Anh học xong rồi mới về nước.” Ông nhìn gốc đại thụ trong vườn, lại tiếp tục thở dài: “Năng lực của Nguyên Triệt rất xuất chúng, nhưng tính tình quá nóng nảy, điều đó cũng là lý do tôi không để nó tiến vào tổng công ty. Tôi có bốn đứa con, đứa lớn Nguyên Trạch thừa thừa mà tiến thoái, cũng không có trực giác thương trường sắc bén. Nguyên Tĩnh và Nguyên Khê tuổi còn trẻ, nhưng từ nhỏ đã sống trong nuông chiều, rất dễ đem sản nghiệp của tôi đổ xuống biển. Chỉ còn mình Nguyên Triệt là đủ bản lĩnh và tài năng, tôi thật sự rất mong nó sẽ là người kế nghiệp...”

“Tôi lớn tuổi rồi, càng ngày càng có cảm giác lực bất tòng tâm! Nếu vài năm nay không có Nguyên Triệt giúp xử lý sự vụ thì chắc hẳn thân già này đã sớm ngã trụ rồi... Cho nên Phương Nho à... tôi thỉnh cầu cậu hãy giúp nó...”

Cậu gật đầu, nghiêm túc: “Ngài yên tâm! Tôi sẽ dùng hết khả năng của mình!”

“Trăm sự nhờ cậu!” Ông Nguyên vui mừng cười cười.

Phương Nho lại ngẫm nghĩ một hồi, đột nhiên nói: “Ngài Nguyên... tôi có một thỉnh cầu!”

“Cậu cứ nói đi, đừng ngại!”

“Nếu như Nguyên Triệt hồi phục tương đối rồi thì tôi mong có thể được chấm dứt thời gian thoả thuận sớm hơn một chút?” Hiện nay tình cảm của Nguyên Triệt đang dần vượt quá ngưỡng cậu có thể kiểm soát, chỉ sợ để quá lâu dài thì tiến thoái lưỡng nan.

“Vì sao?”

“Trong quá trình chữa trị cho cậu ấy, tôi phát hiện ra mình còn hồng quá nhiều cho nên muốn xuất ngoại trau dồi kiến thức!” Phương Nho nói lý.

“Không đủ? Tôi thấy cậu đang làm rất tốt!” Ông Nguyên cảm thấy khó hiểu. Nếu Phương Nho nói thế thì mấy bác sĩ trước đó ông tìm đều là đồ bỏ sao? Cậu cười: “Phạm vi tâm lý học đề cập rất rộng, bản thân tôi mới chỉ nắm được bề nổi, cần phải học tập thêm vài năm nữa!”

“Vậy được thôi!” Ông gật đầu: “Chỉ cần cậu toàn tâm với nó, thì trợ phí không cần lo lắng!”

“Cái này không cần!” Phương Nho vội vàng từ chối, đang định nói thiết thì tiếng nói của Nguyên Triệt đột nhiên truyền đến từ phía sau: “Cha đang cùng Phương Nho nói gì vậy?”

Cậu đứng lên, đón nhận ánh mắt dò hỏi của hắn.

“Sao vậy? Sợ cha khi dễ cậu ấy?” Ông tình tình hỏi: “Con yên tâm! Cha chỉ đang hỏi tình hình của con mấy ngày gần đây thôi!”

“Con ỏn! Cha phí công quan tâm rồi!”

Ông Nguyên cả giận: “Cái gì mà ‘phí công’? Cha mẹ quan tâm con cái có gì sai?”

“Cha chiếu cố con nhiều rồi!” Hắn mặt không đổi sắc: “Tài xế của con cũng thường xuyên được uống trà nói chuyện nhĩ?”

Ông Nguyên hừ lạnh, không nói thêm.

“Công ty còn nhiều việc. Con xin phép về trước!”

“Có nhiều công việc đến đâu...” Ông đang định phản bác vài câu nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của hắn thì phải tắt tiếng.

“Cứ thế đi! Con sẽ đến thăm cha sau! Phương Nho! Về thôi!” Hắn hướng cậu vẫy tay rồi xoay người hướng cửa.

Phương Nho xin lỗi ông Nguyên, vội vàng đuổi theo hắn.

Ông Nguyên nằm trên ghế, neho mắt nhìn hai cái bóng một trước một sau đồ dài dưới ánh mắ trời, trong lòng bỗng nảy ra một cảm giác khó hiểu...

“Cha tôi có làm khó em không?” Sau khi ngồi lên xe, hấn mở miệng hỏi.

“Không có đâu!” Cậu mỉm cười: “Ông ấy đúng là một người dễ mến!”

“Dễ mến?” Hấn liếc mắt: “Trong mắt em thì có người nào là không dễ gần không?”

Cậu lại cười với hấn.

Hấn mắt vài giây mới có thể phản ứng lại, hử lạnh rồi ôm ngực ngồi thẳng.

Cậu nhìn hấn, cười ra tiếng nho nhỏ.

Mãi cho đến lúc xe chạy được mười phút, Phuong Nho đột nhiên kêu lên: “A! Có phải tôi quên cái gì không?”

Khoé miệng hấn hơi nhếch lên, thản nhiên đáp: “Còn tưởng là về đến nhà em mới phát hiện ra.”

“Là cái gì?” Cậu nhìn hấn, hiếu kỳ.

“Chó husky của em!”

“A!” Phuong Nho giật mình, rồi ngại ngùng nói: “Anh có thể nhờ bác lái xe quay lại được không?”

“Không!” Hấn không biểu tình, bác bỏ.

“Nguyên Triệt” Cậu nài nỉ: “Về nhà tôi sẽ nấu cho anh thật nhiều món ngon! Cho tôi đón Bảo Bảo đi!”

“Không thương lượng!”

Người nào đó đã cương ngạnh cứng đầu, búa dao đều không thể động vào được. Nhưng mà hành vi cường ngạnh của hấn là cái gì? Chính là ngạo kiều còn thích làm bộ làm tịch!

Nếu Phuong Nho là người yêu của hấn, thì chỉ cần làm nũng là giải quyết được hết! Nhưng vấn đề ở đây là cậu không phải nên còn lâu mới xảy ra nhé!

Cậu cúi thấp đầu, bả vai rũ xuống, bộ dáng thực cô đơn...

Nguyên Triệt thấy vậy, quả nhiên ngửa tay, tự động đưa lên vỗ vỗ đầu cậu an ủi: “Thôi được rồi... tôi sẽ nói người đưa nó trở về, chúng ta đỡ phải quay lại làm gì cho mất công... Mà nhà tôi đâu có ngược đãi nó...”

“Cảm ơn anh!” Phuong Nho lập tức khôi phục tinh thần, lộ ra nụ cười thực sáng lạn.

Hấn nghiêm túc, quay đầu lại, điều chỉnh một tư thế thoải mái rồi tựa vào người cậu, trầm ổn nói: “Đừng động, để cho tôi mượn vai một chút!”

“...”

Bên kia, em husky bị vứt bỏ lại Nguyên gia thì một bên gặm xương, một bên khóc rống: Không nhân tính đúng là không nhân tính! Làm khẩu vị của đại gia đây giảm sút trăm trọng a! Này cụ già kia! Mau mang thêm cho đại gia đây một cái giò heo nữa!

Du Du: chính xác thì Phuong Nho hơn Nguyên Triệt 2 tuổi nhé! Nhưng mà đến giờ em vẫn giấu đó!

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Stev

Editor: Du Bình.

Trở về từ Nguyên gia, đêm đó Phuong Nho đem toàn bộ cuộc nói chuyện của mình với ông Nguyên lưu vào nhật ký chữa bệnh. Cậu cảm thấy ông còn giấu diếm một vài chuyện nữa, tí như lý do cãi nhau với vợ, Nguyên Triệt có biết nội tình hay không? Nếu như Nguyên Khê và Nguyên Tĩnh là con riêng mà mẹ hấn còn chưa mất thì nghiêm nhiên sẽ coi là con ngoài giá thú. Vậy Nguyên Triệt có chán ghét hai đứa không? Khi cậu đến thăm thì vợ hai của

ông không lộ diện, là cố ý lảng tránh sao? Rốt cuộc chuyện năm đó đối với Nguyên Triệt có bao nhiêu ảnh hưởng?

Phuong Nho nhìn màn hình đến mức xuất thần. Nếu cậu có thể thôi miên thì tốt rồi, phương pháp đó có thể tiến vào sâu trong tiềm thức, tìm ra căn nguyên thống khổ, triệt để phóng thích mặt trái trong đáy lòng. Nhưng thôi miên không thần kỳ giống như trên TV nói, cái này yêu cầu người bệnh phải có sự tín nhiệm cùng với phối hợp tốt với bác sĩ. Lấy độ cảnh giác cùng cường độ làm việc không ngừng của Nguyên Triệt thì khả năng thôi miên thành công là cực kỳ thấp. Huống hồ Phuong Nho không được lấy thân phận là bác sĩ tâm lý để tiến hành. . .

“Có chút khó khăn. . . xem ra chỉ có thể từng bước mà làm thôi. . .” Phuong Nho lẩm bẩm: “Nếu có thể tìm được thời cơ thích hợp thì tốt rồi. . .”

...

“Phuong Nho! Tối nay sẽ có vài người bạn của tôi đến dùng bữa, chuẩn bị cho tươm tất!” Trước khi Nguyên Triệt đi làm có nói.

“Cụ thể là mấy người?”

“Ba.”

“Được! Tôi biết rồi!”

Phuong Nho tiến hẳn, trong lòng tò mò ba người mà hẳn gọi là bạn có bộ dạng thế nào.

Chạng vạng, cậu nghe thấy tiếng mở cửa, lập tức ra đón.

“Anh về rồi!”

“Ừ.” Hẳn rất tự nhiên đem cậu bế lên ôm.

Tầm mắt cậu lướt qua bà vai Nguyên Triệt, nhìn thấy ba người đàn ông sững sờ đứng trước cửa. Ở giữa tóc vàng mắt xanh, dáng người khỏe khoắn, cả người ăn diện thời thượng lộ ra vài phần sáng lạn, đứng bên trái là một người thực trưởng thành, thân hình cao lớn, có khi còn hơn Nguyên Triệt 2-3cm, giống con lai, tướng mạo lạnh lùng, ánh mắt bình thản còn người cuối cùng bên phải tóc đen, diện mạo nhã nhặn, kính mắt tinh xảo, ánh mắt tinh nhuệ, đem Phuong Nho dò xét thật kỹ.

Phuong Nho mời cả ba vào nhà, hỏi ý kiến rồi chuẩn bị đồ uống.

“Giới thiệu một chút! Phuong Nho, đây là Eric, Nghiêm Tử Thác và Trầm Mộ!” Nguyên Triệt theo thứ tự chỉ tay: “Họ đều là bạn từ thời đại học của tôi!”

“Chào các anh! Tôi là Phuong Nho!”

“Rất vui khi gặp cậu, Nho!” Eric nhiệt tình ôm lấy cậu.

Nguyên Triệt đá anh, lạnh giọng quát: “Tránh ra!”

Eric linh hoạt né, bất mãn: “Vừa rồi cậu còn bế lên mà! Đây chẳng phải là phương thức chào hỏi sao?” Vừa nãy anh còn cho là mình hoa mắt kia! Với một kẻ không thích thân cận người khác như Nguyên Triệt ấy thế lại tự động ôm lấy một người đó! Quả là khó tin!

Nguyên Triệt nhấp trà, không để ý.

Phuong Nho hàn huyên mấy câu với Nghiêm Tử Thác, Trầm Mộ rồi vào bếp.

Ngoài đó bọn họ đang dùng tiếng Anh nói chuyện phiếm, hình như là trao đổi về một kế hoạch phát triển, nhưng chủ đề không phải về Nguyên thị, mà là một công ty có tên “STEV”.

Chẳng lẽ Nguyên Triệt đang tự sáng lập một công ty khác? Vì cái gì? Hẳn tính không kế thừa Nguyên thị sao? Ngài Nguyên có biết hay không?

Cơ mà, gia sự của người ta, cậu quan tâm làm gì?

“Mời mọi người vào dùng cơm!” Phuong Nho mang từng đĩa đồ ăn bày lên bàn, tiếp đón.

“Oa! Nhìn ngon quá!” Eric khen: “Tay nghề của Nho tốt thật!”

Phuong Nho ngại ngùng cười cười.

“Cậu đừng làm như chưa từng được ăn món Trung Quốc!” Nguyên Triệt trầm giọng mắng.

“Tôi chưa được ăn ở nhà bao giờ mà!” Eric nhún vai, cười hi hi: “Cậu có biết khi nghe được câu mời đến dùng cơm từ chính miệng cậu, chúng tôi giật mình thế nào không?”

Nguyên Triệt thần sắc không động, dùng đũa ăn cơm.

Nghiêm Từ Thác cũng cười: “Đúng vậy! Triệt chưa từng mời ai trong chúng tôi về nhà đâu! Phương Nho, cậu theo Triệt bao lâu rồi?”

Phương Nho sừng sốt, chần chừ: “Khoảng hai, ba tháng gì đó!”

“Mới có hai, ba tháng?” Eric thần tình hứng thú, hỏi han: “Cậu làm thế nào mà thu phục được bạo chúa thế?”

“A...” Mấy người này không hiểu lắm cái gì chứ?

“Eric! Bớt miệng đi!” Nguyên Triệt lạnh lùng lia mắt, không vui nói: “Im miệng ăn cơm hoặc về, cho chọn một!”

“Ok! Ok! Tôi im là được chứ gì?” Eric buông tay, hướng Phương Nho nghịch ngợm nháy mắt.

Đúng lúc này, Thẩm Mộ vốn không nói gì đột nhiên lên tiếng bằng tiếng Anh: “Lionel, tôi không biết cậu thích đàn ông đấy!”

“Nam nữ với tôi không khác nhau.” Nguyên Triệt cũng dùng tiếng Anh đáp lại.

“Cậu chắc không?” Thẩm Mộ đẩy kính, ánh mắt dấu dưới kính, âm thầm quan sát biểu tình của Phương Nho, thấy ánh mắt cậu nheo lại khi nghe câu đó, liền xác định có thể hiểu.

“Sớm muộn gì cũng thắng!” Ngữ khí hần chất chắn.

Nói mà còn chưa tới tay, đúng là không phải phong cách hành sự của người nào đó. Thẩm Mộ hơi mỉa mai cười, không tiếp tục bàn luận về vấn đề này.

Cơm nước no say, bốn người vào thư phòng, Phương Nho mang trà vào cũng rời đi.

“Cậu vừa muốn nói gì, Thẩm Mộ?” Hần nhìn chăm chăm Thẩm Mộ, hỏi.

“Không có gì!” Thẩm Mộ vắt chân, thần nhiên: “Tôi chỉ muốn biết rằng cậu ta sẽ không tiết lộ nội dung nói chuyện của chúng ta!”

“Phương Nho không phải là người lăm miệng!”

“Cậu xác định đó không phải người của ông già?”

“Tôi điều tra rồi!” Nguyên Triệt cực kỳ tin tưởng cậu.

“Cậu đã nói thế thì tôi cũng không nghi ngờ nữa. Tuy rằng sự tồn tại của STEV bị ông già nhà cậu phát hiện ra cũng không phải cái gì quá lớn, nhưng mà giữ bí mật vẫn hơn!”

“Tôi biết!” Nguyên Triệt mở văn kiện, bình tĩnh nói: “Đừng lãng phí thời gian, mau thảo luận chi tiết dự án!”

Bọn họ ngồi với nhau đến hai giờ sáng, trên mặt đều lộ rõ vẻ mệt mỏi. Công ty chính xác ở Anh, họ đến Trung Quốc chỉ trong thời gian ngắn, hai ngày nữa sẽ trở về.

Ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng gõ nhẹ.

“Vào đi!” Nguyên Triệt ra lệnh.

Phương Nho mở cửa, dò hỏi: “Trễ quá rồi, các anh không nghỉ ngơi sao? Có đói bụng không? Tôi có nấu chút cháo!”

“A có!” Eric lập tức tỏ thái độ.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi!”

Cả nhóm ra phòng khách, thư thái dùng cháo Phương Nho nấu.

Nguyên Triệt đột nhiên nói: “Hay hôm nay các cậu ở lại đây đi?”

“Khụ khụ!” Eric sặc cháo, kinh hãi: “Cậu cho chúng tôi ở lại?!”

Đây là tác phong của Nguyên Triệt máu lạnh sao? Trước kia vô luận là có muộn đến đâu thì hần còn lâu mới đồng tình! Không lẽ hần bị đập cửa sao?!

Thẩm Mộ đẩy mắt kính, hỏi vấn đề thực tế: “Đủ phòng?”

“Có hai gian. Các cậu chung một phòng, còn tôi với Phương Nho ở cùng nhau!” Nguyên Triệt không chút che dấu tính chiếm hữu của mình với Phương Nho. Vô luận là ánh mắt hai động tác đều mang theo sự thân mật.

Thẩm Mộ không đáp, trong mắt hiện lên: “À!” hiểu ý hần. Cho bọn họ ở lại, chỉ là lấy cớ cùng giường với Phuong Nho mà thôi!

Eric cười tà tà, Nghiêm Từ Thác không có biểu tình dị thường, quá lắm là nhìn cậu nhiều hơn một chút.

Cậu ở nhà này không có tiếng nói, đành phải ngoan ngoãn: “Để tôi đi dọn dẹp phòng đã!”

Dọn xong, Phuong Nho vào phòng Nguyên Triệt, vừa mới xả nước để tắm thì Nguyên Triệt vào.

“Cả ngày nay anh mệt rồi, mau tắm cho thoải mái, quần áo ngủ tôi đã treo sẵn rồi!” Phuong Nho đối lưng với hần, nói.

Nguyên Triệt nhìn bóng lưng của cậu, tiến lên một bước ôm lấy, cọ cọ mũi mình trên cái cổ thanh mảnh.

Cậu nghiêng nghiêng đầu, né tránh: “Không còn sớm đâu! Tắm nhanh rồi còn ngủ!”

“Massage cho tôi!”

“Tuân lệnh! Boss!”

Khỏe miệng hần tươi cười, thoát quần áo, “triển lãm” thân hình cường tráng.

Phuong Nho coi hần như một mô hình y tế, coi như không thấy.

Nguyên Triệt có chút buồn bực, người này đối với thân thể hần một chút cũng không có hứng thú sao?

Nằm ngửa trong bồn tắm, nhắm mắt hưởng thụ tay nghề xoa bóp của Phuong Nho. Những ngón tay dài tinh tế điểm lực ở những chỗ nhức mỏi, linh động có tiết tấu nhấn nhấn đầu hần, mang toàn bộ căng thẳng ném đi hết.

“Đừng ngủ ở đây!” Phuong Nho vỗ vỗ vai hần, nhỏ giọng kêu.

“Ừ!” Hai mắt hần khép hờ, chậm rì rì đứng lên ra khỏi bồn tắm, lấy khăn mặt lau người.

“Áo ngủ này!” Phuong Nho cầm quần áo đưa qua.

“Không mặc!” Hần tùy tay ném khăn qua một bên, lỏa thể nằm lên giường.

Người này muốn ngủ trần? Về mặt cậu đây hắc tuyến.

“Lại đây nào!” Hần vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

Phuong Nho chỉnh đèn ngủ cho vừa đủ độ sáng, nằm cạnh hần.

Vừa mới nằm xuống, Nguyên Triệt liền giống con mãng xà cuốn lấy cậu, kháng khí thân mật, đến nỗi nghe được tiếng hít thở của nhau.

Phuong Nho không nhúc nhích, cậu hiểu tính tình hần, càng phản kháng thì càng không tác dụng. Nếu hần đã coi cậu là gối ôm, thì ngoan ngoãn mà làm gối ôm thôi, coi như là há cáo thịt người gối có chặt tí xiu đi ha!

Nhưng mà Nguyên Triệt hiển nhiên không thành thật như vậy, cánh tay chậm rãi với vào trong áo ngủ của cậu, sờ tới sờ lui, đùi cùng thứ gì đó giữa hai chân cũng không thoát được.

“Nguyên Triệt!” Phuong Nho nhăn mặt khẽ quát một tiếng.

Giọng hần khàn khàn: “Tôi muốn em! Làm thế nào bây giờ?”

Phuong Nho bực mình, người này có biết mệt là gì không? Bây giờ là hơn ba giờ sáng, ấy thế mà tinh thần vẫn phấn khởi ghê! Sớm biết phát sinh thế này thì cho hần ngủ đến chết trong bồn tắm rồi!

“Khuya lắm rồi mà!”

“Tôi không thấy thế!”

“Tôi mệt lắm!”

“Vậy em ngủ đi, không cần để ý tôi!”

“...” Ai có thể tha người này đi được không? Phuong Nho nhắm mắt lại, giả bộ ngủ.

“... Phuong Nho! Phuong Nho! Em ngủ thật sao?” Nguyên Triệt nghiêng đầu nhìn cậu, thấy cậu thật sự lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Được rồi, hôm nay tha cho em đây!” Nguyên Triệt đem cậu ôm vào lòng, chuẩn bị đi ngủ.

Cậu âm thầm thở phào.

Ai biết giây tiếp theo, Nguyên Triệt lại không an phận, cúi đầu hôn hôn môi cậu: “Ngủ ngon!”

Ừ... ngủ ngon...

Yên lặng thêm chút nữa, Nguyên Triệt lại hôn xuống, lần này còn dùng đến đầu lưỡi.

Tôi nhân! Lông mày cậu hơi rung động, vui mặt vào trong chăn.

“Thôi... ngủ ngon!”

Nguyên Triệt trợn mắt, cường bách chính mình vào trạng thái bình thường, nhưng hạ thân không thể khống chế, rục rịch...

Hắn chậm rãi tiến vào trong chăn, cúi đầu nhẹ nhàng gặm cắn cổ Phương Nho, hô hấp trở nên trầm trọng.

Phương Nho khẽ ngậm một tiếng, cố gắng chui vào trong chăn, sắc mặt ửng hồng, hô hấp hỗn loạn.

Nguyên Triệt theo cậu, thấy chân mày cậu nhăn chặt, một bộ ẩn nhẫn liền biết áp chế dục vọng, lần thứ hai nói: “Ngủ ngon!”

Anh ngược lại cho tôi “an” nhỉ? Phương Nho ở trong lòng phát điên. Cứ quấy rầy mãi thế này thì ai chịu được?

Cỡ lẽ nghe được tiếng lòng gào thét từ cậu, Nguyên Triệt cuối cùng an phận không làm gì nữa, nhưng tay chân vẫn cứ quẩn lấy người cậu, không động thêm.

Vừa có bệnh nóng này, lại còn có chứng trẻ con! Lý giải thế nào đây???

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tiếng Pháp

Editor: Du Bình.

Hơn 10 giờ ngày hôm sau, Thẩm Mộ được tiếng đàn dương cầm đánh thức, ánh mặt trời ảm áp truyền vào cửa sổ chiếu sáng gian phòng. Anh lẳng lặng nghe một khúc, buồn ngủ cùng một nhọc từ từ biến mất, thay thế bằng sự bình tĩnh sáng khoái.

Nghe được tiếng cửa mở, Phương Nho đóng nắp đàn đứng lên, nhìn phía hành lang. Thân ảnh Nguyên Triệt xuất hiện tại chỗ ngoặt, quả nhiên hắn là người tỉnh lại đầu tiên.

Nguyên Triệt đến bên Phương Nho, ôm chầm lấy cậu, nhẹ nhàng nói: “Sáng tốt lành!”

“Ừ! Sáng tốt lành!” Phương Nho đáp lại.

Hai người dựa vào nhau rất gần, những sợi tóc khẽ hòa vào nhau, ánh sáng ngoài cửa sổ ôm ấp họ, giống như một bức tranh tình cảm ngập tràn.

Thẩm Mộ đứng một bên chăm chú nhìn, sau đó quay người tránh đi. Eric làm biếng vận thất lưng đi theo anh, miệng thấp giọng thở than gì đó. Nghiêm Từ Thác vẫn như cũ không có biểu tình gì quá đặc biệt, liếc mắt một cái rồi đi luôn.

Ấn sáng xong, ba người không hề rề rà, đem tư liệu chính lý rồi vội vàng cáo từ.

Trên xe, Eric nói với hai người kia: “Vận khí của Triệt thực không tồi! Nho rất hợp với cậu ta!”

Nghiêm Từ Thác “Ừ!” một tiếng.

Thẩm Mộ quay đầu nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ không cho ý kiến. Trong đầu anh tự nhiên hiện lên hình ảnh bọn họ sớm nay, có cảm giác tự nhiên, quen thuộc đến phù hợp làm trong nháy mắt anh kinh diễm không ít. Đây là anh đang hâm mộ sao?

Ngày kế tiếp, Nguyên Triệt vẫn bận rộn không ngừng. Nhưng khác với những ngày trước lao đầu vào làm việc, hiện giờ bắt tri bắt giác điều chỉnh trở lại cho hợp lý, thi thoảng sẽ đi ra bên ngoài hưởng thụ, còn đáp ứng không ít lời mời tiệc xã giao. Từ khi có Phương Nho bên cạnh, Nguyên Triệt từ từ buông lỏng bản thân, bắt đầu chủ động đi giao lưu nhiều hơn. Bên ngoài hắn xuất chúng, năng lực có thừa, trời sinh có được vẻ vương giả phong phạm

được người ngoài ái mộ. Sau khi vượt qua được nhiều chướng ngại về tâm lý, hấn quang mang từ từ hiển lộ, hấp dẫn ánh mắt rất nhiều đối tượng.

Trong đó, có cả Phương Nho.

Mị lực của Nguyên Triệt không chỉ giới hạn ở vấn đề thương nghiệp, trên người hấn còn có đại khí khiến người khác khuất phục, tin tưởng. Không thể không nói, ông trời đúng là bất công! Trong ngàn người khổ sở, thì chắc chắn phải có được một người may mắn.

Một tháng sau, Nguyên thị, An thị cùng Đê Hoa ký tên vào bản hợp tác hiệp nghị. Tin tức này oanh động toàn giới thương nghiệp, ba tập đoàn lớn liên thủ, chắn chắn rằng thị trường cổ phiếu sẽ có pha leo giá ngất ngưỡng cùng thị trường chung thay đổi không ngừng. Tên của Nguyên Triệt từ từ xuất hiện trên các mặt báo, truyền thông. Từ trước đến giờ chỉ có đại thiếu gia Nguyên Trạch ở tổng công ty là nổi bật nhất, cánh phóng viên giờ mới phát hiện ra vị công tử phía bên dưới này, đối với hấn nhiệt tình như bão lũ. Đáng tiếc Nguyên Triệt không nhận trả lời phỏng vấn, hơn nữa thần thần bí bí không lộ mặt, vừa bí hiểm vừa tài năng, các phóng viên vừa yêu vừa hận hấn không ngừng!

Tại tiệc khánh công, Nguyên Triệt nâng ly rượu, thoải mái cùng các vị khách nổi tiếng trò chuyện. Phương Nho đứng cách đó không xa, làm trợ lý hỗ trợ hấn, cậu không lăm miệng cũng không mất lễ, đôi khi ngẫu nhiên đối đáp với bọn họ vài câu. Ấn tượng họ dành cho cậu không sâu, nhưng cũng không dám xem thường.

“Đang chán sao? Qua bên kia ngồi!” Nguyên Triệt mang cậu ra salon cạnh cửa sổ ngồi: “Có muốn ăn gì không?”

Cậu cười: “Tôi vừa ăn rồi, nhưng anh bụng rỗng uống rượu rất dễ say!”

“Không sao!” Nguyên Triệt không thêm đề ý. Nếu là trước đây hấn còn cố kỵ, nhưng giờ có Phương Nho thì không còn lo lắng nữa. Uống say sẽ có cậu chăm sóc, không say cũng sẽ giả say. Trong trạng thái này sẽ dễ dàng ăn đậu hũ của Phương Nho hơn, cậu luôn luôn khoan dung mà. Tuy rằng rất muốn “yêu” cậu, nhưng bình thường vồn vồn cũng là một loại lạc thú, mạnh mẽ chiếm dụng sẽ mất đi tình cảm lâu dài, cho nên hấn tình nguyện nhịn đi một thời gian.

“Đợi tôi đi chào mấy người hội James rồi chúng ta cùng về!”

“Được!” Phương Nho thuận theo, gật đầu.

Nguyên Triệt nhìn cậu thật lâu, trong mắt tràn đầy sung sướng. Lúc mới mang cậu đến tham gia tiệc, hấn còn lo cậu sẽ không thích ứng được, nhưng biểu hiện của Phương Nho nằm ngoài dự liệu, không nói nhiều, cũng không kiêu ngạo, không siểm nịnh, rụt rè mà khéo léo, tựa như một nhà học giả nho nhã.

Hấn rất thích loại khí chất ôn nhuận như ngọc của Phương Nho, không hiểu sao lại khiến hấn muốn đem cậu ôm vào trong lòng chơi đùa rồi chăm sóc.

Đột nhiên Phương Nho quay đầu nhìn về vị trí cách đó không xa, có mấy người đang đứng nói chuyện, trong đó có một kẻ nổi tiếng Pháp, một tên phiên dịch đứng cạnh.

“Sao vậy?” Nguyên Triệt nhìn theo, hỏi: “Người quen của em?”

Những người kia cũng từng giao tế với Nguyên Triệt, trong giới cũng là một nhân vật có uy tín nên hấn có chút ấn tượng nhỏ.

“Không biết!” Phương Nho thu hồi ánh mắt, rũ mắt xuống nhấp một hơi rượu.

Hấn nhú màu, một bên đánh giá về mặt người kia, một bên lắng nghe nội dung nói chuyện. Bọn họ hình như đang thảo luận đề tài liên quan đến hấn, rất nhiều lần nhắc đến Nguyên thị và tên hấn. Tên người Pháp kia có chút kiêu căng, để cho người khác cảm giác hấn ở tầng cao. Phiên dịch viên mang biểu tình cho quắp, dịch ra có thiếu có thừa. Mấy người còn lại không phát hiện dị thường, vẫn như cũ cao hứng bàn luận.

Quá một hồi, tên người Pháp đột nhiên phát hiện ra tầm mắt Nguyên Triệt. Y đầu tiên ngẩn người, sau đó lập tức đối với Nguyên Triệt lộ ra một tia tươi cười kỳ quái, giọng cao ly rượu, đề cao âm lượng không biết đang nói câu gì.

Nếu người khác kính rượu với mình thì phải có qua có lại đáp lễ. Nguyên Triệt không hiểu y nói gì, nhưng nhìn thấy động tác kia, thực tự nhiên chuẩn bị giờ lên ly rượu trong tay!

Cậu đột nhiên vươn tay ngăn lại, quay đầu đối với tên kia mỉm cười: “Monsieur, Tu me rends mal au coeur! (Tiên sinh! Ông thật làm cho tôi ghê tởm!)”

Tên ngoại quốc kia phút chốc tức giận, hung hăng trừng Phương Nho.

Trong mắt Nguyên Triệt hiện lên tia kinh ngạc, hấn không hề biết Phương Nho nói được tiếng Pháp. Nhìn phản ứng của tên kia, hiển nhiên ban nãy toàn nói những câu không tốt lành gì, hấn quyết định yên lặng theo dõi diễn biến.

“Có chuyện gì?” Mấy người bạn cạnh y về mặt kỳ quái, còn phiên dịch viên mang về mặt khản trương.

Phương Nho đứng lên, nhìn thẳng tên phiên dịch nói: “Vừa nãy ông ta tự cao tự đại vũ nhục đất nước chúng ta! Anh cư nhiên còn thay hấn giảng hòa! Đứng về phía hấn nói ầu nói tả về Z quốc?”

Phiên dịch viên ấp úng nói không ra lời.

Tên Pháo chỉ vào Phương Nho quát lớn mấy câu.

Cậu dùng giọng đáp lễ: “Đây là đất của quốc gia chúng tôi! Thịnh ông chú ý cách dùng từ! Kinh tế của chúng tôi phát triển thế nào không đến phiên ông khoa tay múa chân! Thanh niên có tài giỏi đến đâu cũng không mụ ông bình phẩm cao thấp! Nếu ông còn dám vũ nhục, công kích, tôi sẽ đem toàn bộ những lời ông vừa phát biểu phát tán lên mạng để cho cả thế giới biết bộ mặt thật của người Pháp!”

Dứt lời, cậu lấy điện thoại từ trong túi áo ra, đem màn hình hiển thị ghi âm giờ ra trước mặt hắn.

Y chỉ cậu, sắc mặt tái mét.

Rồi cậu lại quay qua phiên dịch viên, nghiêm khắc phê bình: “Còn vị tiên sinh này, về sau mong cậu dịch cho đúng sự thật! Đừng làm cho đồng loại cùng một nước bị xỉ nhục, còn cậu giống như một kẻ nô dịch phải cười làm lành!” Bấy giờ là tiếng Trung, tất cả mọi người đều hiểu.

Phiên dịch viên gục đầu xuống, không dám nhìn tới sắc mặt người khác.

Bên này xôn xao, đưa đến không ít chú ý, vài người nghe hiểu tiếng Pháp nhỏ giọng thuật lại cho mấy người bên cạnh nghe.

Phương Nho mang giọng khiển trách lại khiến người khác cảm thấy hả hê, còn tên nước Pháp thì bị bốn phía căm thù.

Lần đầu tiên Nguyên Triệt nhìn thấy dáng vẻ tức giận của cậu, thật bất đồng với sự ôn nhã thường ngày, cậu đứng ngao ngễ giống như một gốc tùng sừng sững không thể xâm phạm.

Hắn đứng dậy sóng vai cậu, đối với người đứng cạnh tên người Pháp nói: “Lưu tổng, nếu về sau ngài còn ý định hợp tác với Nguyên thị thì hy vọng ngài hãy lựa chọn đối tác cho cẩn thận. Tôi tin rằng ở đây không có ai hoan nghênh với một kẻ ngoại quốc dám ‘khinh’ người chúng ta!”

Hắn đem từ “khinh” đề xuống rất nặng, chung quanh mọi người đều lên tiếng phụ họa. Dám công khai vũ nhục trước mặt dân một nước, đúng là cử chỉ không khôn ngoan. Tên này dám suy nghĩ ở đây không ai hiểu ngôn ngữ hắn nói, tùy ý ngôn luận, thật sự không nghĩ đến làm phản đồng đều phản cảm.

Giám đốc hội trường mang theo vài bảo vệ đi tới, lễ phép yêu cầu đám người kia dời đi. Ngoại quốc không dám nháo nhả, chỉ có thể xám xịt chạy lấy người, những người bạn của y cực phần nộ, đều cắt đứt quan hệ, còn phiên dịch viên kia khẳng định sau tới nay sẽ không giữ nổi việc.

Phương Nho vốn cũng không tính toán, nhưng y dám khiêu khích Nguyên Triệt, tự cho là không ai biết.

Lúc y mời rượu nói rằng: “Tiểu tử, cậu chỉ có thể ra về ta đây ở Z quốc thôi! Nếu đến Pháp thì sợ rằng còn không bằng nổi một tên trợ lý!”

Trong lòng Phương Nho đột nhiên dâng lên cỗ lửa giận, không chút suy nghĩ đứng lên.

Trong mắt hắn hiện lên nụ cười, nhìn Phương Nho bằng ánh mắt ôn hòa như nước.

Hắn hỏi: “Em thật sự thu lại?”

Phương Nho quơ quơ di động, le lưỡi: “Sao có thể? Khoảng cách quá xa, di động sao có thể ghi âm rõ ràng được? Tôi hù dọa hắn là chính!”

Hắn nhin cười, rất muốn ôm lấy cậu, nhưng địa điểm không thích hợp nên đành đưa tay lên vai cậu vỗ vỗ.

Phương Nho lại nói: “Kỳ thật người Pháp phần lớn đều là thân sĩ, hôm nay không ngờ lại gặp được cực phẩm!”

Nguyên Triệt “Ừ!” một tiếng, ánh mắt lạnh như băng, trong lòng tính toán không thể nhẹ nhàng bỏ qua cho tên Pháp kia được.

Đứng xã giao thêm một lúc, Nguyên Triệt cáo biệt James, cùng Phương Nho về nhà.

“Không ngờ em nói tiếng Pháp tốt thế đấy!” Ngồi trên xe, Nguyên Triệt thuận miệng nói.

“Thầy dạy đàn của tôi là người Pháp, mặt khác tôi cũng muốn qua bên đó du học nên đã học được thời gian dài rồi!” Phương Nho nửa thật nửa giả trả lời. Thầy dạy đàn là người Pháp thì đúng, cậu cũng rất muốn đi du học, nhưng không phải là đàn dương cầm mà là tâm lý học!

“Đi du học?” Nguyên Triệt hỏi: “Em muốn thành nhạc công chuyên nghiệp sao?”

“Cũng không hẳn!” Phương Nho đáp: “Tôi rất thích đàn, tuy rằng không thể đạt đến trình độ nhạc công nhưng luôn hy vọng có được cơ hội tăng trưởng kinh nghiệm.”

Nguyên Triệt trầm mặc, về đến nhà cũng không nói gì nữa.

Tắm xong, hắn lẳng lặng ngồi trên giường, nghĩ lại những lời cậu nói. Cậu muốn ra nước ngoài, chính hắn có thể để cho cậu đi được sao? Đáp án hiển nhiên là không! Hắn không nguyên ý cho cậu đi, đừng nói là xuất ngoại, chỉ cần bước một chân ra khỏi tầm kiểm soát của hắn cũng không được!

Nguyên Triệt phiền não đập mạnh đầu xuống gối, lăn qua lăn lại. Lần đầu tiên hắn ý thức được Phương Nho không hoàn toàn thuộc về mình, cậu cũng có lý tưởng riêng. Nếu có một ngày cậu biến mất, thì hắn phải làm sao?

Đáng chết! Thật sự muốn áp em ấy! Khiến em ấy không được có ý định xấu xa kia! Hắn có nên hành động không?

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Dục Chiếm Hữu

Editor: Du Binh.

Bất tri bất giác Phuong Nho đã ở bên Nguyên Triệt nửa năm. Nguyên Triệt đã khôi phục tình huống tốt đẹp, cơ bản hắn đã vượt qua bệnh căng thẳng, nóng nảy. Không ngại cùng người ngoài giao lưu, cũng không bài xích đùng chạm xã giao của họ.

Phuong Nho cảm thấy bây giờ nên tiến đến giao đoạn cuối cùng của đợt trị liệu... Giảm bớt tâm lý trị liệu của Nguyên Triệt.

Mỗi lần hắn có thời gian rảnh, cơ hồ hắn đều cùng cậu một chỗ, cùng chạy bộ, ăn cơm, đi dạo phố, xem phim, chơi cờ, bàn luận thời sự, tham gia hội hè, tập thể hình tiêu com, bình luận đồ ăn, lắng nghe nhạc thính phòng. Hai người tựa như tình lữ, thân mật thanh thản như cặp chồng chồng già sống với nhau.

Lực ảnh hưởng của Phuong Nho đối với Nguyên Triệt tuyệt đối ngoài dự đoán, mà cũng có thói quen chăm sóc hắn. Có chuyện bất hòa, hình như không bao giờ có thể.

Cậu bắt đầu khéo léo giảm bớt thời gian đi chơi với hắn, ba lượt từ chối hai lần. Khi ở nhà, cũng tận lực không cùng hắn ở chung một phòng, tránh đụng chạm cơ thể. Trừ bỏ mỗi ngày cùng hắn đi chạy bộ, hay đánh đàn ngoài phòng khách thì Phuong Nho đều có ý tránh đi. Cậu tích cực vì hắn mà thúc đẩy cơ hội giao lưu, cho hắn không gian một mình, để hắn từ từ thích ứng không gian riêng.

Đáng tiếc Nguyên Triệt đã buộc định Phuong Nho sẽ sống với mình đến hết nửa đời sau, sẽ không vì thời gian bên nhau hiện tại ít hay nhiều mà thay đổi ý định. Hành động cậu làm ra khiến Nguyên Triệt cho rằng cậu đang kháng cự, trốn tránh, không muốn trở thành người của hắn. Kết quả, kẻ sách không những không hữu dụng, ngược lại để cho Nguyên Triệt quyết định không do dự nữa, ra tay trước để giành lợi thế, đó cũng là những gì hắn đã tính từ trước.

“Phuong Nho! Cuối tuần này cùng ra biển đi!”

“Ra biển? Vì cái gì muốn đi?”

“Tôi muốn đi du thuyền chơi.”

“Chỉ có hai chúng ta thôi?”

“Đương nhiên!” Hắn liếc mắt nhìn cậu “Em muốn mời ai sao?”

“Càng đông càng vui!” Phuong Nho cười nói: “Lần trước ở quán bar gặp được mấy người bạn không tồi!”

Nguyên Triệt hừ lạnh: “Không tồi? Gặp qua đường, làm sao em biết học được hay không được?”

Cậu vuốt mũi, ngại ngùng nói: “Xin lỗi, tôi...”

“Đi!” Nguyên Triệt khoát tay chặn lại, dùng ngữ khí quyết liệt không cho cậu tự tuyệt, quyết định: “Cuối tuần đi! Em nên chuẩn bị ít đồ đạc, chúng ta sẽ cùng nhau câu cá!”

“Ừ...” Cậu ngoài mặt đáp ứng, trong lòng âm thầm cân nhắc các loại lý do từ chối.

Nhưng Nguyên Triệt lại không cho Phuong Nho cơ hội cự tuyệt. Tối thứ sáu, hắn trực tiếp đem cậu nhét vào trong xe, một đường nhanh như tia chớp lái đến hải cảng. Cảng này có khách sạn của Nguyên thị, hắn đặt một phòng, sáng hôm sau xách Phuong Nho đến du thuyền riêng.

Du thuyền đậu trên bãi biển trong xanh, trời xanh không mây, tầm nhìn tốt, không khí thanh sáng, vui vẻ thoải mái. Phuong Nho tựa người trên lan can nhìn trời, trong mắt giống như phát ra một màu xanh như nước xinh đẹp nhưng u buồn. Gió biển thổi loạn tóc cậu, tăng thêm vài phần linh động cùng phấn chấn.

“Em thích biển?” Nguyên Triệt từ phía sau đem cậu ôm vào trong ngực.

“Đúng vậy! Rất thích!” Phuong Nho không dấu vết thoát đi.

Hắn không để ý, dò hỏi: “Em sẽ rời khỏi đây?”

“Không đâu!”

“Đến đây!” Nguyên Triệt lôi kéo cậu vào khoang thuyền, không hỏi ý kiến, bắt đầu dạy cậu điều khiển.

Phuong Nho vốn không có hứng thú, nhưng ngay khi thuyền chuyển động, cậu bắt đầu có được lạc thú muốn rong ruổi.

Nguyên Triệt thấy cậu quen tay, không nhiều lời, nghiêng đầu lắng lắng nhìn vẻ mặt chuyên chú của người kia, trong mắt lóe quang mang.

Đang hết sức tập trung, đột nhiên có thứ gì đó nóng ấm xẹt qua cổ, vành tai bị liếm, hô hấp nóng bỏng phun trên da thịt làm từng đợt nhột nhột nổi lên.

Phuong Nho rụt cổ, trong lòng khẽ run.

Hắn gắt gao bám trụ tại thắt lưng cậu, chui đầu vào cổ cậu, đùa cợt liếm hôn.

Phuong Nho cuống quýt né tránh: “Nguyên Triệt, tôi đói, đi ăn gì đó đi!”

“Được!” Ánh mắt hắn thâm trầm, lùi lại một bước.

Phuong Nho đem đồ ăn nhẹ ra, còn hắn mở một chai rượu vang đỏ.

“Tôi cố ý chuẩn bị, ném thử đi!” Nguyên Triệt rót cho cậu một ly.

“Cảm ơn!” Phuong Nho nhận lấy, nhấp một ngụm. Rượu vào trong họng, đầu tiên có chút chua chua, sau đó lập tức trào vị thơm ngát khó có thể hình dung.

Lông mày cậu giãn ra, trong mắt ần ần vài phần yêu thích.

Khỏe miệng hắn khẽ nhếch, một bên cùng cậu tán gẫu mấy đề tài hay ho, một bên liên tục tiếp rượu. Hai người cứ thế nói chuyện, bất tri bất giác chai rượu đã nhìn thấy đáy. Phần nửa đều được Phuong Nho uống, hai má cậu hồng nhuận, ánh mắt ngập sương, tỏ rõ mình đang say.

Từ lượng của cậu không tệ lắm, nhưng hắn cố ý sai người mang từ nước ngoài về mấy bình nồng độ cao tác dụng chậm. Hơn nữa hắn cũng bỏ thêm chút xuân dược, Phuong Nho chỉ cần uống một ngụm cũng có thể mềm nhũn rồi, đây còn là nửa bình...

Ánh mắt nhìn cậu càng trở nên nóng rực, Phuong Nho bị hắn nhìn đến không tự nhiên, lắc lắc đầu đứng dậy nói: “Tôi thấy hơi nóng, cần ra ngoài hóng gió chút!”

Vừa mới đi được một bước, cậu liền bị một lực đạo cực lớn đánh ngã xuống đất.

“Phuong Nho! Tôi muốn em!” Nguyên Triệt xoay người đem Phuong Nho đặt dưới thân, trầm thấp nói ra khát vọng.

Hô hấp cậu ngưng trệ, thân thể nóng lên, ý thức có chút hỗn loạn.

Môi bị hôn, cái lưỡi gian xảo chui vào khoang miệng, nút liếm không ngừng.

“A... không cần...” Phuong Nho nghiêng đầu né tránh.

Nguyên Triệt không khoan nhượng, tiếp tục bá đạo hôn. Hai tay không nhàn rỗi, nhanh chóng cởi hết quần áo trên người cả hai.

Từ chi cậu vô lực, mềm yếu gãy dựa, ý thức được rượu ban nãy mình dùng chắc chắn có vấn đề!

“Anh... anh hạ được?”

“Một chút thôi! Đối với thân thể vô hại!” Nguyên Triệt thân nhiên thừa nhận, thấp giọng an ủi: “Tôi chỉ muốn em thoải mái thôi!”

Kê đơn hạ được cũng là đương nhiên sao? Nguyên Triệt! Anh có thể cưỡng quyền chủ nghĩa đến đâu được nữa?

“Thoải mái?” Phuong Nho hô hấp hỗn loạn, áp lực nói: “Bị đàn ông đè thì làm sao thoải mái?”

“Thử thì mới biết!” Hai tay hắn đỡ lấy thắt lưng cậu, dọc theo xương quai xanh không ngừng hôn xuống phía dưới.

Sớm muốn gì thì Phuong Nho sẽ là người của hắn, điểm ấy không thể nghi ngờ! Nhưng cái chính cậu thủy chung không tiếp nhận đàn ông, kháng cự hắn tiến vào, hắn đành phải dùng chút thủ đoạn tránh cho cậu nghĩ quần làm hại bản thân.

“Đừng... dừng tay... Nguyên Triệt... không cần...” Cả người cậu nóng khô, cổ, xương quai xanh, ngực, thắt lưng, đùi... đều bị Nguyên Triệt lưu lại những dấu hôn nhỏ vụn vặt.

Phuong Nho xoay người muốn chạy, chân đá vào bàn bên cạnh, phát ra tiếng vang lớn.

Nguyên Triệt chế trụ cậu, thừa cơ cởi quần dài, nâng chân lên, cúi đầu găm cán dùi trong non mềm, động tác càng lớn mật, nhiệt tình hơn.

Một bàn tay thô ráp tiến vào trong bụng cậu.

“A!” Phuong Nho cong người, trong lòng dâng lên một trận ghê tởm cùng với cảm giác quái dị khó nói thành lời.

“Gấp quá!” Nguyên Triệt thở dài một tiếng, không biết lấy từ đâu ra một cái chai, mở nắp, đổ chất lỏng ra tay, lần thứ hai sáp nhập bên trong Phuong Nho, nhẹ nhàng động. Đồng thời tay kia nắm chặt lấy “tiểu Nho” không ngừng đùa nghịch.

“Đừng... Hồn đàn! Cả trong lẫn ngoài đều bị dày vò, cậu hết như một con cá bị đặt trên chảo mỡ nóng già.

“Thả lỏng nào...” Nguyên Triệt không ngừng mân mò điểm mẫn cảm trên người cậu, đại dực vọng không ngừng cạ cạ lên dùi cậu khát khao cầu tình.

Đột nhiên cậu khẽ run lên.

“Là nơi này?” Hấn thấp thấp nở nụ cười, ngón tay liên tục động tác.

“...” Phuong Nho nghiêng mặt dán lên sàn nhà, cắn chặt môi ầm nhẫn.

“Đừng chịu đựng... kêu lên đi... anh muốn nghe tiếng em...” Thanh âm của cậu thực êm ái, hết con mèo nhỏ miu miu kêu khiến người khác yêu thương, lại giống hải yêu tràn ngập hấp dẫn.

Không thể tiến xa hơn nữa! Hai mắt cậu nửa mở, dùng tầm mắt mơ hồ đánh giá.

Động tác của người đàn ông đè lên mình càng ngày càng vội vàng, dực vọng ngay cửa động chỉ cần vận sức là có thể phát động.

Cậu hô một hơi, tay phải vơ lấy đồ vật gần nhất, không chút suy nghĩ hướng bà vai Nguyên Triệt ném tới.

Hấn bị đau, thả lỏng lực đạo.

Phuong Nho nhân cơ hội trốn thoát, lao đảo dựng người dậy, thân thể xích lửa hướng bên ngoài chạy đi.

Chỉ chút sơ suất không giữ được cậu, hấn thậm rủa một tiếng, đứng dậy nhanh chóng đuổi theo. Nếu hôm nay không thể ép được cậu thì cũng không cho phép Phuong Nho thoát khỏi lòng bàn tay!

Nhưng cậu lại làm ra một hành động làm cho hấn quá mức sợ hãi, cậu nhảy qua lan can, không do dự thả mình xuống biển.

Nghe “Oành!” một tiếng, mặt biển đang yên bình đột nhiên tóe lên rất nhiều bọt nước.

“Phuong Nho!” Nguyên Triệt thò người ra hô to: “Chết tiệt!”

Hấn nhanh chóng buông thang dây, sau đó thả người nhảy xuống.

Nước biển xanh trong, Phuong Nho toàn thân xích lửa mềm mại, mái tóc nhẹ nhàng lay động trong nước, ánh mặt trời xuyên qua làn nước, làm nổi bật lên vẻ đẹp giống như một mỹ nhân ngư vừa được ban cho đôi chân.

Nguyên Triệt ngưng thở, đem Phuong Nho ôm vào trong lòng, hôn môi cho cậu hơi ấm.

Hai người cùng trôi lên khỏi mặt nước.

“Khụ! Khụ! Khụ!” Phuong Nho ho khan.

“Em muốn chết sao?” Nguyên Triệt nắm vai cậu, không kiềm chế được sự giận dữ, rống to.

Phuong Nho lau hết nước trên mặt, tinh thần vừa được nước biển làm cho dịu đi không ít, cậu nhìn hấn, không nói gì.

Mặt hấn trầm xuống, áp chế lửa giận, ôm cậu kéo lên thang dây.

Phuong Nho vô lực ngồi bẹp trên sàn, Nguyên Triệt bớt nóng, tiến lấy ôm cậu bế lên, mang trở lại khoang thuyền, lấy chăn lông phủ lên người cậu.

Cậu trốn vào trong chăn, tóc ướt đầm dẫm hai bên má, vẻ mặt ủ buồn.

Nguyên Triệt đột nhiên ôm lấy mặt cậu, cắn hôn cho hả giận, hung hấn: “Đừng mong trốn! Cả đời này em là của tôi!”

Lông mi cậu khẽ run, trộm mặt đem mặt vui sâu nữa.

“Em ngoan ngoãn nhận lệnh đi Phuong Nho!” Nguyên Triệt nhìn chăm chăm cậu, dùng ngữ khí chân thật đáng tin nói: “Tôi sẽ để em thích ứng, tiếp thu tôi tiến vào, xâm chiếm, đoạt lấy! Vô luận em chán ghét đến đâu, tôi sẽ vẫn bắt em phải tiếp thu! Cho nên đừng tưởng có thể thoát được! Kiếp này em chỉ thuộc về một mình Nguyên Triệt tôi mà thôi!”

Hắn không e dè, kiêu ngạo tuyên cáo quyền sở hữu trước mặt cậu.

Thân thể cậu phát run, lần đầu tiên sinh ra sợ hãi. Ánh mắt cường liệt kia giống như một tấm lưới chặt chẽ giam cầm cậu, không cho cậu lối chạy. Trước kia Nguyên Triệt có bao nhiêu nóng nảy đều không khiến cậu nao núng, nhưng hiện giờ đã xuất hiện cảm giác kháng cự rồi!

“Phuong Nho, muốn làm em không hôm nay thì ngày mai! Nếu em không thể quyết định nổi, tôi liền thay em quyết!”

“...”

“Phuong Nho, đời này ở cạnh tôi đi! Tôi không yêu người khác, em cũng không thể!”

“...”

“Em, nghe rõ chưa?” Hắn từng chữ một hỏi.

“Tôi...” Không thể trực tiếp cự tuyệt hẳn, cũng không thể phản bác cứng đối cứng. Cậu nghĩ thầm trong bụng, nhưng cuối cùng vẫn nói ra ba từ tương phản với suy nghĩ: “Tôi, không, muốn!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Sinh Bệnh

Editor: Du Bình.

Nguyên Triệt không thể quản được sự phản pháng của Phuong Nho, nhưng kế hoạch chiếm lấy cậu thất bại làm một bụng phẫn uất với bất mãn cứ thế tích góp lại. Hắn không nói không rằng hằm hằm lái du thuyền quay ngược trở lại, tựa hồ tính toán lúc về sẽ làm cậu sau!

Nhưng mà, hắn phải thất vọng rồi. Phuong Nho do “may mắn” nên sinh bệnh. Trước đó uống được quá liều, tiếp tục anh dũng nhảy xuống biển, kết quả chỉ có một là cảm mạo, phát sốt nằm úp trên giường hết cả hơi.

Nguyên Triệt tiễn bác sĩ về, rồi bưng một bát cháo đến cạnh giường, mặt mày bình tĩnh kêu: “Thân thể em sao yếu ớt quá vậy? Có một chút thôi đã ốm rồi!”

Là do ai hại chứ? Phuong Nho cúi đầu suy nghĩ, lui vào trong chăn không rên lên một tiếng.

“Được rồi, ăn bát cháo rồi hãy ngủ!” Nguyên Triệt không cưỡng lại đáng điệu hề hề đáng thương được, tính tình cứ thế tự giác thu liễm một ít.

Phuong Nho chậm rì rì ngồi dậy, tiếp nhận lấy bát cháo loãng, từ từ từng ngụm nhỏ một.

“Cột điện” Nguyên Triệt sừng sững đứng bên giường, mắt không chuyển cứ thế chăm chăm nhìn. Phuong Nho bị ốm nên cả người đều mềm nhũn, hai má phát sống đến ửng đỏ, không có ôn nhu tươi cười thường ngày, lại chọc người thêm vài phần thương tiếc, điềm tĩnh cùng nhu thuận. Nguyên Triệt nhìn đến phát ngứa trong lòng, đặc biệt tưởng nhớ thời điểm yêu thương ôm cậu vào trong ngực.

“Em nghỉ ngơi cho tốt! Máy chuyên trong nhà không cần quản, trước mắt phải hết bệnh đã!” Nguyên Triệt cầm cái bát không đi khỏi.

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, Phuong Nho chui vào trong chăn lần nữa, nhắm mắt lại không thêm nghĩ cái gì nữa. Cậu tính toán ngủ một giấc thoải mái, rồi được hưởng thụ sự chăm sóc của người ta.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa truyền đến một trận binh binh lác cách. Phuong Nho mệt mỏi mở mắt, thả chân xuống đi dép rồi ra khỏi phòng nhìn xem, đột nhiên một cái gối ôm từ phòng khách bay tới, bi thảm đập vào tường rồi rơi xuống.

Lại làm sao vậy? Đã lâu lắm rồi Nguyên Triệt không động kinh lên ném đồ, chẳng lẽ lại tái bệnh rồi?

Phuong Nho đi dọc theo vách tường, lặng lẽ tới gần phòng khách, hơi thò mặt ra. Ngờ đâu vừa lúc hắn quay đầu lại, tầm mắt hai người đối nhau.

Nguyên Triệt nháy mắt khôi phục sự trầm ổn, bước tới phía cậu, không vui hỏi: “Sao lại chạy ra đây?”

Phuong Nho nhìn hộp cơm chịu khổ trên bàn, hỏi ngược lại: “Anh sao thế?”

“Không, com bên ngoài không hợp khẩu vị!” Nguyên Triệt ôm lấy cậu, bế về phòng: “Đi nằm mau! Tôi gọi thêm một phần rồi chúng ta cùng ăn!”

Phuong Nho lần nữa trở về với chăn êm, nệm ấm

Ước chừng qua nửa tiếng, Nguyên Triệt mang ***g com tới, để tất cả lên tủ đầu giường rồi mở ra.

Phuong Nho nhìn kỹ, đồ ăn đều là rau củ tương đối nhẹ nhàng. Khẩu vị Nguyên Triệt chỉ thích thịt, mấy cái màu xanh này hẳn nuốt thế nào được?

“Sao anh không gọi mấy món mình thích nữa?”

“Phiền! Có ăn là tốt rồi!” Nguyên Triệt tùy ý trả lời.

Chấp nhận? Cái tên hay bói lông tìm vết, soi mói như anh mà cũng có hai từ “chấp nhận” sao?

Trên thực tế, trước khi Phuong Nho đến, đồ ăn cung cấp cho hắn luôn được đầu bếp phụ trách, hắn chưa từng tự tay gọi com. Sau đó đến lượt Phuong Nho bồi dưỡng dạ dày, hắn lại càng lười hao tâm tốn trí nghiên cứu cái gì ăn được cái gì không. Lần này hắn chỉ nói mỗi đồ ăn người ốm ăn, nhà hàng đưa cái đồng này đến đây chứ!

Cậu vừa ăn com vừa quan sát biểu tình của hắn, thấy vẻ mặt người kia cực kỳ trầm trọng, không khỏi làm cậu muốn cười. Nếu là trước kia, hắn đã sớm bỏ bát đĩa chạy lấy người rồi, bây giờ có thể kiên trì nuốt xuống đã là tiến bộ lớn rồi!

“Ăn xong nhớ uống thuốc!” Nguyên Triệt dặn dò.

“Ừ, tôi biết rồi!” Phuong Nho ngược lại mình bệnh lâu hơn nữa, tránh cho Nguyên Triệt đại phát thú tính.

Thời điểm rạng sáng, Phuong Nho mơ mơ màng màng nghe thấy cách vách lại truyền đến một trận bang bang không ngừng.

Cậu đem gối ấn lên đầu, cố gắng không để ý đến nữa. Nhưng cái thanh âm phiền phức kia cứ duy trì không ngừng, ruynh ruynh đến nỗi nội tâm cậu không thể yên nổi.

Phuong Nho hít một hơi, ừ ừ đứng lên, theo tiếng đi đến.

Trong phòng tập, Nguyên Triệt thân trên xích lõa chuyên chú luyện quyền, hai chân có tiết tấu tiến lùi, tay liên tục đánh vào bao cát phát ra tiếng trầm đục. Cơ bắp trên người theo từng động tác cơ thể mà dao động, mồ hôi rơi từ trên trán, ánh mắt lợi hại, tràn ngập dã tính, cùng với nghiêm cần thường ngày hoàn toàn bất đồng.

Nguyên Triệt ngừng đấm, ánh mắt chuyển qua Phuong Nho sững sờ đứng nơi cửa, nhũn mày hỏi: “Phiền em sao?”

“Không, tôi vừa vận tỉnh!” Phuong Nho tự nhiên cầm khăn mặt đưa cho hắn.

Hắn nhận lấy, một bên lau mồ hôi, một bên hỏi: “Hiện tại em thấy thế nào? Có khá hơn không?”

“Đỡ nhiều rồi!” Phuong Nho theo dõi hắn, nói: “Sao anh còn không đi ngủ đi?”

“Không ngủ được...” Nguyên Triệt xị mặt, biểu tình cứng ngắc.

Đúng lúc này, mấy tiếng kỳ quái vang lên từ bụng hắn.

Hắn... đói bụng?

Hai người không có lời gì để nói.

Lát sau, cậu thở dài: “Đói đến thế sao anh không kiếm gì mà ăn?”

“Muộn rồi, không gọi được!” Nguyên Triệt theo Phuong Nho ra khỏi phòng tập.

“Trong nhà hết thực phẩm rồi à?” Phuong Nho vào bếp, mở tủ lạnh, bên trong không dư lại gì...

Cậu quay đầu nhìn hắn.

Nguyên Triệt nhún nhún vai, bình tĩnh nói: “Ăn hết rồi!”

Trưa nay hắn mang đến công ty, một lần diệt sạch!

Phuong Nho bất đắc dĩ cười: “Anh đi tắm đi, tôi nấu cho anh!”

“Ừ...” Tâm tình hắn cực tốt, ôm lấy cậu, cọ cọ một thân toàn mồ hôi lên cậu. Đúng là Phuong Nho vẫn đau lòng hắn!

“Người toàn mùi hôi! Anh nhanh đi tắm!”

Đuổi hẩn đi, Phuong Nho nhu nhu cái trán có chút chóng mặt, bắt đầu nấu mỳ cho hẩn.

Nguyên Triệt tắm xong, theo mùi hương hấp dẫn quay trở lại phòng bếp, tựa cửa lẳng lẳng nhìn bóng dáng bận rộn của Phuong Nho. Tiếng dao chạm thớt, nước sôi lộc cộc, chỉ là một hình ảnh rất đơn giản nhưng lại ám áp đến diệu kỳ. Nguyên Triệt cực kỳ quyến luyến phong vị này, đây là hương vị của gia đình.

“Được rồi, anh mau lại đây ăn!” Phuong Nho cẩn thận bê bát ra phòng khách.

Nguyên Triệt nháy mắt hóa thành con chó bự tung tủy đuôi đi theo.

Đặt bát canh lên bàn, Phuong Nho vô ý ngẩng đầu, lập tức ngây người. Mới có một ngày, làm sao phòng khách lại thê thảm thế này? Báo chí rơi là tả trên đất, giấy ăn đã dùng tùy ý ném bừa, gối ôm nằm đáng thương ở một góc, bàn trà còn có cả quần áo dính dầu mỡ, tây trang bị cời rồi quăng lên sofa đến nhăn nhúm. . .

Đúng là một tên vương bát đản được chiều hư sinh ra thói quen xấu mà! Phuong Nho dùng ánh mắt u buồn nhìn kẻ đang cúi mặt, nghiêm túc ăn mỳ. Trước mặt xã hội thì áo mũ chỉnh tề, bộ dáng soái soái tinh anh, nhưng về đến nhà lại biến hình thành đứa trẻ hư hỏng, không biết kiêng nể viết thế nào!

Phuong Nho không quen sự bừa bộn, bản thủ, đành cầm lấy đồ dùng lau dọn bắt đầu công cuộc quét tước.

Nguyên Triệt ăn mỳ sộp hằm hạp nóng, lòng mày đều giãn cả ra, nhìn cậu, mở miệng: “Em cứ để đấy, ngày mai tôi gọi người đến giúp!”

“Tôi là người chịu trách nhiệm sinh hoạt thường ngày của anh, việc làm vệ sinh là phận sự!” Phuong Nho tự động trả lời.

“Em đang ốm!”

Quý ngài còn nhớ tôi tôi đang bệnh tật nha! Phuong Nho đầu đầu không thôi! Người này lúc nào cũng không an phận, thường thường bày ra đủ loại tình trạng ngược đời, rốt cuộc còn có thể nháo được đến đâu nữa?!

Vốn tưởng rằng bệnh tình tâm lý của hẩn trên cơ bản đã khỏi, nhưng hiện giờ chỉ sợ còn phải chú ý nhiều hơn! Cậu đúng là đã quá vội vàng, chỉ nghĩ đến nhanh chóng chấm dứt công việc, nhưng đã qua tít tĩm, nghiêm cần quan sát và phân tích.

Dục chiếm hữu của Nguyên Triệt đối với cậu đã vượt qua phạm trù bình thường, tùy khởi sủng cươp cò gây ra sát thương khác nhau. Hiện tại cậu có chút tiến thoái lưỡng nan, cũng không thể kết hợp trị liệu ở trên giường đâu? Chính cậu cũng không thể bỏ mặc hẩn được, đây đã hình thành thói quen đối với hẩn quan tâm, chăm sóc. Trước những chuyện vô lý sẽ phản kháng, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng ăn ở thất thường của hẩn lại lập tức mềm lòng. Hẩn sợ mất cậu, đại khái cũng bởi vì sợ mất đi một người sẵn sàng ở bên an ủi đi?

Phía trước phía sau bận việc nửa ngày trời, cuối cùng cũng trả được cái phòng khách về nguyên trạng của nó. Uống xong một ly nước ấm, tùy ý chúc hẩn ngủ ngon liền lác lác về phòng, ngã xuống giường ngủ luôn.

“Phuong Nho? Phuong Nho?” Nguyên Triệt đi theo, ngồi bên giường nhẹ giọng kêu.

Phuong Nho mơ mơ màng màng nỉ non vài tiếng, không tỉnh lại.

Hẩn đưa tay sờ trán cậu, phát hiện hình như nhiệt độ rất cao?

Trong lòng hẩn căng thẳng, lập tức lấy điện thoại gọi cho bác sĩ riêng đêm ông ta từ chỗ của Chu Công chui ra, lệnh trong vòng mười phút phải có mặt!

“Trạng thái tinh thần của Phuong tiên sinh không tốt lắm! Bệnh tình có dấu hiệu nặng thêm, nếu đêm nay không hạ sốt, tôi đề nghị cậu chủ mang cậu ấy tới bệnh viện!” Bác sĩ nói.

“Em ấy uống thuốc đủ liều, ngủ mười mấy tiếng, vì cái gì mà ốm thêm?!”

Bác sĩ hơi rét, cẩn thận trả lời: “Tôi nghĩ chất lượng giấc ngủ không được tốt lắm! Đang trong giấc có bị đánh thức không? Hay rời giường rồi nhiễm lạnh?”

Nguyên Triệt trầm xuống, sắc mặt âm trầm.

Bác sĩ nhìn vẻ mặt của hẩn cũng đoán được đại khái, tiếp tục giảng giải: “Người bệnh yêu cầu được tĩnh dưỡng, chú ý nhiệt độ trong phòng, không thể làm việc quá sức được!” Mấy từ cuối cùng còn được gia tăng độ nhấn nhá. Trên người Phuong Nho còn dấu hôn lằn lộn mờ mờ, lửa ông được chắc!

“Tôi biết rồi!” Nghe xong dằn dò, Nguyên Triệt không kiên nhẫn, bắt đầu đuối người: “Ông có thể đi rồi!”

Thật đúng là! Gọi tôi liền tôi, đuối người liền đi! Trong lòng ông tràn đầy nước mắt. Bất quá hôm sau nhận được phong bì đỏ hẩn gửi tới đã an ủi được tâm hồn già nua phần nào.

Nguyên Triệt ngồi bên giường, kinh ngạc ngấm cậu, trong lòng lên men chút cảm xúc khó chịu.

Hắn nghiêng người nằm xuống, động tác cẩn thận đem cậu ôm vào trong ngực, cảm nhận nhiệt độ trên người cậu, trầm thấp nói: “Anh xin lỗi. . .”

Hắn không biết cách chăm sóc người khác, cũng không ý thức được hành vi bản thân đã làm thương tổn cậu. Cẩn thận ngấm lại, Phương Nho luôn luôn bao dung, thông cảm, không một chút để ý đến sự nóng nảy của hắn. Dần dà, hắn càng ngày càng trở nên tùy ý hơn. Chỉ cần ở bên cạnh cậu, hắn tự nhiên không còn cảm thấy áp lực nữa, có thể tùy tâm sở dục bạo phát tâm tình.

“Phương Nho. . . Em là của anh!” Hắn không cho phép cậu được biến mất, dù là chết cũng phải ở cạnh hắn! Người này đối với hắn mà nói, là thiết yếu!

Ngày hôm sau Phương Nho đỡ hơn không ít. Nguyên Triệt kiếm một người giúp việc đến chăm cậu, còn mình thì đến công ty để cậu có được sự thanh tịnh tuyệt đối. Hắn biết nếu mình ở nhà thì Phương Nho không cách nào tĩnh dưỡng an ổn được!

Nhưng mà, nhân viên chỗ làm đồng loạt đều bị dọa sợ! Nguyên Triệt mang tâm tình nóng nảy ra giận chó đánh mèo, khiến cho cả công ty từ cao đến thấp đều không ngừng bất an, tàn sát không khí quý giá. Hai ngày liên tục tăng ca, xuất hiện vài tên tinh thần tiêu tụy, khuôn mặt ảm đạm không nhìn ra người nữa!

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Năm Mươi Năm

Editor: Du Bình.

“Ông chủ, gần đây người xảy ra chuyện gì vậy?” Dylan đi vào văn phòng, đối với Nguyên Triệt đang cúi mũi vào đọc tài liệu, hỏi: “Ngài đang bức cấp dưới của mình kêu khổ đến chết đấy!”

Nguyên Triệt giương mắt, lạnh lùng quét qua anh.

Dylan rùng mình, lại chần chờ tiếp: “Sao thế?”

“Biện pháp của cậu đúng là đồ bỏ!”

“Sao?” Dylan không được rõ ràng cho lắm.

“Ép Phương Nho!”

Anh giật mình, bất đúng trọng tâm: “Thế anh đã áp dụng thế nào?”

“Cho em ấy lên du thuyền, uống rượu, thêm dục!”

Dylan huyết sáo, hưng phấn: “Trên biển không có đường lui, cảnh đẹp món ngon lại có dục tán tỉnh! Nguyên tố lãng mạn cùng tầng tị đều đủ cả, tóm cậu ấy hẳn phải dễ dàng chứ!”

“Không làm được!”

“Không thể nào!”

“Đang trên đà thuận lợi thì em ấy nhảy xuống nước!”

“... Cái gì? Nhảy xuống biển?!” Dylan không tin nổi vào tai mình, trở mắt với Nguyên Triệt.

Hắn mặt không đổi sắc.

“Ha ha ha...”

Ánh mắt như đao lăng trì của hắn liếc qua khiến Dylan lập tức thu liễm lại, chững chạc, nghiêm trang tiếp tục: “Rồi sau đó?!”

“Về đến nhà liền ngã bệnh...”

Hai mắt anh tỏa sáng nhấp nháy: “Đó cũng là chuyện tốt nha! Một cách gia tăng tình cảm tốt nhất là chăm sóc người bệnh đó!”

“Tôi không biết cách chiều cõ người khác, nên đã tìm giúp việc rồi!”

“...” Dylan không có lời gì để nói! Người này đúng là không chỉ ngốc trong việc sinh hoạt mà còn cực kỳ nhảm chán khi nói về tình yêu nữa kia!

“Nguyên Triệt... Phương tiên sinh kia hiển nhiên không mặn mà lắm... Nếu như anh thật sự quá mạnh mẽ thì cậu ấy sẽ có phản ứng gì đây?”

Hắn lâm vào trầm tư, tính cách của Phương Nho tương đối mềm mỏng. Nhưng trong bụng có kim, có rất nhiều thời điểm ngẫu nhiên cậu trở nên cứng ngạnh, ví dụ buổi tiệc rượu họ cậu cùng với tên ngoại quốc đối chọi gay gắt, khí thế ngợp trời. Tuy phù dung nở rồi lại sớm tàn, nhưng hắn nhận ra rằng Phương Nho không phải là người hoàn toàn dịu ngoan, chỉ có đối với mình là bao dung hết mức. Nghĩ đến đây, tâm tình hắn không hiểu sao lại thấy khá hơn rất nhiều!

Trong lòng cậu rõ ràng có hắn! Nhưng vì sao lại không nguyện ý cùng hắn ‘yêu’?

“Nếu tôi quá gay gắt thì em ấy lập tức sẽ chạy trốn!” Hắn không có khả năng để cậu có cơ hội đào tẩu, nhưng không thể cả ngày giám sát, lấy lòng người. Hơn nữa hắn sợ rằng Phương Nho sẽ trốn tránh hắn, điều này tuyệt đối không được!

“Tôi gợi ý cho cậu đề ra sách lược dụ dỗ!”

“Chính sách dụ dỗ?!”

Dylan dụ dỗ: “Không sai! Bắt đầu từ những điều nhỏ nhặt nhất, từ từ làm cậu ấy mềm lòng. Thời gian sẽ bào mòn ý chí để Phương Nho rơi vào vòng ôn nhu của anh không dứt ra được!”

Nguyên Triệt có vẻ chưa hiểu lắm, trầm mặc không nói gì.

Dylan giảng tiếp: “Nóng vội dễ bị phông mồm! Trước đây anh tưởng mình có thể nhanh chóng thuận phục, nhưng tính cách cậu ấy tương đối mạnh, còn là thẳng nam, mấy cái phong cách bá vương cường ngạnh không những không hiệu quả mà còn có thể để lại bóng ma tâm lý, ảnh hưởng nặng nề đến hòa khí sau này giữa hai người!”

Nguyên Triệt nghiêm túc ngẫm nghĩ một hồi, hỏi: “Để theo đuổi em ấy thì nên làm thế nào?”

Dylan mang một bộ chuyên gia ái tình, chậm rãi giảng đạo: “Nếu là phụ nữ thì chỉ cần hoa tươi, xe đẹp, nhẫn kim cương hay dây chuyền vàng... Còn đối tượng là nam thì... Phương Nho thích gì?”

Thứ em ấy thích? Đàn dương cầm, làm mấy món ăn vặt lạ kỳ, quét tước nhà cửa... mấy cái đó tính được sao? Cẩn thận ngẫm lại, kỳ thật hắn không biết Phương Nho thích cái gì! Cậu làm việc rất nghiêm túc, sinh hoạt theo quy luật, cũng không thích phung phí tiền bạc, đối với đồ đạc xa xỉ cũng chẳng thèm, chiếm cứ nhiều thời gian cùng sự chú ý của cậu nhất có lẽ là... hắn?!

Tim hắn không tự giác gia tốc, sự sung sướng cùng với thỏa mãn không tên cứ ồ ạt tuôn ra.

Phương Nho quen thuộc hắn, có cậu cả một đời thật là tốt! Một khi đã như vậy, vì cái gì phải nóng vội chứ? Cứ từ từ theo đuổi cậu, cũng không phải một thử nghiệm tồi đâu!

Dylan trừng lớn hai mắt nhìn biểu tình của hắn bỗng chốc nhu hòa hơn, nhất thời anh nhận ra ông sếp của mình đúng là tai quái!

“Dylan!” Nguyên Triệt quyết đoán ra chỉ đạo: “Cậu mau nghĩ ra một kế hoạch theo đuổi thật hoàn hảo! Gắng đạt đến chi tiết rõ ràng, đầy đủ, không chút cô lệ!”

“Cái gì?! Kế hoạch theo đuổi?!”

“Cho cậu thời hạn là hai ngày! Có vấn đề gì không?”

“... Tôi có quyền được cự tuyệt không?” Dylan buồn rười rượi.

“Nếu sau hai ngày tôi không nhìn thấy bản kế hoạch chín chu. Thì thế giới đừng mong nhìn thấy cậu từ ngày thứ ba!”

Vạn ác báo quân!! Không nhân quyền gì hết!! Dylan cạn vốn liếng mất rồi!

Tại nhà Nguyên Triệt, bóng đêm bao trùm...

“Phương Nho... Phương Nho...” Tiếng kêu trầm thấp, ái muội không ngừng vang lên bên tai.

“Ngô...” Phương Nho vô ý thức mà ní non.

“Phương Nho... anh muốn em...” Bàn tay to lớn chui vào trong lớp áo, bá đạo xâm chiếm mỗi tấc da thịt.

“Dừng tay...”

“Dừng cự tuyệt... anh sẽ không lòng thương em!” Tiếng nói từ tính thấp trầm ngập đục vọng cùng ham muốn cứ quanh quẩn.

“A...” Vô lực kháng lại động tác nhiệt tình cùng lớn mật, có tránh thế nào cũng không thoát được.

“Là nơi này sao... em hãy thả lỏng...” Ngón tay dùng kỹ xảo liên tục kích thích thân thể người dưới thân, vuốt ve không ngừng...

Phương Nho chỉ cảm thấy cả người khô nóng, không ngừng sợ run.

“Phương Nho, anh muốn tiến vào...”

“Không!” Phía sau đột nhiên bị một vật cực đại mạnh mẽ xâm nhập, đau đến nỗi khiến toàn thân cậu co rút lại.

Mãnh liệt mở mắt, hô hấp Phương Nho dồn dập, sắc mặt ửng hồng, cả người đều là mồ hôi.

Cậu luống cuống từ trên giường ngồi dậy, nhìn chung quang một vòng, thờ phào nhẹ nhõm khi vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Cậu che mặt, lòng tràn đầy ảo não. Cậu thế mà mơ thấy Nguyên Triệt thương mình! Đây là điềm báo sao?!

“Xong đời...” Lực ăn mòn của hắn quá mạnh mẽ, cứ thế chế cho cậu từ từ thích ứng. Thật ra không quan hệ tới chuyện giới tính thế nào, mà là loại khuất phục cường quyền trời sinh!

Mỗi người đều có bản năng này, hay nói đơn giản hơn là ở đâu quen đấy, chính mình tiếp xúc với một người quá lâu thì vô hình cũng sẽ bị người đó uốn nắn!

“Không ổn rồi!” Phương Nho thì thảo nói thầm, sắc mặt phức tạp. Cậu thừa nhận Nguyên Triệt là người đàn ông rất tốt! Nhưng nếu vì một người đàn ông mà thay đổi tính hướng thì người tài lắm cũng chẳng làm được! Cậu rất thích trẻ con, hy vọng tương lai mình sẽ có một gia đình đủ đầy. Nguyên Triệt lại đang làm cậu đi chệch hướng, hướng chỉ hắn còn là bệnh nhân của mình, cùng bệnh nhân sinh ra nút thắt tình cảm thì chính là đã phạm vào quy tắc nghề nghiệp của bác sĩ tâm lý!

Ai... xem ra cậu tu luyện còn chưa đủ! Có lẽ trước mắt cứ xin thôi việc, nhấn nhủ ngài Nguyên tìm một vị cao tay khác. Nhưng nếu cậu cứ thế mà đi thì lại có lỗi với những đồng tiền mình được nhận. Hơn nữa lấy tính cách của Nguyên Triệt, việc tìm người thay thế hắn không dễ dàng!

“Rắc rối quá!!” Cậu rồi thành một đoàn! Trình tiết của mình quan trọng hơn?! Hay là nghề nghiệp mới trọng yếu?!

“Phương tiên sinh... bữa tối đã chuẩn bị xong...” Tiếng người giúp việc từ ngoài cửa truyền vào.

“Vâng, tôi ra đây!” Phương Nho rời giường, rửa mặt chải đầu, ra phòng ăn.

Vừa mới đặt mông xuống ghế, chợt nghe thấy âm khóa điện tử vang lên, chỉ sau một khắc, Nguyên Triệt tinh thần hưng chấn hùng hổ tới bên.

“Anh về rồi!” Phương Nho theo thói quen đứng dậy chào đón, thực tự nhiên tiếp nhận tây trang hắn cởi ra.

Nguyên Triệt ôm lấy cậu, thân thiết hỏi: “Bệnh tình sao rồi?”

“Đã khỏe trở lại!”

“Tốt lắm!” Hắn vào phòng tắm rửa tay, lau mặt, đổi quần áo mặc nhà rồi trở lại, cùng cậu dùng cơm.

Tầm mắt hắn thoáng dừng lại bà giúp việc bóng đèn, thanh âm lạnh lùng ra lệnh: “Cô còn đứng ngây làm gì? Có thể về!”

Bà giúp việc co quắp dạ rồi cuống quýt thu dọn đồ đạc chạy lấy người.

“Nguyên Triệt! Đừng dọa người ta chứ!” Cậu bắt đầu dĩ khuyên nhủ.

Hắn không biểu tình, im lặng ăn cơm.

“Khó ăn!” Hắn chưa nếm được hai thìa đã tự động hạ thìa, nói với cậu: “Em nấu mỳ cho tôi đi!”

Phương Nho nhìn đồ ăn trên bàn đều nấu theo khẩu vị thanh đạm, khó trách không hợp khẩu vị hắn.

Cậu đứng dậy: “Tôi nấu ngay đây! Sau đó hai chúng ta cùng ăn!”

Trong lòng cậu âm thầm nghĩ ngợi, Nguyên Triệt kén chọn như vậy, từ đầu không tính được hắn lại vừa lòng với tay nghề của mình. Trình độ nấu nướng của cậu cũng chỉ ở lớp giữa, so với đầu bếp còn kém xa! Ưu điểm duy nhất đại khái chính là đối với các món rất dụng tâm, nguyên liệu đều là ngon nhất, bổ nhất!

Nguyên Triệt được một câu: “Chúng ta cùng ăn!” của Phương Nho lấy lòng, tâm tình lại trở nên hân hoan.

Cả hai không thèm cả một bàn đồ ăn la liệt, mỗi người ôm một bát mỳ khoan khoái thưởng thức.

“Ngày mai bác sĩ đến khám lại cho em! Nếu không việc gì nữa thì không cần người giúp việc kia nữa!” Hấn thực không vui lòng gì khi trong nhà có một người lạ rất chướng mắt!

“Ừ, được!” Cậu cũng cảm nhận được người nọ làm trong cái nhà này chẳng khác gì tra tấn, mỗi lần nhìn thấy Nguyên Triệt đều run như cầy sấy, nom nớp lo sợ.

Cậu giương mắt đánh giá người đàn ông đối diện, hấn đâu có gì đáng sợ chứ? Tuy ánh mắt có sắc bén, tính hơi nóng nảy, nhưng rất ít khi thật sự làm tổn thương mọi người. Trừ bỏ lúc “yêu” dục vọng mãnh liệt như lửa, tựa như muốn đem người yên cần nuốt vào trong, càng giống dã thú không chút nào che dấu dã tâm xâm chiếm... Dừng lại!! Cậu đang nghĩ vớ vẩn gì thế?

“Em làm sao vậy?” Tay hấn dán lên trán cậu, trầm giọng hỏi: “Mặt có chút nóng? Lại phát sốt?”

“Không việc gì!” Phương Nho thiếu tự nhiên tránh đi, ra về bình tĩnh thu dọn bát đĩa.

Ánh mắt hấn trầm xuống, cho rằng cậu vì sự kiện hai ngày trước sinh ra xa cách, lãnh cảm.

“Phương Nho!” Nguyên Triệt ôm lấy Phương Nho đang chuẩn bị rửa chén, nỉ non: “Đừng tránh tôi! Duy trì nếp sinh hoạt như bình thường được không?”

“...”

“Tôi sẽ không hấp tấp, nóng nảy nữa! Tôi sẽ chờ em thích ứng, tiếp thu tôi!”

“Nguyên Triệt!” Cậu xoay người, đối mặt với hấn, nghiêm túc: “Tôi chỉ là bảo mẫu của anh! Không phải là người phụ trách giải quyết nhu cầu sinh lý! Hợp đồng của tôi chỉ còn mấy tháng nữa là hết! Đến lúc đó, hy vọng anh sẽ vui vẻ cho tôi rời đi!”

“Không có khả năng!” Hấn nheo mắt lại, cường ngạnh: “Em đã quên tôi nói gì với em sao? Tôi muốn em là người của tôi! Cả đời phải ở bên tôi!”

“Hiện tại là đã hội dân chủ! Tôi lựa chọn quyền tự do!”

“Sự lựa chọn của em không phải là tôi sao?” Hấn bình tĩnh: “Hợp đồng kia là chứng minh!”

“Hợp đồng?!” Phương Nho chợt thấy kỳ quái: “Hợp đồng gì cơ?!” Chỉ có hợp đồng ý một năm rồi! Cho dù có phá vỡ trước thời hạn thì cậu cũng chỉ phải đền bù một phần thôi!

“Đi theo tôi!” Hấn xoay người rời khỏi bếp.

Phương Nho đi theo hấn đi vào thư phòng.

Hấn lấy từ trong ngăn tủ ra một phần văn kiện, đưa cho cậu.

Phương Nho tiếp nhận, nhìn qua, sắc mặt biến đổi.

“Cái này... Là cái gì?!” Cậu chưa từng ký thứ này! Niệm hạn hợp đồng là năm mươi năm, tiền lương hai vạn, hai năm sau cấp nhà mua xe, ăn, mặc, ở, đi lại toàn bộ do chủ chi trả, ngày lễ, tết có phụ cấp riêng, còn có cả bảo hiểm, có thể nói đối đãi phi thường tốt! Nhưng mà lại có một điều khoản: nếu một trong hai bên vô cớ phá vỡ hợp đồng thì phải bồi thường ba nghìn vạn!

Phía dưới rõ ràng là chữ ký của cậu!

Phương Nho nhìn chằm chằm bản hợp đồng này hồi lâu.

“Sao nào?” Hấn thân nhiên: “Đây là hợp đồng phân chung thân chế! Pháp luật hoàn toàn can thiệp được!”

“Anh lừa tôi!” Phương Nho trừng hấn. Cậu không thể nào nhớ rõ mình đã nhìn thấy thứ này từ bao giờ, nhưng phần ký tên đúng là bút ký của cậu. Suy nghĩ thật kỹ, lần duy nhất cậu đặt bút xuống ký, cũng chỉ có ở sơn trượng kia, hấn nói làm thế hội viên cho bọn họ. Lúc đấy cậu nhìn hai nhân viên của hấn đều được yêu cầu, cho nên cậu đã không để ý đến nội dung!

Khóe miệng hấn hơi thượng dương, tay tay bắt chéo ôm lấy ngực, cực kỳ thân nhiên nói: “Em có thể đi khỏi tổ tôi!”

Khỏi tổ?! Phương Nho dùng ngón chân cũng biết là công cốc vô ích! Bản hợp đồng này trực tiếp mua cả nửa đời nhân sinh còn lại của cậu! Nếu cậu chạy lấy người, Nguyên Triệt vẫn hoàn toàn có thể đứng lý hợp tình, “hợp pháp” tóm cậu về!

Người này, thật sự là quá âm hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Hộp Đêm

Editor: Du Bình

Sau sự kiện lộ hộp đồng, thái độ của Phuong Nho với Nguyên Triệt có chút cứng nhắc. Tình tình cậu dù có tốt đến đâu cũng không thể chịu được sự chuyên quyền độc đoán của hắn.

“Em về sau cứ an phận bên cạnh tôi đi! Đừng lãng phí thời gian nghĩ cách trốn!”

Lời nói cuối cùng của hắn thoảng bên tai, làm cậu nhanh chóng đưa ra quyết định... rồi xa hắn! Càng nhanh càng tốt!

Mà muốn thuận lợi thì cần phải nhờ đến sự trợ giúp của ngài Nguyên. Nhưng hiện tại cậu không biết mở miệng thế nào, cũng không thể đem chuyện hệ trọng của hắn nói ra được!

Phuong Nho cầm theo túi mua sắm, trầm tư bước chậm chậm trên hè phố. Cậu vô ý ngẩng đầu, thoáng qua bắt được một thân ảnh quen thuộc tại phố đối diện.

Đó là... cậu tư Nguyên Khê?

Nguyên Khê bị một đám thanh niên đồ con vây quanh, lắc la lắc lư đi đến nơi đậu xe. Nụ cười trên gương mặt nó cực mất tự nhiên, hai chân hai tay múa may theo nhịp kêu la vui sướng, thoạt như vừa uống rượu xong.

Cậu đẩy nhanh cước bộ, tính toán nên cẩn thận xem xét. Dù sao Nguyên Khê vẫn là một đứa trẻ, hơn nữa lại còn là em trai của Nguyên Triệt. Không thể nói mặc kệ được, sợ rằng xảy ra biến cố gì thì cậu sẽ hối hận cả đời mất!

Nhưng vừa mới bắt được đến đầu đường, đèn xanh liền sáng lên, xe cộ nườm nượp đi qua chặn mất đường đi của cậu. Chờ cậu nhìn thấy được đầu bên kia thì Nguyên Khê đã ngồi lên chiếc xe màu bạc, xe lập tức bon bon chạy mất.

Phuong Nho vội vàng bắt một chiếc taxi, chỉ tay về hướng chiếc xe nọ, nói với lái xe: “Chú làm ơn đuổi theo chiếc xe kia giúp cháu với!”

“Cậu yên tâm!”

Xe bạc đi với tốc độ rất nhanh, lái xe cũng không ngừng tăng tốc đuổi theo. May mắn trên đường đi gặp đèn đỏ không nhiều nên chẳng mấy chốc đã bắt kịp.

Xe chở Nguyên Khê dừng lại ở một khu phố tấp nập phồn hoa, nó cùng bạn bè xuống xe, đi vào một hộp đêm.

Cậu trả tiền xe, lúc quay đầu lại liền nhìn thấy biển hiệu của khu phố... Huyền Vũ?

Nơi này rất huyền ảo, là một khu phố giải trí với đầy tầng lớp hỗn tạp. Trước đây Phuong Nho đều đến những quán bar cao cấp, chưa từng tới loại địa phương này.

Cậu nghĩ ngợi, lấy điện thoại di động gọi cho Nguyên Triệt.

“Có chuyện gì vậy Phuong Nho?” Thanh âm hắn từ đầu bên kia truyền đến.

“Tôi nhìn thấy Nguyên Khê bị vài thanh niên kéo vào hộp đêm! Trạng thái của cậu ấy có chút kỳ quái! Tốt nhất là anh mau tới đây đi!”

“Em đang ở đâu?”

“Hộp đêm TB phố Huyền Vũ!”

“Tôi sẽ tới ngay! Em phải ở bên ngoài đợi tôi!”

Tắt điện thoại, cậu nhìn đồng hồ, từ công ty chạy tới đây nhanh nhất là năm mươi phút. Thời gian dài như vậy, chỉ sợ rằng sẽ phát sinh tình huống ngoài ý muốn. Vốn vài đứa nhóc đi đến vũ trường nhảy nhót với nhau cũng không phải chuyện to tát, nhưng xét trên biểu hiện của Nguyên Khê thì phải chú ý.

Cậu quyết định vào xem trước, tốt nhất là trực tiếp mạng nó đi luôn!

Chỉ mang một cá nhân ra ngoài hắn không phải chuyện to tát gì? Cậu nghĩ thế đấy.

Bây giờ là chạng vạng, hộp đêm không có mấy người, chỉ khoảng mười mạng, người thì ngồi tại quầy bar nhấm rượu, hoặc tụ thành nhóm trên ghế salon nói chuyện phiếm. Lúc cậu bước vào hấp dẫn không ít ánh mắt, quần áo gọn gàng, khí chất tươi sạch, trong tay còn cầm túi hàng cùng với khon khí của hộp đêm bất đồng.

Cậu nhìn thấy Nguyên Khê biến mất tại ngã rẽ hành lang. Bước nhanh bắt kịp, một đường đuối tới tận mấy gian ghé lò riêng tư. Cậu neho mắt, không thể xác định đám người kia đã vào gian nào.

“Mày đang kiểm cái gì?” Đàng sau giọng nói không có chút hảo ý.

Cậu khê giật mình, còn chưa kịp xoay người thì đã bị trấn trụ cánh tay, hoa quả trong túi rơi bộp bộp xuống đất.

“Đi vào!”

Cậu bị kẻ nọ đẩy mạnh vào một gian. Lão đảo mấy bước, giương mắt liền bắt được hình ảnh Nguyên Khê mê mang nằm trên ghé salon, quần áo, trên người hỗn độn, ánh mắt mê ly, khoé miệng treo lên nụ cười ngây ngốc.

Trừ bỏ Nguyên Khê, trên ghé cũng có thêm bốn thanh niên hơn hai mươi tuổi.

“Xảy ra chuyện gì?” Thằng oắt nhuộm tóc ở giữa kỳ quái hỏi: “Nó là ai?”

“Tao nhìn thấy thằng tiểu tử này lén lút ở hành lang, đ biết định làm cái m gì?!”

“A? Mày là đứa nào?” Nhuộm tóc nhìn chằm chằm Phương Nho, cao thấp đánh giá, ánh mắt tà tà độc ác.

“Tôi không có ý gì hết!” Phương Nho đến bên Nguyên Khê, đỡ lấy nó nói: “Tôi muốn đưa nó về nhà, anh trai nó đang đi tìm!”

Nhịp tim đập kịch liệt, đồng tử mê mang, biểu tình hưng phấn, không chỉ đang say rượu đơn thuần, giống như nó hít thuốc phiện thì đúng hơn. Xem xét một phen, Phương Nho ý thức được tình huống không ổn, nếu thật là nó hít thuốc phiện, cậu chắc chắn cả hai sẽ không dễ dàng rời đi được.

Tên nhuộm tóc rất hứng thú, cười cợt: “Bọn tao cố ý đem nó tới đây làm chuyện vui, nói đi là đi được sao?”

Cậu cẩn trọng quan sát biểu tình của bọn chúng, ôn hoà khuyên giải: “Nguyên Khê hiện tại đang say đến thần trí không rõ ràng. Chỉ sợ không cách nào chơi đùa cùng các cậu được!”

“Ai nói không được?” Thằng nhãi đó phủ quyết, một tay bắt lấy Nguyên Khê kéo vào trong ngực, cao thấp vuốt ve, ái muội cười gian: “Tiểu Khê, cảm giác thế nào? Có muốn không?”

“Muốn... tôi muốn...” Sắc mặt nó ửng hồng, vắn vẹo thân thể, ý thức mơ hồ nỉ non: “Nóng quá! Đừng có ngừng... tiếp tục chơi đi...”

Phương Nho đứng thẳng dậy, mạnh mẽ giật lấy tay Nguyên Khê, kéo nó về hướng cửa.

“Muốn chạy?” Hai tên khác nhanh chóng chặn lại.

Cậu không nói hai lời, nhấc chân đạp vào chỗ trọng yếu của một thằng, đứa còn lại bị đâm cho một cú đau điếng. Hai tiếng hét thảm thiết lập tức vang lên sau đó.

Tay cậu nắm chặt lấy nắm tay mở cửa, vừa muốn mở ra, phía sau đột nhiên bị một lực kéo mạnh lôi giật ngược trở lại. Cậu quay người nhìn, Nguyên Khê đã bị tóc nhuộm ôm chặt, còn có thêm mấy đứa khác lăm lăm cơn gây hãm hãm tiến gần đến cậu.

Phương Nho nhanh nhẹn nhảy lên, tay buông lỏng Nguyên Khê.

Tên tóc nhuộm kêu lên: “Đánh ngã nó! Chúng ta sẽ có thêm com!”

“Đừng nghĩ thoát được!” Một thằng chặn cửa, hai thằng khác giáp công cậu, ra tay lộn xộn nhưng thực ngoan độc và mạnh.

Phương Nho tuy rằng học qua mấy bài đầu tay đôi nhưng không am hiểu quần chiến, chỉ qua vài hiệp đã lụi dần.

“A!” Sau lưng truyền đến đau đớn, cậu vô lực ngã xuống đất.

Chúng nhanh chóng xóc cậu ném lên ghé dài.

“Còn tưởng ghé gớm gì chứ!” Một thằng mang biểu tình vắn vẹo xù một tiếng khinh miệt.

“Hừ hừ!” Tên tóc nhuộm dẫm lên người Phương Nho, cười lạnh: “Tiểu tử! Tốt nhất mày thành thật đi! Nào mày bị làm sao mà nghĩ bọn tao sẽ thả người dễ thế được?”

Cậu bình tĩnh đáp: “Mấy cậu định làm gì tôi không có hứng quan. Nhưng đừng xuống tay với Nguyên Khê! Các cậu không biết nó là ai sao?”

“Ha ha ha!” Gã cười to: “Nếu không phải là Nguyên Khê thì bọn tao còn lâu mới động thủ!”

Nói cách khác, mục tiêu từ đầu của bọn chúng chính là Nguyên Khê? Nguyên Khê đắc tội với ai? Nhìn cách chúng ăn mặc, khẳng định không phải đám

thiếu gia hư hỏng, khả năng là giúp người khác động chân động tay.

“Các cậu muốn làm cái gì?”

“Không phải đã nói rồi sao?” Gã cười bỉ, làm ra động tác đáng khinh: “Làm, việc, vui, về!”

Nói xong, gã búng tay. Một tên trong nhóm đưa kim tiêm qua.

Tính tiêm thuốc phiện vào người? Tầm mắt cậu không chuyển dời, nhìn chăm chăm bọn chúng.

“Biết nó há?” Tóc nhuộm quơ quơ ông tiêm trên tay: “Hàng tốt đó!”

Phuong Nho một từ cũng không nói, từ lúc nhận ra biểu hiện phê thuốc củ Nguyên Khê, cậu đã biết hôm nay sẽ không dễ dàng gì. Mấy thằng kia là những kẻ đã khuyến khích nó hút thuốc phiện! Mà cách tiêm trực tiếp vào đường máu là nguy hiểm nhất!

Bọn chúng muốn huỷ đời Nguyên Khê!

“Đến đây nào! Tao sẽ làm cho mày ném trái cực hạn của khoái cảm! Phục vụ! Music!” Gã phát tay, ra hiệu cho lũ bạn chuẩn bị cuồng hoan.

“Buông ra!” Phuong Nho dùng sức giãy dụa, đám choai choai nhanh chóng áp trụ, kéo tay áo cậu lên.

Cậu cảm thấy tay mình tê rần, chất lỏng lạnh như băng theo tĩnh mạch chảy vào trong cơ thể.

Cậu cắn chặt răng, cả người sợ đến run rẩy. Nguyên bản mình chỉ muốn cứu Nguyên Khê, không nghĩ rằng sẽ lâm vào cảnh khốn cùng như bây giờ.

Ý thức trở nên mơ hồ, toàn thân nổi một trận da gà, cảm giác tê liệt cường chế thần kinh, đây chính là tác dụng của thuốc phiện. Từ chi cậu vô lực, chung quanh là một màn sương mờ lung, không biết ai đang cời quần áo trên người mình, từng mảng da thịt cứ thế lộ ra trong không khí.

Âm nhạc hỗn tạp cùng tiếng cười đùa cứ đập vào tai. Nguyên Khê cùng những kẻ khác điên cuồng lắc lư theo nhạc, thân thể uốn éo những động tác *** mỹ.

Phuong Nho kiên cường chống đỡ, ý đồ phản công, nhưng cả người sớm đã lao đảo nên bất thành.

Đúng lúc này, “Rầm!” một tiếng, cửa bị đá ra. Nguyên Triệt như hung thần xuất hiện, nhìn tình cảnh trong gian ghé lô, sát ý nháy mắt phun trào.

Nguyên Khê bị một gã đàn ông đặt dưới thân, quần áo bị ném hết, thần sắc mê say. Còn Phuong Nho thì không ngừng lắc lắc cánh tay, tựa hồ muốn công kích những kẻ đến gần. Nhưng quyền ra không có đủ lực, chỉ bị hai thằng kia xô đẩy trên chộc.

“Chúng mày muốn chết!” Hắn như dã thú vọt tới, bắt lấy một gã trong hai ném lên tường. Hắn kêu thảm thiết, máu không ngừng ồ ồ tuôn ra.

Dylan cùng bốn vệ sĩ khác bị dọa cho kinh hãi, vội vội vàng vàng tiến lên giúp đỡ.

Nguyên Triệt bỏ mặc thằng khốn nửa sống nửa chết kia, vội ôm lấy Phuong Nho đang không ngừng giãy dụa, khẩn trương gọi: “Phuong Nho! Phuong Nho! Em sao rồi?”

Cậu lấy tay đỡ trán, nhìn gương mặt mơ hồ trước mắt: “Nguyên Triệt?!”

“Anh đây!”

“Thật tốt quá! Rốt cục anh đã đến!” Cậu mê mang nói: “Chúng tiên thuốc phiện vào người Nguyên Khê với tôi...”

Ánh mắt hắn trở nên sắc bén hơn, nổi con thịnh nộ gầm lên: “Dylan! Mau chóng liên hệ với một đoàn bác sĩ, y tá! Không thể đưa người đến bệnh viện trong tình trạng này!”

Bọn họ thu thập xong, nhanh chóng rời đi. Nguyên Triệt cùng Dylan mang theo Nguyên Khê và Phuong Nho trở về chữa trị, còn bốn thằng khốn nạn kia đã bị vệ sĩ áp giải.

Ngồi trong xe nhưng Nguyên Khê vẫn liên tục hoa chân múa tay vui sướng điên cuồng.

Phuong Nho kiệt lực áp chế được tính, đại não tê liệt khiến cậu vô pháp suy nghĩ, ánh mắt mê ly, mang theo ý tứ phong tình.

Nguyên Triệt nhìn người trong ngực không ngừng thờ dốc, cảm thấy dưới bụng mình một trận khô nóng, dục vọng không khống chế được chậm chậm đứng lên, thẳng tắp cạ cạ vào giữa hai chân cậu.

“Thật đáng chết!” Cậu thấp giọng nỉ non.

Cố gắng hoà hoãn, hắn lấy điện thoại ra bấm số.

“Trác Ly! Đội hộ vệ của tôi đưa bốn kẻ thối tha đến, hãy tra ra chủ mưu, rồi ‘chiều đãi’ bọn chúng thật tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Vô Độ

Edit: Du Bình

“Cậu Nguyên Khê dùng MDMA [1], hay tên khác còn gọi là thuốc lắc, là loại thuốc phiện làm cho tâm trí người hít hư hỏng, hỗn loạn. Khi hít vào sẽ xuất hiện triệu chứng tim đập nhanh, sau đó sinh ảo giác, hưng phấn không ngừng, tính dục tăng mạnh hoặc sẽ có khuynh hướng bạo lực, thân thể sẽ trở nên dị thường mẫn cảm, sau khi dứt thuốc sẽ bị choáng váng cùng nôn mửa. MDMA rất dễ nghiện, dùng một đến hai lần lập tức không thể ức chế, liền tạo thành tâm lý ỷ lại. Hết cơn nghiện, người bệnh sẽ có cảm giác u buồn nghiêm trọng, phiền não cùng gặp ảo giác. Loại thuốc phiện này đối với thần kinh và hệ tim mạch gây ra tổn hại cực nặng nề!” Bác sĩ nghiêm túc nói với Nguyên Triệt: “Tình trạng của cậu Nguyên Khê cũng không quá xấu, cậu ấy chỉ vừa tiếp xúc với MDMA chưa lâu, chỉ cần điều trị tốt, phối hợp với làm trị liệu tâm liên có thể khôi phục. Chỉ có điều thành phần của loại phiện này hơi hỗn tạp, sợ rằng thời gian cùng biểu hiện cùng với dự tính sẽ có bất đồng.”

“Còn Phương Nho?”

“Tình huống của Phương tiên sinh có chút nghiêm trọng hơn!” Ông nhìn tài liệu trong tay, chậm rãi nói: “MDMA trực tiếp tiêm vào cơ thể, thuốc phát huy sẽ càng nhanh, phản ứng cũng mãnh liệt hơn. Hơn nữa cậu ấy mới khỏi bệnh, hệ miễn dịch không đủ để phòng chống, sợ rằng sau này sẽ để lại chút hậu quả, yêu cầu người nhà chăm sóc kỹ lưỡng!”

“Tôi biết rồi.”

Tiền bác sĩ xong, hần trở lại bên giường bệnh cậu đang nằm. Mắt đầy nộ khí cùng hàng lông mày nhăn chặt lại, vẻ mặt rất khó chịu, âm trầm.

“Dylan! Mau chóng đưa Nguyên Khê về nhà họ Nguyên!” Như vậy để tránh hần không kiềm chế nổi đi giết nó.

Hần dùng ngữ khí cực lực khắc chế để phân phó.

“Được! Tôi đi trước!” Bộ dạng của Nguyên Triệt thật đáng sợ, Dylan có chút khiếp đảm nhanh chân chạy trước. Mong là Phương Nho không phát sinh vấn đề không may, bằng không chắc chắn sẽ phát sinh thảm án.

Trong phòng một mảnh tĩnh lặng, chỉ có duy nhất tiếng cậu rên rỉ...

“Em là đồ ngốc sao?” Nguyên Triệt nhỏ giọng mắng: “Sao không đứng một chỗ chờ anh? Một mình em lao vào thì được ích gì chứ?”

Tuy nói thế, nhưng trong lòng hần hiểu rõ, nếu không nhờ cậu kéo dài thời gian thì chỉ sợ Nguyên Khê đã bị giày xéo rồi.

Hần lấy khăn mặt ẩm, từng chút một giúp cậu lau mồ hôi trên trán, động tác ôn nhu từ trước đến nay mới xuất hiện.

Phương Nho chậm rãi mở mắt, biểu tình thờ ơ, đôi mắt lưu ly mất đi sự linh động vốn có, chỉ sót lại sự buồn bã, thê lương.

“Phương Nho! Em sao vậy? Khó chịu ở đâu?” Nguyên Triệt ngồi xổm cạnh giường, nhẹ giọng hỏi.

Cậu không phản ứng, nước mắt từ trong hốc mắt yên lặng chảy xuống, môi hơi hé rồi lại đóng lại, tựa như muốn nói gì đó.

Nguyên Triệt ghé sát tai vào nghe, nhận ra cậu sử dụng giọng địa phương, thanh âm không rõ ràng thều thào gọi: “Mẹ ơi... Cha ơi...”

Hần nhớ lại tài liệu Dylan thu thập về cậu, trong đó nhắc tới sự kiện năm Phương Nho mười tuổi thì cha mẹ cậu mất bởi tai nạn ngoài ý muốn. Đây chắc chắn là hồi ức xót xa không thể nào phai mờ trong suốt quãng đời của cậu. Giờ phút này hần là cậu đang nhớ tới hình ảnh cuối cùng của cha mẹ còn sót lại trong trí nhớ...

Hần lên giường nằm cạnh cậu, đem Phương Nho ôm vào trong ngực, đau xót thì thào: “Đừng sợ... từ nay về sau đã có anh thương em...”

Nước mắt của cậu rơi trên tay hần, nóng đến nỗi có thể phỏng xả tay. Nguyên Triệt từ từ cúi xuống, từng chút một hôn hết đi nước mắt...

Phương Nho không ngừng run rẩy, do MDMA còn lưu lại nên thân thể dị thường mẫn cảm. Làn da được đụng chạm mang đến cho cậu khoái cảm thực diệu kỳ, khát vọng cứ vậy ngày càng dâng trào..

“Phương Nho...”

Khí tức của Nguyên Triệt quanh quẩn bên tai cậu, thanh âm như có ma lực kích thích thần kinh.

Hồ hấp cậu trở nên dồn dập, thân thể vô ý thức vặn vẹo.

Ánh mắt Nguyên Triệt tối sầm lại, chậm rãi hôn lên lông mi, gương mặt, chóp mũi, cuối cùng lưu luyến mãi trên đôi môi của cậu.

“Không... Không cần...” Cậu đột nhiên giãy dụa phản kháng, cuộn mình lại đem chính bản thân giấu đi.

“Phuong Nho! Phuong Nho! Em sao thế?” Nguyên Triệt không ngừng gọi tên cậu.

Cậu tựa đầu chôn trên vai hấn, bả vai run nhè nhẹ, thoạt nhìn rất yếu ớt.

“Đừng sợ... em đừng sợ...” Nguyên Triệt nhẹ nhàng vuốt lưng cậu, ôn nhu an ủi.

Phuong Nho ngoảnh mặt làm ngơ, không ngừng giãy dụa cắn xé.

“Chết tiệt!”

Nguyên Triệt mãnh liệt xoay người đè cậu xuống, cúi đầu hung hăng cắn môi người bướng bỉnh kia.

“Ngô...”

“Phuong Nho... Anh sẽ giúp em quên những hồi ức thống khổ!” Nguyên Triệt dùng sức kéo quần áo của cậu khiến toàn bộ cúc áo bị giật ra, rơi lả tả dưới đất.

Những nụ hôn nóng bỏng không ngừng rơi xuống như mưa, quần áo bị ném hỗn độn, hai cổ thân thể xích lỏng dán vào nhau, tiếng thở dốc trầm thấp hoà với tiếng rên rỉ kích tình tạo thành một giai điệu gọi cảm đầy say mê...

Ý thức cậu mông lung, khoái cảm như thủy triều liên tục dội vào đầu óc. Cậu vô lực kéo ga giường, tuy ý để người đàn ông trên thân chi phối hết thảy.

“Phuong Nho... Phuong Nho...”

“Ân...”

Thân thể bị tiến vào, từng đợt xâm nhập gian nan mà thông thả, dị thường giày vò cả hai.

“Phuong Nho... Em là của anh!” Nguyên Triệt mạnh mẽ dùng sức, đem dục vọng chôn sâu vào trong cậu.

“A...” Phuong Nho nâng eo, hai chân bị Nguyên Triệt nâng lên, để vật thể kia vào sâu hơn.

Mưa rền gió dữ hướng cậu công kích đánh úp, Nguyên Triệt tựa như con dã thú bị nhốt lâu ngày, giờ được thả ra nên hung mãnh dùng toàn lực xâm lược.

Phuong Nho phập phồng theo động tác của hấn, thân thể bị hạ được trở nên thập phần thả lỏng, miễn cảm. Vượt qua đau đớn ban đầu, cậu bắt đầu thích ứng theo tiết tấu, không sót lại gì mà tiếp nhận hấn.

“Phuong Nho... Phuong Nho...” Hấn không ngừng gọi tên cậu, tựa hồ muốn dung nhập linh hồn cả hai vào với nhau.

Động tác càng lúc càng nhanh, động tác liên tục thay đổi, trong trăm luân hưởng thụ khoái cảm cực hạn...

Phuong Nho mơ mơ màng màng, khi ngủ khi tỉnh, không rõ bên ngoài là bình minh hay hoàng hôn nữa.

Hai ngày trôi qua, bọn họ trừ ăn cơm, tắm rửa, thời gian còn lại chỉ dành cho việc “yêu”.

Họ như thú đói liên tục cầu hoan, quần áo trên người không đầy đủ, bảo hộ tùy ý vứt lung tung, cả phòng tràn ngập mùi vị *** mỹ.

Lần đầu tiên hấn không sử dụng bao, nhưng sau đó lo lắng cậu sẽ sinh bệnh liền mở mấy hộp. Đôi khi nhớ ra thì dừng, hăng quá liền ném nó ra đằng sau. Chỉ đếm lẻ thôi mà số lượng đã tương đối khả quan.

Hoang *** vô độ hai ngày liền, Phuong Nho tỉnh bị lực tấn, Nguyên Triệt ngược lại càng đánh càng hăng. Cho đến khi bác sĩ đến tái khám, nhìn thấy thân thể loang lỗ dấu vết trên người cậu, chỉ trích một phen thì hấn mới thu liễm lại.

Hấn không màng công việc, ở nhà chuyên tâm chăm sóc Phuong Nho. Tuy rằng đã mang người ta ăn đến xương dăm cũng không còn thể mà vẫn chưa thấy đủ. Mỗi ngày dứt cơm, tắm rửa, thoa dược, massage, lúc nào cũng nói lời nhẹ nhàng, tình cảm săn sóc. Quả thực so với cái tên suốt ngày cáu kỉnh, phiền phức trước đây khác xa.

Ba ngày sau, ý thức của Phuong Nho từ từ khôi phục. Đôi lúc còn cảm thấy đầu vầng mắt hoa, hoặc sinh ra chút ít cảm giác. Càng khiến cho cậu khó chịu chính là thân thể giống như vừa bị xe tải cán qua, xương cốt trên người cùng cơ bắp bủn rủn.

Mơ hồ nhớ lại, tất cả đều là hình ảnh cùng Nguyên Triệt. Trên giường, sofa, phòng tắm, mọi nơi đều lưu lại dấu vết của hai người.

Hoang đường! Thối tha! Tắm tôi! Hoang *** vô độ!

Đứng trước gương trong phòng tắm, cậu trống rỗng nhìn da thịt đầy những dấu hôn ghê tởm.

Tiếng nước ào ào rơi xuống, giống hệt với suy nghĩ loạn như ma cào của cậu.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?

“Đáng chết!” Trước mắt hoa lên, Phương Nho nhu nhu cái trán phát đau, mặc áo ngủ, đi lại khó khăn ra khỏi phòng tắm.

Hai chân nhũn ra, thân thể không tự giác muốn gục xuống thì một cánh tay đã đưa ra đỡ lấy.

Nguyên Triệt quen thuộc ôm lấy cậu, nhẹ nhàng đặt người yêu lên giường.

Phương Nho cúi đầu, một ngữ bất phát.

“Sao thế? Có chỗ nào không thoải mái sao?” Nguyên Triệt nhẹ giọng hỏi. Khí sắc của cậu gần đây đã khá hơn, không còn gập ác mộng nữa.

Phương Nho không trả lời, chui vào chăn đưa lưng về phía hắn.

Nguyên Triệt không biết ý thức của cậu đã hồi phục, chỉ cho rằng cậu muốn đi ngủ, liền đưa tay sờ sờ tóc cậu: “Em nghỉ ngơi cho tốt đi! Anh ra ngoài một lúc, rất nhanh sẽ về với em!”

Nghe tiếng đóng cửa, Phương Nho qua đầu nhìn cánh cửa, biểu tình trầm túc.

“Ông chủ! Tôi đã tra ra thông tin!” Tại văn phòng, một người đàn ông báo cáo: “Bốn tên choai choai kia là du côn hoạt động ở mấy khu ổ chuột, đánh nhau ầu ẩu, buôn lậu thuốc phiện, thu phí bảo kê, cướp bóc ăn cướp, không chuyện ác nào không làm. Đại ca của bọn chúng là lão tứ long đầu, thủ đoạn vô biên nhưng không can dự vào chuyện này.”

“Ai là kẻ sai khiến?” Biểu tình hắn âm trầm, tràn ngập sát khí.

“Tôi đã tra được tại khoản ngân hàng, gần đây có một khoản lớn chuyển vào nhưng không tìm được người chuyển khoản. Chấn chấn không lão Long, vì số tiền này được gửi từ một ngân hàng tại Thụy Sĩ.”

Thụy Sĩ? Đối phương hình như đã từng đến khu vực này. Nguyên Khê làm sao có thể quan hệ với một người ở xa lắc xa lơ như thế? Nó mặc dù có chút hỗn hào nhưng không đến mức rách giới rơi xuống. Đối phương còn ác độc sai người dụ nó hít thuốc phiện là muốn nhìn nó tự diệt vong? Người nào có thể hao tâm tốn phí chỉ để hãm hại một đứa nhí thế tổ?

“Bốn thằng kia có biết thêm gì không?” Nguyên Triệt lại hỏi tiếp.

“Chúng hầu như không cung cấp được nhiều thông tin, chỉ biết nhận lệnh qua điện thoại.”

“Tra được mã vùng không?”

“Thưa ông chủ, việc này có chút khó khăn.”

“Tiếp tục điều tra cho tôi!” Hắn lạnh lùng: “Kẻ kia quá cẩn thận! Nếu không phải có thù oán với Nguyên Khê thì chính là muốn gây bất lợi cho Nguyên gia. Anh cũng tìm hiểu về đối thủ cạnh tranh của chúng ta đi!”

“Vâng thưa ông chủ! Tôi lập tức làm ngay!”

Nguyên Triệt nghĩ ngợi tìm một thời điểm đi hỏi Nguyên Khê xem nó có đắc tội với ai không. Thế lực của Nguyên gia luôn dẫn đầu trong thương giới, tài lực hùng hậu. Nếu kẻ địch thực sự dám xuống tay với dòng họ này, chỉ sợ hắn ta đã không còn bước lùi nữa.

Thời điểm về nhà, người giúp việc đã chuẩn bị bữa tối xong xuôi.

Hắn trực tiếp đi vào phòng Phương Nho ở, phát hiện ra người không hề ở đó, lục tung cả nhà lên cũng không thấy bóng dáng.

Nguyên Triệt hỏi: “Phương Nho đâu?”

“Phương tiên sinh vừa ra ngoài khoảng nửa tiếng trước thưa ông chủ...” Người giúp việc cung kính đáp.

Nửa tiếng trước, trùng với thời điểm hắn đi chưa lâu...

Nguyên Triệt cảm thấy rung mình, lại hỏi: “Em ấy có nói đi chỗ nào không?”

“Dạ tôi cũng không rõ lắm... Nhưng cậu ấy có để lại một bức thư cho ngài.”

Nguyên Triệt giật mạnh lấy tờ giấy, trên đó chỉ đơn giản viết: Thật xin lỗi anh, Nguyên Triệt... Tôi nghĩ mình không thể tiếp tục bên cạnh anh được nữa...

Hắn tức giận vo viên tờ giấy lại, hùng hổ đập cửa phòng cậu, mở tủ quần áo, quả nhiên không còn gì.

Hắn trở lại phòng khách, gầm lên: “Bà là người mù hả? Phương Nho xách theo cả hành lý cũng không biết báo cho tôi?”

Sắc mặt bà ta trắng bệch, run rẩy lắp bắp: “Tôi... tôi... không biết...”

“Bà cái gì cũng không biết!” Hắn giận dữ đập đổ bàn ăn, tất cả chén đĩa đổ xuống, chất lỏng cùng đồ ăn đều vương vãi đầy đất.

Hắn cầm một cái bát còn lạnh lặn lên, ném vào người giúp việc, quát lớn: “Cút!”

Bà ta bị dọa đến mất hết hồn vía, hốt hoảng chạy đi.

Phương Nho! Em đừng nghĩ có thể trốn được anh! Anh sẽ bắt em về!

Hắn hồi phục chút lý trí, ánh mắt nóng rực nhìn cửa sổ.

[1]:

Thuốc lắc hay ecstasy, tên khoa học là MethyleneDioxyMethamphetAmine (tắt: MDMA), là một dạng ma túy được chế tạo tổng hợp lần đầu tiên từ năm 1910, và 2 năm sau thuộc quyền sở hữu của công ty dược Merck (Đức) dưới dạng chất ức chế cảm giác thêm ăn.

Những tên hiệu khác của MDMA là viên lắc, thuốc điên, viên chúa, viên hoàng hậu, max, xì cộp, ecstasy, mecsydes, kẹo v.v.

Thuốc lắc tạo ra cho người dùng những cảm giác đặc biệt. Khi thuốc có tác dụng cảm nhận đầu tiên là thấy các đầu ngón tay tê buồn. Các cảm giác và xúc giác trở nên ” Ảo cảm ” Hưng phấn cao độ, các động tác uyển chuyển nhẹ nhàng, chân tay mềm dẻo. Đặc biệt cảm thấy thích thú với loại nhạc mix, nhạc rap. Khi tác dụng của thuốc đã đạt đến cao trào thì người toát mồ hôi, sợ ánh sáng, tinh thần cõi mờ, sáng khoái, thích yêu đương, dễ cảm thông với người chung quanh, nâng cao cảm giác trong cơ thể, và tự tin... Vì những tác dụng này mà thuốc lắc rất phổ biến tại các vũ trường. Dân xì thuốc có cảm tưởng mình gần giống như... siêu nhân, đang được bay lên cao có thể nhảy nhót nhiều và lâu hơn không thấy mệt mỏi, ăn nói hoạt bát hơn, thích thú hơn và nhạc nghe có vẻ hay hơn. Những người hay mắc cỡ, thiếu tự tin khi xì thuốc sẽ có cảm tưởng mình được đổi thành người tự tin, hoạt bát hơn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Lựa Chọn

Editor: Du Bình.

Phương Nho đến cả đàn dương cầm cũng không mang được, vội vàng từ trong nhà Nguyên Triệt rời đi.

Cậu không vào khách sạn, mà tìm đến một khu nhà trọ cũ nát thuê phòng

Nằm trên giường, cậu chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, năng lượng cơ thể toàn bộ đối chọi lại với di chứng của MDMA khiến cậu khó chịu đến cực điểm

Một lát sau, Phương Nho ngồi dậy, mở laptop kết nối internet rồi mở ra văn bản ghi chép quá trình, diễn biến bệnh trạng của Nguyên Triệt, sửa sang lại một chút rồi gửi qua cho người thầy bên Pháp của mình. Tại văn kiện cuối cùng, cậu còn tóm tắt lại những rắc rối phát sinh với hắn, mong có thể nhận được sự cố vấn của ông.

Trong lúc chờ hồi âm, Phương Nho vứt bỏ hết thấy tạp niệm, đem lực chú ý toàn bộ tập trung vào việc bổ sung dinh dưỡng. Mỗi ngày cậu đều biến đổi thức ăn chiên xào phong phú, dùng thực phẩm giàu chất dinh dưỡng bổ sung năng lượng hao hụt. Cậu biết rõ nếu đã hít thuốc phiện rồi còn túng thực thì thân thể sẽ quá độ. Đau đầu, chân tay bủn rủn, biếng ăn, dễ lo âu, mệt rã rời, còn ngẫu nhiên xuất hiện ảo giác, kéo theo đủ thứ tác dụng phụ khiến thân thể khó có thể chịu đựng được.

Trừ bỏ dùng thuốc để điều trị, Phương Nho còn muốn tự điều tiết lại cảm xúc bản thân, đây cũng là một trong những điều bắt buộc mà bác sĩ tâm lý phải biết... biết cách thư giải cảm xúc trái khoáy.

Ở một mình mà không kết giao bên ngoài sẽ dễ bị chứng phiền muộn. Ngay ngày hôm sau Phương Nho liền sang mời người thuê ở cách vách cùng mình

ăn bữa cơm. Cậu diện mạo sáng sủa, xử sự hiền lành, thật nhanh đã chiếm được cảm tình của hàng xóm. Cứ như vậy, Phương Nho từ từ khôi phục lại tinh thần.

“Em chưa từng được ăn no như thế này!!” Cậu trai mười bảy mười tám tuổi ngồi một bên bàn ăn, tay làm dấu chữ thập, thành kính cảm thán.

“Tề Hiểu! Cậu có thể khoa trương hơn được nữa không?” Phương Nho nhìn bát đĩa trên bàn trống trơn, không khỏi buồn cười.

“Em có khoa trương đâu? Là tay nghề của Phương ca quá tốt đấy chứ!”

“Được rồi! Cũng không còn sớm nữa! Cậu mau về nghỉ ngơi đi!”

“Tuân mệnh! Trưởng quan!” Tề Hiểu làm động tác kỳ quái, cười hi hi: “Em về đây! Cảm ơn Phương ca đã chiêu đãi!”

Tiền Tề Hiểu, cậu buồn cười lắc đầu. Cậu thiếu niên này là hàng xóm thân thiết với cậu nhất, từ sau bữa cơm hai ngày trước đã trở thành anh em tốt. Tính cách Tề Hiểu rất trong sáng, năng lượng phấn chấn như mặt trời, khiến người gặp người thích.

Một người tạo không khí vui vẻ đi mất, nhà trọ lại trở về với sự trống trải im ắng.

Tắm rửa xong, cậu theo thói quen kiểm tra thư điện tử, vẫn chưa nhận được hồi đáp của thầy giáo. Một người một phòng, xung quanh chỉ có bốn bức tường lạnh lẽo, cậu đột nhiên cảm thấy thiếu vắng điều gì, nhưng đáp lại cậu chỉ là im ắng cùng lạnh nhạt.

“Oe!” Phương Nho đột nhiên che miệng lại, nhảy xuống giường, nhanh chóng vọt vào toilet rồi nôn vào bồn rửa mặt.

Cậu sờ trán mình, hơi nóng lên, ảo não thầm thì: “Lại sốt...”

Nhắm mắt tựa vào tường, Phương Nho lẳng lặng chờ cho cảm giác mê muội tan biến.

Một lúc lâu sau, cậu rửa mặt rồi quay trở lại phòng ngủ uống vài viên thuốc mà trán vẫn không ngừng đau đớn.

Di chứng của MDMA quá ngoan cố.. Cậu thở dài, cuộn mình vào trong chăn, cố gắng dỗ mình chìm vào giấc ngủ.

Từ khi Phương Nho bỏ trốn, cảm xúc của Nguyên Triệt luôn trong trạng thái mất ổn định. Biểu tình của hắn bây giờ so với mấy ngày trước rất bất đồng, không phải cứ thế bộc phát ra ngoài, mà là tự tạo thành áp lực đè nén, âm trầm như Diêm vương làm tất cả mọi người phải e dè, run rẩy.

“Có chuyện gì?” Hắn nắm điện thoại, lạnh lùng hỏi.

“Ông chủ! Cô Tĩnh đang cùng với một đám đàn ông vào khách sạn!”

“Trẻ thế này rồi còn tới đó?” Nguyên Triệt ra lệnh: “Bắt nó về nhà!”

“Vâng thưa ngài!”

Cúp điện thoại, Nguyên Triệt tiếp tục xử lý sự vụ.

Hơn nửa tiếng sau, chuông điện thoại lại reo lên.

“Không tốt thưa ông chủ! Cô Tĩnh bị người gài bẫy!”

“Cái gì?” Hắn ảm ảm nghe được tiếng huyền não từ bên kia: “Có chuyện gì xảy ra?!”

“Có phóng viên đang chụp ảnh cô ấy cùng với đám đàn ông!”

“Phóng viên? Nó đã làm trò gì?”

“Cô ấy... Cô ấy...”

“Bỏ đi! Còn tên phóng viên?”

“Dạ! Chúng tôi đã không chế được hắn!”

“Tốt lắm! Tịch thu máy ảnh cùng giấy phép hành nghề của hắn ta. Sau đó trói con bé lại giam lỏng trong nhà. Còn lại để tôi xử lý.”

“Vâng! Thưa ông chủ!”

Nguyên Triệt dùng sức ấn nút, biểu tình âm trầm, cả người hàn băng phát ra, ngón tay cầm bút nổi đầy gân xanh.

Mãi một lúc sau, hắn thở ra, lần thứ hai cầm điện thoại lên.

Sau sự kiện Nguyên Khê hít thuốc phiện, Nguyên Triệt vì muốn tránh cho tai hoạ phát sinh lần nữa nên đã âm thầm sai vệ sĩ đi theo các thành viên trong gia đình. Nếu không có một chiều này của hắn, chỉ sợ ngày mai tin cô ba nhà họ Nguyên hư hỏng sẽ đầy các mặt báo.

Chờ hắn sắp xếp ổn thỏa vụ này thì phiên toái mới lại đến.

Vợ của Nguyên Trạch vừa bị cáo buộc có gian tình với một vị đạo diễn rất nổi tiếng. Hình ảnh hai người thân mật đều chiếm cứ các trang đầu của tạp chí. Nguyên Trạch là đại công tử của Nguyên gia, hiện tại là ông chủ, là bộ mặt của toàn gia tộc, danh tiếng nên luôn được đánh giá cao, giờ thì bởi vì vợ hư mà mất hết mặt mũi.

“Cha! Con muốn xuất ngoại!” Bị phóng viên đuổi theo liên tục, phiền não càng thêm phiền não, Nguyên Trạch cứ về nhà nhìn thấy vợ là không tránh được nổi giận.

“Bây giờ ra nước ngoài? Vậy hạng mục con đang lo phải làm thế nào? Nó không phải là hạng mục nhỏ, tự con phải kéo nó!”

“Giao cho Triệt đi!” Anh thuận miệng nói: “Lấy năng lực của nó ra, tuyệt đối không là vấn đề!”

Ông Nguyên nhìn cảm xúc suy sụp của con trai lớn, đành phải thở dài: “Được rồi, con nói với Nguyên Triệt đi!”

“Con biết rồi!” Anh ngoài miệng đáp ứng, nhưng không gặp mặt trực tiếp, chỉ gọi điện nói qua tình hình rồi cho thư ký đem tài liệu cần thiết đến, còn bản thân thì lập tức lên máy bay.

Nguyên Triệt buộc phải tiếp nhận nửa đường, chưa hề có sự chuẩn bị, chỉ có thể làm lại từ đầu. Theo giới gian triền khai công việc, tâm tình hắn càng trở nóng nảy, áp lực cứ vậy chất chồng lên, khí tức lạnh đến nỗi có thể làm những người đứng trong phạm vi mười thước sợ sệt.

Trong vài ngày ngắn ngủi, hắn vừa phải làm việc vừa phải tìm kiếm tung tích của Phương Nho, cả tinh thần lẫn thể xác đều kiệt quệ. Tuy hắn có thể làm việc không biết mệt, nhưng cơ hồ mọi người đã quên mất hắn là con người, một người đàn ông hai mươi sáu tuổi.

Đêm muộn, hắn trở về nhà, cho mình một giây thả lỏng, ngã người lên giường của Phương Nho, tham lam hít ngửi mùi vị cậu lưu lại, một mùi khép đôi mắt.

“Phương Nho...”

Gian phòng trống trơn, mất đi sắc thái ấm áp. Không còn sự hiện hữu của cậu, tất cả đều trở nên lạnh băng. Chỉ qua vài ngày, mà hắn cảm giác cứ như nhiều thế kỷ đã trôi qua.

Một mình trải qua cô đơn, một mình trải qua đơn độc. Hắn đã từng có lại được sự quan tâm, nhưng tại sao cậu lại dời hắn đi, để hắn chịu sự dày vò đau đớn chứ?

Hắn nằm trên giường, tuy rằng đang cố nhắm mắt để ngủ, bề ngoài vẫn là mặt than, nhưng thật ra Nguyên Triệt giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi, tịch mịch và bất lực.

Bụng bắt đầu lục cục biểu tình, nhưng hắn không thèm để ý, không thèm nhúc nhích.

Mạnh mẽ mở mắt, bên cạnh vẫn như cũ không có một ai.

“Phương Nho... anh đói...” Hắn thì thào.

“Anh muốn ăn mì... muốn ăn thật nhiều thịt nướng...”

Hắn lại tiếp tục nhắm mắt, bụng liên tục kêu đến phát đau mà Phương Nho của hắn vẫn không xuất hiện.

Cậu là kẻ rất xảo trá, đến một ngân hàng rút lấy một vạn tiền mặt vì sợ hắn truy ra hành tung tiêu dùng còn để đi động lại, phòng ngừa bị GPS [1] định vị cũng không thuê phòng khách sạn phòng chừng cậu cũng sẽ không đến những nơi bắt buộc phải lưu lại giấy tờ tùy thân hay căn cước gì.

Bình thường cậu ôn nhu vô hại. Nhưng thật ra là con người suy tính rất kỹ, vội vàng bỏ đi mà vẫn có thể vạch ra kế hoạch chu toàn.

“Phương Nho! Chờ anh bắt được em, nhất định anh sẽ khóa em lại! Không cho em chạy nữa!”

Nửa tháng sau, thư tin cậu gửi đi rốt cuộc đã có hồi đáp.

Thầy giáo của Phương Nho cẩn thận phân tích tình trạng bệnh tật của Nguyên Triệt, trong thư ông viết: “Từ quan điểm của ta, chứng bệnh của bệnh nhân không được lạc quan như con nói. Con giúp người bệnh giải tỏa áp lực, khai thông tâm tình nhưng lại không giúp cậu ấy chấn chỉnh căn nguyên gây bệnh. Ti như người mẹ ngoài ý muốn mất đi, con có xác định sự việc đó không ảnh hưởng tới bệnh nhân sao? Hay người nhà có hay không tạo thành áp lực? Trong sinh hoạt thường ngày có hay không cậu ấy luôn có cách phát tiết rất khác người?”

“...Con cùng bệnh nhân từ xa lạ đến quen thuộc, dần dần trở thành mối quan hệ thân mật. Cậu ta đối với con sản sinh ra dục chiếm hữu mãnh liệt, bởi vì con đã trở thành nhân tố trọng yếu đối với bệnh nhân. Việc con đi hay ở đối với cậu ta rất quan trọng.”

“Con đừng hỏi ta nên lựa chọn thế nào, vấn đề này tự bản thân con mới có thể giải đáp. Đừng để giới tính trở thành chướng ngại mà sai lầm, nên bo bo giữ mình hay dũng cảm tiến tới? Quyết định này không đơn giản chỉ là cho ngày hôm nay, mà còn cho tương lai. Asa! Ta không hi vọng con sẽ hối hận, cho nên phải suy nghĩ thật rõ ràng, đừng khiến bị kịch lặp lại lần nữa.”

Đừng để ác mộng lặp lại lần nữa? Phương Nho biết thầy đang nhắc đến cha mẹ cậu. Nếu cậu lựa chọn rồi đi, căn bệnh này của Nguyên Triệt sẽ càng trở nên nghiêm trọng, thậm chí còn có thể xảy ra tình huống xấu nhất, dẫm vào vết xe đổ của cha mẹ cậu.

Phương Nho lâm vào trầm tư, hồi tưởng lại những tháng ngày chung sống với Nguyên Triệt. Hấn bá đạo, hấn nóng nảy, hấn kén ăn, hấn lộng quyền, đôi khi sẽ bộc phát tính trẻ con, say rượu lại phóng túng... tựa hồ từng khoảnh khắc đều khảm sâu vào trí óc của cậu.

Cậu có thể không vương bận mà biến mất không? Hình như... là không thể! Nhưng nếu ở lại thì khó có thể quyết định. Nguyên Triệt muốn, nhưng cậu không nguyện ý cho hấn. Nhưng đáng giận, cho dù cậu có cự tuyệt, Nguyên Triệt cũng sẽ không thay đổi quyết định ban đầu của hấn, dục vọng với cậu không thể nào lụi tắt. Hấn không thể từ bỏ “cường” cậu, chỉ có thể hoãn việc “cường”, nói chung kết quả như nào cũng giống nhau. Nếu Phương Nho quyết định ở lại, cũng có nghĩa lựa chọn tiếp thu hấn.

Bên tai nhẹ nhàng vang lên tiếng nỉ non, cầu xin cậu đừng đi.

Ký ức lưu lại trên thân thể lần nữa lại xuất hiện, hình ảnh triền miên không có ký, người ấy ôn nhu, người tràn đầy nóng bỏng, ánh mắt mê ly, cảm giác bị tiến vào, tất cả đều rõ ràng vô cùng.

Cả người cậu nóng lên, thần tình ảo não.

Đúng là một lần say chân, hận cả nghìn đời! Lực ăn mòn của Nguyên Triệt quá mạnh mẽ, hơi thở của hấn bắt tri bắt giác dung nhập vào xương tủy cậu. Cậu chưa từng đối với đồng tính có xúc động, Nguyên Triệt lại cường ngạnh để lại dấu vết cá nhân trên người cậu. Chỉ cần hấn nguyện ý, trên đời này không có gì là không thể!

Cậu rốt cuộc nên lựa chọn thế nào đây?

—

[1]:

Hệ thống Định vị Toàn cầu (tiếng Anh: Global Positioning System – GPS) là hệ thống xác định vị trí dựa trên vị trí của các vệ tinh nhân tạo, do Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ thiết kế, xây dựng, vận hành và quản lý. Trong cùng một thời điểm, tọa độ của một điểm trên mặt đất sẽ được xác định nếu xác định được khoảng cách từ điểm đó đến ít nhất ba vệ tinh.

Tuy được quản lý bởi Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ, chính phủ Hoa Kỳ cho phép mọi người trên thế giới sử dụng một số chức năng của GPS miễn phí, bất kể quốc tịch nào

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đồng Tính Hay Dị Tính?

Editor: Du Bình.

“Phương Nho?”

Đang đi trên đường, Phương Nho đột nhiên nghe thấy có người gọi mình. Quay qua bên phát ra tiếng gọi, cậu liền nhìn thấy một chiếc xe thể thao hồng rực dừng lại, trong xe là một cô gái trẻ trung, thời thượng.

“Nhâm tiêu thư?” Đó là cô gái cậu từng mời cậu tham gia tiệc hoá trang ở sơn trang, tên Nhâm Nghiên: “Thật là trùng hợp!”

“Đúng thế!” Nhâm Nghiên cười vui vẻ: “Khó có được cơ hội gặp gỡ! Anh có muốn cùng tôi ăn bữa cơm không?”

“Thật xin lỗi! Tôi đang hâm canh ở nhà!” Cậu uể oải chuyển từ chối.

“Nhà anh ở gần đây?” Nhâm Nghiên hưng trí hỏi.

“Đúng vậy! Tạm thời tôi thuê một căn trọ sống tạm.”

“Vậy mời tôi đến nhà anh dùng bữa thì thế nào?”

Cậu cười, ôn hoà nói: “Chỉ cần Nhâm tiểu thư không chê!”

“Anh mau lên xe đi!”

Nhâm Nghiên lái xe đi, một đường chạy như bay.

Phía sau hai người, một chiếc xe Lexus màu vàng lạng lẹ đuổi theo.

Mười phút sau, Nhâm Nghiên lái xe vào sân của khu nhà trọ. Cô nhìn xung quanh đánh giá một chút, kinh ngạc hô lên: “Anh ở chỗ này sao?!”

“Đúng thế!” Cậu thân nhiên đáp lại.

Nhâm Nghiên đỗ xe lại, tò mò đi theo Phương Nho đến phòng cậu ở.

“Mời vào!” Cậu nghênh đón cô.

Nhâm Nghiên nhìn căn phòng còn không bằng nhà vệ sinh nhà mình, không ngừng kinh ngạc: “Sao anh lại sống ở đây?!”

Cô đi một vòng, ngắm nhìn cách bày trí đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

“Nơi này rất tốt, với cả tôi chỉ tạm trú một thời gian, nên không quan tâm lắm về phương diện này!” Phương Nho mời cô một ly trà: “Cô ngồi đây chờ một chút! Rất nhanh sẽ có cơm!”

“Được! Anh cứ bình thường thôi!” Nhâm Nghiên thoải mái ngồi trên salon, trông thực tự nhiên.

Phía dưới nhà trọ, hai người đàn ông ngồi trong xe Lexus đều mang biểu tình quái dị.

“Thằng nhóc đó ở chỗ này?” Người lái xe cười khẩy: “Còn tưởng người Nhâm Nghiên coi trọng là nhân vật thần thánh gì chứ! Hoá ra chỉ là một tên nghèo kiệt xác!”

“Chung Uy! Phải cẩn trọng chứ không được khinh suất! Cậu ta một bộ dáng tiểu bạch kiểm, có lẽ Nhâm Nghiên thích cậu ta là vì thế!”

“Hừ! Cậu ta có tư cách gì tranh đoạt phụ nữ với tôi? Đỗ Kiệt, chúng ta hãy tìm cơ hội làm xấu mặt cậu ta, rồi Nhâm Nghiên sẽ không thèm liếc mắt đến nữa!”

“Được! Máy ngày tiếp theo hãy chú ý hành tung của bọn họ. Có cơ hội liền hành động!”

“Cứ như thế đi!”

...

“Oa! Tay nghề của anh thực giỏi!” Nhâm Nghiên vui vẻ ăn cơm, vừa lòng khen ngợi: “Đúng là nhìn người không đoán ra anh là người văn võ song toàn! Không tồi!”

“Cảm ơn sự khích lệ của Nhâm tiểu thư!” Phương Nho thu dọn bát đĩa, mỉm cười.

Nhâm Nghiên chống cằm nhìn cậu, đột nhiên đề nghị: “Phương Nho này, hay anh đi theo tôi đi?”

“Hả?” Cậu kinh ngạc nhìn cô.

“Tôi bao dưỡng anh!”

“Cô bao dưỡng tôi?!”

“Đúng thế! Anh biết vào bếp, diện mạo đẹp trai, tính cách ôn nhu, lại còn biết đàn dương cầm! Đúng là mẫu người lý tưởng của tôi!”

“Xin lỗi! Nhưng tôi không tiếp nhận bị bao dưỡng!”

“Thật không? Thế người đàn ông mang cậu đi vào đêm vũ hội hôm đó là ai?”

“Là ông chủ của tôi!”

“Ông chủ?! Không phải kim chủ?!” Cô cười đến ý vị sâu sa: “Quan hệ của hai người nhìn không giống cấp trên cấp dưới đơn thuần a!”

Cậu bình tĩnh đáp: “Cô nói kim chủ cũng không sai! Anh ta phụ trách phát lương hàng tháng cho tôi mà!”

“Thật sự không phải...”

“Nhâm Nghiên! Tôi không biết lòng hiếu kỳ của cô lớn đến thế!”

“Tôi chi tò mò thôi mà!” Nhâm Nghiên không thèm để ý, phát phát tay: “Bỏ đi! Tôi cũng chỉ thuận miệng nói thôi mà! Anh nguyện ý cũng tốt, mà không nguyện ý càng chẳng sao! Nhưng, tôi muốn làm bạn bè, anh cũng định cự tuyệt sao?”

“Không hề!” Phương Nho cười: “Được trở thành bạn bè tâm giao với Nhâm Nghiên đúng là vinh hạnh của tôi!”

“Đừng nói lời khách sáo!” Cô đến bên cạnh cậu, kiêu mỵ nói: “Có thể giúp tôi một việc không?”

“Xin cứ nói!”

“Tôi nay cùng tôi tham gia party âm nhạc được không?”

Cậu chần chừ: “Cái này...”

“Một điều nhỏ nhoi cũng không giúp tôi sao?” Cô giải thích: “Party chỉ mang tính chất cá nhân thân thiết thôi! Sự kiện này do chị họ của tôi tổ chức, mời không quá năm mươi người. Còn có nhạc công dương cầm nổi tiếng Hoa Ninh được mời tới diễn tấu nữa! Tôi biết anh hứng thú mà!”

Hoa Ninh? Phương Nho chú ý đến cái tên này, Hoa Ninh là vị nhạc công có chút danh tiếng ở nước ngoài. Cậu thật sự rất muốn được trực tiếp lắng nghe thần tượng tấu đàn.

Cậu không do dự gật đầu đáp ứng: “Được! Tôi đồng ý!”

“Tốt quá!” Nhâm Nghiên ôm chầm lấy cậu, cao hứng: “Vậy tôi về trước, đến tối sẽ quay lại đón anh!”

Tối, Nhâm Nghiên đưa Phương Nho đến một toà biệt thự xa hoa để tham dự party.

Phương Nho nhận ra những người được mời đến khoảng hai mươi tuổi, quần áo trên người chỉnh tề, đáng vẻ bất phàm.

“Nhâm Nghiên, thật sự đây chỉ là bữa tiệc thân mật?” Cậu nhỏ giọng hỏi.

“Đúng thế đó!” Nhâm Nghiên quẹo rừ cười.

“Còn Hoa Ninh...”

“Yên tâm đi! Người kia nhất định sẽ có mặt!”

Phương Nho không nhiều lời nữa, một mặt thân sĩ cùng cô đi xã giao. Cậu đối với hoàn cảnh này không hề luống cuống, ứng đối rất tự nhiên, dễ dàng để lại ấn tượng tốt.

Đến giữa buổi tiệc, nghệ sĩ dương cầm Hoa Ninh lên biểu diễn, mọi người dần yên tĩnh, chuẩn bị nghe đàn.

“Ông chủ! Tôi tìm được Phương Nho rồi!” Dylan kích động chạy vào văn phòng.

“Em ấy đang ở đâu?” Nguyên Triệt kích động ném bút qua một bên, ánh mắt sáng lên.

“Cậu ấy đang trọ ở một khu nhà ngay khu Lâm Thành!”

“Mau đi thôi!” Nguyên Triệt không nói hai lời, cầm lấy áo vest nhanh chóng ra khỏi văn phòng.

“Nguyên tổng! Ngài muốn đi đâu?!” Thư ký lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng vội vã của sếp, vội vàng đứng dậy hỏi.

“Các cuộc họp, hội nghị hai ngày tới đều hủy hết cho đến khi tôi báo lại!” Lời còn chưa nghe rõ, người đã biến mất khỏi ngã rẽ.

Ô tô chạy như bay trên đường cao tốc, Dylan hưng trí trình bày về quá trình tìm Phương Nho. Hắn mắt điếc tai ngơ không nghe, đôi mắt tập trung nhìn về phía trước, ngón tay không ngừng gõ gõ thanh tựa biểu thị nội tâm nóng như lửa đốt.

Đột nhiên, thân xe xóc nảy không ngừng, theo sau đó là tiếng phanh chói tai, xe chệch lái về phía ven đường, “Àm!” một tiếng đâm mạnh vào thanh chắn chướng ngại vật...

“A!!” Tiếng người qua đường hét chói tai lẫn với âm thanh inh ỏi của còi xe là tất cả những gì hắn nghe được trước khi ngất đi...

Phương Nho đang say sưa nghe diễn tấu đột nhiên ngẩng đầu, nồn nao nhìn ra cửa sổ...

“Có chuyện gì thế?” Nhâm Nghiên quay đầu qua hỏi.

“À không!” Cậu quay trở lại, xem nhẹ rung động trong lòng.

Diễn tấu vừa dứt, Phuong Nho cảm thấy rất thoải mái. Thừa dịp Nhâm Nghiên vào toilet, cậu dự tính đi tìm Hoa Ninh để giao lưu một chút.

Ai ngờ được vừa mới bước được vài bước, cậu lại bị một nhóm bốn, năm người chặn lại.

“Anh là Phuong Nho phải không?” Cầm đầu là một người đàn ông có cái mũi như chim ưng, khinh miệt hỏi: “Nhâm Nghiên đối đãi cậu không tồi ha! Ăn mặc như chó thành người thế này làm người khác tưởng danh giá đấy!”

“Anh muốn nói gì?” Ngực khí cậu thực bình thản, tựa hồ không phát giác ra ý đồ bất hảo của đối phương.

“Tôi chỉ muốn cho cậu lời khuyên thế này: tránh xa Nhâm Nghiên ra! Nếu không đừng trách tôi không cho cậu mặt mũi!” Mũi ưng hừ lạnh một tiếng.

Phuong Nho mỉm cười: “Cảm ơn anh! Tôi sẽ nhớ kỹ!”

Gã sừng sốt, gã không nghĩ đến phản ứng hiện tại của đối phương, giống như một quyền đánh gãy sự hồng hách của gã.

“Mấy người đang làm cái trò gì vậy?” Nhâm Nghiên nện giày cao gót xuống sàn, khí thế bùng bùng đi tới.

“Nhâm Nghiên! Mắt em để đâu mà lại coi trọng thằng nhãi này?” Gã cao giọng chất vấn.

“Thì sao?”

“Một thằng kiết xác phải thuê cái phòng trọ rẻ bèo có gì đáng để em lưu tâm chứ?”

“Sao anh biết anh ấy ở đâu?” Nhâm Nghiên nheo mắt: “Anh theo dõi tôi?”

Mũi ưng hất cằm, không xấu hổ huênh hoang trả lời: “Anh là hôn phu của em! Anh có quyền được biết em giao du với những loại người nào!”

“Ha?” Nhâm Nghiên nén giận, cười trào phúng: “Chung Uy! Anh nghe kỹ đây! Nhâm Nghiên tôi đây đối với anh không có bất kỳ hứng thú gì! Nghèo thì sao? Người tôi thích chính là người đàn ông như thế!”

Nói xong, cô ôm lấy cổ Phuong Nho, trước mặt rất nhiều người hôn cậu.

Cậu theo bản năng ôm trụ hông cô, thân thể phụ nữ mềm mại cùng với mùi thơm cơ thể khiến tâm cậu xao động.

Tiếng vỗ tay như sấm dậy vang lên, âm thanh ồn ào không dứt bên tai.

Nhâm Nghiên kéo cánh tay cậu, như một nữ vương thần nhiên tiếp thu sự triều dâng của mọi người.

Phuong Nho nhìn Nhâm Nghiên, cô nàng này tính tình hào sảng, quyến rũ lại hào phóng, đúng là đối tượng không tồi!

“Nhâm Nghiên! Anh không tin em thích tiểu bạch kiểm!” Chung Uy tròn tròn mắt.

“Làm sao anh biết anh ấy là người như thế nào?”

Thanh âm của cô còn chưa dứt thì chuông di động của Phuong Nho đột ngột vang lên. Cậu nhìn tên người gọi, là hàng xóm Tề Hiểu.

“Xin lỗi! Tôi xin phép nghe điện thoại!” Phuong Nho lên tiếng con lỗi, ra một góc nhận điện: “Sao vậy Tề Hiểu?”

“Phuong ca!!! Cứu mạng em với!! Nhà của em vừa bị cướp sạch!!!”

“Cái gì?”

“Cầu anh trở lại!! Em muốn chết!!” Thanh âm cậu ta vô cùng thê lương.

Phuong Nho đau đầu, nói một tiếng “Tôi về ngay!” rồi tắt điện.

“Xin lỗi! Ở nhà đột xuất xảy ra chuyện! Tôi xin phép về trước!” Phuong Nho mang về xin lỗi nói với Nhâm Nghiên.

Cô gạt đầu: “Anh đi đi! Em còn đợi chị họ chào hỏi, không tiện được anh rồi!”

Chung Uy ở một bên cười lạnh: “Chưa làm gì mà đã bỏ chạy rồi sao?”

Cậu ôn hoà nói: “Chung tiên sinh! Anh nói không sai! Hiện tại quả thật tôi không xứng với Nhâm Nghiên! Nhưng chỉ cần cô ấy yêu tôi, thì tôi chính là kẻ giàu có nhất thế giới!”

Biểu tình gã cứng nhắc, mà Nhâm Nghiên thì sáng lạn.

Cậu từ đầu đến cuối đều không để ý tới sự khiêu khích của gã. Cái loại vân đạm phong khinh chính là loại người Phuong Nho khinh thường nhất! Cậu

luôn khí độ, nho nhã, khiến tất cả mọi người đều có hảo cảm

Tiền Phương Nho đi, Nhâm Nghiên nói với Chung Uy: “Chung Uy! Nếu anh đã không có kiến thức thì chí ít cũng phải biết thương thức chứ? Anh có nhìn thấy trên người Phương Nho mặc thứ gì không?”

“Cái gì?” Chung Uy không rõ ràng: “Không phải là hàng hiệu sao? Vị nào ở đây chẳng mặc như nó?”

Nhâm Nghiên cười lạnh: “Đó là trang phục do nhà thiết kế thời trang Domenico ở Italy thiết kế! Từng mũi khâu đều được may thủ công, mẫu mã độc nhất vô nhị, cho dù có là một đường kim, mũi chỉ hay vị trí cúc áo đều khó có thể phục chế hay sao chép! Anh cho rằng tôi có năng lực sắm cho Phương Nho những thứ cao cấp của cao cấp đó sao? Chung Uy! Nếu anh muốn bôi nhọ người khác, thì trước hết hãy phổ cập giáo dục và đi kiểm tra mắt đã!”

Phương Nho kêu taxi, vội vàng về, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tề Hiểu đáng thương ngồi xổm trước cửa phòng nhà cậu.

“Đã có chuyện gì xảy ra?” Phương Nho nhanh chân bước lên.

“Phương ca!” Tề Hiểu nhanh chóng đứng dậy, ôm lấy cổ Phương Nho, tổ khổ: “Nhà của em bị một đám bại hoại cướp sạch rồi!”

Cậu đẩy Tề Hiểu ra, nhìn vào bên trong nhà cậu ta. Quả nhiên trong phòng là một đống hỗn độn, nhưng không giống bị cướp sạch mà là bị xối tung lên thôi, mà hầu như toàn là rác rưởi, chai rượu, đồ ăn vặt, khăn tay vứt linh tinh.

Phương Nho tức giận nhìn cậu ta: “Chẳng qua ở bẩn! Tự mình quét dọn đi! Tôi mặc kệ!”

“Đừng thế mà!” Tề Hiểu lom lom định bước vào phòng Phương Nho, giọng cầu xin: “Phương ca à! Anh không thấy em đáng thương sao? Cho em ở nhờ một đêm đi mà!”

“Không!” Cậu không chút do dự, cự tuyệt thẳng: “Tôi không thừa giường!”

“Em sẽ ngủ sofa!”

“Sofa quá nhỏ! Không chứa chấp nổi cậu!” Tề Hiểu là thanh niên cao đến 180cm, trừ phi có thể gấp lại, nếu không cậu ta mà nằm lên thì Phương Nho sẽ phải đi mua sofa mới!

“Vây sần nhà...” Tề Hiểu ôm cổ cậu, làm nũng: “Phương ca! Đi mà!”

Khí tức khoẻ khoắn của thiếu niên phả vào mặt làm tâm Phương Nho khẽ run lên. Không hiểu sao trong nháy mắt cậu lại nhìn thấy gương mặt cùng ánh mắt mãnh liệt của Nguyên Triệt.

“Không thương lượng!” Phương Nho nhanh chóng đẩy Tề Hiểu ra, lừ lóat đóng sầm cửa.

Tề Hiểu gõ gõ mấy cái lên cửa nhen không được cậu đáp lại, đành ù ê trở lại cái ổ lợn của mình.

Phương Nho thả người phịch một cái lên ghế, thở hắt ra, trong đầu loạn như ma cào. Cậu yêu phụ nữ, nhưng đối với sự đụng chạm của đàn ông lại khiến tim cậu đập gia tốc!

Chẳng lẽ cậu đã biến thành song tính không có tiết tháo ư!

“Đáng chết!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đánh Cược Tương Lai

Editor: Du Bình.

Vài ngày sau, Nhâm Nghiên thường xuyên gọi điện cho Phương Nho đi đó đi đây. Mà cũng vừa dịp cậu muốn thoát khỏi tầm ảnh hưởng của Nguyên Triệt, liền thử tiếp xúc với cô. Bọn họ một người nhiệt tình chủ động, một kẻ tao nhã, khoan dung nên ở bên nhau thập phần hòa hợp.

“Phương Nho! Hay anh trở thành bạn trai chính thức của tôi đi?” Nhâm Nghiên đưa Phương Nho về dưới nhà trọ, đột nhiên mở miệng nói.

Cậu mỉm cười, kặc đầu: “Có thể được lọt vào mắt xanh của Nhâm tiểu thư đúng là vinh hạnh! Nhưng tôi lo lắng nếu trở thành bạn trai của cô thì bản thân sẽ bị người đời ghen ghét mất!”

Nhâm Nghiên tựa vào ghế lái, nghiêng mặt nhìn cậu, nói: “Phương Nho à! Trông bên ngoài anh giống như một người đàn ông đơn thuần, nhưng thật ra tâm tư rất khó dò. Biểu hiện của tôi rõ ràng như thế, nhưng anh lại thủy chung nói không được! Không chỉ đối với tôi, mà anh đối với ai cũng ôn nhu như thế thật khiến tôi có cảm giác thất bại! Anh ấy à, đôi khi khiến người ta phát điên!”

“Ừ, cô nói không sai, tôi chính là như thế...”

Cậu rất có hảo cảm với Nhâm Nghiên, nhưng không phải là động tâm để yêu say đắm. Cậu đơn thuần chỉ muốn bản thân mình trở lại bình thường, nên mượn Nhâm Nghiên để tìm cho mình đáp án.

Mở cửa nhà trọ, Phương Nho nhìn phòng ở lạnh lẽo, đơn sơ, đột nhiên nhận ra mình không có chỗ để về...

Nơi này không có người nghênh đón cậu hay cậu phải đợi, không bắt cậu phải hao tâm nghĩ món ăn cho người ta dùng cơm, không có ai dùng cậu làm gối ôm, cùng cậu tán bộ, cũng chẳng có người cùng cậu đùa vui và không hề có ai khiến cậu hoang mang. Giờ đây chỉ một mình cậu trống rỗng với hai bàn tay trắng...

“Phương ca!” Tề Hiểu từ cách vách nhô đầu ra, hiếu kỳ hỏi: “Anh phát ngốc trước cửa gì thế?”

“A! Không có gì!” Phương Nho lắc đầu, lấy lại tinh thần đi vào phòng.

Tề Hiểu cũng đi theo, nhỏ giọng hỏi: “Mỹ nữ vừa đưa anh về là bạn gái anh hả?”

“Không!” Cậu cời áo khoác, thuận miệng trả lời: “Là bạn bè bình thường thôi!”

“Thật á? Hắc hắc!”

“Cậu cười gì?” Phương Nho kỳ quái nhìn cậu ta.

“Ồ không!” Tề Hiểu thu liễm biểu tình, dựa sát vào người Phương Nho, làm nũng: “Hôm nay em có thể ở lại ăn cơm được không?”

“Được rồi, lại đây giúp tôi chuẩn bị!”

“Tuân lệnh!” Tề Hiểu cao giọng đáp lại, ánh mắt lặng yên nhìn theo bóng cậu.

Ăn cơm xong, Phương Nho tiếp tục không lưu tình đuổi cậu ta, sau đó mờ mịt tính.

Từ khi tới đây, cậu liền hình thành thói quen theo dõi tình hình của Nguyên thị, không ngờ vừa mở ra, đập vào mắt là tin mới nhất mấy ngày trước...

“... Vào khoảng tám giờ đêm qua, tại đoạn đường cao tốc đến Lâm Thành, một chiếc xe hơi đột nhiên không chống chế được tay lái, đã đâm mạnh vào thanh chắn chắn ngang vật trên đường. Ba người đàn ông trên xe đều bị thương dẫn đến hôn mê, hiện nay chưa rõ thương thế. Thông tin chưa xác nhận rằng một người trong đó là nhị thiếu gia của Nguyên thị, Nguyên Triệt...”

Ngón tay cậu run lên, mắt nhìn chăm chăm vào bức ảnh chụp hiện trường vụ tai nạn, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra chiếc xe xấu số chính là của Nguyên Triệt. Cậu sững sốt phát ngốc một lúc lâu, cảm giác này quá không chân thật! Cậu chưa từng nghĩ đến cảnh Nguyên Triệt sẽ phát sinh tai nạn ngoài ý muốn, hơn nữa còn bất hạnh gặp tai nạn trên đường đến Lâm Thành, hẳn đang đi tìm cậu?

Tim đập mạnh đến đau đớn, đại não trong nháy mắt mất đi năng lực suy nghĩ.

Một lát sau, cậu vội vàng đổi quần áo, vớ lấy ví tiền và di động, chạy như bay ra khỏi khu trọ.

Lúc này đã tám giờ tối, vừa đúng thời gian Nguyên Triệt tới Lâm Thành hôm trước...

Trong một phòng VIP thuộc bệnh viện của Nguyên thị, Nguyên Triệt đầu quần đầy băng vải trắng bóc nửa nằm nửa ngồi trên giường, biểu tình tối tăm.

“Xe của con bị người động tay động chân!” Hần nhìn về cha ngồi trên salon, lạnh lùng nói: “Con đã biết kẻ muốn đối phó với gia đình chúng ta rồi!”

Ông Nguyên bình tĩnh gật đầu, không nói gì.

Hần tiếp lời: “Cha! Con cảm thấy hẳn ta khẳng định có cừu oán với người! Hần muốn cho cha thâm bại danh liệt, cửa nát nhà tan!”

“Ta thật sự không nghĩ ra kẻ nào lại kết thù xương máu như vậy với ta!” Biểu tình của ngài Nguyên rất hoang mang.

“Cha, người quên rồi sao?” Nguyên Triệt nhắc nhở ông: “Lôi Tử Trường vừa ra tù nửa năm trước.”

“Ý con muốn nói, hết thảy đều do hẳn ta làm?” Ông ngẫm nghĩ một hồi rồi lắc đầu: “Không có khả năng đâu! Hần ta mới ra tù, ngoài mấy tên huynh đệ gặp trên đường, không có một tên đồng lõa nào, sao có thể đủ khả năng gây nhiều rắc rối như vậy? Trừ phi... trước khi vào tù hẳn vẫn còn có những khoản đen giấu giấu...”

Gia đình ông cùng một nhóm hắc đạo lập nghiệp cùng thời điểm. Lúc đó danh tiếng đều hiển hách, phong cảnh vô lượng, sau đó có tài sản cố định mới

chậm rãi tẩy trắng. Cho đến khi trưởng giả là ông Nguyễn Phong thì đã hoàn toàn chuyển hình. Mà Lôi Từ Trường vốn là huynh đệ với ông, nhưng đường lối không giống nhau, hẳn ta không nguyện ý buông thế lực xã hội đen. Cuối cùng hai người mỗi người đi một ngã, thường xuyên xung đột bởi trắng đen khó dung hòa. Sau đó không biết do ai làm phản mật báo với cảnh sát, những giao dịch phi pháp của Lôi Từ Trường bị bắt ngay tại trận.

Tất cả những oan nghiệt này, hẳn ta đều ghi tạc lên đầu nhà họ Nguyễn.

Hiện đã ra tù, rất nhiều dự tính được bắt đầu.

Nguyễn Triệt nhìn băng vải trên tay, nắm rồi lại mở, mở rồi lại nắm, trong mắt xuất ra ánh nhìn kinh sợ người khác.

“Chuyện này con cứ giao cho ta! Hãy dưỡng thương cẩn thận, chú ý an toàn!” Ông Nguyễn đứng dậy chuẩn bị, đột nhiên nhớ ra hỏi: “Phuong Nho đâu? Sao không ở cạnh chăm sóc con?”

“Có việc, sắp về rồi.”

“Vậy được rồi, ta đi trước!” Ông rời khỏi phòng bệnh.

Một mình hắn ngồi trên giường, đầu óc không ngừng suy nghĩ, cầm lấy điện thoại, nhìn ra cửa sổ. Di động được bấm qua bấm lại, nhưng tựa hồ không hề có động tĩnh...

Đột nhiên, Nguyễn Triệt ném chăn đi, giật kim tiêm ra khỏi cánh tay, một cước đá bay thanh treo dịch truyền làm một trận loảng xoảng vang lên.

Vệ sĩ ngoài cửa nghe tiếng động, vội vã chạy vào: “Ông chủ! Ngài làm sao vậy?”

“Biến!” Nguyễn Triệt tức giận rống lên.

Vệ sĩ bị ánh mắt của hắn dọa, sợ sệt lui ra ngoài.

Nguyễn Triệt buồn bực cào cào tóc, đại não rùng rục chuyển động, hoàn toàn không bị khống chế.

“Hừ!” Hắn chỉ thấy đầu đau đến nứt ra, dường như vừa nổ mạnh một cái.

Nguyễn Triệt cực lực nhẫn nại, cường bách để chính bản thân lãnh tĩnh. Cơ bắp trên người căng lên, miệng vết thương một lần nữa bục chỉ, máu chảy ra thấm đầy băng gạc.

“Phuong Nho...” Hai mắt hắn đầy tơ máu, ý thức từ từ lâm vào hỗn loạn.

Áp lực từ công việc, tiết tấu sinh hoạt khản trương cùng cảm xúc bị đè nén, rốt cuộc đã đẩy hắn đến bờ vực bùng nổ.

“Có chuyện gì?” Bác sĩ và hai người y tá mang thuốc chạy đến, nhìn thấy một đồng hồ hỗn loạn, hô lên.

“Cậu chủ!” Bác sĩ nhanh chân bước đến, vươn tay chuẩn bị đón lấy hắn.

Ai biết đột nhiên Nguyễn Triệt đột nhiên bạo khởi, một quyền đem ông đánh bay.

Các y tá hoảng sợ thét chói tai.

Vệ sĩ nhanh chóng vọt vào phòng bệnh, nhìn Nguyễn Triệt sẫm máu đứng bên giường, hai mắt tựa như dã thú, hung ác đáng sợ.

Nhóm y tá, bác sĩ tất cả đều trốn một bên, trên mặt tràn ngập sự hoảng sợ.

Bọn vệ sĩ không dám làm gì.

Nhưng có một người không sợ chết, tiến lên hỏi: “Ông chủ! Ngài làm sao vậy?”

Bọn họ đi theo Nguyễn Triệt lâu lắm rồi, tuy rằng đôi khi hắn ngẫu nhiên bạo khí, nhưng chưa bao giờ trực tiếp động thủ đánh người, cũng chưa từng mất lý trí rồi điên cuồng như hôm nay.

“Đi Lâm Thành!” Nguyễn Triệt rảo bước, gian nan đi về phía trước.

“Ông chủ! Ngài định đến Lâm Thành trong tình trạng này sao?” Một vệ sĩ vương tay đến định đỡ hắn, nhưng chỉ vừa chạm một ngón tay vào đã bị đánh bật.

Gã lập tức ôm bụng lùi xuống.

Thân thủ hắn so với đám bọn họ không kém hơn, ra tay vừa mạnh vừa ngoan, thực lực người bình thường rất khó có thể chống đỡ.

Những người còn lại nhìn nhau, khó xử.

“Các anh hiện tại dừng tới gần ổng!” Thanh âm của Nguyên Tĩnh từ bên ngoài truyền đến: “Đề ổng đi đi! Nếu không tất cả đều sẽ bị công kích!” Ngừ điệu nói chuyện lộ ra vài phần sợ hãi nhưng xen lẫn vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa.

Cô cùng Nguyên Khê bị baba gọi tới thăm bệnh, không ngờ vừa mới đặt chân vào bệnh viện đã thấy một màn này.

Bọn vệ sĩ lo lắng không biết làm thế nào, nghe thấy mệnh lệnh của cô Ba, tất cả đều nhanh chóng rút lui, mở rộng đường cho Nguyên Triệt.

Biểu tình hân lãnh ngạnh, ánh mắt điên cuồng, cả người lạnh buốt, từng bước từng bước đi lên, tựa như sứ giả đến từ địa ngục.

“Nguyên Triệt!” Một giọng nói lo lắng quen thuộc truyền đến từ cuối hành lang.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ nhìn thấy một Phương Nho phong trần mệt mỏi nhanh chân bước tới gần hân.

“Dừng tới gần anh hai!” Nguyên Tĩnh lớn tiếng nhắc nhở.

Nhưng cậu mắt diếc tai ngơ, chạy đến bên người Nguyên Triệt, đỡ lấy hân.

Nguyên Triệt như có phản xạ có điều kiện hướng cậu tung ra một quyền trọng kích, hất cậu ngã xuống mặt đất.

“Hừ! Nói không nghe!” Nguyên Tĩnh cùng mấy người kia lộ ra biểu tình xót xa.

Cậu ôm bụng đứng lên, lần thứ hai tới gần, không ngừng gọi tên hân: “Nguyên Triệt... Nguyên Triệt... A!” Mặt bị táng cho một quyền nữa, khóe miệng chảy đầy máu, răng nanh bị đâm rụng.

Mấy người vây xem đều cảm thấy đau thay cậu.

Người này, ra tay cũng thật ngoan độc!

“Nguyên Triệt... Nguyên Triệt... Nguyên Triệt... Em là Phương Nho...” Cậu bắt được áo hân, kẻ sát vào mình: “Em về rồi đây...”

Phương Nho... Đúng rồi! Hân muốn đến Lâm Thành tìm Phương Nho!

“Tránh ra!” Hân dùng sức đem cậu đẩy ngã, một cước bước ngang qua người cậu.

Cậu hô đau một tiếng, tầm mắt mờ lung nhìn bóng dáng hân, lửa giận bốc lên ngàn ngút!

Thảo nê mã! Có tỉnh hay không? Hay anh điên rồi?!

Cậu nhanh chóng đứng lên, chạy theo vài bước, đá mạnh vào hông hân.

Nguyên Triệt lão đảo vài bước, quay lại trừng người dám động vào hân.

“Muốn chết phải không?” Hân hùng hổ nhào đến bên Phương Nho.

Tất cả mọi người đều theo bản năng tản ra, còn cậu thì nở nụ cười: “Đến đây nào! Chúng ta cùng luyện tập!”

Nguyên Triệt không nói hai lời, một quyền đập đến.

Cậu nhanh nhẹn tránh. Nguyên Triệt lại đá một cước, cậu lại tiếp tục né.

Hai người trước đây thường xuyên cùng luyện tập đối kháng trong phòng tập thể hình. Phân nửa đều là Nguyên Triệt tấn công còn cậu phòng thủ nên cậu vô cùng quen thuộc với phương thức ra đòn của hân, thường thường có thể né các đòn nguy hiểm. Nhưng cứ thế hoa tay múa chân không có nhịp điệu, thương thế lớn nhỏ trên người đều không ít.

Mấy người xung quanh đều nhìn đến tròn mắt há mồm không biết phản ứng ra sao. Động tĩnh lần này của bọn họ lần này không hề nhỏ, may mắn tầng này Nguyên gia đều bao trọn, nếu không sẽ đưa đến một mảnh xôn xao.

Băng gạc trên người Nguyên Triệt đều bị máu tươi nhiễm hồng, gắng gượng để không ngã xuống.

Lòng cậu không ngừng lo lắng, thừa dịp thể lực hân không chống nổi nữa, túm lấy hân, ấn lên tường, ghé vào tai hân thấp giọng ní non: “Nguyên Triệt... đủ rồi... anh phải nghỉ ngơi thôi!”

Ánh mắt hân một trận mờ lung, cảm xúc nóng nảy từ từ triệt tiêu, gương mặt Phương Nho dần hiện ra trước mắt...

“Phương Nho...”

“Em đây...”

Biểu hình hấn trở lại nhu hòa, nhẹ nhàng khép mắt lại, chính mình ngã vào ***g ngực cậu.

Phuong Nho ôm hấn, ánh mắt có chút mệt mỏi, có lẽ là đau do những cú Nguyên Triệt nện vào người.

Thấy Nguyên Triệt té xỉu, bác sĩ và y tá mới dám chạy tới, ba chân bốn cẳng đưa hấn trở lại phòng bệnh.

Nguyên Triệt gắt gao nắm lấy tay Phuong Nho, chặt như kiềm sắt, gãy thế nào cũng không thoát ra được.

Phuong Nho theo hấn vào phòng bệnh, ngồi bên cạnh. Những thân ảnh bận rộn xung quanh trở nên mơ hồ, thế giới dường như chỉ còn cậu cùng hấn.

Trong đầu đột nhiên vụt qua lời nói của thầy giáo...

Cậu nhìn hấn, gương mặt tựa như điêu khắc lộ ra vài phần khí phách cùng cương nghị, những ngón tay nắm chặt lấy cậu tràn ngập lực độ cùng kiên quyết.

Người đàn ông này... thật sự chính là do cậu tự lựa chọn sao?

Người đàn ông này... thật sự đáng giá đến nỗi khiến cậu từ bỏ hết cả lòng tự tôn, đi lên một con đường không có lối về sao?

Phuong Nho cậu không dễ dàng hứa một điều gì. Nhưng một khi đã hứa hẹn, thì vĩnh viễn sẽ không hối hận!

Nguyên Triệt à! Chúng ta ước định đi!

Lấy chuyện chữa khỏi bệnh cho anh, em sẽ đánh bạc tương lai của mình...

Hai chúng ta, cùng một chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Minh Chứng Tình Yêu

Editor: Du Bình.

Ánh nắng sớm tràn vào căn phòng tối tăm, lời Nguyên Triệt từ đâu đón tỉnh lại, liếc mắt một cái liền nhận ra một người đang ghé vào bên giường say ngủ.

“Phuong Nho...” Hấn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cậu, xúc cảm mềm mại mà áp áp mang đến cho hấn cảm giác rất chân thật.

Em ấy, trở lại rồi...

Tầm mắt hấn dừng trên cổ tay cậu, những ngón tay đều nổi lên một mảng xanh tím.

Ánh mắt hấn hiện lên sự hồi lỗi. Phuong Nho chậm rãi ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn Nguyên Triệt, ôn nhu cười với hấn: “Anh tỉnh rồi?”

Vết thương nơi khoe miệng hơi nhói đau khiến cậu nhăn mặt.

Nguyên Triệt nhìn vết bầm tụ máu trên mặt Phuong Nho, hồi tưởng lại những gì đã phát sinh hôm qua. Hấn rơi vào trạng thái nóng nảy, ý thức hỗn loạn, tựa như một con dã thú phát cuồng đâm trái, đâm phải. Xung quanh có nhiều người như vậy nhưng ai cũng sợ, tránh né hấn. Duy chỉ có mình Phuong Nho một lần lại một lần thụ thương, rồi lại tiếp tục đến bên hấn, cho dù thương tích cứ chất chồng cũng không buông hấn ra.

Phuong Nho... xin lỗi em... Và cảm ơn em...

“Đừng rời xa anh nữa...” Nguyên Triệt lần đầu tiên để lộ sự yếu ớt của mình.

“Ừ...” Cậu giữ chặt tay hấn, nhẹ nhàng miết miết: “Đáp ứng anh!”

“Thật?”

“Đúng vậy!”

“Em biết nó có ý nghĩa gì không?” Nguyên Triệt yên lặng nhìn cậu.

“Ý nghĩa gì cơ?” Phương Nho mỉm cười.

“Nghĩa là, em sẽ trở thành của anh, cùng anh sống một đời cho đến già!”

“... Ừ!”

Nguyễn Triệt ôm lấy thắt lưng Phương Nho, tựa đầu chôn trong ngực cậu.

Phương Nho chịu đựng đau đớn trên thân thể, ôn nhu ôm lấy bờ vai hần, khẽ vuốt lên mái tóc kia.

Hai người lặng lẽ mà hòa hợp cảm thụ hơi ấm của nhau.

Cửa phòng bệnh đột nhiên hé ra một chút, bác sĩ khẽ lộ đầu vào, ra hiệu cho Phương Nho.

Cậu nói với hần: “Nguyễn Triệt, em ra ngoài một chút rồi sẽ trở lại!”

“Em muốn đi đâu?!”

“Đi mua ít đồ, rồi về nhà lấy ít quần áo, em cùng anh dưỡng thương!”

Nguyễn Triệt gạt đầu, buông cậu ra.

Nếu đã chiếm được hứa hẹn của cậu, hần lựa chọn tin tưởng.

Phương Nho ra khỏi phòng bệnh, vào phòng làm việc của bác sĩ.

Ông đem một phần hồ sơ giao cho cậu, nói: “Hôm qua chúng tôi đã chụp CT não cho cậu chủ, não cậu ấy quá mức biến động, còn bị thương một phần rất nhỏ, có khả năng sinh ra ảo giác dẫn đến tinh thần phân liệt hoặc không thể kiểm soát bản xúc được ở một số vấn đề.”

Cậu cẩn thận lật xem tư liệu, biểu tình vô cùng nghiêm trọng.

“Chủ tịch Nguyễn đã nói cho tôi biết thân phận của cậu!” Bác sĩ lại nói: “Bệnh viện chúng tôi chỉ có thể giúp cậu ấy hồi phục tổn thương cơ thể, còn về tinh thần cần đến cậu!”

Phương Nho gạt đầu: “Vâng, tôi biết!”

Cậu không thể ngờ chỉ một lần gặp tai nạn xe cộ, chẳng những bệnh cũ của Nguyễn Triệt lại tái phát, hơn nữa còn có nguy cơ gia tăng tai họa ngầm.

Từ bệnh viện đi ra, Phương Nho gọi xe đưa cậu về nhà, thu thập quần áo, sau đó làm chút đồ ăn nhẹ, trở lại bệnh viện.

Phương Nho rất hiểu khẩu vị của hần, cho nên để hần ăn được nhiều hơn, cậu cố ý mua một ít kẹo ngọt và ô mai hần thích ăn nhất.

Vào phòng bệnh, cậu đem ***g com bày ra trên bàn.

Nguyễn Triệt nhìn đồ ăn thanh đạm, cổ họng bình tĩnh phun ra một câu: “Anh không thích ăn!”

“Vậy trước tiên ăn một viên ô mai!” Cậu cầm một viên ô mai đặt trước miệng hần, Nguyễn Triệt há miệng ăn, miễn cưỡng híp mắt tựa vào đầu giường, miệng lưỡi biếng nhai nhai, tựa như một con sư tử đang nằm ườn phơi nắng.

Cậu cười cười, sẵn một muỗng com: “Nào ăn một miếng!”

Hần nghe lời, há mồm.

Cậu cứ vậy một viên ô mai, mấy thìa com cho hần ăn, bất tri bất giác đã xử được hơn phân nửa.

“Anh no rồi!” Hần nói.

“Không thôi! Thương cho anh một viên kẹo!”

Nguyễn Triệt ngậm kẹo, đột nhiên kéo bàn tay chuẩn bị thu về của cậu, ánh mắt lóe sáng nhìn cậu: “Em đang tính chăm anh như thằng nhóc con sao?”

“Không đâu!” Về mặt cậu thực vô tội. Nhưng thật ra cậu đang áp dụng phong cách nuôi... chó ngao khổng lồ...

“Hừ!” Nguyễn Triệt vẫn giữ kẹo trong miệng, lỗ mũi hừ khí.

Cậu lại vào nhà tắm mang ra một cái khăn thấm nước ấm, cẩn thận lau mặt, lau tay cho hần.

Nguyễn Triệt nhìn các vết thương trên người cậu, phải thật lâu mới mở miệng: “Thương thể của em thế nào rồi?”

“Không sao đâu, anh đừng lo!” Cậu ôn nhu cười: “Em đã nói mình có luyện võ mà! Mấy cái này chẳng là cái gì!”

Hắn háp hé miệng, nhưng không nói ra ba từ kia.

“Phuong Nho! Về sau anh sẽ đối xử với em thật tốt! Em muốn làm gì đều có thể làm, kể cả... ra nước ngoài du học!” Hắn nguyện ý đáp ứng bất kể chuyện gì chỉ để cậu vui vẻ, chỉ cần cậu thủy chung bên cạnh hắn là được.

Phuong Nho kinh ngạc nhìn hắn, sau đó thu hồi rồi cười: “Cảm ơn anh!”

Nguyên Triệt vì cậu mà thay đổi ư?

Cúi đầu cười nhẹ. Phần tâm ý này, cậu nhận!

Sau khi Phuong Nho trở lại, bệnh trạng của hắn tất nhiên đã biến mất, không cần lo lắng đề phòng, không cần đau đầu suy nghĩ, lúc nào cũng hòa hảo như gió xuân.

Vệ sĩ của hắn nhìn cậu với ánh mắt như nhìn Jesus, sự sùng bái cùng kính ngưỡng hiện ra mồn một.

Nguyên Tĩnh và Nguyên Khê cũng đến bệnh viện mấy lần, nhưng lần nào cũng chỉ qua loa rồi về, căn bản là hắn không có bất luận tí hòa nhã nào nên hai đứa cũng nản. Mấy người bạn bên Anh cũng muốn đến thăm hỏi, nhưng ngại người nhà Nguyên gia nên chỉ có thể gọi điện ân cần.

Cùng lúc đó, bên ngài Nguyên cũng có chút tin tức, thế lực ngầm của Lôi Tử Trường từ từ hiển lộ. Nguyên Trạch bị cha lôi trở về, trở lại tiếp nhận sự vụ của công ty.

Hiếm khi có được thanh nhàn, hắn cùng Phuong Nho đơn thuần hưởng thụ khoái hoạt cùng an tĩnh, bỏ hết những rắc rối bên ngoài ra khỏi tai.

Tuy hắn ngẫu nhiên nóng nảy, nhưng không quá áp lực nữa. Vô luận hắn có biểu hiện đáng sợ đến bao nhiêu, Phuong Nho vẫn sẽ ở bên cạnh, cho dù qua đi đều để lại thương tích chất chồng.

Cậu tựa như bảo bối Thượng đế ban cho hắn, làm cho cuộc sống của hắn thêm phần phú, xoa dịu nỗi đau linh hồn mà hắn từng phải chịu.

Bất tri bất giác hắn đã lấy bệnh viện làm nhà hơn một tháng. Bác sĩ báo cáo bệnh trạng của hắn đã hồi phục tốt đẹp, hắn không thể chờ đợi được nữa, vội vàng xuất viện, mang Phuong Nho trở về nhà.

Nguyên Triệt tùy ý ngồi lý trên salon, vẻ mặt thỏa mãn cực điểm.

Cậu bắt đầu bận rộn trước sau, thay quần áo, quét tước nhà cửa, lấy gạo nấu cơm.

Nguyên Triệt nhìn đến hưng trí dạt dào, tựa vào cửa bếp nhìn cậu cầm con dao. Phuong Nho tủm tỉm hỏi hắn: “Nguyên Triệt à, ngồi yên dễ sinh chán! Hay anh lại đây giúp em được không?”

Đại lão gia thường ngày sẽ không bao giờ chịu nhúc nhích, chỉ thành thói chờ cơm khiến cậu đôi lúc rất khó chịu.

“Ừ...” Nguyên Triệt bị nụ cười của Phuong Nho làm cho mê muội, ngoan ngoãn tới bên hỗ trợ.

Cậu vừa lòng gật đầu, nhưng ngay sau đó đã hối hận không nguôi!

Nguyên Triệt có chỗ nào giống người có thể làm việc nhà? Đem rau rửa thành dưa chua, đem đậu hũ trắng treo băm thành bã đậu, tinh bột đem dưa chuột tiến bụng, còn tốt bụng đem nửa củ còn lại nhét vào miệng cậu.

Phuong Nho uy nghiêm khoanh tay nhìn tên phá hoại: “Mời anh lượn cho nước nó trong!”

“Không!” Biểu tình hắn kiên quyết ôm lấy thắt lưng cậu, cọ cọ mặt Phuong Nho.

Phuong Nho đem vại củ hành tím đặt lên thớt, thành thực băm băm, hành tím nhanh chóng được băm nhỏ, mùi hăng cũng theo đó từ từ bốc lên.

Nguyên Triệt bị sắc đến hai mắt chảy nước, mũi lên men.

Hắn yên lặng thu tay lại, ưu thương rời khỏi bếp.

Để mừng Nguyên Triệt xuất viện trong an lành, Phuong Nho làm một bữa tiệc toàn những món hắn thích, người nào đó ăn hết híp cả mắt.

“Ai da...” Cậu đột nhiên che má, nhúm mày.

“Em sao thế?” Hắn vội hỏi.

Cậu hé miệng, đem lỗ hồng vì bị hắn đánh rớt răng cho người nào đó nhìn.

Nguyên Triệt khụ một tiếng, nghiêm túc: “Buổi chiều đi khám cho em một viên kim cương!”

Cậu ha hả cười lớn: “Nạm kim cương cơ á? Cười rộ lên sẽ khiến người khác mù mắt mất! Em chỉ cần loại răng giả phổ thông thôi!”

“Ừ, đều nghe theo em!”

Sau khi ăn cơm xong, hắn không trực tiếp đem cậu đi trồng răng ngay mà gọi điện hẹn với một vị bác sĩ tốt nhất.

Ngày hôm sau, hai người đến bệnh viện đã được đặt lịch trước.

“Em vào đi! Anh ở đây chờ!” Nguyên Triệt khoát tay, nhìn Phương Nho vào phòng khám.

“Chào cậu chủ!” Vừa lúc đó, một vị nha sĩ tầm bốn mươi đến trước mặt hắn.

“Được, bắt đầu đi!” Hắn theo nha sĩ đến một phòng khác.

Cậu không hề biết rằng, bác sĩ khám cho cậu một chiếc răng do Nguyên Triệt đặt làm riêng, trên đó khắc ký tự “l.o.n” – viết tắt từ Lionel, tên tiếng Anh của hắn.

Còn hắn cũng để nha sĩ nhổ một chiếc răng cùng vị trí để trồng một chiếc răng có khắc “a.s.a”.

Mãi thật lâu sau Phương Nho mới biết được, đó là khi hai người đã cùng nhau đi gần đến đích của lời hứa. Hai chiếc răng đó cũng là minh chứng tình cảm cho bọn họ, đến khi chết thì cùng chôn xuống lòng đất, vĩnh viễn không biến mất.

Đêm đến, Phương Nho từ nhà tắm đi ra, thấy Nguyên Triệt đang thoải mái tựa trên thành giường.

“Lại đây! Anh giúp em ấm giường!”

“...” Phương Nho không lời gì để nói.

Khoảng thời gian ở bệnh viện hơn một tháng, hắn bởi vì bị thương nên không thể áp dụng được mấy hành động gì gì kia, quả nhiên nhịn không nổi nữa rồi!

Về mặt cậu chán chờ, tuy rằng quyết định cùng hắn ở một chỗ, nhưng đối với tính sự giữa hai người đàn ông vẫn sinh ra chút kháng cự.

Hắn không thúc giục, chỉ một mực chuyên chú nhìn cậu.

Cậu khẽ bình ổn nhịp tim, thông thả mà kiên định tới bên hắn.

Nguyên Triệt vươn tay đến, đem tay cậu đặt vào trong lòng bàn tay mình.

Hắn nắm chặt, đem cậu kéo vào ***g ngực, xoay người đè cậu xuống.

“Phương Nho! Em là của anh!” Hắn hôn cậu, nhiệt tình hút lấy lưỡi cậu.

“A...” Cậu để hai tay trước ngực hắn, cảm thụ độ ẩm cùng nhịp tim đập. Khí tức bá đạo bao vây lấy, dẫn lối cậu vào nụ hôn triền miên nóng bỏng.

“Phương Nho... Phương Nho...”

“Em ở đây...”

“Anh yêu em...”

“...” Phương Nho hơi hơi sững sốt.

“Anh yêu em...” Nguyên Triệt mãnh liệt động thân, tiến khát vọng vào sâu trong thân thể phía dưới.

“A...” Cậu cả người căng thẳng, không ngừng run rẩy.

“Anh yêu em... anh yêu em... anh yêu em...” Mỗi một câu tựa như một lời hát ru đầm thấm.

Ba từ kia, cùng với từng đợt khoái cảm như thủy triều ầm ập đánh úp tâm hồn cậu.

Phương Nho từ từ thả lỏng thân thể, phối hợp động tác với hắn, triệt để để hắn yêu thương...

Nguyên Triệt, em cũng... yêu anh...

Chó Ngao Tây Tạng – mười giống chó quý và đắt nhất thế giới:

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Tử Sắc Tulip

Editor: Du Bình.

Sáng sớm hôm sau, Phương Nho chậm rãi mở mắt, mê mang một khắc mới tỉnh lại được. Cả người đau nhức không thôi, chỗ tư mật lại càng đau đớn hơn, lập tức có một cỗ khí hùng lực kè sát lưng cậu.

Đây là lần đầu tiên Phương Nho thanh tỉnh cùng Nguyên Triệt làm, nhưng cậu luôn hình thành mâu thuẫn với việc bị đàn ông xâm nhập, thân thể quá miễn cưỡng. Khoái cảm không thể không nói là không có, nhưng không thể nào triệt tiêu được loại cường thế va chạm và cảm giác vô lực. Tay hấn lần mò, hấn hôn cậu, khí tức của hấn đều khiến cậu không thể trốn thoát.

Cậu tưởng chính mình cần một thời gian để thích ứng loại quan hệ này.

Đang miên man suy nghĩ, phía sau ả ả truyền tới tiếng rất nhỏ. Phương Nho quay đầu lại, phát hiện Nguyên Triệt ôm trán, mày nhăn chặt lại, vẻ mặt hiện rõ sự thống cổ.

Cậu vội vàng ngồi dậy, lo lắng: “Anh đau đầu?”

“Không sao!” Nguyên Triệt quay mặt đi.

“Đừng tự mình chống chọi! Đến đây nằm lên đùi em, em giúp anh massage!” Phương Nho ngồi thẳng dậy, đưa ngón tay đặt lên đầu hấn, ả ả có tiết tât. Với chứng bệnh của Nguyên Triệt cần phải có thời gian dài làm hao đi, cho nên Phương Nho phải tiêu phí rất nhiều tinh lực cùng kiên nhẫn giúp hấn điều trị đến dứt điểm.

Nguyên Triệt từ từ nhắm hai mắt, cảm thụ khoái cảm từ những đầu ngón tay của Phương Nho, hàng lông mày nhăn chặt lại từ từ giãn ra.

Đang nửa tỉnh nửa ngủ, điện thoại đầu giường đột ngột vang lên, đánh tan sự yên lặng.

Hấn mở mắt, sắc bén nhìn về phía làm hồng việc.

Cậu lấy điện thoại đưa cho hấn, thoáng nhìn tên hiển thị người gọi đến: “Nguyên Trạch”.

“Alo?”

“Triệt! Nghe nói em vừa xuất viện! Mai có thể trở lại làm việc được không?”

“Có thể!” Hấn không chút suy nghĩ đáp ứng. Trên thực tế, trong khoảng thời gian dưỡng bệnh, hấn vẫn cùng cấp dưới duy trì liên lạc, công ty tuy không có hấn chủ trì có chút không nhanh chóng, nhưng vẫn rất đều đặn.

“Thật tốt quá! Hạng mục lần trước em làm lại vẫn cần chỉnh tay em điều chỉnh. Anh còn có việc!”

“Được, em biết!”

“À, cha đã điều tra ra không ít rồi, gần đây em nên chú ý an toàn!”

“Mọi người tự chăm lo cho mình đi, không cần lo lắng cho em!” Từ sau tai nạn xe cộ, Nguyên Triệt tăng cường bảo đảm an toàn trong phạm vi xung quanh, không cho kẻ khác cơ hội lần thứ hai uy hiếp mình.

Cúp điện, đại não hấn vận động trở lại. Một bên tự sắp xếp lượng công việc cho những ngày sau, một bên nhanh nhẹn mặc quần áo, chuẩn bị đi rửa mặt.

Phương Nho ôm cổ hấn, khe khẽ hôn lên trán, ôn nhu: “Hôn chào buổi sáng!”

Nguyên Triệt nhìn nụ cười ôn hòa của cậu, cảm xúc nóng nảy, hấp tấp chậm rãi tiêu biến, cũng hôn lên trán cậu một cái.

Phương Nho hơi híp mắt, mái tóc mềm mại rũ xuống hết như một con mèo biếng nhác. Nguyên Triệt nhìn mà bốc hỏa, nghĩ lại đêm qua triển miên không dứt, tâm bất đầu rục rịch lay động.

Phát giác ánh mắt nóng bỏng của hắn, Phương Nho vội vàng tránh đi. Cậu muốn thả cho Nguyên Triệt tiết tấu sinh hoạt chậm rãi, hưởng thụ lạc thú từ từ, không phải lo lắng công việc, cứ vậy an nhàn sống ngày qua ngày.

“Em đi rửa mặt đã!” Cậu phủ áo ngủ lên người, đi vào phòng tắm.

Nguyên Triệt nhìn cặp chân dài trơn bóng đang loạng choạng đi của người nào đó, bụng dưới lại căng thẳng, dục vọng đứng lên.

Hắn không có ý tốt, cùng cậu vào phòng tắm.

“Anh... a...” Phương Nho vừa mới rửa mặt, đột nhiên nhìn thấy Nguyên Triệt quý dị xuất hiện trong gương.

Nguyên Triệt đem cậu áp đảo trên bồn rửa mặt, cúi đầu ngậm lấy môi cậu. Kỹ xảo hôn môi cao siêu nồng nhiệt, đầu lưỡi xẹt qua răng nanh, đùa giỡn với hơi thở của cậu.

“Đừng...” Hai tay cậu đặt lên bồn rửa ta, thất lưng cảm thấy đau nhức.

Nguyên Triệt nâng hai chân cậu lên, để lên mặt đùi trong thơm mềm một ấn ký ái muội.

Mặt đỏ tai hồng, trong lòng Phương Nho khẩn trương không thôi. Tuy rằng đã có mấy lần kinh nghiệm, nhưng cậu thủy chung đối với sự cường thế của hắn vẫn chưa thích ứng được.

“A...”

Nguyên Triệt từ từ đi vào: “Em đau không?”

“Đau!”

“Một lúc nữa sẽ không đau nữa!”

Anh cho rằng nói không đau thì nó sẽ dừng sao?! Phương Nho cảm thấy chính mình quá ngây thơ rồi! Đây là tự mình thả dã thú a!

Hai người ở trên bồn rửa mặt làm một lần, lúc tắm vòi sen lại làm một lần nữa. Nguyên nhị thiếu thể lực dư thừa ép Phương Nho đến chống đỡ không nổi. Xem ra sau này cậu phải nghĩ phương pháp tiết chế tần suất động dục của người nào đó thôi! Nếu không người đoán mệnh sẽ chính là mình!

Hai giờ sau, Nguyên Triệt thỏa mãn rời phòng ngủ, tâm tình phi dương bắt đầu làm việc.

Phương Nho chịu đủ loại tàn phá nằm ngay đơ trên giường, thân thể mỏi mệt, đại não rất nhanh đã không ngừng gào thét. Chính cậu đã chiều hắn quá rồi, trừ bỏ có chút ảo não cùng kháng cự bên ngoài, sự phóng túng không biết kiềm chế của hắn cũng khiến Phương Nho đặc biệt phẫn cảm.

Chẳng lẽ trong tiềm thức cậu luôn mang khuynh hướng thích ngược?!

Phương Nho rùng mình, quyết định hai ngày nữa tìm thầy giáo giảng cho cậu chút kiến thức nữa...

Cơm trưa, Phương Nho chỉ nấu một ít cháo thịt cùng sandwich lấp đầy bụng hắn, sau đó lại trở lại phòng ngủ làm thêm một giấc.

Nguyên Triệt không đến quấy rầy cậu, ở trong thư phòng nâng cao hiệu suất cả một buổi chiều.

Sau bữa tối, Phương Nho dọn dẹp, rửa chén, Nguyên Triệt vẫn như cũ bám rễ thư phòng làm việc.

Đến tận đêm muộn, cậu lại làm cho hắn một bữa khuya tránh để hắn bị đau dạ dày, thuận tiện nhắc nhở hắn mau xong việc rồi đi nghỉ ngơi. Nguyên Triệt nhìn thấy Phương Nho liền có cảm giác thư thái, bắt đầu giống như đứa trẻ lớn đầu được chiều hư, nghiêm trang, trững trạc ằm ằm ỉ ỉ.

Phương Nho bỏ đi phòng bị, toàn tâm toàn ý sùng nịch Nguyên Triệt.

Hình thức hai người ở chung tựa như vợ chồng tân hôn, ấm áp mà ngọt ngào.

Nguyên Triệt khôi phục thói quen đi chạy với Phương Nho mỗi sáng.

Hai người chạy trong gió thu se se lạnh, cả thân thể cùng tâm đều ấm áp.

Đứng trên đỉnh núi, đón mặt trời mọc từ phương đông, mười ngón tay khê khằng giao nhau, lặng im không nói lời nào.

Giờ khắc này, Nguyên Triệt cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian.

Đứng trước cửa, lần đầu tiên hắn sinh ra quyền luyến không muốn rời đi, ôm lấy Phương Nho, nhẹ giọng nói: “Chờ anh về!”

“Ừ, nhớ chú ý an toàn!”

Nguyên Triệt gật đầu, xoay người bước nhanh.

Khi Phương Nho trở lại phòng, cậu bắt đầu tìm xem có cô nhi viện hay viện phúc lợi nào ở quanh khu vực này hay không. Cậu trước kia sẽ làm tình nguyện viên hoặc y tá ở đó, cũng là để tích lũy kinh nghiệm cho công việc trị liệu tâm lý sau này. Hiện tại nếu cậu quyết định ở bên Nguyên Triệt, cậu có thể lợi dụng thời gian rảnh để làm chút gì đó phong phú hơn cho cuộc sống. Cậu luôn tự có luật lệ riêng của mình, cho dù có thể nào cũng nhất quyết không trở thành kẻ ăn bám hay người thừa của xã hội.

Đứng từ góc độ tâm lý học mà nói, nếu trường kỳ ở nhà, sinh hoạt lười biếng, ngại tiếp xúc xã giao thì sẽ dễ dàng sinh ra bệnh trạng tâm lý. Bất kể là nam hay nữ, đều nên tích cực ra ngoài xã hội, lấp đầy thời gian rảnh bằng cách tìm cho mình những thú vui nhất định.

Vừa mở máy tính ra, di động trong túi áo không ngừng rung lên, cậu vừa lấy ra nhìn, phát hiện là Tề Hiểu gọi đến.

“Tề Hiểu?”

“Phương ca! Anh đi đâu rồi? Bao giờ về? Anh không ở nhà em gầy mất mấy cân rồi!” Tề Hiểu đáng thương kêu rên.

“Tôi có công chuyện, về sau chỉ sợ sẽ không quay lại nhà trọ.”

“Cái gì?! Anh không trở lại?!” Cậu ta kinh hãi: “Anh hiện tại đang ở đâu?”

“Thành phố A.”

“...” Đầu bên kia trầm mặc hồi lâu mới đáp lại: “Cho em địa chỉ được không? Nếu có thời gian em đến thăm anh...”

“Đợi chút, tôi gửi tin cho cậu!”

“Vâng, nhất định em sẽ tới gặp anh!”

Đối với Tề Hiểu, Phương Nho không có cảm xúc gì nhiều với cậu ta, chỉ đơn giản suy nghĩ đây là một cậu em rất đáng yêu mà thôi. Mà đối với bạn bè, anh em, Phương Nho sẽ không bao giờ cự tuyệt kết giao. Tiếp xúc với càng nhiều người, khả năng linh hoạt sẽ càng sâu hơn.

“Chào ông chủ!” Một nhân viên từ trong thang máy đi ra, nhìn thấy Nguyên Triệt, cuống quýt chào hỏi.

“Chào!” Hắn khẽ gật đầu, tiêu sái bước qua.

Nhân viên nọ trừng lớn mắt, thần kinh rối loạn, hình như đang hoài nghi tai mình vừa nghe nhầm.

Dọc đường đi, Nguyên Triệt xưa nay chưa từng đáp lại bất kỳ ai lại chào hỏi từng người một nhìn thấy hắn!

Vào văn phòng, khuôn mặt lạnh lùng của hắn đột nhiên nở nụ cười khó hiểu.

Quả thật có chuyện vui rồi!!! Toàn bộ các nhân viên dưới trướng hắn đều mang biểu tình muôn hình vạn trạng, kỳ quái, vụn vặt đều có đủ!

Hắn chưa từng biết cơ mặt con người lại có thể đạt được đến sáng tạo vô cực như thế đó!

Tâm tình cực tốt mở văn kiện, ngòi bút như bay đặt lên từng trang giấy ký ký.

Chìm sâu vào trạng thái lao động nghiêm túc, hắn lại nghiêm cẩn, nhìn đến chỗ sai sót, sắc mặt lập tức biến âm trầm.

Giữa trưa, hắn mở cuộc họp, gọi toàn bộ giám đốc các ban ngành đến, nổi cơn bão quát mắng bọn họ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cúi mặt không dám ngẩng đầu lên.

Tan họp, một người giám đốc run rẩy nói với đồng nghiệp: “Ai nói hôm nay Boss vui vậy? Đúng là xạo nhất thiên hạ!”

“Đúng vậy! Phải đi giáo huấn tên chết tiệt tung hỏa mù mới được! Đại ma vương làm sao có thời điểm tâm tình tốt được?!”

“À mà nói lại... so với âm khí đột trước, tôi tình nguyện bị Boss mắng đến phát khóc còn hơn!”

“Phải phải!! Lâu rồi không bị mắng, đúng là có chút không quen!”

Mấy người xung quanh sôi nổi gật đầu, vẻ mặt cảm khái!

Không thể không nói, mấy người dưới trướng hắn đều có một mặt nào đó thích bị ngược...

Tan tã, lái xe đưa Nguyên Triệt về nhà.

Đi được nửa đường, hắn đột nhiên mở miệng: “Dừng lại!”

Tài xế đỗ xe ven đường, hần mở cửa bước chân đến một cửa hàng hoa nghệ thuật, quét mắt một vòng, nói: “Chọn cho tôi một bó hoa tặng con trai!”

Cô chủ mặt đầy sắc xuân, nhiệt tình gật gật: “Vâng! Xin ngài chờ một lát!”

Cô giao cho Nguyên Triệt một bó hoa tulip sắc tím, được đóng gói cẩn thận.

“Quý ngài có hài lòng không ạ?”

“Không tồi! Bao nhiêu tiền?”

“Dạ, 99 tệ!”

Nguyên Triệt giao tiền, sau đó cầm hoa rời đi.

“Cảm ơn đã mua hàng! Hoan nghênh quý ngài ghé thăm lần sau!” Nữ nhân viên nhìn bóng lưng cao lớn, hai mắt sáng lên, tán thưởng: “Thật đẹp trai quá đi!!”

“Cô cứ nhiên chọn tulip tím cho người ta!” Một nhân viên khác cổ quái nêu ý kiến.

“Tulip tím thì làm sao? Rất thích hợp mà!”

“Khách nói là tặng cho đàn ông đấy!”

“Á?!”

Nguyên Triệt mang hoa ngồi lên xe, trong đầu hiện lên kế hoạch theo đuổi của Dylan dâng cho hần, hạng mục đầu tiên nói rằng nếu muốn tăng thêm tình ý, thì đôi khi nên ngẫu nhiên tặng quà hay hoa cho đối phương.

Hần muốn Phương Nho vui, vì vậy hần nguyện ý làm bất luận điều gì để đổi lấy nụ cười cùng sự cao hứng của cậu!

Nhưng mà, hần tựa hồ không ý thức được trình tự có chút đảo ngược. Phương Nho đã thành người yêu, hần mới bắt đầu triển khai theo đuổi...

Ý nghĩa của hoa tulip tím: tình yêu vĩnh viễn không phai mờ...

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đùm Nóng Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đàm Phán. Nguyên Triệt: Nghĩ Cách Giáo Huấn Em Ấy Thôi!

Editor: Du Bình.

“Dịp gì mà lại tặng hoa thế này?” Phương Nho nhìn đóa tulip trên tay, kỳ quái hỏi.

“Không vì dịp gì hết!” Biểu tình hần khốc khốc đi vào phòng khác.

Cậu cúi xuống hít lấy hương hoa, cười nói: “Cảm ơn anh! Em rất thích!”

Cậu tìm từ trong tủ quần áo ra một cái bình hoa (okay... nguyên raw đó...), dỡ bó tulip ra rồi cắm vào bình đặt lên bàn com. Trong nhà có một đóa hoa tím xinh đẹp làm cảnh nháy mắt trở nên có sức sống hơn hẳn. Trước đây Nguyên Triệt chưa từng chú trọng đến mấy cái tiểu tiết sinh hoạt, phòng ở ngoại trừ đồ đạc cần thiết ra thì hoàn toàn tẻ nhạt, nhưng từ khi có Phương Nho thì mọi thứ đều thay đổi theo chiều hướng tích cực hơn.

Trên ghế salon đặt hai cái gối ôm hồ ly với sư tử, tường treo bức họa hoa đào, cửa sổ phòng khách còn có rèm thủy tinh lấp lánh, đỉnh đang không chỉ vậy còn có mấy thứ đồ trang trí nho nhỏ. Tuy vậy nhưng không làm bố cục ngôi nhà bị phá hỏng, ngược lại còn tăng thêm vài phần sinh khí ấm áp, xua đi cái lạnh lẽo từ trước đến nay chủ nhân luôn mang tới.

Nguyên Triệt nhìn cậu tươi cười đùa nghịch bó hoa, ánh mắt không khỏi nhu hòa, tiến đến ôm lấy người yêu, hôn hôn lên mặt cậu.

Phương Nho cũng hôn hần, sau đó đem người đẩy mạnh về phòng ngủ: “Anh mau đi rửa mặt, một chút nữa là có cơm ăn rồi!”

“Ừ!” Nguyên Triệt ngoan ngoãn nghe lệnh.

Ăn uống xong xuôi, Nguyên Triệt lại vào thư phòng làm việc, Phương Nho chưa từng quấy rầy hắn. Cho đến tận khuya mới đem bữa ăn nhẹ đến, thuận tiện nhắc nhở hắn sớm xong rồi mau đi nghỉ ngơi.

Nguyên Triệt mới trở lại công ti có vài ngày, công chuyện cần xử lý tương đối nhiều, Phương Nho chờ không nổi nữa đành phải lên giường ngủ trước. Nửa đêm, cậu đang trong mộng mông lung cảm giác được có người đến bên nằm xuống, cùng cậu khẽ cụng đầu, thân mật gắn bó.

Nhẹ nhàng hôn môi, Nguyên Triệt thấp giọng nói: “Ngủ ngon!”

Ý thức cậu hơi chấn động, cả người đều lui vào ***g ngực hắn.

Khóe miệng Nguyên Triệt nhếch lên, nhắm mắt, thỏa mãn đi ngủ.

Hôm sau, chờ Nguyên Triệt đi làm, Phương Nho cũng một thân chinh tề ra khỏi cửa.

Nơi cậu muốn đến hôm nay là một viện phúc lợi. Nơi này là viện phúc lợi có cơ cấu lớn nhất thành phố A, phụ trách thu dưỡng cô nhi, trẻ em bị bỏ rơi hay các bé bị tàn tật nên Phương Nho tính toán nên tới thăm nơi này một chút.

Đi ra tiểu khí, một người vẫn tựa vào tàng cây đọc tạp chí đột nhiên đi theo cậu, suốt dọc đường đi cho đến khi lên xe bus.

Phương Nho không hề phát giác, chỉ chuyên tâm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Xe đến điểm dừng, cậu liền đi xuống, hướng viện phúc lợi dạo bước.

Bao tường hồng ngói lục, phong cảnh có chút thanh tĩnh, trên đường chỉ có vài người đi qua. Phương Nho đứng thật xa cũng có thể nghe thấy tiếng trẻ nhỏ nô đùa.

Cậu mỉm cười, nhanh chân nên bước. Đi vào tiểu viện, cậu tìm viện trưởng để nói ý nguyện của mình, cũng trình ra giới thiệu cơ bản về bản thân. Cậu không có ý định trở thành bác sĩ làm thường trực, chỉ mong ông cho cậu làm tình nguyện hỗ trợ.

Viện trưởng vui vẻ đáp ứng, nhiệt tình dẫn cậu đi xung quanh tham quan.

Ngang qua một phòng học, Phương Nho nhìn thấy một cô giáo trẻ đang dẫn hơn mười bé vừa hát vừa đi quanh lớp.

Viện trưởng giới thiệu: “Cô ấy cũng là tình nguyện viên, đã làm ở đây hơn nửa năm rồi!”

Đi hết một vòng, nhóm bạn nhỏ đồng loạt vỗ tay rồi được tản ra vui chơi.

Viện trưởng hướng cô giáo kia vẫy vẫy tay: “Tiểu Mẫn! Mau lại đây chào hỏi! Vị này là Phương Nho, nhiều khả năng về sau sẽ cùng cô tạo phúc cho viện của chúng ta!”

“Chào anh! Tôi là Tôn Mẫn!” Cô hướng Phương Nho vưon tay.

Phương Nho lễ độ đáp lại.

“Hai người cứ trò chuyện vui vẻ! Tôi còn có việc, xin lỗi không thể tham gia được!”

“Ngài cứ tự nhiên! Phiên ngài rồi!”

Tôn Mẫn đưa Phương Nho vào phòng học, hỏi cậu: “Phương tiên sinh à, anh có sở trường gì không?”

“Tôi biết đàn dương cầm, trước đây từng dạy trẻ, kể chuyện cổ tích, chơi trò chơi, giảng bài cơ bản cũng không đến nỗi!”

“Vây tốt quá!” Tôn Mẫn vui vẻ: “Viện Phúc Lợi rất hoan nghênh những người tài giỏi!”

Đang mãi nói, đột nhiên từ cửa truyền đến một tiếng “Rầm!”. Cả hai quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông âm trầm xông vào phòng học, nhanh tay khóa cửa lại rồi hùng hổ xông đến trước mặt Tôn Mẫn.

Mọi việc phát sinh quá nhanh, Phương Nho chưa kịp phản ứng mà Tôn Mẫn đã bị người kia bắt lấy, kẻ cái dao gọt hoa quả sắc bén trước cổ.

Bọn nhỏ bị kinh hãi, đồng loạt gào thét. Phương Nho bảo hộ chúng sau lưng, căng thẳng nhìn người đàn ông đang bắt giữ Tôn Mẫn. Hắn tầm hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, tướng mạo bình thường, trong mắt đầy lệ khí.

“Đồ Trường Phi! Anh muốn làm gì?!” Tô Mẫn run rẩy hô lên.

Xem ra là người quen, Phương Nho trong lòng thầm cân nhắc, không nên hành động thiếu suy nghĩ!

“Giết người!” Đồ Trường Phi dùng dao chỉ vào Phương Nho làm lũ trẻ khóc lớn hơn, lớn tiếng gào lên.

Cậu ngồi xổm xuống, trấn an các bé: “Đừng sợ! Chú cùng các con chơi nhé! Chú bảo các con cử động thì mới được cử động! Nói không được cử động thì đứng nguyên tại chỗ nhé! Bây giờ nghe chú chỉ huy, bạn nhỏ nào ngoan ngoãn ra ngoài thì sẽ được thưởng, được không?”

“Đạ được!” Đám trẻ đáp lại. Đại khái nhìn thấy nụ cười ôn nhu của Phương Nho, các bé tuy rằng còn hơi sợ nhưng đã an tĩnh hơn rất nhiều.

Cậu lúc này mới đứng dậy đối mặt với người đàn ông nọ.

“Đừng có tới đây! Đứng nguyên chỗ đó!” Đỗ Trường Phi chỉ vào Phương Nho, quát chói tai.

Cậu nâng hai tay lên, phối hợp: “Tôi đâu có cử động?”

Qua cửa sổ, có người đã phát hiện ra điều bất thường trong phòng học. Cậu cần phải kéo dài thời gian để cam đoan tất cả mọi người đều an toàn.

Cùng lúc đó, người bám theo Phương Nho tránh ở một góc, một bên quan sát tình hình đằng xa, một bên khăn trương bấm điện thoại.

“Đỗ Trường Phi! Đến tột cùng anh muốn làm gì?!” Trong giọng Tôn Mặc có chút nức nở.

“Em còn không rõ sao Tiểu Mặc?” Về mặt Tống Trường Phi thống khổ: “Nói cho anh biết đi, tại sao chúng ta lại chia tay? Vì sao anh yêu em nhiều đến thế mà em vẫn rời bỏ anh?”

“Chúng ta không thích hợp!” Cô trả lời: “Cá tính anh quá táo bạo, lại chơi bời lêu lổng, nếu bất đồng liền đánh đập tôi, anh muốn tôi trở thành Bò tát sống sao?”

“Anh biết sai rồi, anh sẽ sửa!” Hần sám hối nói: “Anh không thể mất em được! Van cầu em cho anh một cơ hội!”

“Quá muộn rồi! Tôi không có khả năng quay lại với anh nữa!”

Nghe vậy, Phương Nho âm thầm nói hồng rồi, thái độ quyết tuyệt của Tôn Mặc nhất định đã chọc giận Đỗ Trường Phi!

Quả nhiên, hắn ta vừa nghe cô nói, lập tức quơ quơ con dao lên, điên cuồng gào thét: “Em vì sao lại tuyệt tình với anh như vậy? Một con đường vẫn hời cũng không có sao?!”

“Không! Tôi với anh đã hết rồi!” Cá tính cô cũng khá nôm nong, hoàn toàn không để ý đến tình cảnh chung hiện tại.

“Được! Được!” Hai mắt hắn ta đỏ hồng, tay lại dùng sức, để lại trên cổ Tôn Mặc một vết cứa ứa máu đỏ.

Tôn Mặc đau đến thở hắt ra, trên mặt cuối cùng cũng biết thế nào là sợ hãi.

“Khoan đã!” Phương Nho quát lên: “Cậu không biết vì sao Tiểu Mặc lại dứt khoát đòi chia tay sao?”

Quy tắc đầu tiên của đàm phán: Trấn định.

“Vì sao?!” Lực chú ý của Đỗ Trường Phi bị Phương Nho hấp dẫn.

Cậu thông thả nói: “Vì cô ấy có bạn trai mới rồi!”

Quy tắc thứ hai: tìm kiếm điểm đột phá.

“Cái gì?! Là thằng nào?!”

“Chính là tôi!” Cậu hai tay khoanh trước ngực, thực bình tĩnh đáp.

“Mày nói cái gì?!” Đỗ Trường Phi lộ ra biểu tình thù địch, cả giận gào lên: “Mày là cái gì mà dám cùng tao đoạt phụ nữ?”

“Vì cái gì lại không dám?” Cậu chậm rãi tiến lên vài bước.

“Tốt!” Hắn ta điên cuồng: “Hôm nay tao sẽ giết đôi cầu nam nữ chúng mày!”

“Muốn giết thì cũng thức thòi một chút đi!” Cậu tiếp tục: “Chẳng lẽ cậu không biết tại sao Tiểu Mặc lại bỏ cậu để kết giao với tôi sao?”

“Nói!” Đỗ Trường Phi từ từ bị Phương Nho dẫn dắt.

“Bởi vì tôi có công việc ổn định, hoàn toàn có đủ khả năng bảo bọc cô ấy, hơn nữa tình cảm chắc chắn sẽ không thua kém gì anh!” Tốc độ nói của cậu rất chậm, tận lực kéo dài thời gian.

“Mày nói láo! Trên thế giới này không có ai yêu Tiểu Mặc hơn tao!”

“Thật không?” Phương Nho chỉ vào vết máu trên cổ Tôn Mẫn, chất vấn: “Phương thức chứng tỏ tình yêu của cậu đó sao? Uy hiếp, gây thương tổn, làm cô ấy đau lòng?”

“Tao chỉ muốn giữ cô ấy lại!” Đỗ Trường Phi âm ngoan: “Nếu tao không có được, thì những thằng khác đừng mong chạm vào em ấy!”

“Cách anh yêu quá ích kỷ! Chẳng lẽ cậu không nghĩ đến việc tìm cách để Tiểu Mẫn suy nghĩ lại sao?” Quy tắc thứ ba: đoạt được mọi tin tức từ đối phương.

“Suy nghĩ lại?” Hần ta sùng sốt.

“Đúng thế! Cậu chẳng phải nói mình không muốn mất cô ấy sao? Yêu một người không đơn thuần là chiếm hữu, mà còn là trả giá qua lại. Anh xem mình đã làm được gì cho Tiểu Mẫn?”

“Tôi... tôi...” Đỗ Trường Phi liếc mắt xung quanh.

“Tỷ như...” Cậu hướng dẫn: “Tìm một công việc ổn định?”

“Đúng vậy! Tôi sẽ tìm việc!” Hần ta vội vàng tiếp lời.

“Cũng phải bỏ những tật xấu trước đây!”

“Được! Tôi sẽ bỏ hết! Tiểu Mẫn! Từ nay anh sẽ không bao giờ đánh em, không bao giờ say rượu, không bao giờ đánh bạc nữa!”

“Còn chưa đủ!” Cậu bổ sung: “Cậu tin mình có thể chăm sóc cô ấy thật tốt ư? Vì Tiểu Mẫn mà che mưa chắn bão, vì cô ấy quyết chí cải tà, vì cô ấy mới lần nữa làm người!”

“Tôi... tôi...”

“Cậu đang do dự!” Cậu bình tĩnh nói: “Không làm được thì lấy tư cách gì đòi Tiểu Mẫn ở bên mình?”

Mặt Đỗ Trường Phi đỏ rần, tay nắm dao run nhè nhẹ.

“Ái tình như đánh bạc, nếu cậu không có tiền thì làm sao thắng được?” Phương Nho sau vài câu nói đã sơ sơ nắm được đặc điểm về Đỗ Trường Phi. Đối với dân cờ bạc mà nói, tốt nhất là lấy ví dụ về bài bạc sẽ dễ dàng thuyết phục hơn.

Biểu tình hần ta hoảng hốt, tựa hồ đang kịch liệt đấu tranh tư tưởng.

Phương Nho lại tiến gần hơn vài bước, trầm ổn nói: “Đỗ Trường Phi, trước khi làm bất việc gì cũng nên tính trước một đường lui. Hôm nay cậu tàn sát rất thoải mái, nhưng tương lai có hối hận cũng không kịp, cậu muốn thế lắm sao?”

Vành mắt hần đỏ lên, hô hấp dồn dập.

“Tôi có một đề nghị, cậu có muốn nghe không?” Nguyên tắc thứ tư: dẫn đường đối phương tìm được lựa chọn đúng đắn.

“Nói đi!” Đỗ Trường Phi quýnh quýng. Hiện tại hần đã bị Phương Nho làm cho do dự không thể quyết được, rất hoang mang, lo sợ.

“Dùng ba năm để chứng minh!” Cậu từ tốn: “Chờ thời điểm cậu chân chính hối cải, tôi sẽ theo đuổi Tiểu Mẫn lần nữa!”

“Ba năm?”

“Đúng thế! Cậu và Tiểu Mẫn đều còn trẻ! Ba năm rất nhanh sẽ qua!” Phương Nho mỉm cười: “Tôi cũng nguyện ý chờ ba năm, cho cậu thời gian chuẩn bị để cùng tôi đường đường chính chính cạnh tranh. Đỗ Trường Phi! Cậu dám cược không?”

Hai mắt mở lớn, Đỗ Trường Phi lớn tiếng: “Có gì sợ? Tôi ngay cả chết còn không sợ! Còn gì không dám chứ?”

“Tốt! Chúng ta bắt tay ước định!” Phương Nho vươn tay phải ra.

Hần ta do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn đưa dao sang tay trái, cùng Phương Nho bắt tay.

Phương Nho vẫn chưa thả lỏng, thẳng cho đến khi Đỗ Trường Phi đồng ý mở cửa phòng học để toàn bộ các bé rời đi mới thở phào.

Cả đám người đi ra cửa lớn, ngênh đón không ai khác ngoài một dàn cảnh sát cùng Nguyên Triệt vẻ mặt lạnh lùng.

Phương Nho thầm kêu: “Không ổn!”, cậu lên tìm đến viện phúc lợi, tính toán sắp xếp ổn thỏa rồi mới nói cho hún, không ngờ còn chưa kịp làm gì đã gặp phiền toái...

Còn Nguyên Triệt đang không ngừng suy nghĩ về nhà nên xử lý cậu bằng biện pháp nào cho chừa đây!

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Giải Hòa Trong Bạo Lực, Có Chuyện Gì Làm Xong Rồi Nói!

Editor: Z (Du Bình).

“Anh đừng quên! Ba năm!” Đỗ Trường Phi bị túm lên xe cảnh sát vẫn hùng hổ sát khí hướng Phuong Nho hô ầm lên.

Cậu rất hữu hảo làm dấu “Ok!” với hắn.

“Em không có lời nào muốn giải thích với anh sao?” Nguyên Triệt ôm ngực đứng bên, mặt không đổi sắc theo dõi cậu.

“A!”

Không đợi Phuong Nho đáp lại, Tôn Mẫn chậm chậm đến bên, xấu hổ nói: “Cảm ơn anh, Phuong tiên sinh!”

“Không cần cảm tạ!” Cậu theo phản xạ nở nụ cười khiêm tốn: “Tôi làm sao có thể để một cô gái chịu tổn thương được? Cô về sau cũng không cần trốn tránh Đỗ Trường Phi, thử lấy thân phận bạn bè khuyên bảo, động viên cậu ta, rất nhanh người sẽ thay đổi thôi!”

Tôn Mẫn nhu thuận gật đầu, chăm chú nhìn Phuong Nho, hai mắt lóe quang mang như ngày xuân đến rồi.

Đột nhiên, cô không thấy rét mà rung cả mình, chỉ nhìn thấy một người đàn ông cao lớn xuất hiện sau Phuong Nho, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm cô.

Da đầu Tôn Mẫn tê rần, theo bản năng muốn né tránh. Rất may một viên cảnh sát đi tới, muốn Phuong Nho cùng họ đi lấy lời khai.

Lấy lời khai rất thuận lợi, toàn bộ quá trình cơ bản không có nhiều yêu cầu thẩm tra về địa phương, chỉ có một điểm duy nhất đáng chú ý là Phuong Nho có tài ứng biến rất nhạy bén, rất thông minh để không xảy đến bất kỳ một tai nạn đáng tiếc nào. Phải biết rằng lúc đó có đến mười mấy đứa trẻ trong phòng học, nếu Đỗ Trường Phi thực sự phát cuồng, không biết hậu quả sẽ nặng nề đến mức nào nữa!

“Đa tạ cậu đã hỗ trợ, Tiểu Phuong! Nếu còn yêu cầu chúng tôi sẽ liên lạc!”

Cảnh sát nói một tiếng rồi lục tục rời đi, trả lại cho viện phúc lợi sự yên bình vốn có.

Phuong Nho ôm lấy balo, tự mình đem quà đến cho các bạn nhỏ có mặt. Mỗi bạn nghe lời đều có phần, Phuong Nho sẽ không thất hứa với trẻ nhỏ!

Nguyên Triệt một mực yên lặng, chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của cậu, kiên nhẫn đợi Phuong Nho giải quyết ổn thỏa rồi mới đem người rời đi.

Trên xe, Nguyên Triệt ngồi thẳng lưng, một lời cũng không buồn nói.

Phuong Nho nhìn mặt mũi hắn, thành thành thật thật cùng hắn trầm mặc.

Thẳng đến khi về đến nhà, Nguyên Triệt rốt cục cũng chịu hành động, ngồi trên ghế salon bày ra bộ dáng thẩm phán lên tòa.

“Nói, em chạy đến viện phúc lợi làm gì?”

Phuong Nho dâng một ly trà nóng, mỉm cười: “Em muốn đến đó làm tình nguyện!”

“Tình nguyện?” Nguyên Triệt một lời phủ quyết: “Không cho!”

“Vì sao?”

“Nguyên Triệt đây không cho người của mình đi làm ôsin!”

“Sao anh lại mang công ích đánh đồng với ‘giúp việc’ chứ?!”

“Không là ôsin thì là cái gì? Chẳng lẽ em đi nói chuyện yêu đương?” Hắn trừng cậu: “Cô gái kia xảy ra chuyện gì? Hai người biết nhau từ lúc nào?”

“Tôn Mẫn á? Hôm nay em mới chào hỏi.”

“Mới quen liền nhận là bạn trai sao?”

“Nếu anh ở đây, anh sẽ hiểu đấy chỉ là kẻ tạm thời!”

“Anh chỉ biết ánh mắt của cô ta giống như vừa ăn xuân được xong!”

Phuong Nho âm thầm hô một tiếng, sau đó nói lảng sang chuyện khác: “Mà này Nguyên Triệt, em đột nhiên nhớ ra, tại sao anh lại biết em ở viện phúc lợi? Ai gọi cho anh?”

Sự kiện kia bất quá chỉ trong một tiếng, ấy thế mà lại có hẳn cùng cảnh sát đồng thời có mặt. Cảnh cục cách đó hai dặm, bọn họ tới nhanh cũng chẳng có gì lạ, nhưng Nguyên Triệt sao lại biết và cùng lúc đuổi tới?!

“Anh sai vệ sĩ đi theo em!” Hấn không giấu diếm

“Vệ sĩ?” Phuong Nho biết dạo này Nguyên gia đang vướng vào rắc rối nên Nguyên Triệt cho người bảo đảm an toàn cho cậu cũng là bình thường. Nhưng mà mỗi lần ra khỏi nhà có người đi theo, cảm giác cứ kỳ quái thế nào ấy!

“Anh làm vậy không phải muốn giám sát em, mà là lo lắng an toàn!” Nguyên Triệt chịu khó giải thích.

Cậu thấp giọng đáp: “Em hiểu, em không có ý kiến!”

Hấn đối với sự nhu thuận luôn luôn vừa lòng.

Phuong Nho lại nói: “Đã có vệ sĩ rồi thì em mong anh đồng ý cho em đến viện phúc lợi hỗ trợ?”

“Em đừng mơ!” Thái độ Nguyên Triệt lại càng ngạnh: “Kể cả có vệ sĩ thì không thể đảm bảo an toàn tuyệt đối. Như hôm nay vậy, tùy tiện ra ngoài liền đụng trúng rắc rối. Nếu em nhân đến độ sinh nông nổi thì không bằng đến công ty anh làm việc đi!”

Có thích tự ngược thì cậu mới đến chỗ hấn làm! Người nào đó ở nhà sinh hoạt bữa bãi Phuong Nho còn chiều được. Chứ làm việc với hiệu suất cao thì cậu không chịu được đâu! Chỉ sợ lúc đó trước khi bỏ tay lắc đầu không cần nổi Nguyên Triệt nữa thì cậu đã tự làm mình điên luôn rồi!

“Em chỉ biết đàn dương cầm, đến công ty anh chỉ sợ thừa thãi!”

“Anh như thế nào để em làm nhân viên quen được?” Nguyên Triệt nghiêm trang, chững chạc nói: “Cho em làm trợ lý, mỗi ngày hỗ trợ anh là tốt rồi!”

“Không! Em cảm thấy chúng ta vẫn nên công tư phân minh! Bình thường có thể cùng nhau, nhưng trong công việc không nên can thiệp lẫn nhau!” Mỗi ngày đều đến giúp hấn thì lấy đâu ra không gian riêng tư nữa?

“Em quên rồi?” Nguyên Triệt thân nhiên: “Hộp đồng vẫn còn trong tay anh!”

“Nhưng trong đó không nói em không được quyền kiêm chức!” Nhắc tới hộp đồng chết dẫm kia, cậu liền khó chịu, quả thật đúng là bán mình mà!

“Kiêm chức thì phải có sự cho phép của anh!”

“Cái chức vụ kia màu nhiệm thế nào mà phải được lão gia cho phép chứ?”

“Trợ lý của anh!”

“Không có lựa chọn hai, ba, bốn sao?”

“Không!” Kỹ xảo đàm phán không thể áp dụng trên người nào đó...

“Được!” Phuong Nho phất chốc đứng lên, cười tủm tỉm “Tối nay em sẽ làm một bàn tiệc lớn toàn rau xanh!”

“...”

Phuong Nho nói là làm, một bàn ăn thuần sắc xanh, đậu hũ chiên, rau cải xào, canh rau chân vịt, lại thêm một đĩa salad rau...

Nguyên Triệt vừa ngồi xuống bàn, sắc mặt lập tức đần thối.

Phuong Nho ăn đến tơi cười, còn hấn ngược lại như đang nhai sáp, biểu tình như con sư tử bị ép buộc.

Ai bảo anh kén ăn? Ai bảo anh thích giờ thối bá vương? Rất xứng đáng!

Tối đến, Phuong Nho dọn dẹp xong liền về phòng, không đồ ăn khuya mỹ vị, không trà sữa nóng ngọt ngào, không ân cần dăn dò, Nguyên Triệt triệt để bị cho ra rìa.

Cậu cảm thấy mình phải giữ cho mình chút quyền lợi, nếu suốt ngày theo tên gia hỏa, sớm muộn gì mình cũng hỏng theo hấn mất!

Cậu đem cửa phòng khóa trái, hôm nay kiên quyết phân chia giường ngủ.

Quả nhiên đến nửa đêm, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa rầm rầm, Nguyên Triệt gào lên: “Phương Nho! Anh biết em chưa ngủ! Mau mở cửa!”

“Ngủ rồi!” Cậu đáp.

“Người đang trong mộng không thể nói chuyện!”

“Còn không bị anh làm cho tỉnh sao?”

Nếu tỉnh rồi thì mở cửa cho anh!”

“Không! Anh ngủ một mình đi!”

“Không! Anh với em cùng nhau!”

“Zzz...”

“Đừng giả vờ!”

“Zzz...”

“Em vẫn không chịu mở?!”

“...”

“Tốt lắm!”

Bên ngoài đột nhiên an tĩnh, Phương Nho thò đầu ra khỏi chăn, nghiêng tai lắng nghe.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa rất lớn, không đúng, là mặt đất rung lên!

Tiếp theo đó hai tiếng, rồi ba tiếng... Chỉ cần dùng ba cú đá, cái cửa đáng thương đã bị Nguyên Triệt bạo lực phá hỏng.

Cậu trừng mắt, nhìn Nguyên Triệt xuyên qua cánh cửa lung lay sắp bung khỏi bản lề, hùng hùng hổ hổ đến bên giường, nhất thời cả người Phương Nho đều cứng ngắc không động đậy nổi.

“A! Anh định làm gì?!”

Phương Nho kinh hô, cánh tay bị hất túm lấy rồi người bị khiêng lên vai, sau đó vác ra ngoài.

“Nguyên Triệt!! Anh là đồ cuồng bạo lực!! Em phải đi tố cáo anh!!”

“Tố về tội gì?!”

“Cường bạo!!!”

“Không tồi! Anh rất thích ‘cường bạo’, đúng là một hình tượng rất sinh động!” Nguyên Triệt đá cửa phòng mình, đáp Phương Nho lên giường rồi áp chặt lên người cậu.

“Em...”

Nguyên Triệt giật áo ngủ của Phương Nho xuống, trầm thấp nói: “Có chuyện gì để làm xong rồi nói!”

“Không!!” Người đàn ông này không hiểu cái gì là chiến tranh lạnh? Cái gì là kháng nghị sao?!

Nguyên Triệt không để cho cậu cơ hội nói năng, cúi đầu xuống làm một trận mưa hôn dữ dội cùng đụng chạm vuốt ve ra sức đùa cợt cậu. Hắn thừa hành, thừa bạo lực, thiếu nhất là nhân nại!

Phương Nho thật nhanh bị kỹ xảo cao siêu của hắn đánh bại, miệng chỉ có thể phát ra tiếng rên rì không rõ chữ. Nhưng trong tiềm thức còn kháng cự, Nguyên Triệt tiếp tục dùng đủ thủ đoạn triệt để mềm hóa cậu.

Nguyên Triệt thần kinh buộc chặt đến cực điểm, không mang bảo hộ đã liều mạng công thành chiếm đất tiến vào.

Không biết đây là lần thứ mấy cao triều, Nguyên Triệt không tình nguyện buông tha Phương Nho.

Hắn nhìn người đang ngủ say trong lòng, dùng ngón tay miêu tả bộ dáng nhu thuận, nhìn bao nhiêu tựa hồ đều không đủ.

Em ấy, lúc nào cũng có thể mang đến cho hắn sự phiền lòng cùng kinh hi đản xen.

Thời điểm nhận được điện thoại của vệ sĩ, hắn không hề do dự hủy bỏ hội nghị đang tiến hành, vội vã chạy tới hiện trường. Nguyên bản địa điểm ở cách quá xa nhưng hắn không ngần ngại cưỡng chế lái xe trong vòng mười phút phải tới nơi.

Nhìn thấy tên đàn ông nọ điên cuồng chìa dao hoa quả vào Phương Nho, trái tim hắn thiếu chút nữa nổ tung, toàn thân căng cứng, nhưng vẫn bình tĩnh chỉ huy để tùy thời điểm có thể vào cứu người. Lúc đó trong mắt hắn chỉ có một mình Phương Nho, an toàn của những người khác không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

Nhưng thật nhanh hắn phát hiện Phương Nho là người nắm giữ chủ động. Cậu gặp nguy không hoảng, chậm rãi nói, một bước một bước đem người đàn ông kia mắc bẫy.

Sự tự tin, sự ôn hòa, thông dong của cậu khiến người khác không rời mắt nổi.

Tại một khắc, trong lòng hắn dâng lên một ý nghĩ khác thường. Phương Nho của hắn rất ưu tú, độc lập, tài hoa hơn người. Cậu không phải con sùng vật bị người nuôi dưỡng, mà là một con tiểu hồ ly tinh ranh, khôn ngoan.

“Phương Nho... bảo bối của anh...”

Ngày hôm sau, Phương Nho tỉnh lại thì Nguyên Triệt đã đi làm rồi.

Cậu tha một thân mệt mỏi đi đến phòng tắm, sau đó ăn sáng, duỗi dài một thân cho đỡ nhức.

Nguyên Triệt hiển nhiên đã giúp cậu xử lý, tối hôm qua tuy thô cuồng như thế nhưng không hề làm cậu bị thương.

Nghỉ ngơi cho đến lúc khá hơn, cậu thay đổi quần áo ra khỏi nhà. Hôm nay cậu không đến viện phúc lợi mà sẽ đi mua thực phẩm.

Xuống tầng, một người đàn ông cao lớn, da ngăm đen lập tức đón cậu, cung kính: “Phương tiên sinh! Ngài muốn đi đâu để tôi đưa ngài đến!”

“A, anh chỉ cần đi xa xa là được, tôi đến siêu thị mua vài thứ!”

“Siêu thị gần đây đi cũng phải mười phút, hay để tôi lái xe đưa ngài?”

“Lái xe?”

“Vâng!” Anh ta chỉ hướng bãi đỗ xe, nói: “Nguyên tổng đã phân cho ngài một chiếc xe, sai tôi làm tài xế, về sau ngài muốn đi đâu thì cứ bảo tôi. Đương nhiên nếu ngài muốn tự đi thì hoàn toàn có thể, chiếc xe này hoàn toàn thuộc quyền quản lý của ngài!”

Đi đâu cũng được? Nguyên Triệt đang ngầm đồng ý cho cậu đến viện phúc lợi làm tình nguyện sao?

Phương Nho nhìn chiếc xe BMW màu bạc mới tinh nằm tại bãi đỗ xe, khóe miệng lập tức câu lên một nụ cười...

Cảm ơn anh!

_____

BMW đi an toàn lắm đó!

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Nguyên Khê: Tốc Độ Đạt Đến Trình Độ Thế Giới!

Editor: Z (Du Bình)

“Có chuyện gì?” Nguyên Triệt một bên xem văn kiện, một bên hỏi vấn đề.

“Ông chủ! Đạo gần đây cậu tư đều trốn khỏi trường học từ sáng sớm tới tối!” Vệ sĩ thông báo từ đầu điện thoại bên kia.

“Cạnh nó có xuất hiện nhân vật khả nghi nào không?”

“Hiện nay tôi chưa phát hiện. Nhưng từ ngày mai trường học sẽ cho nghỉ ba ngày, chúng tôi nên đưa cậu ấy về nhà với cậu cả hay làm thế nào?”

Nguyên Triệt ngẫm nghĩ một hồi, anh cả với cha mấy ngày này không ở nhà, không có người trông giữ nó. Về phần Nguyên Tĩnh, cơ bản không nằm trong phạm vi lo được cho người khác.

Hắn nói: “Ngày mai tan học thì đưa đến nhà tôi.”

“Vâng, thưa ông chủ!”

Chạng vạng hôm sau, Phương Nho theo lẽ thường đón Nguyên Triệt về nhà, phát hiện ra phía sau hắn còn một Nguyên Khê đen mặt.

“Phương Nho! Nguyên Khê sẽ ở đây ba ngày, giúp anh trông chừng nó!” Nguyên Triệt giải thích.

“Được, em biết rồi!” Phương Nho cười với Nguyên Khê: “Đề tôi đi sắp xếp phòng cho cậu!”

Nguyên Khê bĩu môi, vô ý liếc vào phòng khách, lập tức lộ ra biểu tình vừa nghi hoặc vừa lo sợ. Trước đây nó từng đến chỗ anh hai ở mấy lần, ấn tượng đều là lạnh lẽo, đáng sợ để hình dung căn nhà này. Nhưng cảnh tượng trước mắt lại bất đồng. Cửa sổ treo rèm thủy tinh dính đang, túi hương nhẹ nhàng đọng đưa tỏa hương thơm nhẹ nhẹ, còn có cả các vật trang trí nhỏ nhỏ đáng yêu, ghế salon còn có hai cái gối ôm hoạt hình hoàn toàn mất đồng với phong cách của hắn. Sự tối tăm, u uất đều mất hết, thay vào đó là sự ấm áp, đáng yêu.

Nguyên Khê đi theo Phương Nho vào phòng cho khách, nhìn xung quanh một vòng, ghét bỏ mà cau có cái mũi.

Nó tùy tay ném balo lên giường, nói với cậu: “Anh có thể ra ngoài, lúc nào ăn cơm thì gọi tôi!”

Cậu mỉm cười rồi rời đi.

Vào bếp, Nguyên Triệt lại ôm lấy cậu, thấp giọng thủ thỉ: “Nó là một đứa nhỏ bị chiều đến hư, em không cần đối đãi nó quá khách khí!”

“Ừ, em biết mà!” Cậu cũng không thêm đề ý Nguyên Khê tùy hứng cùng được chiều chuộng, đối phó mấy vấn đề của thiếu niên cậu cũng coi như có chút kinh nghiệm.

Nguyên Khê cùng Nguyên Triệt cùng ngồi trên một bàn ăn nên không dám làm càn, sắc mặt tuy hơi xấu nhưng vẫn bảo trì trầm mặc. Phương Nho âm thầm lưu ý khẩu vị của nó, cẩn thận nhớ trong đầu.

Có nó ở đây, hắn trở lại về uy nghiêm, biểu tình lạnh lùng, cẩn thận tỉ mỉ, hình tượng không khác gì một quý tộc cao sang. Phương Nho nhìn rõ mọi điều, Nguyên Triệt không vì sự nghiêm trang, chừng chặc mà bỏ qua thói kén ăn.

Không khí giữa ba người có chút vi diệu, biểu hiện dường như có hơi rụt rè.

Một bữa ăn không gọn sóng, không sợ hãi.

Ăn xong, Nguyên Triệt nghiêm khắc: “Nguyên Khê! Buổi tối không được ra ngoài!”

Nó hừ một tiếng, quay đầu đi vào phòng. Đối với mệnh lệnh của anh hai nó đã sớm tập thành thói quen thực thi, chưa có từng có ý định phản lại.

Mở máy tính, nó vào game online bắt đầu xoát phỏ bản.

Không biết chơi bao lâu, Nguyên Khê có chút mệt rã rời, đuổi đuổi người, định đứng dậy đánh răng rửa mặt rồi đi ngủ.

Lúc này, ngoài cửa ả ả truyền đến động tĩnh kỳ quái. Nó đến cạnh cửa, áp lỗ tai lên im lặng nghe.

“... Không còn sớm nữa, ngủ thôi...”

“Để anh làm!”

“Hôm nay không tiện... anh mau ngủ đi...”

“Cái gì không tiện? Không cần để ý đến nó!”

Thanh âm đoạn đối thoại tựa hồ biến đổi, theo sau là âm thanh quần áo ma sát cùng tiếng thờ dóc.

Nguyên Khê trong lòng động dậy, lặng lẽ mở cửa, men theo vách tường đến chỗ rẽ thăm dò. Chỉ kịp nhìn thấy Phương Nho bị một cánh tay mạnh mẽ kéo vào phòng ngủ chính, cửa phòng: “Rầm!” một tiếng khép lại.

Trong mắt Nguyên Khê hiện lên tia kinh dị. Bọn họ ngủ cùng nhau?

Nó rón rén đi đến cửa, đem lỗ tai dán lên.

Bên trong truyền tới tiếng khắc khẫu, nhưng rất nhanh một hồi tiếng tranh cãi biến mất, thay vào đó thanh âm rên rỉ nhỏ vụn.

“Từ từ đã...”

“Không thể đợi nổi, bảo bối thả lỏng...”

“A!”

“Đúng, chính là đây...”

“Đừng... A...”

Tiếng đánh dồn dập vang lên, một cái tiếp một cái.

Mặt Nguyên Khê đỏ bừng, trong đầu hiện lên hình ảnh Nguyên Triệt cùng Phương Nho xích lửa, một người cường tráng hữu lực, một kẻ kiêu mỹ mềm dẻo, tính dục triền miên, không ngừng xâm nhập...

Mãnh liệt lắc lắc đầu, Nguyên Khê chạy như bay về phòng trốn, trái tim nảy lên kịch liệt, đại não một mảnh hỗn loạn.

Nó tuy rằng bất cần đời, nhưng lại không có kinh nghiệm phong phú như chị ba. Ngẫu nhiên chỉ xem qua cái phim kia một chút, cùng đàn bà áp áp ôm ôm, nhưng thủy chung trụ lại bước cuối cùng. Hơn nữa tính hướng nó rất bình thường, chỉ có phản ứng với phụ nữ. Lần trước cần thuốc lắc, ký ức bị đàn ông *** loạn đã trở nên mơ hồ, cũng không để lại bóng ma tâm lý.

Nhưng lần này lại không cho nó cảm giác như thế. Nó chưa thể thích ứng được với chuyện anh hai luôn ngồi ở trên cao lại thích đàn ông, nếu bị baba biết, liệu ông có giống mình bị quân thức gât gao hay không?

Nó lộ ra tia cười đắc ý, nắm chặt tay cười cười: “Cuối cùng tôi cũng bắt được nhược điểm của ông!”

Hôm sau rời giường, Nguyên Khê đánh giá Phương Nho một chút, phát hiện môi cậu có chút sưng lên, khóe mắt hàm xuân, bên trong thanh nhã lộ ra vài phần mỉa sác, mấy dấu hôn ám muội ẩn hiện dưới lớp áo. Vừa mới đi chạy về nên trên mặt cậu còn mang theo nét hồng nhuận khỏe mạnh, ánh mắt trong trẻo sáng ngời, tràn ngập sức sống.

Nguyên Triệt đối với Phương Nho không biểu hiện thân mật quá trớn, chỉ đối thoại rất bình thường, cử chỉ, ánh mắt cũng không có điểm lạ nhưng lại làm phù hợp đến lạ kỳ.

Nhìn hai người như thế, sự trào phúng trong mắt Nguyên Khê biến mất, thay thế bằng một loại nghi hoặc cùng dao động.

Ăn sáng xong, Nguyên Triệt ôm lấy Phương Nho để tạm biệt.

Phương Nho lặng lẽ lôi kéo ống tay áo hắn, Nguyên Triệt trầm mặc một hồi, đột nhiên kéo lấy cánh tay Nguyên Khê, cho nó một cái ôm cứng như sắt thép.

Nguyên Khê bị dọa đến da gà nổi hết lên, xương cốt cả người phát ra tiếng kẽo kẹt yếu ớt.

Cậu cố gắng nhin cười, bình tĩnh dặn dò: “Anh đi đường cẩn thận!”

“Ừ!” Nguyên Triệt không nhìn đứa em út hóa đá, sải bước đi.

“Nguyên Khê?” Phương Nho mỉm cười, gọi khẽ.

Nó lấy lại tinh thần, hoảng sợ hỏi: “Ông vừa bế tôi?!”

“Ừ, đúng thế! Sao vậy?” Cậu ra vẻ không hiểu.

“Sao có thể???!!!” Nguyên Khê kêu lên: “Ông chưa từng ôm tôi! Cũng không bao giờ chủ động ôm bất kỳ kẻ nào! Đây là có chuyện gì?! Ông đột nhiên ôm tôi?!!”

Người nào đó bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Chỉ là lễ tiết lịch sự thôi mà, cậu không cần giật mình như thế chứ?”

“Không khiếp sợ! Một chút cũng không khiếp sợ!” Nguyên Khê hất cánh tay đang đặt lên vai mình ra, biểu tình dờ dẩn, môi lẩm bẩm: “Tôi chỉ đang muốn đến bệnh viện tìm một mũi phòng tránh bệnh chó dại hay mấy bệnh độc linh tinh thôi!”

“...” Cậu có thể khoa trương hơn được không?

Nguyên Khê nằm lên ghế, cầm điều khiển từ xa đổi kênh TV liên tục, ánh mắt cứ nhìn nhìn Phương Nho, muốn nói rồi lại thôi.

“Nguyên Khê này, cậu không có việc gì làm thì cùng tôi ra ngoài được không?” Cậu một bên chỉnh chỉnh balô, một bên dề nghị.

“Đi đâu?”

“Một chỗ rất tốt!” Phuong Nho cười cười.

Nguyễn Khê từ chối cho ý kiến, gât gât đầu, dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, vậy kiểm việc gì tiêu khiển thời gian đi, vừa hay có thể quan sát người đàn ông làm cho anh hai mê mẩn là người thế nào.

Cậu mang theo nó đến viện phúc lợi, nghênh đón cả hai là một đám nhỏ nhiệt tình tươi cười.

“Đây là chỗ anh bảo rất tốt sao?” Nguyễn Khê nhìn đám trẻ con hồn nhiên dòm mình, biểu tình vắn vẹo.

Phuong Nho không nhìn gương mặt lạnh xuống của nó, kéo vào phòng học, vỗ vỗ tay gọi các bé xếp hàng, bắt đầu phân phát quà tặng.

Nguyễn Khê tà tà ngồi trên chiếc ghế nhỏ, hờ hững nhìn mọi chuyện.

Một lát sau, Phuong Nho đột nhiên đưa cho cậu một cái làn nhỏ, nói: “Nhiệm vụ hôm nay của cậu chính là cùng các bạn nhỏ cùng nhau chơi!”

Năm bạn nhỏ vây quanh Nguyễn Khê, mở to đôi mắt đen láy hiếu kỳ nhìn nó.

“Không, tôi không có hứng thú với bọn trẻ con!” Nguyễn Khê đối với mấy hoạt động này rất khinh thường, trong lòng đang không ngừng tính kế làm thế nào để tránh được vệ sĩ rồi chuẩn đi.

“Nếu cậu cùng các bé chơi vui vẻ, tôi có thể nói với Nguyễn Triệt cho cậu nửa ngày tự do!”

Trong lòng Nguyễn Khê khẽ động nhưng không trực tiếp tỏ thái độ.

Phuong Nho tinh tế quan sát vẻ mặt nó, cầm cái làn quơ quơ trước mặt nó: “Thế nào?”

Nó liếc liếc mắt, vươn tay tiếp nhận.

Cậu cười cười, nói với đám trẻ con: “Hôm nay có một caca rất đẹp trai đến chơi với các con đấy!”

“Oa!!” Bọn nhóc vui vẻ reo lên.

Phuong Nho lại dặn dò vài câu, sau đó xoay người rời đi.

Nguyễn Khê đem đồ để vào cái làn, hất cằm lên, sai sử: “Bây giờ mấy đứa có thể bắt đầu! Mau lên!”

Vài đứa nhỏ đi vòng quanh nó, hai mặt nhìn nhau, sau đó thật cẩn thận dòm dòm mấy khối vuông trong làn rồi hợp lại.

Phuong Nho muốn chơi trò này vì nghĩ Nguyễn Khê có thể hỗ trợ, vừa có thể giết thời gian, không khó đến nỗi là không làm được. Nhưng nó căn bản không để ý đến tính toán thời gian, chỉ ngồi một chỗ nhàm chán gấp ngáp.

Hai ba phút sau, vài bạn nhỏ buồn rười rượi, nhìn mấy cục vuông vuông không thể chạm đến, ủy khuất dòm dòm Nguyễn Khê.

Nó bị nhìn đến sợ nổi da gà, cả người phát lạnh. Ánh mắt ngây thơ của trẻ con đúng là thứ vũ khí sát thương khó có thể chống cự nhất trên thế giới!

Nhấn một khắc, Nguyễn Khê thỏa hiệp.

Nó tức giận nói: “Mấy đứa sao ngốc thế? Có chơi cái trò xoay rubik mà cũng không biết chơi sao?”

Các bạn nhỏ chớp chớp mắt, nhát nhát nhìn nó.

“Tránh tránh, để anh đây cho mấy đứa nhìn!” Nguyễn Khê không khách khí bắt một bé trai đến bên mình, cầm lấy một khối trong làn, tay thoăn thoắt xoay xoay.

“Thật lợi hại!!”

Phuong Nho đang từ bên kia quay lại, lập tức nghe thấy tiếng hoan hô từ phòng học truyền ra.

Theo tiếng nhìn lại, thấy rất nhiều bạn nhỏ vây quanh Nguyễn Khê, trên mặt tràn đầy sùng bái.

Cậu chậm rãi tới gần, nhìn thấy mấy khối rubik lục phương tán loạn đều được xoay về chính tề.

“Nhanh thế sao?” Cậu kinh ngạc hỏi.

“Thầy Phuong ơi!! Đại caca này thật lợi hại!!” Một đứa nhỏ cảm thán.

“Đúng thế!! Giống như là có ma thuật vậy!!” Một bé khác cũng sôi nổi phụ họa.

Nó ra vẻ bình tĩnh, nhưng khóe miệng không tự giác dương lên.

Phuong Nho nhìn đồng hồ, cậu mới đi được có sáu, bảy phút gì đấy, thế mà trong thời gian ngắn ngủi làm được một đồng này, đúng là có chút bất khả tư nghị!

Đầu cậu khê rục rịch, đối với đám nhỏ cười nói: “Đại caca đã lợi hại như vậy, các con có muốn xem caca lợi hại đến đâu không?”

“Có ạ!!” Cả đám nhát tề hô lớn.

Sắc mặt nó tối xầm, đang định phản đối, Phuong Nho đã lấy khối rubik, phát cho mỗi người một cái: “Thầy cùng caca thi xem ai xoay về như cũ nhanh hơn nhé!”

Các bạn nhỏ hưng trí bừng bừng ôm lấy rubik của mình, không chuyển mắt nhìn chăm chăm Nguyên Khê.

Nó bị nhìn đến run rẩy khóe miệng, không tình nguyện bắt đầu xoay xoay, các bạn nhỏ cũng bắt chước theo.

Phuong Nho nhìn theo tốt độ ảo diệu, yên lặng nhắm tính thời gian.

9 giây (cái này theo y raw nhé). Nó chỉ dùng khoảng 9 giây để đem rubik xoay về các mặt hoàn chỉnh. Trong lòng cậu khiếp sợ tột đỉnh, rubik tưởng chừng đơn giản nhưng lại là món đồ chơi trí tuệ, có rất nhiều cách hóa giải khác nhau. Người xoay rubik nhanh nhất thế giới là Mats Valk [1] người Hà Lan với kỷ lục gần 5,55 giây. Tốc độ của nó lại có thể đạt tới trình độ thế giới!

Các bạn nhỏ xung quanh đều ngây người, trong đó có một bé rụt rè đưa rubik từ trong tay mình cho Nguyên Khê, mong đợi nhìn nó.

Nó không nói hai lời liền tiếp nhận, ngón tay không ngừng chuyển động, trong tám giây lại thành hoàn chỉnh.

Có một bạn làm gương, các bé khác cũng sôi nổi dâng đồ trên tay của mình cho nó.

Nguyên Khê không cự tuyệt bất kỳ ai, cái nào cũng như nhau đều rất nhanh trả lại. Khối rubik có bị đảo đến thành dạng nào thì nó đều có thể hóa giải một cách dễ dàng.

Phuong Nho xác định, khả năng đưa nhóc này cũng giống Nguyên Triệt, sở hữu chỉ số thông minh phi thường cao!

[1]: Mas Valk sinh năm 1996, là người Hà Lan. Anh là người nắm giữ kỷ lục xoay rubik 3x3x3 nhanh nhất thế giới giữa những năm 2013 đến 2015. Không chỉ vậy, anh cũng nắm giữ rất nhiều kỷ lục liên quan đến các khối: 2x2, 4x4, 5x5, xoay 3x3x3 bằng một tay...

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Cờ Và Bánh Chảo

Editor: Z.

“Phuong Nho! Không phải anh nói rằng tôi chỉ cần chơi với mấy đứa nhóc thì anh hai sẽ cho tôi nửa ngày tự do sao?” Nguyên Khê nổi giận đùng đùng chạy về, lớn tiếng chất vấn Phuong Nho đang ngồi bên đàn dương cầm.

“Nguyên Triệt không đồng ý cho cậu ra ngoài?” Cậu đứng dậy, hướng phòng khách bước đi

“Đồng ý thì sao?” Nó cá giận: “Bên người có một tên vệ sĩ mặt người chết thì chơi thế nào?!”

“Tôi chỉ nói là cho cậu tự do ra ngoài, chứ không hứa bỏ vệ sĩ!”

Nguyên Khê đập bàn: “Anh đùa tôi?!”

Cậu đưa ly nước trái cây, mỉm cười: “Nước trái cây mới ép, dùng một ly chứ?”

Nó thô lỗ tiếp nhận, ừng ục một hơi uống cạn.

“Tôi mắc kẹ!! Bắt tôi ở nhà buồn muốn chết thì tôi chết thật đấy!!”

Phuong Nho kéo nó ngồi xuống salon, ôn thanh hỏi: “Bình thường cậu chơi gì?”

“Uống rượu, xem đánh nhau, lên bar, đua xe,... toàn những trò náo nhiệt!”

“Chơi cò thì sao?”

Nó ngẩn người, xuy xuy: “Cái thứ nhàm chán đó có gì đáng đùa?”

“Đây là cuộc sống của giới trẻ nhà khá giả sao?”

Nguyễn Khê kỳ quái nhìn cậu, nghi hoặc: “Anh không sao chứ? Hỏi tôi làm gì?”

Cậu cười cười: “Dù sao cũng đang rảnh rồi, không bằng cùng tôi đánh một ván đi?”

“Không phải tôi nói sẽ không chơi cò sao?”

Phuong Nho không để ý nó, lấy từ dưới gầm bàn trà một bàn cò, lấy hai hộp đựng đầy những viên cò trắng đen đặt hai bên, giải thích: “Chúng ta hãy tạm quên hết quy tắc đi, mỗi lần một quân làm trung gian vây hãm nước đi của đối phương. Chúng ta chơi trong ba mươi phút, người nào có nhiều quân trên bàn cò hơn, người đó thắng!” (Cái này Z cũng hơi nhập nhằng, hic ‘A’)

“Vì cái gì tôi phải...”

Phuong Nho ngắt lời nó: “Nếu cậu thắng, tôi liền đáp ứng một điều kiện của cậu!”

“Cái gì cũng được?!” Nguyễn Khê nhướn mày.

“Chỉ cần trong phạm vi có thể!”

“Được!” Nguyễn Khê sáng khoái đáp ứng.

Hai người bắt đầu chơi cò vây không quy tắc, đánh chiếm đối phương.

Nguyễn Khê vẽ mặt chuyên chú, cân nhắc thủ pháp của Phuong Nho, một quân lại một quân tranh đoạt. Nửa tiếng sau, bàn cò bị hai màu trắng, đen bài bố, giăng mắc khắp nơi.

“Trò chơi kết thúc! Hãy xem mỗi người chúng ta có bao nhiêu quân!”

Phuong Nho đếm từng màu, tổng cộng cậu mười một quân còn nó sót sao mười.

“Cậu thua rồi!” Phuong Nho cười cười.

Nguyễn Khê một lời cũng không nói, gắt gao nhìn chăm chăm bàn cò, những nước đã đi không ngừng biến hoá trong đầu.

“Không phải!” Nó đột nhiên nói: “Phải là tôi thắng!”

“A?” Cậu hứng thú hỏi: “Vì sao?”

“Tôi dám chắc tôi nhiều hơn!” Nó căm giận: “Trong lúc đếm, anh ăn gian trộm mất hai quân của tôi!”

“Có chứng cứ không?”

“Tôi nhớ rất rõ! Hai vị trí này có hai quân đen đặt xuống! Nhưng bây giờ sao không có?” Nguyễn Khê chỉ vào hai vị trí trống, khẳng định.

“Thế cò phức tạp như thế sao cậu có thể nhớ được từng vị trí?” Cậu tỏ vẻ hoài nghi nghiêm trọng.

“Hừ! Anh không tin?” Nó hất cằm: “Từ đầu tới cuối tôi nhất thanh nhị sở đều nhớ!”

“Thật?” Cậu không để bụng: “Vậy diễn lại cho tôi xem một lần?”

“Ai sợ chứ?” Nguyễn Khê vừa muốn động thủ, cậu đột nhiên ngăn nó lại: “Chờ chút! Tôi chụp lại để lát nữa so!”

Cậu lấy di động ra, chụp lại bàn cò nghiêm chỉnh.

Thu hết các quân lại, Nguyễn Khê cầm quân cò thứ nhất đặt xuống, bắt đầu quá trình phục dựng. Từng quân đen, trắng được đặt xuống, bàn cò cũng theo đó mà trở lại như lúc đầu.

Trong mắt Phuong Nho hiện lên tí kinh ngạc. Thăng nhóc này không chỉ có được năng lực tính toán siêu phàm, mà còn có trí nhớ kinh người! Đúng là trên đời tồn tại yêu nghiệt!!

Dừng tại quân cuối cùng, nó đắc ý: “Nhìn đi! Rõ ràng màu đen của tôi phải nhiều hơn anh một quân!”

“Lợi hại!” Phương Nho đổi chiếu ảnh chụp, không sai lệch đến một quân! Trong lòng không ngừng tán thưởng nó.

“Thế nào? Anh chịu thua chưa?”

Phương Nho nhún vai, ôn hoà cười: “Có câu đến muộn liền không nhận. Trong quá trình chơi cậu không phát hiện điểm bất thường, chờ đến lúc chấm dứt cậu mới dè dặt, nên kết quả không được tính!”

“Anh!” Nguyên Khê giận dữ kêu.

“Đừng nóng!” Cậu trấn an: “Để bồi thường, tối nay sẽ cho cậu ăn ngon!”

“Hừ! Anh có thể làm được cái gì tốt?!” Về mặt nó khinh thường.

Phương Nho nghĩ nghĩ, đột nhiên quý dè hỏi: “Nguyên Khê này, cậu có biết Nguyên Triệt ghét ăn gì nhất không?”

“Sao tôi biết được?”

“Nguyên Triệt rất ghét ăn rau, món nào quá cay cũng không chịu ăn hết. Cậu... có muốn trêu anh ấy không?”

“Trêu ông? Trêu thế nào?” Nó rút cuộc có chút hưng trí.

“Cùng tôi đi mua thực phẩm, hôm nay bữa tối sẽ ăn bánh chèo!”

Chanh vạng, Nguyên Triệt từ công ty trở về nhà.

Phương Nho trước sau như một hoan nghênh hẳn, Nguyên Khê cũng khó có dịp đứng dậy tiếp đón, phá lệ ngoan ngoãn.

Hắn kỳ quái liếc hai người, sau đó về phòng riêng thay quần áo.

“Hắc hắc! Mau ăn cơm thôi!” Nó không đợi được thúc giục,

Phương Nho giơ tay làm ký hiệu: “Ok!”.

Đem một đĩa đầy bánh chèo nộn nộn bung lên bàn, cậu còn bày thêm tương chấm cùng đồ uống.

Nguyên Triệt đến phòng ăn, nhìn một bàn chỉ độc có bánh chèo, không tỏ vẻ gì, thẳng lưng ngồi trên ghế.

“Đại gia mau gấp trước đi!” Phương Nho tiếp hẳn.

Hắn gấp vào cái bánh chèo vào bát, chấm chút nước tương, một lần ăn nguyên một cái, biểu tình thực bình tĩnh.

Phương Nho và Nguyên Khê khẽ liếc nhau, yên lặng...

Hắn vừa cho cái bánh thứ hai vào miệng, mới nhai một miếng, sắc mặt lập tức trầm xuống, giơ mắt trừng cậu.

Về mặt cậu thực điềm tĩnh, khẽ cười bảo: “Bánh chèo hôm nay một nửa là do Nguyên Khê gói, không ngờ cậu ấy học thực nhanh, gói ra toàn những chiếc bánh xinh đẹp!”

Nguyên Triệt lạnh lùng quét mắt qua Nguyên Khê.

Biểu tình nó vẫn vẹo, áp a áp úng nói: “Là do Phương ca dạy tốt!” nhưng trong lòng nó cả giận mắng: Giỏi lắm Phương Nho! Một câu mà đem hết tội lỗi đổ lên đầu nó!

“Anh ăn nhiều vào nhé! Hiếm khi cậu út xuống bếp, đừng phụ tấm lòng của cậu ấy!” Phương Nho làm ngơ trước gương mặt xám xịt của người nào đó, tùm tùm gấp thật nhiều bánh chèo vào bát hẳn.

Nguyên Triệt trầm mặc một khắc, đột nhiên vươn tay cầm bát của Nguyên Khê, nhồi cho nó một lượng lớn bánh chèo, ra lệnh: “Ăn hết!”, sau đó cầm đĩa của mình, tiếp tục sự nghiệp ăn và ăn.

Nguyên Khê trừng nui bánh trong bát, khoé miệng run rẩy. Trên thực tế, vì muốn triệt để chơi khăm hẳn, nó trước đó đã lấp đầy bụng. Nó và cậu không chê phiền, gói một lúc bảy, tám loại nhân: thịt heo, rau hẹ, đậu phụ, thậm chí có những cái trộn nhân hỗn tạp. Ấy thế mà nó không ngờ hẳn lại chinh mình, nhồi một mớ cho nó!

Phương Nho ngồi một bên cười nói: “Nguyên Khê à, anh hai cho cậu bánh chèo thì cũng không được lãng phí nha!”

Nó dùng sức trừng cậu, hận đến nghiêng răng ken kết mà không dám phản kháng trước ánh mắt chăm chú của ông anh.

Vì vậy, một cuộc thi ăn bánh chẻo cứ thế ngẫu nhiên bắt đầu. Nguyên Triệt ăn đến xanh cả mặt, Nguyên Khê cũng thống khổ ra sức nhồi nhét. Chỉ có Phương Nho dễ nuôi, bánh chẻo vị nào cũng nuốt trôi tuốt, bữa ăn này chỉ có mình cậu ăn đến cười hi hi.

Mười phút sau, Nguyên Khê ôm bụng chuẩn bị lớn tiếng kêu rên, nhưng Nguyên Triệt đột nhiên “Ruỳnh!” một tiếng dẫn đầu lên bàn sen, sau đó đứng dậy nhanh chân về phòng ngủ.

Nó ngốc ngốc nhìn theo bóng người vội vàng dời đi, không hiểu: “Ông là bị...”

Cậu khẳng định gật đầu: “Tiêu chảy rồi!”

Gần đây Nguyên Triệt bữa nào cũng ăn toàn thịt với thịt nên tiêu hoá không được tốt. Cậu đây là mượn cơ hội cho hân thanh lọc dạ dày!

“Haha!” Nguyên Khê nghĩ tới gương mặt táo bón của ông anh chết tiệt, ý cười dâng lên, lớn tiếng vui vẻ: “Há há há há...!”

Phương Nho một bên thu thập bát đĩa, một bên tốt vụng nhắc nhở: “Vi hôm nay chuyện cậu làm rất ‘tốt’, nên ngày mai cậu phải theo tôi, nếu không Nguyên Triệt nửa ngón chân cũng không cho cậu thò ra khỏi cửa!”

Tiếng cười im bật, biểu tình nó lập tức hoá đá.

Oh no!!

Nhưng mà Phương Nho chỉ nghĩ tới người khác, không hề tưởng tượng được mình cũng là mục tiêu bị ngấm vào vòng trả thù tàn ác của người nào đó. Nguyên Triệt có lý nào sẽ ngoan ngoãn bị người ta đùa cợt?! Hân đã tính toán tốt biện pháp trừng trị tên đầu sỏ rồi!

Đêm, Phương Nho đang mỹ mỹ chìm trong mộng đẹp, đột nhiên cảm giác có người nào đó dùng động tác nhẹ nhàng, chậm chạp lăm nhăm thân thể cậu.

Phương Nho chậm rãi mở mắt, phát hiện chính mình nằm thẳng băng trên giường, hai tay bị trói đặt trên đầu giường. Cậu quay đầu nhìn, gương mặt anh tuấn của Nguyên Triệt gần trong gang tấc.

“Anh... anh muốn làm gì?” Cậu sợ hãi hỏi hân, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa.

“Thí nghiệm mười tám tư thế yêu!”

“?”

Đêm đó, Phương Nho phải tiếp nhận rồi tiếp nhận sự thay đổi thất thường của Nguyên Triệt, mở rộng chân, nằm cúi đầu, quỳ, đủ mọi loại tư thế, tốc độ nhanh chậm khác nhau, hết sức *** đẳng.

Hai tay cậu bị trói nên vô lực phản kháng. Cho đến cuối cùng, cậu tỉnh bị lực tẫn, chỉ có thể mơ màng mặc Nguyên Triệt muốn làm gì thì làm.

Nguyên Triệt làm vô cùng sung sướng, đây là để trả thù bữa tối bị ghen đây!

“Về sau em còn dám cùng người khác chinh anh không?” Thanh âm mẹ hoặc của Nguyên Triệt vang lên, tràn đầy trách cứ.

Lông mi cậu run rẩy, không có khí lực tranh luận, trong lòng hung hăng nhớ lấy mối thù này.

Cái tên đầu đã thú, cũng chỉ có cái chiêu duy nhất này!

Sáng sớm hôm sau, Phương Nho không thể đứng hạn rồi giường, thẳng đến khi Nguyên Triệt thần thanh khí sảng rồi đi, cậu mới miễn cưỡng tỉnh lại.

Trên cổ tay để lại vết trói mờ mờ, làn da mềm mịn tràn ngập dấu hôn, tứ chi nhũn ra, hạ thân từng trận co rút đau đớn.

“Đồ cầm thú!” Cậu chửi nhỏ.

Thất tha thất thiếu đi vào phòng tắm, cậu nhìn chính mình trong gương, không nhìn được hừ một tiếng. Thân thể cậu đối với Nguyên Triệt có sự tiếp thu càng ngày càng cao, từ bài xích cho đến từ từ chuyển biến ngêhèn hợp, tâm lý kháng cự cũng giảm đi. Những biểu hiện trên thuyết mình cậu thích ứng với khí vị ăn mòn của người kia, trên người như bị đánh dấu đỏ của nhà họ Nguyên, không một kẻ nào được xó rớ!

Ra khỏi phòng, cậu nhìn thấy Nguyên Khê đang ngồi trong phòng khách nhâm chán xem TV.

“Phương Nho! Rốt cuộc anh cũng dậy!” Nó cười đến phá lệ đáng khinh.

“Ừ, đợi ăn sáng xong, tôi mang cậu đến viện phúc lợi!” Biểu tình cậu bình tĩnh, không để ý ánh mắt khác thường của nó.

“Được!” Nguyên Khê ngược lại rất sáng khoái.

Phuong Nho lần từ hai tiến vào thế giới của trẻ nhỏ, dạy nó chơi mấy trò kỳ cục. Mặc dù mới ở chung ba ngày, lại cấp cho nó khoái hoạt rất đơn thuần.

Tính cách Phuong Nho ôn nhu nhưng có thể khiến cuộc sống đơn điệu tràn ngập niềm vui. Chỉ cần có tính cách nhu hòa của cậu, tính khí nóng nảy của anh hai không quá đáng sợ nữa. Hẳn đối với cậu không giống với người thường, hẳn sẽ rất hòa ái, dễ gần. Khó trách anh hai mình thích anh ta, có một người như vậy bên người, khó lòng không thể có thư thái.

Khó có thể tin được, nó đang ở tại một nơi trước kia mình chạy như chạy giặc mà tìm được cảm giác gia đình.

Cái bàn cờ dạng vậy nè:

Bánh chèo:

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thật Đen Quá Đi!

Editor: Z

Ba ngày nghỉ qua đi, Nguyên Triệt không chút do dự tống Nguyên Khê về trường học, trong nhà khôi phục thế giới hai người ngọt ngào.

Thời gian ở chung vào ban ngày của hai người rất ít, hẳn bận sự vụ công ty, Phuong Nho lại đến viện tinh thương làm phúc lợi.

Dần quen thuộc, cậu lấy ra vài bé làm đối tượng dạy dỗ đặc biệt, trong đó có một bé mắc chứng tự kỷ, một khiếm thị, một bé thiếu năng trí tuệ và bé còn lại mắc chứng mất trí nhớ tám thời. Bé lớn nhất mười lăm tuổi, nhỏ nhất bảy tuổi.

Phụ đạo cho nhóm trẻ em này cần tinh lực và kiên nhẫn thực lớn, nhưng cũng rất thú vị.

Ti như bạn nhỏ có chứng mất trí nhớ ngắn hạn, Vân Đóa, đầu óc của bé sẽ tự hình thành một tổ ký ức, đột nhiên phát bệnh sẽ quên hết tất cả những gì đã phát sinh trước đó (kể cả thông tin về thân phận cùng với những người đã từng biết) rồi bắt đầu lại, thậm chí còn xuất hiện một nhân cách mới, mỗi nhân cách ước chừng duy trì từ ba ngày đến một tháng.

Loại hội chứng này phi thường hiếm gặp, tuy rằng không mất đi năng lực tự mình gánh vác, nhưng mỗi lần hoán đổi nhân cách là một lần tự làm mới. Đối với bé mà nói, mỗi đoạn ký ức mới là một lần sinh ra nên tất cả mọi người đều chỉ là khách qua đường ngắn ngủi.

Nhưng kỳ lạ nhất, Vân Đóa có trí nhớ siêu cường, cơ hồ đạt tới trình độ chỉ nhìn qua một lần đã nhớ rất rõ. Tại lần đổi thân phận lần trước, bé là thiên tài ghi nhớ.

Một bé khác cũng là đứa trẻ vô cùng đặc biệt, bé Tiểu Hàm bảy tuổi. Phuong Nho phát hiện tuy hai mắt bé bị mù, nhưng không bao giờ biểu hiện rõ ràng mình gặp chướng ngại về hành động. Kể cả khi không có người ở bên hướng dẫn, bé vẫn có thể như bình thường ăn cơm, học bài, phân rõ phuong hướng. Nếu bé là người trưởng thành bị khiếm thính thì cậu sẽ không thấy ngạc nhiên, nhưng bé chỉ là đứa nhỏ mới mất đi khả năng nhìn một, hai năm, các kỹ năng sinh hoạt cơ bản đều chưa nắm được đầy đủ, tại sao lại có thể độc lập trong bóng đêm như thế? Hơn nữa tính cách bé rất sáng sủa, hướng ngoại, thích bắt chước mọi người. Nhưng bé không thấy gì, làm cách nào để học được động tác?

Đây là vấn đề Phuong Nho muốn nghiên cứu.

Trong thời gian dạy các bé, cậu không quên quan sát bệnh tình của Nguyên Triệt. Trạng thái hẳn gần đây càng ngày càng tốt hơn, cơ hồ không khác những người bình thường. Nhưng Phuong Nho biết đây chỉ là mặt ngoài, còn những tai họa ngầm mà cậu chưa tìm được cách giải quyết. Nếu có một ngày cậu lại đột nhiên rời đi, thì bệnh trạng của hắn sẽ tái phát.

Phuong Nho cứ vậy lặng lẽ nghiên cứu, tìm tòi cách chữa trị mới.

Thời gian như trôi đi, nháy mắt liền đến lễ Giáng Sinh.

Tập đoàn Nguyên thị tổ chức party mừng giáng sinh, mời các thành viên nòng cốt cùng các bạn hàng thân thiết tham gia.

Nguyên Triệt mang theo Phuong Nho dự party. Ông Nguyên thận trọng đem hắn giới thiệu cho các đồng sự để chuẩn bị cho hắn vào ban giám đốc. Vài năm nay biểu hiện của Nguyên Triệt ở công ty con rõ như ban ngày, công trạng trải dài như thảm đỏ, khiến tất cả các vị nắm quyền cao đều tán thưởng. Nếu không phải do tuổi tác còn chưa đến độ chín thì giờ này hẳn đã nắm chắc ghế giám đốc điều hành.

Trừ bỏ các đồng nghiệp thân quen, ông Nguyên còn giới thiệu hắn với vài gia đình có tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, ý muốn tìm một đối tượng môn đăng hộ

đổi.

Nguyễn Triệt cười nhạt, kiên nhẫn để ứng phó đều không có, người phóng ra lãnh khí làm các cô gái không ai dám đến gần.

Hắn quét mắt một vòng, không thấy thân ảnh của Phương Nho, trong lòng không tự giác cảm thấy bức bối.

Phương Nho lúc này đang bị người quen ngăn trong toilet.

“An Tông! Ngài sẽ không ở trong toilet gây mê rồi bắt cóc người đấy chứ?” Cậu bình tĩnh nhìn An Minh Sâm.

Y cười nói: “Phương Nho, cậu vẫn còn theo Nguyễn Triệt à?”

“Tất nhiên!”

“Thật sự không suy xét tôi sao?” An Minh Sâm một tay chống lên vách tường, tựa đầu vào trán cậu, ái muội nói: “Tôi còn ôn nhu hơn hẳn ta nhiều!”

“Thật không?” Cậu từ chối cho ý kiến mà cười cười.

“Không tin thì đêm nay có thể thử xem!”

“An tông à, ngài không tìm được kích thích gì khác cho mình sao?”

“Gần đây thực chán đến phát điên!”

“Vậy tôi có một đề nghị!”

“Là gì?”

“Đến hôn Nguyễn Triệt một cái, tôi cam đoan từ nay về sau ngài sẽ không thấy nhàm chán nữa!”

An Minh Sâm đỏ mặt hơi lạnh, nếu làm như thế, hẳn chừng y sẽ không nhìn thấy thái dương ngài mai. Đây là Phương Nho đang nhắc nhở, dục chiếm hữu của Nguyễn Triệt mang tính hủy diệt, động đến người của hắn đồng nghĩa không cần mạng của mình.

Phương Nho không để ý đến y nữa, cất bước chuẩn bị bước đi. Vừa mới đi ngang qua y, đã bị kéo cánh tay lại rồi bị đặt ở trên tường mãnh liệt cường hôn.

“Anh!” Thanh âm kinh sợ biến mất.

An Minh Sâm là một tay playboy già đời, kỹ thuật hôn môi rất tốt. Đáng tiếc Phương Nho không hứng thú thưởng thức, chỉ cảm thấy một trận ghê tởm.

Cậu nâng chân đá lên bụng dưới y, An Minh Sâm nhanh nhẹn né tránh rồi lại nắm cầm cậu, lần thứ hai hôn xuống.

Đang dây dưa, một bàn tay lớn đột nhiên nắm cổ áo y, dùng sức kéo văng. An Minh Sâm bị bất ngờ không kịp phòng bị, hung hăng đập mạnh vào vách tường đối diện, lưng truyền tới một trận đau nhức. Còn chưa kịp lấy lại tinh thần, trên mặt thụ một trọng quyền, úp sấp nằm trên đất.

“Nguyễn Triệt! Đủ rồi!” Phương Nho kinh hô, tiến lên ôm lấy Nguyễn Triệt đang phát hỏa.

Nguyễn Triệt do không thấy đủ, nhắc chân đá mạnh y, ánh mắt như quỷ satan đến đòi mạng.

Y bị đá không nhẹ, nằm trên mặt đất rên hừ hừ.

“Nguyễn Triệt! Được rồi!” Cậu dùng khí lực toàn thân mới miễn cưỡng giữ chặt hắn lại. Người này lúc điên lên thực sự rất đáng sợ, nguyên tưởng chỉ cần có cậu thì sẽ ổn định cảm xúc, nhưng không nghĩ rằng chính vì nộ hôn kia lại khiến hắn phát hỏa. Đối mặt với vấn đề liên quan đến Phương Nho, Nguyễn Triệt không hề có một chút lý trí nào.

An Minh Sâm thất tha thất thểu đứng lên, lau vết máu trên miệng, âm ngoan nói: “Nguyễn Triệt! Anh bị điên sao? Chỉ là động chạm tiểu tử này một chút mà làm ra động tĩnh lớn thế này? Chờ không nổi muốn mang ra ngoài rêu rao sao?”

“Mày cmm có lý?” Nguyễn Triệt không kiềm được: “Người của tao có thể để mày tùy tiện đùa giỡn được?”

“Tôi thích thì thế nào?” Hóa khí của y nổi lên, y chưa từng bị người nào bạo hành như hôm nay, thể diện đều mất hết.

Ánh mắt hắn tàn nhẫn, buông Phương Nho rồi hướng tới An Minh Sâm. Sắc mặt y đại biến, liên tục lui về phía sau.

“Nguyễn Triệt!”

Theo tiếng la của cậu, bụng y lại thụ một quyền.

Cú đấm thứ hai chuẩn bị hạ xuống, cậu nhanh chóng vọt tới giữa hai người.

“A!”

Nắm tay hắn dừng lại trên đầu cậu.

Cậu bị đau, lao đảo lùi về phía sau.

Nguyên Triệt vội vàng ôm lấy cậu.

Phuong Nho chỉ cảm thấy đại não đau đớn, vô lực nói: “Đủ rồi, anh đừng đánh nữa!”

“Được, không đánh nữa!” Hắn gật đầu: “Anh mang em đi bệnh viện!”

Phuong Nho gật gật đầu.

“Có chuyện gì?” Lúc này có người nghe được động tĩnh, chạy vào xem xét.

Biểu tình hắn âm trầm, đôi tay đang đỡ lấy cậu phát run từng trận, không phải đang sợ hãi, mà là cố gắng khắc chế, khắc chế chính bản thân mình không làm ra hành vi quá trớn.

“Nói cho cha tôi, tôi có việc đi trước!” Nguyên Triệt đem Phuong Nho đang bị thương hướng về bãi đỗ xe, quay đầu nói với trợ lý đang đuổi theo, lên xe rồi lái đi.

Một đường tới bệnh viện, cậu đã ngất xỉu, bác sĩ kiểm tra, nói rằng não có chút chấn động, yêu cầu ở lại bệnh viện quan sát một, hai ngày.

Nguyên Triệt ngồi bên giường, vẻ mặt tối tăm, ánh mắt đen lại.

Phuong Nho giữ chặt tay hắn, cười trấn an.

Hắn nhìn gương mặt tươi cười kia, buồn bực: “Em không nên lao vào!”

“Nếu em không can, anh sẽ đánh chết An Minh Sâm!”

“Hắn xứng đáng!” Trong mắt hắn bốc lên một ngọn lửa hừng hực.

Cậu mỉm cười: “Đúng vậy, rất đáng! Nhưng em không lo cho hắn, mà là lo cho anh!”

Biểu tình hắn lại trầm xuống.

Cậu nói tiếp: “Về sau có thể tìm một thủ đoạn chinh người văn minh hơn không? Tỷ như cho hắn một thời gian không ngóc nổi đầu dậy, hoặc là để truyền thông quan tâm đời sống sinh hoạt phong phú của hắn một chút?”

Khóe miệng hắn giật giật, muốn cười nhưng không được phép cười, buồn bực từ từ lui xuống.

Cậu ngồi dậy, bảo hắn: “Ồ bệnh viện không thoải mái, chúng ta về nhà đi?”

“Bác sĩ bảo ở lại quan sát!”

“Ngày mai em đến kiểm tra là được mà.”

Hắn nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý.

Trên đường về, Nguyên Triệt vẫn luôn xì mặt, chỉ cần nghĩ tới cái hôn kia, cảm xúc nóng giận lại khó kiềm chế được.

Phuong Nho lưu ý về mặt hắn, không lên tiếng trấn an.

Chờ hai người đến cửa nhà đã là đêm khuya.

Cậu được hắn đỡ xuống xe, bỗng nhiên chớp mũi thấy hơi lạnh, ngẩng đầu nhìn, liền nhìn thấy một trời tối đen bắt đầu xuất hiện mưa tuyết nho nhỏ.

“Tuyết rơi rồi!” Cậu nhẹ nói.

“Ừ!” Nguyên Triệt cũng ngẩng đầu, nhìn những bông tuyết nho nhỏ bay bay.

Đúng lúc này, Nguyên Triệt đột nhiên cảm thấy ảm áp, thì ra là một chiếc khăn đã được quàng lên cổ hắn.

“Nguyên Triệt! Merry Christmas!” Phuong Nho chỉnh chỉnh khăn, trong mắt ngập niềm vui.

Hắn ngốc ngốc một khắc, lúng túng trả lời: “Anh... anh không chuẩn bị quà!”

Phuong Nho cười khẽ ra tiếng, đem đoạn khăn dài thừa ra vòng lên, rướn người lên: “Vậy một nụ hôn nóng bỏng làm quà thì sao?”

“Rất vui lòng!” Thanh âm hắn tăng lên, quang mang trong mắt nóng chảy, cúi đầu hôn lên môi cậu.

Dưới mưa tuyết trắng xóa, hai người găt gao ôm lấy nhau, giống như một thân hợp nhất.

Tiếng chuông mười hai giờ vang lên, vì lễ Giáng Sinh hoàn mỹ ngân nga.

Phuong Nho... em là thiên sứ của anh! Cảm thụ độ ẩm đôi môi, trong lòng hắn thực thỏa mãn, hạnh phúc.

Chỉ đơn giản thế thôi, chỉ cần niềm ấm áp này thôi...

Về đến nhà, hai người cùng nhau tắm, giúp nhau gội đầu, thoa sữa tắm, hôn môi, xong xuôi liền tựa đầu giường cầm ipad mini chơi trò chơi cho đến lúc mệt rũ rời.

Nguyên Triệt bận tâm thương thế của cậu, không làm cậu. Quần áo toàn bộ cởi sạch, cô đơn quàng cái khăn cậu tặng.

Mặt cậu đầy hắc tuyến: “Anh không sợ bị ngạt chết sao?”

“Không sợ!” Hắn ôm lấy cậu: “Nếu cùng em chết, anh sẽ vui vẻ đến nỗi hóa cương thi bật dậy nhảy nhót!”

Đây là đang nói giỡn sao? Nguyên Triệt mà cũng biết nói giỡn? Phuong Nho kinh dị nhìn người nào đó, miễn cưỡng cười cười, tựa như sóng nước dao động.

Nguyên Triệt, có lẽ chúng ta sẽ cùng nhau nằm xuống... Cậu ôm chặt lấy hắn.

Hôm sau, dưới sự phục vụ tận tình của người nào đó, Phuong Nho đến bệnh viện kiểm tra, rồi mang theo quà đến viện phúc lợi đi dạo.

Cậu giới thiệu mấy đứa nhỏ mình đặc biệt chú ý cho hắn.

Tiểu Hàm đáng yêu thời điểm “thấy” Nguyên Triệt, trên mặt lộ ra biểu tình tò mò, bảo với cậu một câu khá khó hiểu: “Thầy Phuong ơi, mặt chú này tối thật đó!”

“Sao con lại thấy mặt của chú ấy tối?” Cậu kỳ quái, Tiểu Hàm là người khiếm thị, chỉ nhìn thấy một màu đen thôi.

“Con chính là biết!” Tiểu Hàm cười hắc hắc, dựa sát vào dặn dò: “Chú ơi! Chú đi rửa mặt sạch sẽ đi ạ! Không sẽ dọa các bạn khác đó!”

Nguyên Triệt nghe vậy, mặt quả nhiên đen.

Phuong Nho âm thầm nghi hoặc, ý của Tiểu Hàm là sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bị Bắt!

Editor: Z.

Sự tình Nguyên Triệt đã thương An Minh Sâm khiến An gia thập phần tức giận. Ngải Nguyên tặng cho bọn họ một phần lễ tạ lỗi. An gia lại đem lễ vật trả lại, nói rõ bọn họ chỉ có một điều kiện, sai Phuong Nho đến chăm sóc cho An Minh Sâm cho đến khi y khỏi hẳn.

“Chuyện này liên quan đến Phuong Nho?” Ông Phong gọi điện cho hắn hỏi ý kiến.

“Là An Minh Sâm thất lễ trước!” Hắn lạnh giọng trả lời.

“Vậy con cũng không thể đánh người!” Ông hô một hơi: “Cứ thế đi, để Phuong Nho đến An gia vài ngày!”

“Không được!” Hắn không chút do dự cự tuyệt, trong mắt dạt dào tức giận.

“Đừng hành động theo cảm hứng!” Ông Nguyên nghiêm túc nói: “Tiền tài, thế lực của An gia rất hùng hậu, lại là đồng bọn hợp tác với chúng ta, không

nên vì việc nhỏ nhoi này náo loạn với bọn họ!”

Hắn cười lạnh: “Cho nên con phải ngoan ngoãn đưa người qua?”

“Chỉ là chăm sóc An Minh Sâm vài ngày, Phương Nho hẳn là sẽ không mệt mỏi gì đâu!” Phương Nho có thể thu phục được con trai mình, một tên An Minh Sâm làm sao làm khó được cậu.

Hắn không nghĩ cha mình sẽ nói như vậy, ý đồ thỏa hiệp cùng thoái nhượng không quá rõ ràng. An Minh Sâm trong giới quý tộc nổi danh phong lưu, nam nữ đều ăn. Đừng nói là để Phương Nho bắt tay y, nhìn y thân thiết với cậu hẳn không có biện pháp tha thứ.

Ông Nguyên tiếp tục khuyên giải: “Dù sao con cũng là người đã thương cậu An, vô luận thế nào, chúng ta đều phải biểu lộ tốt đẹp một chút! Nếu cái gì cũng không làm, chỉ sợ về sau không dễ chung sống hòa bình!”

“Con biết, chuyện này giao cho con giải quyết!” Hắn không kiên nhẫn cúp điện thoại, chộp lấy một tập văn kiện trên bàn ném đi.

An Minh Sâm đứng là chán sống rồi! Bị đánh toi tả mà vẫn dám tỏ tường người của hắn! Được! Cứ chờ đấy!

Ở viện phúc lợi, Phương Nho đang lật xem tư liệu về Tiểu Hàm. Nguyên nhân dẫn đến khiến thị là hai năm trước bị tai nạn giao thông. Chuẩn đoán bệnh không chỉ là hoàn toàn mất khả năng nhìn, còn có thêm: võng mạc dị thường, không có biện pháp tiến hành giải phẫu phục hồi. Nếu mắt hoàn toàn mất khả năng nhìn nhận, thì cũng đúng thôi, Tiểu Hàm quả thật không nhìn thấy bất luận đồ vật gì. Nhưng “võng mạc dị thường” là sao? Lệch vị trí, hay là dị biến?

Hành động của Tiểu Hàm tuy chậm hơn so với các bạn nhỏ đồng lứa, nhưng thực chất không ảnh hưởng đến sinh hoạt hàng ngày. Bé rút cuộc là nhờ cái gì mới có thể “nhìn” thấy cảnh vật xung quanh? Và câu nói lúc bé nhìn thấy Nguyên Triệt có ý gì?

Trải qua vài ngày cẩn thận quan sát, cậu phát hiện thêm nhiều điểm kỳ quái. Khi ăn cơm, Tiểu Hàm không cần nếm thử có thể lựa chuẩn xác những món bé không thích bỏ qua một bên, ví dụ như khổ qua, cải củ, ớt đỏ bé biết cách bắt chước người khác, vô luận là chạy bộ, chơi trò chơi, học thủ công đều có thể sao chép y hệt.

Khiến cậu ngạc nhiên nhất chính là một lần chơi trò bắt thưởng, Phương Nho chỉ một cái túi nhỏ bên trong có kẹo đường, chocolate, bánh quy, ô mai, đậu phộng và vân vân các loại quà vật khác. Đem túi treo trên vách tường, nếu bạn nhỏ đầu tiên bắt được kẹo thì những lần chơi tiếp theo chỉ có thể lấy được kẹo, nếu bắt được loại quà vật khác liền không được chơi nữa. Các bé có vận khí tốt thì có thể lấy được bốn, năm loại quà vật giống nhau. Nhưng Tiểu Hàm dường như có thể nhìn rất rõ, mình bé đem toàn bộ chocolate về tay mình, ước chừng khoảng hai mươi một thanh.

Này tuyệt đối không thể dựa vào vận khí! Phương Nho hoài nghi bé có siêu năng lực! Nhưng cậu không thể lý giải được loại “siêu năng lực” này. Càng tìm hiểu, càng bị mê hoặc. Là một phần tử phân tử chủ nghĩa khoa học hiện thực, cậu thế nào cũng không dễ dàng đem loại hiện tượng này quy thành siêu năng lực thần quái. Để triệt để coi bỏ thứ bí ẩn của bé, cậu tập hợp một tư liệu rất tỉ mỉ, kỹ càng của Tiểu Hàm rồi gửi cho thầy giáo của mình, nhờ thầy cùng các chuyên gia khoa mắt và não phân tích một chút.

Ngay khi cậu đang bận rộn, ngài Nguyên lại gọi điện tới.

“Phương tiên sinh, tôi có việc muốn nhờ cậu. Vốn muốn mời cậu gặp mặt, nhưng Nguyên Triệt lại cho vệ sĩ theo nên không được tiện!”

“Nguyên đồng khách khí, ngài có chuyện gì mời nói!”

“Mấy ngày trước Nguyên Triệt đã thương An Minh Sâm, hiện tại An gia đang muốn thương thảo một biện pháp.”

“Bọn họ có yêu cầu gì?”

“An Minh Sâm muốn cậu đến chăm sóc vài ngày, thẳng đến khi thương thế khỏi hẳn.”

Trong mắt cậu hiện lên tia kinh ngạc, trầm mặc.

“Tôi biết yêu cầu này có chút không hợp tình, nhưng tôi mong cậu đáp ứng, giá cả tùy cậu ra. Hơn nữa mâu thuẫn giữa hai đứa cơ hồ là vì cậu, cho nên về công lẫn tư, tôi hy vọng cậu giúp tôi.”

“Chuyện này Nguyên Triệt biết không?”

“Biết, nhưng nó không đồng ý, hơn nữa còn đang âm thầm bày kế hoạch. Nó nói muốn tự mình xử lý, nhưng lấy tính tình và thủ đoạn của nó, tôi lo lắng nó sẽ hành động khác người. Cậu nên biết, tôi có ý để nó vào ban giám đốc. Đây là thời điểm mấu chốt, nếu cùng An gia trở mặt, tất nhiên mất nhiều hơn được...” Ông dừng một chút, còn nói thêm: “Cậu coi như cùng An Minh Sâm làm đợt trị liệu ngắn đi.”

Vị chủ tịch này coi cậu là bảo mẫu vạn năng sao?!

Cậu âm thầm thán một tiếng, nói: “Ngài có thể cho tôi suy nghĩ được không?”

“Được, nhưng đừng quá lâu!”

Trò chuyện kết thúc, cậu không cần nghỉ ngơi đã có câu trả lời cự tuyệt trong lòng. Cậu không tự mình sản sinh tình cảm sâu đậm mà hiến thân, càng không muốn kích thích Nguyên Triệt. Cái tên gia hỏa kia biết cậu tự tiện chạy tới nhà họ An, còn không tức đến nổi điên?

Ông Nguyên cho rằng cậu chỉ là sang nhà khác làm việc, lại không nghĩ cậu với con trai mình đang phát sinh quan hệ thân mật.

Và đây cũng là một nan đề khó giải quyết trong tương lai đây... Cậu có chút rối rắm.

Vài ngày bình yên đi qua, Nguyên Triệt vội vàng làm các công tác tổng kết cuối năm đi qua cùng các loại xã giao, sinh hoạt vội đến phát điên.

Tiết tấu sinh hoạt của Phương Nho như cũ không nhanh, không chậm. Mỗi ngày ở nhà, con đường đến viện phúc lợi đã trở nên rất quen thuộc. Khi còn ở Pháp, cậu cũng quen với thói quen sống chậm rãi, chỉ cần biết cách xử lý thời gian, mỗi ngày kì thật có thể làm rất nhiều việc, hơn nữa cũng không mất thời gian nghỉ ngơi.

Trong một cửa tiệm cafe, An Minh Sâm đang cùng mỹ nữ ngồi với nhau. Đang trò chuyện rất vui vẻ, ánh mắt y vô ý liếc ra ngoài cửa sổ, vừa kịp nhìn thấy một thân ảnh tuấn tú bước trên tuyết đến cửa quán. Hai gò má người kia hơi phồng hồng, miệng thở ra khí, ánh mắt ôn nhu, trên cổ quàng một chiếc khăn quàng cổ mềm mại, tóc, quần áo dính không ít tuyết, cậu đứng giữa gió lạnh, phá lệ khiến người khác thương yêu.

Hai mắt y tỏa sáng, nói với mỹ nữ: “Em về trước đi, lần sau anh lại gọi!”

Mỹ nữ bất mãn oán giận vài câu nhưng không được y đáp lại, chỉ có thể đạp giày cao gót nghênh ngang đi.

An Minh Sâm đứng dậy ra khỏi phòng riêng, bước nhanh tới gần thân ảnh kia.

“Phương Nho!”

Đang chờ vệ sĩ lái xe tới, Phương Nho cả kinh, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy An Minh Sâm đứng cách cậu nửa thước, mặt hai người thiếu chút nữa đụng vào nhau.

“An tổng?” Trên mặt y vẫn còn bầm tím, nhưng tinh thần thoát nhìn không tồi, thương thế phục hồi khá đầy nhí.

“Cậu đến tìm tôi sao?” Sắc mặt y sung sướng: “Nguyên Triệt rốt cục đưa cậu đến!”

“Tôi...”

Y không đợi cậu giải thích, vươn tay nắm lấy vai cậu, nói: “Đi thôi! Đến nhà tôi, tôi đang rất đói, mau làm cho tôi một bàn tiệc!”

“Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi!” Cậu lùi lại một bước: “Tôi chỉ là trùng hợp đi ngang qua!”

“Hà?” Y nhưn mày: “Nói thế, Nguyên Triệt hoàn toàn không có ý xin lỗi?”

“Xin lỗi có rất nhiều hình thức, lấy tôi đảm đương thực không thích hợp!”

“Sao lại không thích hợp?” An Minh Sâm buồn bã nói: “Tôi chỉ động vào cậu mà đã bị đánh, bị thương là nhỏ, mất mặt là chính. Hiện tại tôi chỉ mượn cậu vài ngày mà nguyên lai hấn là gia hỏa lòng dạ hẹp hòi ư?”

“Trong mắt tôi, ‘lòng dạ hẹp hòi’ chính là coi trọng!” Phương Nho ôn hòa mỉm cười.

Y hí mắt nhìn gương mặt tươi cười kia, đột nhiên thấy không thoải mái. Y trầm mặc một hồi, đột nhiên lấy điện thoại ra gọi đi.

“Nguyên đồng, là tôi, Tiểu An!”

Trong mắt cậu hiện lên tia kinh dị, An Minh Sâm gọi cho ông Nguyên làm gì?

“Tiểu An à, có chuyện gì không?” Ông quan tâm hỏi han.

“Phương Nho đang ở cạnh tôi, tôi muốn lưu cậu ấy lại vài ngày!” Y nói rõ là tình cờ gặp được cậu bên ngoài, nói như vậy khiến người nghe hiểu lầm rằng cậu đang ở tại nhà y.

“Nguyên lai là vì chuyện này, cậu thích thì cứ vậy đi, hy vọng hai người cùng nhau vui vẻ!” Ông Nguyên còn tưởng rằng Phương Nho đáp ứng tình cầu, tâm tình có chút sung sướng.

“Được, đa tạ Nguyên đồng!” Lại khách sáo vài câu, An Minh Sâm đắc ý tắt điện, nói với Phương Nho: “Đi, hiện tại cậu có thể đến nhà tôi!”

“Tôi không đi!” Cậu không nghĩ y một lời tiền trạm hậu tấu.

Y không để ý lời cự tuyệt, gắt gao kéo cậu hướng bãi đỗ xe.

“Buông ra!” Phương Nho giãy dụa không ngừng, đột nhiên có hai tên mặc tây trang, giày da cao to đến gần.

Y búng tay một cái, hô: “Lại đây! ‘Mời’ Phương tiên sinh lên xe!”

“An Minh Sâm! Anh có biết mình đang làm gì không?” Cậu yên lặng nhìn y.

Tay An Minh Sâm quấy nhiễu thất lưng cậu, lấy điện thoại cậu đi, cười nhạt: “Yên tâm! Nguyên Triệt không có khả năng tìm thấy biệt thự riêng của tôi đâu, chúng ta sẽ có nhiều thời gian để bồi dưỡng tình cảm!”

Phuong Nho bị đẩy mạnh lên xe, y ngồi cạnh cậu, tùy tiện ném điện thoại của cậu ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, vệ sĩ nhanh chóng lên xe Passat màu bạc chờ hai người đi.

Một phút đồng hồ sau khi An Minh Sâm xuất phát, vệ sĩ của Phuong Nho vừa hoàn tất quá trình trùng tu xe, lái trở về. Tìm vài vòng không thấy người đâu, vệ sĩ dừng xe tại lề đường, rất nhanh gọi cho cậu, nhưng không có dấu hiệu nghe máy.

Y ý thức được tình huống không ổn, lập tức gọi cho Nguyên Triệt: “Ông chủ! Xảy ra chuyện rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Trở Về (Dám Tranh Người Của Lão Tử Sao?!)

Editor: Z.

Nguyên Triệt đuổi đến biệt thự của An Minh Sâm rồi cùng Phuong Nho ở đó một thời gian, y từ trước đến giờ lúc nào cũng tịch mịch lại càng bất mãn hơn. Ngày hai người đóng gói mọi thứ chạy lấy người, An thiếu gia chính là vui vẻ nhưng lệ nóng quanh tròng đưa tiễn. Không thể không nói, dưới sự chăm sóc của Phuong Nho, chẳng những thân thể hồi phục, mà trong hoàn cảnh thật cá không nhiều, An Minh Sâm vẫn béo lên mấy cân.

Sắp tới cuối năm, cả Nguyên Triệt lẫn An Minh Sâm đều bận rộn, mâu thuẫn trong vài ngày ở chung đều bị công việc đá hết.

Cậu tính toán thời gian, từ giờ tới năm mới còn hai mấy ngày, cậu định về Pháp đoàn tụ với ông ngoại.

“Nguyên Triệt à, năm mới em muốn về thăm ông ngoại!” Phuong Nho đặt ly trà nóng lên bàn, nhẹ nói với hắn.

“Mấy ngày?”

“Đại khái khoảng bảy ngày đi?”

Mặt hắn rất bình tĩnh, những ngón tay vẫn theo tốc độ nhanh như chớp gõ trên bàn phím, một lúc sau mới trả lời: “Được, có thể!”

“Cảm ơn anh!” Đôi mắt cậu cười cong cong, tiến lên ôm lấy Nguyên Triệt rồi rời đi tránh làm phiền hắn.

Đêm đó, đồng hồ điểm chín tiếng thì Nguyên Triệt hoàn thành hết mọi thứ, chạy vào phòng đem Phuong Nho áp đảo trên giường, một lần lại một lần chiếm lấy cậu.

“Từ bỏ... em không chịu được...” Hơi thở cậu mong manh, cả người bủn rủn.

Động tác hắn cuồng nhiệt, tựa hồ muốn bỏ khuyết vào bảy ngày sắp tới không được nhìn thấy cậu.

“Đừng...” Cậu chịu không nổi tên cướp đối Nguyên Triệt, há mồm hung hăng cắn vai hắn.

Nguyên Triệt gầm nhẹ một tiếng, tăng lực tiến vào, tốc độ nhanh như tàu tốc hành.

Nguyên một đêm, hắn ăn cậu từ trong ra ngoài. Tắm rửa xong xuôi, hắn bế cậu ra phòng ngủ lớn, cái giường của Phuong Nho đã bị hành hạ đến thê thảm.

Đương nhiên, hôm sau cậu rời giường không được!

Hắn ăn mặc chỉnh tề, in lại trên mặt cậu nụ hôn rồi ôn nhu tạm biệt: “Anh đi làm đây, em nghỉ ngơi cho tốt!”

Cậu mơ màng lên tiếng, lui vào trong chăn ngủ bù.

Tuy rằng Nguyên Triệt không vui lòng, nhưng vẫn ân chuẩn cho cậu đi.

Nhìn Phuong Nho mua quà, sửa sang hành lý, làm một bộ như muốn cao chạy xa bay, Nguyên Triệt trong lòng đặc biệt khó chịu, người cũng không được tự nhiên thoải mái, dính cậu như keo. Lâu lâu lại lên con dán trên người cậu sờ sờ, cọ cọ, làm đủ loại mặt bán manh không phù hợp với hình tượng mặt than.

Ăn cơm muốn được đút, làm việc đòi ngồi cùng, đi bộ muốn nắm tay, mặc quần áo thì sai người hầu hạ, người ta đang dọn nhà thì gây phiền phức, ‘hoạt động buổi đêm’ chính là liều mạng... Quả thực tên này là một Đại ma vương ấu trĩ!

Phuong Nho thực sự cảm thấy mình đang nuôi một con chó Husky khổng lồ, vừa ngốc vừa bá đạo, ánh mắt sắc bén nhưng cử chỉ ngốc không chỗ nào tả, hình tượng ở công ty và ở nhà khác một trời một vực. Cậu thầm nghĩ, có lẽ mình nên kiếm một cái máy quay, quay hết lại những khoảnh khắc gia đình giấu lăm của riêng thôi!

Thật nhanh đến ngày Phuong Nho về Pháp, Nguyên Triệt rất nghiêm túc dặn dò: “Di động phải mở hai mươi tư giờ, mỗi ngày gọi một cuộc điện thoại báo tình hình. Đứng bảy ngày sau phải về, vượt một ngày, phạt!”

“Được, em biết rồi!” Phuong Nho mỉm cười rồi ôm lấy hân, sau đó lên xe.

Hân yên lặng nhìn cậu: “Anh chờ em về...”

“Ừ!”

Nguyên Triệt lẳng lặng nhìn ô tô đi xa. Một lát sau, hân xoay người, biểu tình khôi phục về lạnh lùng, nhanh chân lên xe của mình, lấy di động ra: “Luật sư đến rồi? Tốt, tôi lập tức tới!”

Phuong Nho kéo hành lý vào sân bay, ngồi trong phòng chờ đợi giờ bay.

Cậu đến thành phố P trước, vì nơi đó từng là nơi cha mẹ cậu sống. Trước khi qua Pháp, cậu muốn đến bái tế họ. Nguyên Triệt không biết ở Pháp cậu còn ông ngoại, nên chỉ nói cho hân rằng mình về thành phố P, sau đó từ đây bay đến Pháp sẽ ổn hơn.

Từ thành phố A đến thành phố P chỉ mất hơn một giờ, Phuong Nho xuống máy bay lập tức về nhà cũ. Cha mẹ qua đời để lại cho cậu một công ty kinh doanh cùng khối bất động sản, nhưng thời điểm đó cậu còn quá nhỏ nên không có năng lực thừa kế. Sau đó ông ngoại làm chủ, đem công ty bán trao tay, chỉ để lại bất động sản.

Đến tuổi trưởng thành, bất động sản chính thức được trao cho cậu, giá trị ước chừng bảy, tám mươi vạn. Cậu hàng năm đều bỏ tiền sửa chữa, trù từng ba thì tặng một và tặng hai cho thuê. Cậu không thiếu tiền tiêu, chỉ là hy vọng nơi này được náo nhiệt. Nhà mà không có nhân khí thì sẽ sớm mục nát, cậu không đành lòng nhìn nơi này trở nên hoang phí. Có người giúp đỡ thì cậu sẽ đỡ một phần việc.

Bái tế cha mẹ xong xuôi, cậu đi dạo mấy nơi phụ cận. Phố xá trước mắt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, trên mặt mọi người đều tràn đầy vui tươi, chỉ cậu cô đơn, lẻ loi một mình, tịch mịch, vô hình trước không khí hân hoan.

Nguyên Triệt gửi tin nhắn.

Phuong Nho mỉm cười, trả lời.

Chỉ ngần ngừ mấy câu đã xua được lãnh ý trong lòng cậu. Cậu rút cổ vào khăn quàng, nhanh chân bước tới nhà mình.

Ở lại hai ngày, cậu bắt taxi đến sân bay, chuẩn bị về Pháp.

Đúng lúc này, radio vang lên bản tin: “Đêm ngày mừng chín tháng một, một nhóm học sinh trường cao trung XX đã gây ra án mạng tại KTV. Một thanh niên mười bảy tuổi bị sát hại tàn nhẫn trong toilet, người bị tình nghi hành hung là bạn cùng lớp. Có tin tức cho biết, hoàn cảnh gia đình của nghi phạm rất hùng hậu, tiêu chuẩn ‘phủ nhĩ đại’... Hiện tại nghi can đang bị cảnh sát giam giữ, chờ điều tra.”

“Chắc chắc! Lại là phủ nhĩ đại! Người có tiền thực chẳng phải loại tốt đẹp!” Lái xe cười nhạo.

Phuong Nho biến sắc, lấy điện thoại lên mạng xem tin. Tìm kiếm từ mấu chốt, quả nhiên rất nhiều chuyện liên quan đập vào mắt. Thân phận nghi can “phủ nhĩ đại” đưa tới sự chú ý cùng ý kiến trái chiều rất nhiều, kết quả còn chưa được công bố mà phỏng đoán đã ùn ùn. Tuy không công bố tính danh, nhưng Phuong Nho đã khẳng định hiềm nghi của mình, đây là cậu út Nguyên Khê!

Sự tình phát sinh vào đêm mừng chín, trước khi cậu rời thành phố A một ngày. Nguyên Triệt hiển nhiên biết, nhưng không nói cho cậu vì không muốn cậu lo lắng sao?

Đến sân bay, Phuong Nho cầm vé đứng yên trong đại sảnh.

Nhân viên sân bay bắt đầu gọi hành khách đến quầy check in, cậu hít một hơi, đem vé xé thành hai nửa, ném nó vào thùng rác rồi kéo vali đi.

Bấm điện thoại: “Ông ngoại, con xin lỗi, con không thể cùng ông đón năm mới...”

...

“Sự tình thế nào?” Nguyên Triệt một bên ra ngoài, một bên hồi ý kiến luật sư bên cạnh.

“Chúng cứ bên ta thập phần bất lợi!” Luật sư đáp: “Lúc ấy cậu út bị bắt gặp, hơn nữa tay cầm hung khí. Tuy không có người chứng kiến cậu ấy giết người, nhưng với tình huống này thì rất khó thoát khỏi diện tình nghi. Nếu chúng ta không thể tìm được chứng cứ hữu dụng hơn thì cơ hội thắng rất nhỏ...”

“Tìm cách để tôi gặp Nguyên Khê, tôi muốn tìm hiểu kỹ càng tình huống lúc ấy.” Chỉ mong nó đã tỉnh lại, có thể cung cấp một ít thông tin hữu dụng, nếu không sẽ không dễ giải quyết.

“Nguyên Triệt!” Hấn vừa mới ra khỏi xe, chợt nghe thấy giọng nữ phẫn nộ truyền từ sau.

Quay đầu nhìn, hấn thấy một quý bà quần áo sang trọng bước tới, chỉ vào hấn tức giận trách cứ: “Nguyên Triệt! Cậu không cho vệ sĩ bảo hộ Nguyên Khê sao? Vì cái gì phát sinh loại chuyện này? Có phải cậu cố ý hay không?”

Nguyên Triệt lãnh mặt một ngữ bất phát.

Người đàn bà kia tiếp tục nói: “Đừng cho là tôi không biết cậu có bao nhiêu chán ghét mẹ con tôi. Nguyên Khê gặp chuyện không may, chỉ sợ cậu đang cười trộm!”

Thanh âm bà ta cao vút mà bén nhọn khiến những người xung quanh từ từ chú ý.

Tay hấn nắm chặt thành quyền, hai mắt kết băng.

“Bảo hộ nó cho tốt! Nếu không tôi liền không để yên!”

“Ruỳnh!” một tiếng, hấn đập mạnh vào mui xe, lạnh lùng: “Nháo đủ chưa? Muốn ồn ào về nhà mà làm loạn! Đừng ở trước mặt công chúng làm nhà họ Nguyên xấu hổ!”

Mui xe lồm xồm khiến người phụ nữ nọ sợ đến nổi vui về phía sau vài bước.

Bà cố gắng trấn định, muốn mở miệng tiếp tục lên mặt, nhưng hấn đột nhiên tiến lên vài bước, thanh âm trầm thấp, cảnh cáo: “Mấy ngày nay di thành thật ở nhà đi! Đừng có ra ngoài rêu rao, hậu quả thế nào đừng trách tôi chưa cảnh cáo đi!”

Sắc mặt người đàn bà tái nhợt, run rẩy: “Cậu, cậu muốn làm gì?”

Nguyên Triệt hừ lạnh, không để ý bà ta, xoay người đi.

Mụ đàn bà phẫn hận dậm chân, không cam lòng ngồi lên xe, nghênh ngang rời khỏi.

Hấn mở cửa ô tô, ánh mắt bắt được có một vài phóng viên đang ẩn núp, tâm tình càng thêm ác liệt. Gân xanh trên trán đều lộ rõ, cơ bắp giật không ngừng.

Hấn ầm ầm cái trán phát đau, cắn chặt răng... Phương Nho...

“Nguyên Triệt...” Một bàn tay nhẹ đặt lên lưng hấn, thanh âm ôn hòa vang lên: “Không có chuyện gì đâu...”

Hấn lập tức ngẩng đầu, phát hiện người đáng nhẽ không có mặt lại đứng cạnh hấn.

“Lên xe, về nhà thôi!” Giọng nói cậu vẫn luôn ấm áp, đôi mắt long lanh như nước.

“Sao em lại về đây?” Hấn ngồi lên xe liền hỏi.

“Nhớ anh!” Phương Nho hướng hấn tươi cười.

Trong lòng hấn ấm áp, thần kinh căng thẳng chậm rãi thả lỏng.

“Em biết rồi?” Hấn lại hỏi.

“Ừ, chuyện khó giải quyết thế sao?”

“Đúng thế, có người âm thầm tính kế hại Nguyên gia. Đã ra tay mấy lần rồi, nếu không có anh sớm đề phòng thì nhà họ Nguyên đã sụp rồi. Nhưng án mạng này xảy ra, trước dư luận xã hội thì tình trạng của Nguyên Khê không được ổn...”

Hấn nhíu chặt lông mày, cả gương mặt âm trầm, đáng sợ.

“Đừng làm chính mình căng thẳng! Chuyện đâu rồi sẽ có đó!” Phương Nho ôm lấy hấn, đem mặt mình chôn vào ***g ngực hấn, nhẹ giọng: “Em trở về thực gấp nên mệt quá! Cho em mượn người anh một lát được chứ?”

“Ừ!” Nguyên Triệt ôm lấy thân thể ấm áp của cậu, ngửi mùi thơm ngát tỏa ra từ mái tóc của người kia, trên mặt ảm hiện vài phần ủ rũ.

Ô tô chạy nửa giờ thì về đến nhà.

Lái xe quay đầu định nhắc nhở thì Phuong Nho vươn tay lắc đầu: “Đề anh ấy ngủ đi, mấy ngày nay sợ rằng anh ấy không được ngủ ngon...”

Người đàn ông này chỉ cần gặp chuyện trọng yếu thì bộ não sẽ không ngừng hoạt động, tinh thần phấn khởi rồi khó ngủ. Vốn là Phuong Nho dựa vào Nguyên Triệt, nhưng bây giờ đổi thành hấn áp trên vai cậu, tay ôm chặt thắt lưng gầy của cậu, hô hấp bình ổn, ngủ không vậy tai.

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: I♥U

Editor: Z.

Nguyên Triệt từ phòng tắm đi ra, liếc mắt một cái đã thấy Phuong Nho nằm ngủ trên giường.

Hắn tùy tay vớt khăn mặt một bên, nhẹ nhàng nằm xuống cạnh cậu, đem cậu ôm vào trong ngực, cảm giác ấm áp cùng mềm mại khiến hắn vô cùng an tâm.

“Cảm ơn em!” Hắn ôn nhu nói nhỏ bên tai Phuong Nho.

Hôm sau, Nguyên Triệt mang theo Phuong Nho đi cùng luật sư gặp Nguyên Khê, hỏi nó hôm đó đã phát sinh những gì.

Người chết là Tề Phi, bạn học của Nguyên Khê, cùng nó đi toilet thì bị sát hại. Nguyên Khê lúc đó ở cạnh thi thể, tay cầm hung khí, trạng thái rõ ràng không bình thường, sau đó trải qua đo lường chất gây nghiện thì phát hiện ra nó dùng thuốc phiện.

Dựa theo tình huống bên ngoài, Nguyên Khê bởi hút thuốc phiện nên thần trí không rõ, thế nên sai tay giết chết bạn học. Nguyên Triệt đối với cáo buộc này thì cười nhạt, đầu tiên là dùng dao gọt hoa quả giết người rồi vô pháp giải thích. Làm gì có ai tự nhiên mang theo một con dao gọt hoa quả gần hai mươi cm làm gì? KTV cũng không vô duyên vô cớ cung cấp thứ đồ vật này. Nguyên Khê ừ mưu giết người thì hút thuốc phiện để? Tăng can đảm sao?

“Em căn bản không biết mình hít phải thuốc lúc nào nữa!” Nguyên Khê kích động biện bạch.

“Ừ, anh biết!” Về mặt hắn bình tĩnh, thanh âm không dao động.

Cùng tham gia họp lớp tổng cộng có bốn mươi hai người, lại chỉ có mình Nguyên Khê dương tính với chất gây nghiện. Nó là một thiếu gia nhưng không ngốc, không có khả năng hạ thuốc với nó. Huống chi trải qua giáo huấn lần trước, nó với thuốc phiện thập phần miễn cảm, bảo nó chủ động hít thuốc phiện không cao. Thực hiển nhiên có kẻ hãm hại!

“Loại tình huống này rất có thể bị phán đây là hành vi dùng chất gây nghiện, sinh ảo giác rồi giết người. Hung khí không được nói rõ tại sao lại ở trên tay cậu út, như vậy cũng không chắc có thể kết luận Tề Phi bị cậu ngộ sát. Có thể nói, nếu có thể chứng minh cậu út dùng thuốc rồi không không chế được hành vi, hẳn chừng phán xét từ ba đến mười năm tù.” Luật sư nói.

Sắc mặt Nguyên Khê tái nhợt, không ngừng vận động não nhớ lại tình cảnh khi ấy.

“Tôi có thể khẳng định, nó không phải người ra tay!” Nguyên Triệt mở miệng.

“Tại sao?”

“Tôi đã xem qua báo cáo pháp y, trên ngón tay người chết có máu ứ đọng, cậu ta là bị người che miệng rồi đâm từ đằng sau vào thẳng tim, thủ pháp sạch sẽ, lưu loát. Một tên thần trí không rõ thì không có khả năng làm ra được động tác chuẩn xác như vậy!”

Luật sư đồng ý gật đầu, này đúng là điểm đáng ngờ có thể biện hộ cho Nguyên Khê.

Phuong Nho đột nhiên hỏi: “Chất gây nghiện được kiểm tra trong người Nguyên Khê được truyền từ đường nào?”

“MDMA!” Giống lần trước.

Phuong Nho suy tư một hồi rồi nói: “Nếu là MDMA thì từ ba đến sáu phút sẽ sinh tác dụng. Nguyên Khê, cậu có nhớ rõ mình uống đến chén thứ mấy thì cảm thấy đồ uống của mình có vấn đề?”

Luật sư kỳ quái nhìn cậu, dưới loại tình huống khi đó thì sao có thể nhớ rõ chi tiết được?

Ai ngờ, Nguyên Khê chỉ nghĩ trong một khắc rồi trả lời: “Tôi uống tầm mười một ly, tám cốc bia cùng ba cốc coke. Chính xác khi cảm thấy hưng phấn thì uống đến ly thứ chín!”

“Thế có nhớ chén nào mình uống, chén nào là bạn đưa không?”

“Vương Thành, Lâm Mộc Sâm...” Nó liệt kê đến bảy, tám người, thậm chí trình tự ra sao đều nhớ rõ nhất thanh nhị sở. Luật sư bắt đầu nhìn nó với cặp mắt khác xưa, còn Nguyên Triệt không có biểu tình gì quá đặc biệt, chỉ nhìn Phương Nho với cặp mắt thâm thúy.

Lúc này, hắn đưa một tập tư liệu ra trước mặt nó: “Nhận mặt đi! Đêm đó phục vụ nào đưa nước cho em?”

Nguyên Khê lật xem một hồi, rút ra mấy bức ảnh rồi đáp: “Hắn chính là người thứ tư.”

Nguyên Triệt gật đầu, trong lòng đã có suy đoán bước đầu. Căn cứ vào thời gian, những người sau có thể bài trừ, lấy ly thứ chín làm giới hạn, những ly đồ uống nó dùng trước một giờ đều bị đưa vào vòng nghi vấn.

Hai giờ sau, ba người rời cảnh cục.

Luật sư cười: “Các ngài thật lợi hại! Chỉ trong thời gian ngắn mà có thể phát hiện thật nhiều manh mối, bên cảnh sát chắc chắn sẽ không nghĩ đến phạm vi điều tra dựa vào thời gian.”

Bởi vì góc độ tư duy của cảnh sát hoàn toàn tương phản với bọn họ, đều không biết được Nguyên Khê có trí nhớ kinh người.

Ngồi trên xe, Nguyên Triệt hai tay ôm ngực, vẻ mặt trầm tư.

Phương Nho trộm nhìn hắn, không quá nhiều dòng suy nghĩ của hắn. Người đàn ông này tuy chưa từng có thân sắc hòa nhã với em trai, nhưng đối với tính tình và năng lực của nó thì đều hiểu rõ.

Phương Nho vẫn luôn có chút nghi hoặc thái độ của anh em họ Nguyên đối với nhau, không ưa cũng không căm hận, không tận lực bồi dưỡng, cũng không chủ động thân cận, chỉ duy lúc hai đứa em út gây rắc rối thì hắn ra tay giải quyết.

Nói bọn họ là người nhà, không bằng suy ra là một loại trách nhiệm cho xong!

“Ngày mai là đêm ba mươi, cùng anh về nhà!” Nguyên Triệt đột nhiên nói.

“Em thích hợp sao?”

“Có gì không được?”

“Được, vậy cùng về!”

Hai người đi vào cửa nhà họ Nguyên, nhóm giúp việc đồng thời hoan nghênh bọn họ trở về.

Hắn trước tiên mang cậu vào phòng ngài Nguyên chào hỏi. Ông Nguyên luôn hoan nghênh, biết cậu sẽ ở lại nên lập tức sai người chuẩn bị phòng thật tốt cho cậu.

Phương Nho luôn ở trong phòng đợi cho đến chạng vạng, thẳng đến khi có người mời cậu ra phòng ăn dùng bữa mới đi ra.

Người nhà họ Nguyên cơ bản đều có đủ, trừ bỏ vợ Nguyên Trạch và Nguyên Tĩnh đang ở bên ngoài, vợ hai Ninh San của ông Phong cũng có mặt.

Rõ là đêm ba mươi tết, nhưng không khí trên bàn cơm thực nặng nề, mỗi người đều mang tâm sự mệt mỏi.

Nhưng một lúc sau, Ninh San đột nhiên nức nở.

“Hức... Tiểu Khê... Tiểu Khê một mình ở trong lao không biết chịu bao nhiêu khổ!”

Ông thờ dãi: “Đề nó chịu chút khổ cũng tốt, về sau không gây chuyện thị phi nữa!”

“Cũng không phải nó sai! Hiển nhiên là có người ám hại!” Bà ta nức nở: “Cũng không biết kẻ nào ác độc như vậy! Thế nào mà cả trẻ con cũng không tha!”

Nói xong, khóe mắt lóe lên rồi không dấu vết liếc qua Nguyên Triệt.

Hắn không đổi sắc, tự nén bản thân tiếp tục ăn cơm.

Nguyên Trạch lộ bảo tình hơi trào phúng nhưng không nói gì.

“Được rồi, hôm nay đừng bàn mấy chuyện này nữa! Để hết năm, qua năm mới rồi nói!”

“Cái năm này sao lại thế chứ?” Ninh San khóc rờn: “Tôi vừa nghĩ đến Tiểu Khê phải chịu khổ liên ăn không ngon! Nguyên Triệt! Con vì cái gì lại không nộp tiền bảo lãnh nó?”

Trong giọng nói mờ mịt mang theo trách cứ cùng ngờ vực vô căn cứ.

“Đi là mẹ nó, không tự lấy tiền ra thì tôi phí tâm làm gì?” Hấn cười lạnh.

Án của Nguyên Khê là bắt tại hiện trường, có thể nói nhân chứng vật chứng đầy đủ. Viện kiểm sát không trực tiếp điều công tố là đã may rồi, lại còn muốn bảo lãnh? Đương nhiên, lấy năng lực của Nguyên gia thì bảo lãnh không phải không có khả năng. Nhưng làm như thế chẳng những làm truyền thông chú ý, còn có khả năng gây trở ngại quá trình điều tra, tự dung sẽ trở thành đầu đề tin lá cải.

Ninh San bị câu nói của Nguyên Triệt làm cho á khẩu, trong mắt bao hàm tức giận. Nếu bà ta có năng lực thì cần gì phải cầu hấn! Chồng bà là gia chủ, không có khả năng tự mình ra mặt. Nguyên Trạch luôn tránh bà, Nguyên Tĩnh thì vô vọng không tưởng. Nhìn bà ta tưởng chừng là phu nhân Nguyên gia bề thế, nhưng trên thực tế lại chẳng có địa vị gì.

Trong lòng phần hận, bà ta đập đũa xuống bàn, bỏ lại một câu: “Tôi ăn không vào!” rồi về phòng.

Sắc mặt ông Nguyên âm trầm, mất lộ rõ sự không vui.

Ngoài kia ầm ầm tiếng vang, bầu trời rực sáng ánh pháo hoa, đối lập với không khí lạnh lẽo trong ngôi nhà này.

Khó trách hấn không thích về nhà chính. Nơi này hoàn toàn không có khí gia đình, chỉ giống vài người xa lạ sống dưới một mái nhà.

Ăn cơm xong, Phương Nho về phòng tắm rửa, sau đó mặc áo bông đứng ở lan can ngắm pháo hoa.

Nguyên Triệt đẩy cửa vào, nhìn người đứng ngoài kia, khước miệng hơi giương lên.

“Không lạnh sao?” Đem cậu ôm vào trong ngực, hấn nhẹ giọng hỏi.

“Em mặc giống như gấu thế này thì gió luôn vào đâu?” Phương Nho đột nhiên quay đầu hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Hấn nhìn đồng hồ đeo tay: “Mười một giờ ba mươi lăm phút!”

“Gia đình anh không cùng sum vầy sao?”

“Bọn họ không có thói quen!” Ngừ khí hấn bình thản đáp.

“Vậy... chúng ta tự chơi đi!” Phương Nho đứng lên, đến bên giường, lấy từ trong hành lý một đồng pháo hoa cầm tay.

Cậu châm một cái, tay trên không trung lắc lư một chút, lập tức xuất hiện vệt sáng xinh đẹp.

Nguyên Triệt nhìn cái đồng trên tay cậu, phun ra hai từ: “Ngu ngốc!”

“Ngốc sao?” Phương Nho lại châm một cái nữa lên, giữa không trung loảng ngoảng vẽ ra cái đầu heo, sau đó chỉ vào hấn.

Về mặt Nguyên Triệt nghiêm túc, hung ác vẽ chữ “X” cực lớn.

“Haha!” Phương Nho lại vẽ tiếp trái tim.

Hấn vẽ mũi tên chặn ngang qua. Nhìn cái hình tựa hồ có chút đáng khinh nhưng hai người giống trẻ con chơi đến vui vẻ.

Quả táo, thỏ con, vương miện, sóng vỗ, mặt cười... đủ loại tạo hình, từ bình thường cho đến kỳ quái.

Đột nhiên, tay cậu viết: “I♥U”

Động tác của hấn dừng lại, quay đầu lẳng lặng chăm chú nhìn cậu.

Phương Nho mặt mày hăm tiếu, quang mang trong đôi ngươi so với bất luận loại pháo hoa nào đều đẹp hơn.

“Viết lại một lần!”

“I♥U”

“Viết lại lần nữa!”

“I... Á!”

Nguyên Triệt như bị mê hoặc, tới gần cậu, đem cậu tiến vào trong ngực say mê hôn.

Nụ hôn thật nồng cháy, hô hấp giao hòa, hương vị nơi đầu lưỡi tựa hồ kích thích toàn bộ tế bào trong người hắn.

Hai người dùng ngôn ngữ cơ thể thuyết minh kích động cùng khát vọng, bầu trời rực sáng pháo hoa, còn nơi đây tình cảm triền miên.

“Đừng...” Phương Nho giữ chặt bàn tay với vào giữa hai chân mình, nhẹ giọng: “Nơi này là Nguyên gia...”

“Thì sao?”

“Quan hệ của chúng ta tạm thời vẫn nên giữ bí mật thì hơn!”

“Vì cái gì phải bí mật?” Hắn hận không thể tuyên cáo với cả thế giới rằng Phương Nho thuộc quyền sở hữu của mình.

“Đạo này Nguyên gia gặp nhiều phiền toái, đừng dẫn mâu thuẫn dư thừa đến...”

“Hừ!” Nguyên Triệt hung hăng hôn Phương Nho, nâng chân cậu lên đưa thứ to lớn vào.

“A...” Phương Nho bị đau, ôm lấy bả vai hắn, thấp giọng mắng: “Dã thú!”

“Ừ!” Nguyên Triệt thay đổi vị trí, bắt đầu chậm rãi va chạm.

“Đừng...” Cậu cắn môi, làm chính mình không kêu quá to.

“Anh thích nghe thanh âm của em, đừng chịu!” Dùng sức đung một cái, đỉnh mạnh.

Cậu cắn giận, hối hận vừa rồi trêu chọc con dã thú nào đó. Không có việc gì tự dưng thích chơi trò kích tình làm gì? Đúng là tự làm tự chịu!

Ngay giữa khi tình cảm đang mãnh liệt, tiếng gõ cửa vang lên, bên ngoài truyền đến thanh âm của Nguyên Trạch: “Phương tiên sinh, Nguyên Triệt có ở trong không?”

Trên mặt cậu hiện một tia quần bách, vỗ vai Nguyên Triệt, khẽ quát: “Mau ra ngoài!”

“Không cần!” Hắn vẫn như cũ, động không ngừng.

“A...!” Hồn dân!

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Tình Nhân

Editor: Z.

“Nguyên Triệt, em có ở trong không?” Thanh âm của Nguyên Trạch lần thứ hai truyền tới.

“Nguyên Triệt! Mau chóng ra ngoài!” Phương Nho thấp giọng mắng.

“Anh chưa bắn...”

“Ai quản anh có bắn hay không?” Cậu cả giận.

Nguyên Triệt lì lợm bám bên trong.

Phương Nho cầm lấy tai hắn, xoay chín mươi độ.

“Ai nha!” Hắn phát ra tiếng tru thảm thiết như sói.

Hai phút sau, Nguyên Triệt âm trầm mở cửa để anh trai đi vào.

“Hai đứa làm gì vậy? Thật lâu mới mở cửa?” Tầm mắt anh quét một vòng, không nhìn thấy một thân ảnh khác, chắc người đang ở trong toilet.

“Vừa mới chơi pháo hoa.” Nguyên Triệt ngồi trên ghế salon, lấy ra một điều thuốc châm lên, mặt không đổi sắc hỏi: “Tìm em có chuyện gì?”

“Anh muốn hỏi, vì cái gì lại xem vào chuyện của mẹ đàn bà kia? Con trai bà ta gặp chuyện thì tự đi mà giải quyết, em quản làm gì?”

Hắn nhẹ nhàng phun ra một vòng khói, không nói gì.

Nguyên Trạch nói tiếp: “Anh nhớ rõ năm đó em hận bọn họ thấu xương, như thế nào sau khi mẹ qua đời em lại quan tâm?”

“Quan tâm?” Hắn cười lạnh: “Em không nhân đâu!”

“Vây rối cuộc vì cái gì? Mấy năm gần đây em luôn thu thập cục diện rồi rảm thay nhà đó!”

Nguyên Triệt thân nhiên: “Mấy năm trước em không nói, hiện tại lại càng không muốn nói.”

Ánh mắt anh trở nên phức tạp, nhìn hắn khó lý giải: “Em đối với họ đủ tốt, nhưng một câu cảm ơn cũng chẳng có, thậm chí còn nói em bụng dạ khó lường, ở trong tối thâm tính mưu. Bữa tối vừa nãy, Ninh San chính là có ý tứ kia!”

“Em biết rõ, việc này đừng nói nữa, đến đâu thì đến!”

“Em...” Nguyên Trạch lại muốn mở miệng, nhưng cửa toilet đột nhiên mở ra, Phương Nho đi ra ngoài.

“Buổi tối tốt lành, cậu cả!” Cậu hướng anh gật đầu.

Nguyên Trạch liếc mắt nhìn cậu, đứng lên nói: “Nguyên Triệt, nói vậy thôi, tự em nên suy nghĩ một chút, đừng bị liên lụy bởi mấy người kia!”

Nói xong liền quay người ra khỏi phòng.

Phương Nho đuổi kịp mấy bước, tiễn anh.

Nguyên Trạch đi tới cửa, đột nhiên xoay người nói với Nguyên Triệt: “Ngày mai có tiệc mừng năm mới của giới thương nghiệp, cùng anh đi!”

Hắn một lời không nói, tựa như không nghe rõ.

Nguyên Trạch thấy dáng dấp lạnh lùng của em trai mình, tựa đã thành thói quen. Ánh mắt thoáng nhìn thấy dấu hôn trên cổ Phương Nho rồi trầm xuống. Lúc này mới đánh giá người đàn ông đứng trước mặt. Đầu tóc mềm mại, đôi mắt trong suốt như nước, đuôi mắt hơi giương cao lên, ngũ quan thực tình xảo, đôi môi tựa như được thoa son dưỡng nên tròn bóng, khí chất thanh phong minh nguyệt, vừa nhìn đã khiến người khác xuất ra cảm giác thực yên bình.

Anh biết cậu là trụ cột sinh hoạt của em trai mình, chưa từng nghĩ tới hai đứa sẽ phát sinh loại quan hệ ngang trái này. Lấy tính cách của Nguyên Triệt, người bình thường sẽ không thể tiếp cận được hắn. Nhưng người đàn ông trước mắt này, trên người mang theo dấu hôn cùng dư vị sau khi hoan ái.

Ánh mắt anh nhìn cậu từ từ lạnh dần, thậm chí mang theo vài phần xem thường.

Hừ lạnh một tiếng, anh phát tay rời đi.

Trong lòng cậu không khỏi co rút, ánh mắt Nguyên Trạch nhìn cậu như đang nhìn thứ đồ vật bản thủ nào đó, thập phần khinh thường.

Cậu sớm nên giác ngộ loại cảm giác này mới phải. Ngay khi cậu quyết định ở bên Nguyên Triệt, nhất định sẽ phải đối mặt với loại áp lực từ ngoại nhân. Nguyên Triệt vô luận là tài lực hay thân phận đều vượt xa cậu, trong mắt người ngoài, cậu dù có ưu tú đến đâu cũng chỉ là tình nhân đồng tính của hắn, mà không phải một Phương Nho tồn tại độc lập.

“Sao thế?” Nguyên Triệt đi tới, ôm lấy thất lưng cậu.

Phương Nho cau mày, đẩy hắn: “Một thân mùi hôi, anh mau đi tắm!”

“Cùng tắm đi!” Hắn lôi kéo cậu đến toilet.

“Đợi đã, anh về phòng mình đi!”

Nguyên Triệt mất diếc tai ngơ, một tay khiêng cậu đặt lên vai.

“Nguyên Triệt!” Phương Nho cuống quýt hô: “Anh không thể thu liễm một chút sao? Chẳng lẽ muốn tất cả mọi người đều biết quan hệ giữa hai chúng ta?”

Hắn đặt cậu xuống, không vui hỏi: “Tại sao em lại sợ bị phát giác? Tình cảm của chúng ta không đáng được đưa ra ánh sáng sao?”

“Ít nhất không phải hiện tại...” Ngực khí của cậu dần dịu đi.

Cậu bạn khoăn rất nhiều, đầu tiên cậu là bác sĩ tâm lý khó có thể nói cho bạn hiểu. Hiện tại bệnh tâm lý của bạn còn chưa được điều trị tận gốc, cậu vẫn giữ bí mật về nhân phận của mình. Một khi bị vạch trần, lấy tính cách của bạn, tất nhiên sẽ sinh ra kháng cự cùng phản cảm, từ đó trị liệu thất bại, thậm chí có thể phản tác dụng.

Mặt Nguyên Triệt dần thối, đứng đơ như cây gỗ không nhúc nhích.

“Đừng nóng!” Cậu dỗ dành bạn: “Ngao, chúng ta phân phòng ngủ vài ngày, rồi về nhà em sẽ thưởng anh!”

“Thưởng gì?”

“Anh muốn gì?”

“Anh muốn một bữa tiệc lớn! Tôm hùm, gà kho tiêu, beefsteak, gan ngỗng áp chảo!”

“Được!”

“Anh còn muốn làm! Thử nghiệm hết tất cả các tư thế một lần!”

“... Cái này còn phải xem xét...”

“Em không đồng ý anh liền không đi!” Nguyên Triệt chơi xấu nằm lên giường, một dáng sừng sững không thêm động đậy.

Nhìn bộ dạng thiếu đánh của bạn, Phương Nho thực muốn trực tiếp đá bạn ra khỏi phòng.

Qua một phen trả giá, hai người thành công đạt được hiệp nghị, Phương Nho bị ép ký rất nhiều loại điều khoản bá vương.

Nguyên Triệt bị đuổi ra khỏi phòng cũng mang tâm tình ức chế, đủ loại khó chịu. Nhưng vừa nghĩ tới phúc lợi sau khi về nhà, hưng trí, cao ngạo trở lại, trong đầu không ngừng tìm ra đủ loại tư thế có độ khó cao hơn. Bởi vì đại não hoạt động quá hăng hái nên người nào đó cả đêm ngủ không nổi.

Rạng sáng tầm hai, ba giờ, Nguyên Triệt nhảy dựng từ trên giường, mò mẫm đến giường Phương Nho.

Thiếu đi độ ấm của người kia, bạn rất khó ngủ. Vừa nhắm mắt lại thì án kiện của Nguyên Khê, nguy cơ gia tộc, sự vụ công ty... Những việc chưa giải quyết ổn thỏa đều xâm nhập đầu óc bạn, thứ duy nhất có thể làm bạn an tĩnh chỉ có Phương Nho.

“Phương Nho...” Bạn chui vào chăn, ôm lấy thất lưng cậu.

Người được hưởng vị quen thuộc, bạn thoải mái hít một tiếng.

“Nguyên Triệt?” Phương Nho mơ màng mở mắt, thấp giọng hỏi: “Sao anh lại chạy tới đây?”

“Ngủ không được!” Bạn đem đầu cọ lên má cậu.

Phương Nho trầm mặc một hồi, chậm rãi vươn tay, ôm lấy thân thể có chút căng thẳng của bạn, cho bạn thả lỏng.

Người đàn ông này, nhìn qua thì thực kiên cường, nhưng trên thực tế luôn tịch mịch bất lực. Không có người đáng tin nhiệm để dựa vào, không có người nhà quan tâm, chỉ độc áp lực bủa vây. Vô luận là từ bên ngoài đánh vào, hay là bạn quá nghiêm khắc với bản thân thì thì đều tự làm mình không thở nổi. Nguyên Triệt tựa như Thorn Birds [1], hai chân không có, chỉ có thể không ngừng bay lượn.

Điều duy nhất Phương Nho có thể làm, là cho bạn một mái ấm.

“Vậy anh ngủ đi!” Tuy luôn lo lắng quan hệ của hai người bị công khai, nhưng cậu không có cánh nào đẩy bạn ra.

Nguyên Triệt hôn hôn môi Phương Nho, thỏa mãn nhắm nghiền hai mắt.

Qua một hồi, hô hấp của bạn từ từ trở nên trầm ổn, nhưng Phương Nho lại không ngủ được. Cậu vẫn chưa tìm được nguyên nhân làm nên tâm bệnh của bạn. Cậu đối với Nguyên Triệt quá quan tâm, bao dung, nhưng chỉ càng làm bạn thêm ý lại chứ không phải học được cách điều chỉnh bản thân. Cứ việc dẫn đường nhiều lần nhưng không thể khiến Nguyên Triệt nói ra sự việc về mẹ mình năm đó, tựa hồ đó chính là vùng cấm không thể chạm vào.

Nguyên Triệt đối với cậu càng ngày càng sâu nặng, tình cảm của bọn họ sẽ tùy thời công khai. Cậu không còn bao nhiêu thời gian, một khi bị ngài Nguyên biết, chỉ sợ cậu sẽ không thể đầu được nghề nghiệp của mình nữa. Dưới tình huống như vậy mà bị bại lộ, thật sự sẽ khó có thể tưởng tượng tương lai sẽ bị đảo lộn thế nào.

Phương Nho cũng nghĩ trước tiên mình nên khai thật, nhưng với hiểu biết về Nguyên Triệt của cậu, nghề nghiệp thực sẽ là một trở ngại cực lớn giữa hai người. Đến lúc đó, đừng nói là chữa trị, ngay cả cuộc sống bình thường cũng sẽ bị ảnh hưởng.

“Nguyên Triệt! Anh kỳ thực là một đứa ngốc bướng bỉnh!”

Hôm sau, bạn thần thanh khí爽 tỉnh lại, sau đó bám riết không tha, quấy rầy Phương Nho đang ngủ say đòi thân thân, sờ sờ.

Hóa khí của cậu tăng lên, một cước đá lên bụng kẻ phá bình nào đó, quát: “Nhanh về phòng của anh đi!”

“Làm một thần đi! Vẫn còn sớm!” Hai mắt hắn tỏa sáng, sức sống bắn ra bốn phía.

“Sắp bảy giờ rồi!” Cậu thần nhiên nói: “Nếu anh không dậy thì không có quà tân niên đâu!”

“Có cả quà tân niên sao?” Nguyên Triệt vội hỏi: “Là cái gì?”

“Anh có về phòng không?”

“Về!” Hắn nhanh nhẹn bỏ ra khỏi giường, cúi người hôn cậu một chút, nói: “Anh đi trước, em cứ ngủ tiếp đi!”

“Ừ, đi đi!”

Nguyên Triệt thoải mái bước ra khỏi phòng cậu, vừa khép cửa lại, nghênh đón tại chỗ rẽ là Nguyên Trạch.

Anh nhìn hắn đi từ phòng Phương Nho ra, thần sắc hơi sững sốt, lập tức lộ vài phần không vui.

“Nguyên Triệt, ở nhà ít nhất em nên cố kị một chút!”

“Anh có ý gì?” Ngữ khí hắn lạnh lùng.

Nguyên Triệt liếc khách phòng, nói: “Phương Nho là tình nhân em bao dưỡng đi? Đùa vui một chút còn được, nhưng không nên thật sự đưa về nhà chính!”

Biểu tình hắn như đá vụn năm: “Cái này không nhọc anh cả quan tâm!”

“Đừng trách anh lắm miệng, Nguyên gia hiện tại đang rất rối loạn, bất kỳ một lời đồn đại nào cũng sẽ mang đến ảnh hưởng ngoài dự tính. Nếu chuyện chơi đùa với đàn ông của em mà bị cha biết, chắc chắn sẽ gây ra sóng gió...”

Hai tay Nguyên Triệt ôm lấy ngực, nhìn thẳng anh: “Em đều rất đúng mực, anh muốn quản thì quản cô vợ lẳng nhăng của mình đi! Tôi thiếu phải khiến chị ta ngoan ngoãn đừng có xuất đầu lộ diện ra ngoài!”

“Em!” Nguyên Trạch tức giận.

“Nam hay nữ đối với em đều không khác nhau. Chỉ cần em thích, không có chuyện người khác dám khoa tay múa chân.” Ngữ khí hắn sặc mùi cảnh cáo: “Anh cả, đừng động vào em ấy!”

Nguyên Trạch cười lạnh: “Anh đương nhiên sẽ không đụng vào cậu ta, nhưng cha thì khó nói đấy!”

“Tạm thời đừng nói cho ông biết!”

“Hừ!” Anh khinh miệt nói: “Biểu hiện của em rõ ràng như vậy, còn cần anh lắm miệng sao?”

“Em vốn tính không giấu diếm.” Hắn lạnh nhạt.

“Anh thật không hiểu, em như thế nào lại cùng một thằng đàn ông làm loạn?”

Nguyên Triệt không trả lời, bước qua anh hướng tới gian phòng của mình.

“Nguyên Triệt!” Anh hô lên: “Nếu chỉ là vui đùa thì anh không ý kiến, nhưng nếu muốn công khai quan hệ, anh là người đầu tiên phản đối!”

Cước bộ của hắn không chậm lại, lập tức đi vào phòng ngủ.

Quyết định của hắn, không ai có thể dao động.

Năm mới đến, Nguyên gia tiếp không biết bao nhiêu điện thoại cùng tiệc xã giao. Nhưng hiện tại nhà bọn họ xuất hành thực cẩn thận, chẳng những an bài cả vệ sĩ lẫn hắc bang bảo vệ, mà mọi chiếc xe được sử dụng đều phải kiểm tra kỹ.

Nguyên Tĩnh cũng bị ra lệnh không được đến các bữa tiệc cùng bạn học, mỗi ngày đi theo Ninh San đến tiệc của đám nhà giàu, đại loại cũng như các gặp nước, quả thực rất dễ chịu.

Người nhà họ Nguyên bên ngoài được bảo vệ cao cổng kín tường, bên trong cũng là chiêng trống rùm beng. Để có thể lỏ được kẻ địch từ trong bóng tối ra ngoài, họ không tiếc mình sát sinh đại giới.

“Nguyên Triệt! Trước kia con hoài nghi không sai, kẻ âm thầm đem tới phiền toái cho chúng ta đúng là Lôi Từ Thường!” Ông Phong có chút mệt mỏi nói.

“Cha tính thế nào?”

“Mau chóng tìm ra hần, cho hần xoay chóng mặt!”

[1]: Tiểu thuyết “Tiếng chim hót trong bụi mận gai” của nữ văn sĩ Colleen McCullough, ngay khi vừa xuất bản (1977) đã được dịch ra nhiều thứ tiếng và được xếp ngang hàng với tác phẩm văn học kinh điển “Cuốn theo chiều gió” (Theo: Wikipedia)

Tôm hùm:

Gà kho tiêu:

Beefsteak:

Gan ngỗng áp chảo:

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Hai Con Đường (1) (Anh Nhất Định Sẽ Để Em Bình Yên Vô Sự Trở Về!)

Editor: Z.

Chuyến đi này của Nguyên Triệt chính là ba ngày không được nhìn thấy người, Phương Nho mỗi ngày đều gọi cho hần xác nhận.

Mở TV, vài ngày gần đây không đưa tin đại thiếu gia Nguyên Trạch của Nguyên gia bị trúng đạn phải nhập viện, hần là đã được họ Nguyên phong tỏa. Việc này cũng liên quan đến Lôi Từ Tường, bắt chéo sang cả lịch sử đen của nhà họ nên hiển nhiên họ Nguyên không hy vọng cảnh sát tham gia.

Buổi chiều ngày thứ tư, di động Phương Nho đột nhiên vang lên, người gọi đến là Vân Đóa, đứa trẻ có chứng bệnh mất trí nhớ ngắn hạn. Di động của bé là Phương Nho tặng, bởi bé thường xuyên mất trí nhớ, một khi trí nhớ mất đi liền rơi vào trạng thái mờ mịt ra khỏi viện phúc lợi, lạc đến khắp mọi ngõ ngách. Cho nên cậu không chỉ lưu vào sổ của những người chăm sóc bé ở viện, mà còn đeo lên cổ bé một mặt bạc khắc tên bé, địa chỉ cùng phương thức liên lạc với người nhà.

Gần nửa tháng không gặp, Vân Đóa đột nhiên gọi cho cậu, khả năng lớn chính là bé lại mất trí nhớ.

“Vân Đóa à? Thầy Phương đây!” Phương Nho vừa mở miệng đã cho biết thân phận.

“Thầy Phương? Con tên là ‘Vân Đóa’?” Đầu bên kia truyền tới thanh âm chần chờ.

“Đúng thế! Vân Đóa à, nói cho thầy biết con đang ở đâu?”

Trầm mặc mãi bé mới đáp: “Con không biết nữa, là một quảng trường, có hoa, có cây, còn có cả tượng điêu khắc!”

“Là tượng gì?” Phương Nho vừa hỏi vừa nhanh chóng thay quần áo và giày: “Được rồi, thầy đã rõ! Con đứng yên ở chỗ đấy đừng chạy linh tinh! Hai mươi phút sau thầy sẽ tới, nếu có người tới bắt chuyện mà không nói tên của thầy thì đừng đáp lại!”

Dặn dò xong, cậu gọi điện cho viện phúc lợi, thế mà ở đó còn không biết Vân Đóa đi lạc. Cậu liền nói sẽ đưa bé trở lại để họ an tâm đợi.

Phương Nho lên xe, phân phó vệ sĩ đưa cậu tới quảng trường XX.

Mười mấy phút sau, ô tô đỗ lại ven đường, Phương Nho vừa xuống xe đã thấy Vân Đóa đang đứng ở một góc. Cậu chạy nhanh tới, ôm lấy bé: “Tốt quá! Tìm được con rồi!”

Bé giãy giụa khỏi ***g ngực của cậu, cảnh giác hỏi: “Chú là ai?”

Phương Nho mỉm cười: “Thầy là Phương Nho, thầy Phương!”

Xác định đúng người xong, Vân Đóa mới thả lỏng một chút.

Cậu sờ sờ đầu bé, nhớ rõ lần trước bé chỉ là một quỷ nhỏ thích khóc, lần này mất trí nhớ lại thành một nhân cách khác rồi.

“Đi thôi! Hai chúng ta về nhà nào!” Phương Nho dắt tay bé.

“Nhà của con ở đâu ạ?”

“Viện phúc lợi...”

Vân Đóa im lặng, ánh mắt ảm đạm.

Phương Nho trong lòng thở dài, với chứng bệnh mất trí nhớ ngắn hạn của Vân Đóa, tuy thân thể khỏe mạnh nhưng không thể sinh hoạt bình thường được. Ai nguyện ý nuôi một đứa nhỏ có thể quên mất họ bất cứ lúc nào được chứ? Hơn nữa về sau trưởng thành không có khả năng tìm được công việc ổn định. Đứa bé này tựa như u hồn tự do ở nhân thế, chẳng biết đi đâu hết.

Hai người đứng ở thêm vài hè, chờ vệ sĩ lái xe tới.

Đột nhiên có một chiếc xe bánh mì cũ dừng trước mặt bọn họ. Cửa xe mở ra, ba người đeo khẩu trang đen xông ra, vây quanh hai người.

Trong lòng Phương Nho giật mình, trong đầu hiện lên hai từ “bắt cóc”, đồng thời nhanh chóng phản kích, đánh lui một tên. Đang định tiếp tục tiến công thì bên tai truyền tới tiếng la hét của Vân Đóa. Động tác cậu dừng lại, đang phân thần thì bị một kẻ dùng giẻ che miệng lại, mùi thuốc mê xộc vào mũi, nháy mắt mất đi tri giác.

Bọn chúng vội vàng đem Phương Nho cùng Vân Đóa lên xe, lái xe rời đi. Toàn bộ quá trình không quá một phút, vệ sĩ ở bên kia đường còn chưa kịp qua. Nháy mắt nhìn thấy cái xe bánh mì rời khỏi cũng nhanh chóng đuổi theo.

Qua bảy, tám ngã rẽ, vệ sĩ vẫn đi theo con đường mà chiếc xe kia đi. Nhưng đáng tiếc không còn thấy bóng dáng nữa, hiển nhiên bị người đặt bẫy.

Sắc mặt anh ta trắng bệnh, cầm lấy điện thoại gọi cho Nguyên Triệt.

Không biết qua bao lâu, Phương Nho từ trong con đau đầu tỉnh lại, cậu phát hiện mình đang nằm tại một kho hàng cũ nát, hai tay, hai chân đều bị trói chặt sau lưng.

“Thầy Phương!” Một giọng nói nhỏ từ phía sau truyền tới.

Phương Nho quay đầu nhìn, thấy Vân Đóa cũng đang cuộn mình trong góc, tay chân đều bị trói chặt.

Phương Nho khẽ nhích người đến gần bé, trấn an: “Sẽ không sao đâu! Nhất định sẽ có người tới cứu chúng ta!”

Không cần đoán cũng biết chủ mưu là ai. Chỉ là không ngờ bọn chúng nắm bắt thời cơ tốt như vậy. Cậu chân trước ra khỏi cửa, bọn họ đã động ngay rồi.

Phương Nho nhìn Vân Đóa bên người, trong mắt lộ ra tia lo lắng, vô luận thế nào cậu cũng phải nghĩ biện pháp bảo vệ đứa bé này.

“Vân Đóa, con có biết đám người này có bao nhiêu người không?” Cậu nhỏ giọng hỏi.

“Năm người!” Vân Đóa trả lời: “Vốn là bốn, sau đó đổi xe lại nhiều hơn một người!”

“Đổi xe? Thành loại nào?”

“Một chiếc xe màu đen, nhìn rất mới!”

Phương Nho gật đầu, lẩm bẩm: “Không biết biển số xe là gì...”

“Biển số xe ạ? Con biết!” Bé tiếp lời: “Là H35XXX!”

Đôi mắt Phương Nho sáng lên, cậu làm sao có thể quên được Vân Đóa có trí nhớ siêu cường chứ? Khác với Nguyên Khê, trí nhớ của nó là gắn liền với ký ức, cũng là sắp xếp mọi sự kiện phát triển trong quá khứ. Nhưng Vân Đóa chỉ cần liếc mắt một cái, kể cả có là những thứ không liên quan đến nhau bé cũng có thể nhớ rõ ràng.

Nhưng biết biển số cũng là thừa thãi. Cậu không có biện pháp hướng ra bên ngoài truyền tin. Suy tư một khắc, Phương Nho nhỏ giọng nói bên tai bé mấy câu.

Đúng lúc này, cửa kho hàng mở ra, ba người đàn ông che mặt đi tới. Bọn họ chính là những kẻ đã bắt cóc cả hai, ngồi xuống bàn, đồng loạt mở cặp ***g com

Vân Đóa ngửi thấy mùi thơm, hơi hé miệng.

Cậu mở miệng nói: “Thằng bé đói bụng rồi, có thể cho nó ăn được không?”

“Ha! Chết tới nơi rồi mà còn muốn ăn ngon?” Một tên đem khẩu trang vạch ra một nửa, lộ ra cái miệng.

Hai người kia không nói gì, nhưng cậu chú ý thấy có một người đang chần chờ nhìn bên này.

Vân Đóa sợ hãi rụt người lại, trốn sau lưng Phương Nho, lộ ra đôi mắt sợ hãi.

Phương Nho không bị mấy từ: “Chết đến nơi” dọa sợ, mấy kẻ kia ăn cơm cũng không đem khẩu trang bảo hộ bỏ ra, hiển nhiên lo lắng bại lộ tướng mạo. Nếu ngay từ đầu đã muốn giết con tin thì bọn họ hà tất phải băn khoăn?

Nghĩ tới đây, Phương Nho lại nói: “Tội phạm từ hình trước khi chết còn được ăn một bữa no nê. Các vị đại ca không nhân tâm với một đứa nhỏ đến vậy đi?”

“Tiểu tử cũng có chút thông minh đấy!” Kẻ đầu tiên cười nói: “Đi! Lão Tam! Cho thằng bé kia hai miếng!”

Người gọi là lão Tam cầm lấy một cái màn thầu cùng cốc nước tới chỗ Vân Đóa.

Vân Đóa nhìn cậu, Phương Nho gật đầu, ý bảo bé mau ăn.

Vân Đóa lúc này mới lã chã nước mắt dùng cái miệng nhỏ cắn từng miếng, vừa đáng thương lại vừa ngoan ngoãn.

Phương Nho không dấu vết quan sát ánh mắt của lão Tam kia, tang thương còn lộ ra quan ái. Người đàn ông này thương trẻ nhỏ, hẳn là có thể dùng gã để mở đường.

Ăn cơm xong, bọn chúng không liên lạc ra bên ngoài, cũng không tra tấn Phương Nho, chỉ ngồi một chỗ đánh bài. Cậu cân nhắc một chút, hiện nay hẳn là Nguyên gia đã khống chế công ty đồng lõa với Lôi Tử Tường, nói cách khác, hẳn ta không còn nơi cung cấp tài chính mới không mời nổi sát thủ chuyên nghiệp, cũng không có thời gian bày bố bày tốt. Việc duy nhất có thể làm chính là triệu tập những huynh đệ rơi rụng dùng bạo lực đối phó với họ Nguyên.

Bắt cóc người thân cận nhất của Nguyên Triệt có thể khiến hắn sợ bóng sợ gió, giúp cho chúng triển khai hành động tiếp theo. Nhưng không phải còn ông Nguyên chủ trì đại cục cơ? Mặc dù Nguyên Triệt bị cản lại, nhưng nếu đã là gia chủ thì ông sẽ là người đầu lại.

Trừ phi, ông Nguyên cũng xảy ra chuyện!

Phương Nho đoán không sai, ông Nguyên đúng thật đã xảy ra chuyện. Giống con trai cả bị tập kích tại bãi đỗ xe, nhưng vận khí của Lôi Tử Tường không được tốt lắm, hai lần xả súng đều không thể giết được người, hiện tại hai cha con đều nhập viện.

Nguyên Triệt phong tỏa tin tức, nhìn xuống tình hình nóng nảy, lấy danh phận mà ổn định cục diện của ông ti, đồng thời ngầm ngầm điều tra tung tích của Lôi Tử Tường. Nhưng sau đó Phương Nho bị bắt cóc đã giáng mạnh cho hắn một đòn. Chỉ cần nghĩ tới chuyện cậu bị thương, hắn liền nhìn không được mà muốn phát cuồng, mấy đêm không thể nào chợp mắt nổi.

“Chết tiệt! Không phải nói em ấy ở nhà sao? Vì sao còn chạy ra ngoài? Vì một thằng nhỏ xa lạ sao?” Hắn lấy mọi đồ vật trong nhà ném đi, thần sắc điên cuồng.

Phương Nho bị bắt cóc ba ngày, hắn vẫn không thu được tin tức, đối phương tựa hồ muốn tra tấn, tạo áp lực tâm lý lên hắn. Cứ như vậy, Nguyên Triệt vô pháp tìm ra manh mối, việc tìm kiếm Phương Nho cũng không tiến triển. Theo dõi tình hình không dưới trăm lần, lục tung khoảng chừng bảy, tám mươi chiếc xe khả nghi cũng không thể tìm được mục tiêu.

Nguyên Triệt mạnh mẽ áp lại cảm xúc nóng nảy, lý trí chạy song song với điên cuồng. Nhờ được Phương thôi miên nên tình trạng bệnh của hắn đã vượt qua được giai đoạn nguy hiểm nhất, chỉ cần uống thuốc nửa thời là triệt để khỏi hẳn. Nhưng mọi thứ vượt ra ngoài ý muốn, những thứ hắn gặp phải lại tạo thành gánh nặng vây hãm hắn ở bên trong.

Lại với lấy một thứ, mạnh tay ném về phía trước... “Oa oa oa oa oa...” Thứ bị ném xuống đất đột nhiên phát ra tiếng khóc trẻ con.

Nguyên Triệt sững sờ, nhìn kỹ lại thì phát hiện thứ mình vừa ném là một con búp bê. Hắn nhớ rõ hồi trước Phương Nho mua đôi búp bê này rồi đặt ở phòng khách, thì thoảng còn nhìn hắn lên lút cười.

“Đồ sư tử!! Anh lại ném đồ linh tinh! Tôi bị hóng rồi oa oa oa oa...” Búp bê tiếp tục khóc lên.

Đồ sư tử? Trong lòng cậu gọi hắn là như thế? Nguyên Triệt đem búp bê nhặt lên, vỗ vỗ mấy cái liền thả về chỗ cũ.

“Tốt lắm! Biết sai rồi thay đổi là bé ngoan! Lại đây! Thương cho anh nụ hôn! Hi hi hi!” Búp bê được đặt xuống liền phát ra câu khóc.

Hắn không nhìn được mà cười ra tiếng, lau đi hàng nước mắt chua xót mấp mé nơi khóe mắt.

“Phương Nho...” Anh nhất định sẽ để em bình yên vô sự trở về!

Trong mắt hắn ngưng tụ một con lốc màu đen nguy hiểm và áp lực.

Vài ngày sau, Nguyên Triệt đi vào một căn phòng tối, lạnh lùng nhìn mấy người bị tra tấn thành người tàn tật.

“Hỏi ra gì chưa?”

“Có chút thu hoạch!” Một người đàn ông mỉm cười: “Lôi Tử Tường hẳn là chạy không kịp! Cậu nên sớm xuống tay thôi, đối phó với những hạng người này không thể nhân nhượng!”

Mặt hắn không đổi sắc, xoay người nói: “Trác Ly! Đi theo tôi!”

Ông Nguyên thật không ngờ mình rửa tay gác kiếm mà con trai mình lại có liên hệ với xã hội đen. Những người này đều là những người ngải Nguyên quá cố để lại Nguyên gia, hẳn trước khi chết không giao lại cho con trai mình mà đưa cho Nguyên Triệt. Nguyên Triệt vốn dĩ không muốn dùng đám người này, dù sao nhà họ Nguyên đã tẩy trắng, hẳn có thể thay thế trưởng bối chiếu cố người nhà bọn họ nhưng không cần tham dự quá sâu.

Nhưng hiện giờ, hắn không có kỳ nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Thôi Miên (Nguyên Triệt! Đừng Sợ!)

Editor: Z.

“Vì cái gì muốn cho tiểu tử kia tham dự điều tra?” Nguyên Triệt tấm xong, một thân nhẹ nhàng khoan khoái ngồi trên ghế salon, nhìn Phương Nho đang tắt bật trái giường chiếu, hỏi.

“Cậu ấy là anh trai của Tề Phi. Có cậu ấy tham gia có thể tránh người nhà bên kia gây trở ngại!” Phương Nho trả lời: “Em cảm giác tâm tình của cậu ta không được ổn định, chuyện gì xảy ra đều mơ hồ không rõ ràng, cậu ta sẽ lấy ý nghĩ của người ngoài cuộc để ghi hận với Nguyên Khê, thậm chí có thể gây ra một số hành vi kích động, sẽ không có lợi. Không bằng ngay từ đầu cho cậu ta cùng đi tìm đáp án.”

Nguyên Triệt chăm chú nhìn cậu thật lâu, người đàn ông này đôi khi sẽ biểu hiện ra suy nghĩ không phù hợp với độ tuổi, lại có thể nhanh nhạy nhìn thấu thâm tâm người khác. Người nào quen biết cậu đều sẽ dễ yêu quý ngay từ lần đầu tiên. Phương Nho không phải loại đàn ông eo lá tham tiền, cậu có tư tưởng cùng cá tính độc lập, ôn nhu nhưng không yếu đuối, thiện lương mà không mù quáng, sắc sảo nhưng không nuông chiều. Có cậu ở bên cạnh, quả thực đúng là điều đúng đắn nhất mà hắn nhận được!

“Có thể không tranh cãi mà giải quyết được mâu thuẫn. Anh thấy như vậy không tốt sao?” Phương Nho xoay người, cười với hắn.

Nguyên Triệt giương môi: “Em thấy tốt liền tốt! Anh không ý kiến!”

Dù sao tiểu tử kia sẽ bị đuổi tới tổ điều tra, khẳng định không thể tái làm phiền hai người.

Phương Nho đến bên Nguyên Triệt, lấy khăn mặt đang vắt trên vai hắn xuống, giúp hắn lau khô tóc.

Nguyên Triệt thoải mái nhắm mắt, hưởng thụ sự vụ tận tình.

“Tóc anh dài ra không ít!” Phương Nho nhẹ kéo tóc mái, lại đưa tay sờ sờ cằm cậu: “Râu cũng thế, sờ đau cả tay!”

“Vậy giúp anh sửa đi!” Nguyên Triệt đem Phương Nho đặt lên người mình, cọ cọ cằm lên cổ cậu.

“Đau!” Cổ bị râu cọ đến phát đau, Phương Nho đẩy hắn ra, đứng dậy đến toilet lấy dụng cụ cạo râu.

“Em làm gì thế?” Hiện tại hắn chỉ muốn đẩy người nào ngã xuống cái giường to dùng mới sấm mà một phen.

Cậu không chú ý ánh mắt thâm trầm của người nào đó, ôm lấy cằm hắn, giúp hắn cạo bớt râu.

Toàn thân Nguyên Triệt thả lỏng, không chuyển mắt mà nhìn chằm chằm Phương Nho đang chuyên tâm giúp đỡ, ánh mắt ôn nhu không thể giấu được.

Dao dạo theo đường cảm chậm rãi di chuyển, ngón tay mềm mại, thon dài nhẹ đi qua hàm dưới, hầu kết, giống như đang gạ tình, lộ ra vài phần mỉa mai.

Hầu kêu Nguyên Triệt giật giật, bụng dưới bắt đầu phát khẩn.

Phương Nho hình như có sở giác, tầm mắt nhìn xuống, chỉ thấy giữa hai chân người nào đó nhô lên một cái lều.

Mặt cậu nóng lên, tròng mắt liếc con sói nọ.

Nguyên Triệt không hề che dấu dự vọng, ôm lấy Phương Nho.

Thân thể cậu hơi cương cứng, cảm giác được vật kia đang đỉnh tại chỗ tư mật.

“Đừng quấy! Nếu không em sẽ phá nát mặt của anh đấy!” Phương Nho thấp giọng mắng.

“Không sợ!” Thanh âm hần khàn khàn, ánh mắt càng nóng hơn, một tay tiến vào trong áo tắm của cậu: “Em cứ tiếp tục đi!”

Khí tức cậu trở nên vi loạn, ngón tay run rẩy không ngừng đỉnh chỉ động tác cạo râu.

Ngón tay hần khê lướt qua cánh lông, tiến vào huyệt động mê hồn.

Phương Nho dừng động tác, thở dài: “Cạo râu xong rồi làm được không?”

“Thế này rất tốt!” Ngón tay hần chậm rãi đưa vào, trầm thấp nói: “Em không cạo thì anh trực tiếp làm!”

Cậu cắn chặt răng, đẩy nhanh tốc độ.

“A!” Không biết ngón tay Nguyên Triệt ấn tới chỗ nào mà Phương Nho kêu lên một tiếng đau đớn, dao cạo để lại trên gương mặt hần một vết máu.

“Thế này không được đâu!” Cậu dùng khăn mặt giúp hần lau đi vết máu, định bỏ từ trên đùi Nguyên Triệt xuống.

“Đừng dừng lại!” Nguyên Triệt rút ngón tay ra, hạ thân ma sát giữa hai chân cậu, nói: “Em cứ tiếp tục, anh sẽ không động nữa!”

Phương Nho hoài nghi nhìn hần, thấy người nọ bày ra bộ dáng nghiêm chỉnh, liền tiếp tục.

Đường cạo cuối cùng chấm dứt, còn chưa kịp đem dụng cụ cất đi, Phương Nho đã bị hần áp đảo trên ghế salon, đỉnh mạnh vào, Nguyên Triệt cứ vậy thần tốc tiến công.

“A! Đau!” Cậu hô đau một tiếng.

Nguyên Triệt dừng một chút, chờ cậu thích ứng đã không đợi được tiếp tục tiến vào.

“A... Chậm một chút...”

Làm một lần xong, Phương Nho mơ mơ hồ hồ được hần bế vào phòng tắm, dưới vòi sen ôm hôn, giữa tiếng nước chảy cùng hơi nước mờ ảo, truyền tới thanh âm ngân nga đứt quãng.

Tắm xong, chuyển lên giường, tiếp một lần kịch liệt.

Mấy ngày ở biệt thự nhà họ Nguyên, hai người không có cơ hội “yêu”. Nguyên Triệt hiện tại tựa như dã thú lâu ngày bị cấm dục, yêu cầu vô độ.

Giường King size quả nhiên rất hữu dụng, chăn ga gối đệm bị hai người gây sức ép đến biến thành một đám hỗn độn.

Không biết làm bao nhiêu lần, hần mới thỏa mãn dừng lại, còn Phương Nho tỉnh bì lực lãn, chỉ có thể tùy ý để Nguyên Triệt giúp mình tẩy rửa, sau đó ngủ một mạch tới giờ sáng.

Cậu ghé vào đầu giường, hai mắt còn hơi ngái ngủ nhìn người đàn ông bên người.

“Em đang suy nghĩ gì?” Nguyên Triệt hôn hôn mắt cậu, ôn nhu hỏi.

“Không có gì!” Cậu chỉ cảm thấy tình cảm con người thật sự kỳ diệu, ban đầu rõ ràng bài xích, hiện tại hoàn toàn tiếp thu. Tâm lý một khi thừa nhận, sinh lý sẽ chủ động tiếp ứng. Nếu như là người đàn ông khác, cậu sẽ không chịu được loại xâm chiếm, khuất nhục hoàn toàn này, Nguyên Triệt là người duy nhất.

“Đúng rồi!” Hần đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó: “Em không phải nói tặng anh quà tân niên sao? Là cái gì? Quà của anh tặng rồi, của em đâu?”

Phương Nho lườm hần, quà này là cái thế gì thế? Diễn hình cho việc chiếm được tiệm nghi còn khoe mẽ!

“Phương Nho?” Nguyên Triệt thúc giục.

Cậu hít một hơi, gian nan ngồi thẳng dậy, vỗ vỗ tú đầu giường: “Đã sớm để trong tủ quần áo!”

Hần xoay người mở tủ, từ bên trong lấy ra hộp quà.

“Đây là... hộp nhạc?” Nguyên Triệt rất tương thức cái đàn dương cầm nhỏ bằng cỡ bàn tay thực tình xảo này.

“Ừ!” Cậu cầm lấy nó, nhẹ nhàng vuốt ve thân đàn, chậm rãi nói: “Thứ này có một bản nhạc yên giấc em tự đánh. Về sau nếu tâm tình buồn bực hay thiếu ngủ thì anh hãy mở ra nghe.”

“Ờ? Hiện tại có thể nghe được không?” Nguyên Triệt tràn đầy hứng thú đánh giá mô hình đàn.

Cậu nhìn hấn, nói: “Nếu đã muốn nghe, không bằng em massage cho anh luôn?”

“Được!” Nguyên Triệt gồi lên đùi Phương Nho, thân thể thả lỏng, chuẩn bị hưởng thụ.

Hộp nhạc của Phương Nho là hàng đặt làm riêng, có thể đặt giờ chạy, cậu liền để thời gian chạy là hơn hai giờ.

Theo tiếng đàn dương cầm chậm rãi, du dương, hấn từ từ nhắm hai mắt lại.

Ngón tay cậu đặt lên các huyệt vị trên đầu hấn, một bên nhu động, một bên nhẹ giọng hỏi: “Lực độ này đã đủ chưa?”

“Ừ...” Hấn phát ra giọng mũi.

Cảm giác hấn đã đạt đến độ thả lỏng nhất định, Phương Nho lại nói: “Chúng ta nói chuyện vui đi!”

“Nói cái gì?”

“Từ chuyện nhỏ đến chuyện lớn...” Phương Nho dùng giọng điệu ôn nhu mà chắc chắn nói một vài chuyện vui hồi nhỏ, cố ý dẫn hấn mở hồi ức của mình.

Nguyên Triệt nghe âm nhạc du dương cùng giọng nói mang tính ám thị của Phương Nho, bất tri bất giác rơi vào tiềm thức mộng lung.

Thành công!

Trong lòng Phương Nho vui sướng, cái hộp nhạc kia nằm trong tính toán muốn thôi miên Nguyên Triệt. Đại não hấn có tính cảnh giác cao, lại liên tục hoạt động, không dễ dàng thả lỏng. Nhưng Nguyên Triệt vừa cùng cậu làm nên năng lực tự hồi sẽ chậm lại. Hơn nữa độ tín nhiệm của Nguyên Triệt đối với cậu rất cao, lần đầu tiên thôi miên cứ thế thuận lợi diễn ra.

“Nguyên Triệt à, mười mấy năm trước, anh vẫn là đứa nhỏ mười hai tuổi thì anh ở chỗ nào?”

“Biệt thự.”

“Trong biệt thự có những ai?”

“Cha, mẹ, anh trai, còn có...”

“Còn ai?”

“Còn một mục đàn bà thật đáng ghét!”

“Vì sao anh ghét người đó?”

“Bà ta cướp cha, khiến mẹ đau lòng...”

“Cha mẹ anh vì người phụ nữ đó mà ly hôn sao?”

“Không phải!”

Đáp án này có chút ngoài ý muốn, cậu hỏi: “Vậy thì tại sao?”

“Bởi... bởi anh đẩy bà ta từ trên cầu thang xuống...”

“Cái gì?” Cậu hỏi phục trái tim đang đập nhanh, tiếp tục: “Đẩy xuống rồi sao?”

“Bà ta bị gãy chân...”

“Chắc chắn anh bị mắng, đúng không?”

“Không!” Hấn lại nói ra một đáp án ngoài dự liệu: “Mẹ thay anh nhận tội, sau đó cùng cha cãi nhau.”

“Từ đó về sau liền ly thân?”

“Đúng thế, mẹ mang anh rời khỏi biệt thự, đến Anh.”

“Ồ Anh sống vui chứ?”

“Rất vui!”

“Anh có nhớ cha và anh trai không?”

“Nhớ! Anh muốn mẹ cùng nhau về nhà. Nhưng mẹ không đồng ý...”

“Vì sao? Bởi sự tồn tại của người phụ nữ kia?”

Nguyên Triệt trầm mặc, một lúc lâu không nói gì.

Cậu cũng dừng một chút, thay đổi cách hỏi: “Mẹ anh có tâm sự?”

“Ừ.”

“Bà có nói gì với anh không?”

Nguyên Triệt không nói.

Phuong Nho cắn chặt răng, quyết định chạm vào vết sẹo.

“Nguyên Triệt, còn nhớ một lần cha anh phải vào bệnh viện không? Anh cùng mẹ đã về nước phải không?”

Đôi lông mày của hắn nhăn lại, cơ bắp căng lên.

Cậu một bên dùng phương pháp massage giúp hắn thả lỏng, kiên trì hỏi: “Vừa là anh khuyên bà về nước hay là quyết định của bà?”

“Mẹ quyết.”

Lời này không giống những lời ông Nguyên nói, cậu thắc mắc: “Vì sao lại trở về? Để thăm bệnh?”

“Để... ly hôn...”

“... Ly hôn? Mẹ không yêu cha sao?”

“Yêu.”

“Vậy tại sao lại muốn ly hôn? Do người phụ nữ kia?”

“Vì muốn tự do... cùng chuộc tội...”

Trên mặt hắn lộ ra biểu tình đau thương, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy biểu tình như vậy của hắn. Như thế nào cũng khiến cậu đau lòng, không hỏi tiếp được. Nhưng đây là cơ hội ngàn năm có một, cậu không muốn bỏ lỡ chùng.

“Đừng sợ Nguyên Triệt! Hãy nói cho em biết tâm nguyện của mẹ. Vô luận là vui vẻ hay đau thương, em nguyện ý cùng anh chia sẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thôi Miên (2) (Quên Đi Chuyện Đau Khổ, Cùng Nhau Đón Ngày Mai Tươi Sáng!)

Editor: Z.

“Tiểu Triệt, mẹ biết trong lòng con còn rất nhiều câu hỏi, nhưng mẹ mong con không nên oán hận Ninh San. Bởi vì bà ấy là chị của mẹ, là người chị cùng cha khác mẹ của mẹ. Không chỉ như thế, nhà chúng ta còn nợ nhà họ mấy mạng người. Năm đó, để được gả cho ông ngoại con, bà ngoại đã tìm đủ mọi cách phá hoại hôn ước giữa mẹ của Ninh San và ông ngoại. Ông của chị bị lừa đến vỡ nợ phải nhảy lầu tự sát, người vợ bị bệnh không có tiền chữa trị dẫn đến chết tại nhà còn lão gia tử cũng vì luân phiên bị đá kích mà lâm chung...”

“Mẹ Ninh San mang thai chị ấy, lẻ loi một mình tha hương tới thành phố khác sinh hạ, sau vì khó sinh mà chết. Ninh San vừa ra đời đã trở thành cô nhi,

được một gia đình bình thường thu nuôi, cuộc sống của họ rất gian khổ vì sự giám sát của bà ngoại con. Ông ngoại con không hề biết mình còn một đứa con gái họ Ninh, cũng giống mẹ, mãi cho tới lúc bà mất mới nói ra.”

“Tiểu Triệt, mẹ biết con không thích Ninh San, chị ấy sống không đúng đắn, lại không bằng cấp. Nhưng hết thầy khôi xương là bà của con, bà không cho Ninh San học bất kỳ trường lớp nào, bức bách chị ấy lựa chọn con đường khiến người khác khinh thường. Khi mẹ phát hiện cha con bao dưỡng tình nhân là Ninh San, trong đầu chỉ có hai từ... ‘báo ứng’! Cha mẹ gây tội con hừng nghiệt, cuối cùng mọi thứ báo lại trên người mẹ!”

“Mỗi khi nhìn thấy Ninh San, mẹ sẽ có cảm giác không thờ nổi. Cho dù cái gì chị ấy cũng không biết nhưng mẹ không thể sống mà không đối mặt với sự khiển trách của lương tâm được. Cho nên mẹ lựa chọn rời đi...”

“Vốn muốn trực tiếp ly hôn, nhưng mẹ quá yêu cha con, cũng không muốn để con và Tiểu Trạch chịu cảnh gia đình rạn nứt nên cứ đông dài. Cha con luôn hoài nghi sự nhường nhịn của mẹ, thân là vợ trên danh nghĩa nhưng từ đầu đến cuối đều không cùng Ninh San tranh giành chồng mình. Ông ấy làm sao biết được mẹ cũng muốn tranh đoạt lắm, nhưng lại không có dũng khí cùng tư cách để làm việc đó...”

“Hiện tại mẹ nghĩ thông suốt, cùng cha con ly hôn là lựa chọn tốt nhất, để cho Ninh San một thân phận chính danh, cũng là cho chị ấy cơ hội bắt đầu lại. Tiểu Triệu à, con không cần đau khổ, cho dù mẹ không còn là vợ của cha con nữa, nhưng luôn là mẹ của con. Mẹ hy vọng sau này con có thể tận lực chăm sóc cho con cái của Ninh San, mẹ không muốn con tính toán, giữ ân oán với thế hệ sau. Tiểu Triệt, con có thể đáp ứng mẹ được không?”

“Con đáp ứng...” Nguyên Triệt nhẹ giọng đáp lại.

Trong trí nhớ, mẹ hẳn như trút được gánh nặng mà mỉm cười, xinh đẹp ôn nhu. Nhưng...

“... Vào ngày về Trung Quốc, mẹ gặp tai nạn, ông trời không cho mẹ cơ hội lần nữa để bắt đầu lại...” Biểu tình hân thống khổ, đè nén nói: “Anh trở mặt nhìn bà chết trước mặt mình, trên tay cầm đơn ly hôn đầm máu...”

Phương Nho hít vào một hơi, ngón tay ôn nhu sờ lên tóc hân.

Cậu có thể hiểu được Nguyên Triệt oán hận Ninh San đã cướp đi hạnh phúc của mẹ, lại vì lời hứa mà không thể không chăm lo cho con cái của bà ta. Cái chết của mẹ đã khiến hân đau khổ, vô hình đặt gánh nặng lên lưng hân khi ở cạnh người khác. Bí mật vĩnh viễn chỉ có thể chôn dưới đáy lòng mà không có người để bộc bạch. Một khi công khai, tất nhiên là sẽ gây nên sóng thần. Hân liền không như một dây cung lúc nào cũng kéo căng, chỉ buông một cái là đã thương người.

Toàn bộ Nguyên gia chỉ có hân biết hết thảy, mang theo gánh nặng tâm lý trầm trọng mà cưỡng bách chính mình gồng gánh nghĩa vụ không thuộc về mình. Khó trách lúc nào hân cũng đối với bác sĩ tâm lý có sự cảnh giác cao độ, bởi vì bí mật giấu nơi đáy lòng này vĩnh viễn không được phép nói ra.

“Nguyên Triệt à, anh không cần cưỡng bách chính mình nữa! Mẹ đã đạt được tự do cùng tình tâm rồi. Anh cũng đã thực hiện được lời hứa, hết sức mình chăm lo cho con của Ninh San. Bây giờ hãy để cho bi thương, thống khổ đi theo khúc nhạc này đi? Tựa như hy vọng của mẹ, buông ân oán xuống, một lần nữa bắt đầu lại, làm những việc mà anh thích, vui vẻ mà sống qua ngày...”

Hai giọt nước mắt lăn dài trên khóe má Nguyên Triệt, thấm vào da thịt Phương Nho.

Lau chúng đi, cậu khom lưng xuống, nhẹ đặt một nụ hôn xuống trán hân.

“Khi khúc nhạc này hết, mở mắt ra, hãy quên đi hết những chuyện đau khổ đã qua và chào đón cuộc sống mới nhé...”

Cậu nằm cạnh Nguyên Triệt, nắm chặt tay hân, lẳng lặng nhìn người đang ngủ say.

“Nguyên Triệt... em yêu anh!”

Đúng hai giờ sau, âm nhạc kết thúc. Nguyên Triệt mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy chính là Phương Nho đang an tường ngủ, hân vươn tay nhẹ nhàng lướt dọc ngũ quan của cậu. Hân đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác an lòng cùng thoải mái chưa từng có từ trước tới nay, giống như gánh nặng nhiều năm nay tích lũy đã trút được xuống.

Nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ sáng, Nguyên Triệt hôn hôn Phương Nho, gọi một tiếng: “Sáng tốt lành!” sau đó rời giường mặt quần áo.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, cậu liền mở mắt, dùng tay sờ nơi hân vừa nằm, hơi ấm vẫn còn vẫn vít.

Ánh sáng ngoài cửa dịu dịu, gió nhẹ nhàng thổi, một ngày mới đến rồi!

Nguyên Triệt tiếp tục nhanh chóng tra xét tung tích của Lôi Tử Trường cùng chân tướng vụ án của Nguyên Khê.

Nửa tháng sau, hân đạt được năm phần trăm cổ phần của tập đoàn, chính thức tiến vào ban giám đốc. Vừa mới ra nhập đã khiến rất nhiều người này sinh có kỵ. Khác với phong cách làm việc nội liêm của anh trai, Nguyên Triệt rất quả quyết, sấm rền gió cuốn, khả năng thương nghiệp sắc bén cùng thái độ công tác nghiêm cẩn khiến không ít ma mới lẫn ma cũ cảm thấy áp bách.

Ông Nguyên rất tin nhiệm khả năng của hân, càng vui sướng hơn khi thấy con trai mình thay đổi. Trước đây, mỗi lần điên lên hân đều khiến người ta sợ hãi, nhưng hiện tại đã nhiều hơn vài phần lý trí, lộ ra vài phần ôn trọng cùng khí thế một tay che cả bầu trời. Hệt như một con sư tử hay một tướng quân anh dũng, từ từ chuyển thành một vị quân vương nắm cả giang sơn.

Một tháng sau, vụ án của Nguyên Khê có đột phá. Tổ cảnh sát điều tra tìm ra kẻ khả nghi mới, từ trong miệng hắn lấy được manh mối.

Nếu như không có chuyện gì phát sinh thì Nguyên Khê thực nhanh sẽ được thả. Tề Hiểu tuy rằng đã rõ hung phạm là kẻ khác, nhưng chuyện này vẫn là dính dáng đến bọn họ, Nguyên gia không thể chối bỏ trách nhiệm được.

Mọi thứ cho tới thời điểm hiện tại đều rất tốt, hắn không tha không nợ, lập tức sắp xếp một khoản bồi thường hợp lý, một phen không thiếu.

Ông Nguyên cùng Nguyên Trạch không cho là đúng, Nguyên Khe cũng là người bị hại, dựa vào cái gì bắt nhà này phải chịu tội chung? Nhưng bọn họ không dám dị nghị, bởi đây là quyết định của Nguyên Triệt, bọn họ dù có là gì cũng không thay đổi được.

“Sự việc với Lôi Tử Tường tiến triển tới đâu rồi?” Phương Nho một bên đưa bát com cho hắn, một bên hỏi.

“Đã bắt được công ty cấu kết với hắn ta rồi. Nhưng để có nhiều chứng cứ hơn thì cần án binh bất động.” Nguyên Triệt trả lời.

“Vậy anh phải cẩn thận, quá nóng vội sẽ khiến mọi thứ hỏng bét! Lấy tính cách của Lôi Tử Tường, một khi đến đường cùng thì rất dễ làm ra những hành động thiếu suy nghĩ!” Cậu thận trọng dặn dò.

“Ừ, anh biết rồi!” Nguyên Triệt nhìn cậu, trầm giọng nói: “Trong khoảng thời gian này em cố gắng đừng ra ngoài nhiều, kể cả viện phúc lợi cũng đừng đi!”

Phương Nho trầm tư một hồi, gật đầu đồng ý.

Buổi tối, hai người vận động trên giường một phen xong, Phương Nho lại nhân cơ hội thôi miên Nguyên Triệt. Trị liệu bằng phương pháp thôi miên không phải chỉ một lần là xong, biểu hiện của lần đầu tiên tuy không tồi nhưng nếu muốn triệt để giải phóng cảm xúc thì vẫn cần vài lần nữa.

Nguyên Triệt thích ứng với âm nhạc thôi miên rất nhanh. Lần thứ hai, thứ ba đều nhanh chóng tiến nhập trạng thái du dương. Cậu dùng ngôn từ dẫn đường, mỗi lần đều giải quyết áp lực của hắn một chút.

Mỗi lần trị liệu xong, trạng thái của hắn ngày càng tốt, cũng ngày càng khó chơi hơn.

Ban ngày hắn tương đối bận rộn, nên thời gian ở chung của hai người chủ yếu là buổi tối. Từ khi hắn không thức đêm làm việc nữa thì có vài sự việc thần kỳ xảy ra...

Lúc cậu thay quần áo, hắn thường xuyên chạy tới làm tư vấn viên, mà kết quả đều là đừng mặc quần áo. Phương Nho kháng nghị thì nhận được câu trả lời: “Anh thích nhìn em mặc quần áo mới của hoàng đế! Sở lên rất tốt, còn không bị nhăn nhúm, ôm lên đặc biệt tiện!”

Nguyên Triệt không sợ lạnh, ở nhà thường xuyên ở trần, lộ liễu đến độ không ai dám nhìn thẳng. Hắn còn hy vọng Phương Nho cũng bắt đầu tập thói quen bảo vệ môi trường này, kết quả bị một cái gối đầu đập trúng mặt.

Thời điểm không làm, Nguyên Triệt thích lôi kéo cậu chơi game, cái gì cá lớn nuốt cá bé, đào vàng, đánh cờ cá ngựa,... Trò gì cũng chơi, mà còn chơi đến nghiêm túc, cẩn thận tí mĩ. Cậu là người mù game, đùa một tí thì còn được, chứ chơi chiến thuật nghiêm túc thì toàn bị ngược đến thâm thối.

Nguyên Triệt cả người khoác lên phong thái ngạo nghễ, trêu chọc cậu: “Người thua phải đáp ứng mọi yêu cầu của người thắng!”

Phương Nho nếu không muốn chơi, hắn sẽ dùng ánh mắt đại biểu cho sự trừng phạt... mà mọi người biết rồi đấy, cả đêm đừng mong ngủ!

Nếu nhận thua, đáp ứng yêu cầu của hắn, cũng có kết quả như nhau, chẳng qua tư thế nhiều hay ít thôi!

Phương Nho đã nhiều hơn một lần hoài nghi đại não của Nguyên Triệt bị tình trùng chiếm đóng...

Đương nhiên, cậu không phải nhân vật muốn bắt nạt là được. Mỗi lần Nguyên Triệt chiếm tiện nghi xong, cậu một lần cho ăn toàn rau, thêm cả trà thanh tâm dục quả. Mặc khác gia cố cửa phòng, bày trí chướng ngại, làm đủ biện pháp để phòng bị Nguyên Triệt. Nhưng trừ bỏ thường xuyên phải đổi cửa ra thì không hề hiệu quả với người nào đó.

Tại phương diện tính dục, Phương Nho thực sự không có cách, hoàn toàn không thể khống chế người nào đó, đến khi lâm trận thì không phải người.

Phương Nho thường xuyên bị ép đến khô cả người, liều mạng rèn luyện thân thể, kỳ vọng một ngày nào đó mình có thể dùng vũ lực chiến thắng Nguyên Triệt.

Ban ngày nghiêm túc cẩn thận, buổi tối chơi đùa bữa bữa, hai người rất hài lòng với nếp sống hàng ngày hiện tại.

Nhưng, theo tiến độ truy tìm Lôi Tử Tường thì những ngày thoải mái tự tại rất nhanh không còn.

“Cậu nói cái gì? Anh cả bị thương phải nhập viện? Chỗ nào? Được! Tôi lập tức tới!” Nguyên Triệt đứng lên, mặc áo khoác nhanh chóng ra ngoài.

Phương Nho lập tức theo sau: “Làm sao vậy?”

“Anh cả trúng đạn, hiện nay đang cấp cứu ở bệnh viện!” Hắn một bên dõng dạc, một bên đáp.

“Em cùng anh đi!”

“Không! Em phải ở nhà! Anh sẽ sai vệ sĩ canh giữ phụ cận. Em đừng đi ra ngoài, chờ anh về!” Nguyên Triệt lưu lại những lời này liền vội vàng rời đi.

Phuong Nho nhìn bóng lưng của hắn, trong mắt lộ ra tia lo lắng.

Lôi Tử Tường đây là tính toán lười rách thì cá chết sao?

Nguyên Triệt! Anh nhất định phải cẩn thận!

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Dùng Nóng Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hai Con Đường (1) (Anh Nhất Định Sẽ Để Em Bình Yên Vô Sự Trở Về!)

Editor: Z.

Chuyến đi này của Nguyên Triệt chính là ba ngày không được nhìn thấy người, Phuong Nho mỗi ngày đều gọi cho hắn xác nhận.

Mở TV, vài ngày gần đây không đưa tin đại thiếu gia Nguyên Trạch của Nguyên gia bị trúng đạn phải nhập viện, hẳn là đã được họ Nguyên phong tỏa. Việc này cũng liên quan đến Lôi Tử Tường, bắt chéo sang cả lịch sử đen của nhà họ nên hiển nhiên họ Nguyên không hy vọng cảnh sát tham gia.

Buổi chiều ngày thứ tư, di động Phuong Nho đột nhiên vang lên, người gọi đến là Vân Đóa, đứa trẻ có chứng bệnh mất trí nhớ ngắn hạn. Di động của bé là Phuong Nho tặng, bởi bé thường xuyên mất trí nhớ, một khi trí nhớ mất đi liền rơi vào trạng thái mờ mịt ra khỏi viện phúc lợi, lạc đến khắp mọi ngõ ngách. Cho nên cậu không chỉ lưu vào số của những người chăm sóc bé ở viện, mà còn đeo lên cổ bé một mặt bạc khắc tên bé, địa chỉ cùng phuong thức liên lạc với người nhà.

Gần nửa tháng không gặp, Vân Đóa đột nhiên gọi cho cậu, khả năng lớn chính là bé lại mất trí nhớ.

“Vân Đóa à? Thầy Phuong đây!” Phuong Nho vừa mở miệng đã cho biết thân phận.

“Thầy Phuong? Con tên là ‘Vân Đóa’?” Đầu bên kia truyền tới thanh âm chần chừ.

“Đúng thế! Vân Đóa à, nói cho thầy biết con đang ở đâu?”

Trầm mặc mãi bé mới đáp: “Con không biết nữa, là một quảng trường, có hoa, có cây, còn có cả tượng điêu khắc!”

“Là tượng gì?” Phuong Nho vừa hỏi vừa nhanh chóng thay quần áo và giày: “Được rồi, thầy đã rõ! Con đứng yên ở chỗ đấy đừng chạy linh tinh! Hai mươi phút sau thầy sẽ tới, nếu có người tới bắt chuyện mà không nói tên của thầy thì đừng đáp lại!”

Dặn dò xong, cậu gọi điện cho viện phúc lợi, thế mà ở đó còn không biết Vân Đóa đi lạc. Cậu liền nói sẽ đưa bé trở lại để họ an tâm đợi.

Phuong Nho lên xe, phân phó vệ sĩ đưa cậu tới quảng trường XX.

Mười mấy phút sau, ô tô đỗ lại ven đường, Phuong Nho vừa xuống xe đã thấy Vân Đóa đang đứng ở một góc. Cậu chạy nhanh tới, ôm lấy bé: “Tốt quá! Tìm được con rồi!”

Bé giãy giụa khỏi ***g ngực của cậu, cảnh giác hỏi: “Chú là ai?”

Phuong Nho mỉm cười: “Thầy là Phuong Nho, thầy Phuong!”

Xác định đúng người xong, Vân Đóa mới thả lỏng một chút.

Cậu sờ sờ đầu bé, nhớ rõ lần trước bé chỉ là một quỷ nhỏ thích khóc, lần này mất trí nhớ lại thành một nhân cách khác rồi.

“Đi thôi! Hai chúng ta về nhà nào!” Phuong Nho dắt tay bé.

“Nhà của con ở đâu ạ?”

“Viện phúc lợi...”

Vân Đóa im lặng, ánh mắt âm đạm.

Phuong Nho trong lòng thờ dài, với chứng bệnh mất trí nhớ ngắn hạn của Vân Đóa, tuy thân thể khỏe mạnh nhưng không thể sinh hoạt bình thường được. Ai nguyện ý nuôi một đứa nhỏ có thể quên mất họ bất cứ lúc nào được chứ? Hơn nữa về sau trưởng thành không có khả năng tìm được công việc ổn định. Đứa bé này tựa như u hồn tự do ở nhân thế, chẳng biết đi đâu hết.

Hai người đứng ở thêm vĩa hè, chờ vệ sĩ lái xe tới.

Đột nhiên có một chiếc xe bánh mì cũ dừng trước mặt bọn họ. Cửa xe mở ra, ba người đeo khẩu trang đen xông ra, vây quanh hai người.

Trong lòng Phuong Nho giật mình, trong đầu hiện lên hai từ “bất cóc”, đồng thời nhanh chóng phản kích, đánh lui một tên. Đang định tiếp tục tiến công thì bên tai truyền tới tiếng la hét của Vân Đóa. Động tác cậu dừng lại, đang phân thần thì bị một kẻ dùng giẻ che miệng lại, mùi thuốc mê xộc vào mũi, nháy mắt mất đi tri giác.

Bọn chúng vội vàng đem Phuong Nho cùng Vân Đóa lên xe, lái xe rời đi. Toàn bộ quá trình không quá một phút, vệ sĩ ở bên kia đường còn chưa kịp qua. Nháy mắt nhìn thấy cái xe bánh mì rời khỏi cũng nhanh chóng đuổi theo.

Qua bấy, tám ngã rẽ, vệ sĩ vẫn đi theo con đường mà chiếc xe kia đi. Nhưng đáng tiếc không còn thấy bóng dáng nữa, hiển nhiên bị người đặt bẫy.

Sắc mặt anh ta trắng bệch, cầm lấy điện thoại gọi cho Nguyễn Triệt.

Không biết qua bao lâu, Phuong Nho từ trong cơn đau đầu tỉnh lại, cậu phát hiện mình đang nằm tại một kho hàng cũ nát, hai tay, hai chân đều bị trói chặt sau lưng.

“Thầy Phuong!” Một giọng nói nhỏ từ phía sau truyền tới.

Phuong Nho quay đầu nhìn, thấy Vân Đóa cũng đang cuộn mình trong góc, tay chân đều bị trói chặt.

Phuong Nho khẽ nhích người đến gần bé, trấn an: “Sẽ không sao đâu! Nhất định sẽ có người tới cứu chúng ta!”

Không cần đoán cũng biết chủ mưu là ai. Chỉ là không ngờ bọn chúng nắm bắt thời cơ tốt như vậy. Cậu chân trước ra khỏi cửa, bọn họ đã động ngay rồi.

Phuong Nho nhìn Vân Đóa bên người, trong mắt lộ ra tia lo lắng, vô luận thế nào cậu cũng phải nghĩ biện pháp bảo vệ đứa bé này.

“Vân Đóa, con có biết đám người này có bao nhiêu người không?” Cậu nhỏ giọng hỏi.

“Năm người!” Vân Đóa trả lời: “Vốn là bốn, sau đó đổi xe lại nhiều hơn một người!”

“Đổi xe? Thành loại nào?”

“Một chiếc xe màu đen, nhìn rất mới!”

Phuong Nho gật đầu, lẩm bẩm: “Không biết biển số xe là gì...”

“Biển số xe à? Con biết!” Bé tiếp lời: “Là H35XXX!”

Đôi mắt Phuong Nho sáng lên, cậu làm sao có thể quên được Vân Đóa có trí nhớ siêu cường chứ? Khác với Nguyên Khê, trí nhớ của nó là gắn liền với ký ức, cũng là sắp xếp mọi sự kiện phát triển trong quá khứ. Nhưng Vân Đóa chỉ cần liếc mắt một cái, kể cả có là những thứ không liên quan đến nhau bé cũng có thể nhớ rõ ràng.

Nhưng biết biển số cũng là thừa thãi. Cậu không có biện pháp hướng ra bên ngoài truyền tin. Suy tư một khắc, Phuong Nho nhỏ giọng nói bên tai bé mấy câu.

Đúng lúc này, cửa kho hàng mở ra, ba người đàn ông che mặt đi tới. Bọn họ chính là những kẻ đã bắt cóc cả hai, ngồi xuống bàn, đồng loạt mở cặp ***g com

Vân Đóa ngửi thấy mùi thơm, hơi hé miệng.

Cậu mở miệng nói: “Thằng bé đói bụng rồi, có thể cho nó ăn được không?”

“Ha! Chết tới nơi rồi mà còn muốn ăn ngon?” Một tên đem khẩu trang vạch ra một nửa, lộ ra cái miệng.

Hai người kia không nói gì, nhưng cậu chú ý thấy có một người đang chần chờ nhìn bên này.

Vân Đóa sợ hãi rút người lại, trốn sau lưng Phuong Nho, lộ ra đôi mắt sợ hãi.

Phuong Nho không bị mấy từ: “Chết đến nơi” dọa sợ, mấy kẻ kia ăn cơm cũng không đem khẩu trang bảo hộ bỏ ra, hiển nhiên lo lắng bại lộ tướng mạo. Nếu ngay từ đầu đã muốn giết con tin thì bọn họ hà tất phải băn khoăn?

Nghĩ tới đây, Phuong Nho lại nói: “Tội phạm từ hình trước khi chết còn được ăn một bữa no nê. Các vị đại ca không nhẫn tâm với một đứa nhỏ đến vậy đi?”

“Tiểu tử cũng có chút thông minh đấy!” Kẻ đầu tiên cười nói: “Đi! Lão Tam! Cho thằng bé kia hai miếng!”

Người gọi là lão Tam cầm lấy một cái màn thầu cùng cốc nước tới chỗ Vân Đóa.

Vân Đóa nhìn cậu, Phuong Nho gật đầu, ý bảo bé mau ăn.

Vân Đóa lúc này mới lã chã nước mắt dùng cái miệng nhỏ cắn từng miếng, vừa đáng thương lại vừa ngoan ngoãn.

Phuong Nho không dấu vết quan sát ánh mắt của lão Tam kia, tang thương còn lộ ra quan ái. Người đàn ông này thương trẻ nhỏ, hẳn là có thể dùng gã để mở đường.

Ăn cơm xong, bọn chúng không liên lạc ra bên ngoài, cũng không tra tấn Phuong Nho, chỉ ngồi một chỗ đánh bài. Cậu cân nhắc một chút, hiện nay hẳn là Nguyên gia đã khống chế công ty đồng lửa với Lôi Tử Tường, nói cách khác, hẳn ta không còn nơi cung cấp tài chính mới không mời nổi sát thủ chuyên nghiệp, cũng không có thời gian bày bố bày tốt. Việc duy nhất có thể làm chính là triệu tập những huynh đệ roi rụng dùng bạo lực đối phó với họ Nguyên.

Bất cóc người thân cận nhất của Nguyên Triệt có thể khiến hắn sợ bóng sợ gió, giúp cho chúng triển khai hành động tiếp theo. Nhưng không phải còn ông Nguyên chủ trì đại cục cơ? Mặc dù Nguyên Triệt bị cản lại, nhưng nếu đã là gia chủ thì ông sẽ là người đầu lại.

Trừ phi, ông Nguyên cũng xảy ra chuyện!

Phuong Nho đoán không sai, ông Nguyên đúng thật đã xảy ra chuyện. Giống con trai cả bị tập kích tại bãi đỗ xe, nhưng vận khí của Lôi Tử Tường không được tốt lắm, hai lần xả súng đều không thể giết được người, hiện tại hai cha con đều nhập viện.

Nguyên Triệt phong tỏa tin tức, nhìn xuống tình hình nóng nảy, lấy danh phận mà ổn định cục diện của ông ti, đồng thời ngầm ngầm điều tra tung tích của Lôi Tử Tường. Nhưng sau đó Phuong Nho bị bất cóc đã giáng mạnh cho hắn một đòn. Chỉ cần nghĩ tới chuyện cậu bị thương, hẳn liền nhìn không được mà muốn phát cuồng, mấy đêm không thể nào chợp mắt nổi.

“Chết tiệt! Không phải nói em ấy ở nhà sao? Vì sao còn chạy ra ngoài? Vì một thằng nhỏ xa lạ sao?” Hắn lấy mọi đồ vật trong nhà ném đi, thần sắc điên cuồng.

Phuong Nho bị bất cóc ba ngày, hắn vẫn không thu được tin tức, đối phương tựa hồ muốn tra tấn, tạo áp lực tâm lý lên hắn. Cứ như vậy, Nguyên Triệt vô pháp tìm ra manh mối, việc tìm kiếm Phuong Nho cũng không tiến triển. Theo dõi tình hình không dưới trăm lần, lục tung khoảng chừng bảy, tám mươi chiếc xe khả nghi cũng không thể tìm được mục tiêu.

Nguyên Triệt mạnh mẽ áp lại cảm xúc nóng nảy, lý trí chạy song song với điên cuồng. Nhờ được Phuong thôi miên nên tình trạng bệnh của hắn đã vượt qua được giai đoạn nguy hiểm nhất, chỉ cần uống thuốc nữa thôi là triệt để khỏi hẳn. Nhưng mọi thứ vượt ra ngoài ý muốn, những thứ hắn gặp phải lại tạo thành gánh nặng vây hãm hắn ở bên trong.

Lại với lấy một thứ, mạnh tay ném về phía trước... “Oa oa oa oa oa...” Thứ bị ném xuống đất đột nhiên phát ra tiếng khóc trẻ con.

Nguyên Triệt sững sốt, nhìn kỹ lại thì phát hiện thứ mình vừa ném là một con búp bê. Hắn nhớ rõ hồi trước Phuong Nho mua đôi búp bê này rồi đặt ở phòng khách, thì thoảng còn nhìn hắn lên lút cười.

“Đồ sư tử!! Anh lại ném đồ linh tinh! Tôi bị hỏng rồi oa oa oa oa...” Búp bê tiếp tục khóc lên.

Đồ sư tử? Trong lòng cậu gọi hắn là như thế? Nguyên Triệt đem búp bê nhặt lên, vỗ vỗ mấy cái liền thả về chỗ cũ.

“Tốt lắm! Biết sai rồi thay đổi là bé ngoan! Lại đây! Thưởng cho anh nụ hôn! Hi hi hi!” Búp bê được đặt xuống liền phát ra câu khóc.

Hắn không nhìn được mà cười ra tiếng, lau đi hàng nước mắt chua xót mấp mé nơi khóe mắt.

“Phuong Nho...” Anh nhất định sẽ để em bình yên vô sự trở về!

Trong mắt hắn ngưng tụ một con lốc màu đen nguy hiểm và áp lực.

Vài ngày sau, Nguyên Triệt đi vào một căn phòng tối, lạnh lùng nhìn mấy người bị tra tấn thành người tàn tật.

“Hỏi ra gì chưa?”

“Có chút thu hoạch!” Một người đàn ông mỉm cười: “Lôi Tử Tường hẳn là chạy không kịp! Cậu nên sớm xuống tay thôi, đối phó với những hạng người này không thể nhân nhượng!”

Mặt hán không đổi sắc, xoay người nói: “Trác Ly! Đi theo tôi!”

Ông Nguyễn thật không ngờ mình rửa tay gác kiếm mà con trai mình lại có liên hệ với xã hội đen. Những người này đều là những người ngài Nguyễn quá cố để lại Nguyễn gia, hán trước khi chết không giao lại cho con trai mình mà đưa cho Nguyễn Triệt. Nguyễn Triệt vốn dĩ không muốn dùng đám người này, dù sao nhà họ Nguyễn đã tẩy trắng, hán có thể thay thế trưởng bối chiếu cố người nhà bọn họ nhưng không cần tham dự quá sâu.

Nhưng hiện giờ, hán không có kị nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Hai Con Đường (2) (Những Cố Gắng Trước Đây Đều Không Uổng Phí!)

Editor: Z.

“Lôi Từ Tường chủ yếu hoạt động tại khu vực cách đây không xa, theo lần liên lạc cuối cùng, rất nhiều khả năng hán đang ẩn thân tại khu vực này!” Trác Ly đặt bản đồ lên bàn.

Nguyễn Triệt gật đầu, đang định bố trí nhân lực thì di động đột nhiên vang lên, màn hình hiện thị số lạ.

Hán nhận điện, từ bên kia truyền tới một giọng nói khàn khàn: “Chào cậu hai! Biết tao là ai không?”

“Không cần biết ông là kẻ nào! Nói đi! Muốn làm gì?”

Đối phương im lặng, hừ giọng: “Được! Không nói những lời vô nghĩa nữa! Chín giờ tối ngày mai hãy mang 5000 vạn tới ngoại thành, chúng ta tiền trao cháo múc! Tốt nhất là máy phải tự mình đến! Không thì tao sẽ tặng cho mày đại lễ!”

Nói xong, đối phương liền tắt điện thoại.

Nguyễn Triệt thừa biết 5000 vạn chỉ là cái cớ, mục đích chính của bọn chúng là muốn giải quyết hán.

“Cậu định làm thế nào? Đúng hẹn đi gặp sao?” Trác Ly hỏi.

“Gặp thì gặp! Muốn ra sao thì ra!” Trong mắt hán giăng đầy đông tố, lạnh lùng nói: “Từ giờ tới chín giờ đêm mai còn hai mươi chín tiếng. Chuẩn bị đi!”

Trác Ly cảm nhận được sát khí trên người hán, vừa kinh hãi vừa vui mừng. Dòng máu của người đàn ông này luôn nhiễm mùi hắc đạo, hung ác mà phong duệ.

“Đình... đình... đình...” Điện thoại lần thứ hai vang lên.

“Chuyện gì?” Hán hỏi

“Nguyễn Tổng, có một cậu bé tên là Vân Đóa muốn tìm ngài...”

Vân Đóa? Biểu tình của hán khẽ biến đổi, đây không phải là đứa nhỏ bị bắt cùng Phương Nho sao? Chẳng lẽ trốn ra được?

“Chăm sóc nó thật tốt! Tôi lập tức tới!”

Hán nói với Trác Ly: “Sự tình có vẻ đã biến chuyển, anh ở chỗ này chờ tin của tôi!”

Nói xong, hán lo lắng xông ra ngoài.

Ô tô một đường chạy tới công ty, Nguyễn Triệt lập tức đi lên tầng cao nhất, vào đến văn phòng liền thấy một bé ngồi trên ghế salon.

Vân Đóa ôm một ly cacao nóng trong lòng bàn tay, nhìn thấy hán như hung thần ác sát xông tới, dọa bé nhảy dựng.

Nguyễn Triệt thu liễm biểu tình, ngồi tại đối diện bàn trà, hai người mặt đối mặt.

“Chú... chú là Nguyễn Triệt à?” Hán trước đây đã từng cùng Phương Nho đến thăm bé, nhưng hiện tại Vân Đóa không nhớ ra được.

Hắn gật đầu: “Ừ, là chú! Vân Đóa! Mau nói cho chú biết chuyện gì xảy ra? Thầy Phuong đâu rồi?”

Vân Đóa rụt cổ lại, thấp giọng nói: “Thầy Phuong bảo con nói cho chú đây số, là H35XXX...”

Ngược thời gian trở lại ba ngày trước, cũng là một ngày sau khi hai người bị bắt, Phuong Nho luôn để ý thời gian làm việc và nghỉ ngơi của bọn cướp. Chúng bình thường rất ít nói chuyện, thay phiên trông coi, mỗi ngày cho cậu ăn hai cái bánh bao cùng uống chút nước. Vân Đóa bởi vì là trẻ con nên được đãi ngộ tốt hơn một chút, không bị ngược đãi. Có thể thấy được mấy tên cướp này chưa mất hết tình người, đặc biệt là lão Tam, đối với trẻ con rất kiên nhẫn.

Từ góc độ tâm lý, gã là một kẻ yếu trẻ nhỏ, dễ mềm lòng, tâm hữu ái, có trách nhiệm, tâm địa thiện lương. Một người có thể vì hoàn cảnh mà làm mấy việc không hợp pháp, nhưng bản chất sẽ không thay đổi.

Chờ đến phiên lão Tam trông giữ, Phuong Nho mở miệng thỉnh cầu: “Đại ca, mọi chuyện không quan hệ với đứa bé này, các anh có thể thả nó ra không?”

Lão Tam liếc Vân Đóa, không nói gì.

“Đứa bé này không chỉ là cô nhi, còn mắc chứng bệnh mất trí nhớ tạm thời. Các anh hoàn toàn không cần lo lắng nó sẽ tiết lộ hành tung!”

“Mất trí nhớ tạm thời là cái gì?” Gã hỏi.

Phuong Nho vui mừng, nguyện ý nói chuyện là khởi đầu tốt.

Cậu trả lời: “Đây là một loại mất trí nhớ. Người mắc loại bệnh này cách mỗi ngày sẽ mất đi ký ức một lần, hoàn toàn quên hết mọi thứ. Ba ngày trước bé đã mất trí nhớ, đứa bé này rất nhanh sẽ thay đổi giống hệ thống máy tính, căn bản không đáng để uy hiếp mấy người!”

“Trên đời có loại bệnh này?” Trong giọng nói của lão Tam lộ ngạc nhiên.

“Đúng thế!” Cậu thờ dãi: “Cho nên thằng bé ở lại viện phúc lợi rất nhiều năm rồi, không có ai nguyện ý nuôi nó. Còn nhiều lần bị lạc đường, thậm chí có lần suýt chút nữa bị bọn buôn người lừa bán, tương lai cũng khó có thể tự mình sinh sống.”

Lão Tam trầm mặc, ánh mắt phức tạp nhìn Vân Đóa.

Phuong Nho tiếp tục thành khẩn: “Đại ca! Tôi cầu xin anh thả nó ra! Chúng ta là người lớn, không nên để ân oán làm liên lụy tới một đứa trẻ!”

Lão Tam không tỏ vẻ gì, đứng lên ra khỏi kho hàng.

Mỗi ngày qua đi lại đổi một người trông, chờ đến lần thứ hai nhìn thấy gã, cậu lại bắt đầu giảng giải: “Tôi nghe nói hắc đạo cũng rất chú ý nguyên tắc. Các anh có thể không nhìn pháp luật, mặc sức giải quyết ân oán. Nhưng xuống tay với một cậu bé, cho dù là người qua đường cũng sẽ nhạo báng, thóa mạ. Thứ chân yếu nhất của các anh chỉ cần mình tôi là đủ! Tôi sẽ tận lực phối hợp với các anh, chỉ xin anh hãy buông tha thằng bé!”

“... Tôi không làm chủ được...” Lão Tam nghẹn nửa ngày mới phun ra được câu này.

“Vậy nói cho tôi biết, cuối cùng có giết con tin hay không?”

Lão Tam trầm mặc.

Phuong Nho đã hiểu rõ, xem ra lần trước đoán lầm, bọn người này không định lưu người sống, sở dĩ không bỏ mặt nạ ra là để ngira vạn nhất.

“Tôi chỉ hỏi một câu, nếu có cơ hội, anh có nguyện ý phóng thích cho đứa bé một con đường sống không?”

Gã không nói gì.

Cậu thật ra cũng không chắc. Tuy rằng biết mình chỉ dựa vào mấy câu nói thật sự không thể nghịch chuyển cục diện, nhưng còn tốt hơn cái gì cũng không làm. Cùng người khác đàm phán, chẳng những yêu cầu tố chất tâm lý cực cao, cũng phải có sự tin tưởng và kiên nhẫn nhất định. Nếu ngay cả mình cũng hoài nghi, thì làm sao có thể để người khác phục mình được.

Sau hai ngày, chỉ còn mình lão Tam ở lại, Phuong Nho tiếp tục cùng nói chuyện với gã. Cậu không xin gã thả người nhiều, mà thường đàm luận với hắn một ít đề tài, như là lúc còn trẻ thích đi chỗ nào, ăn cái gì, có bạn bè, anh em vào sinh ra tử hay không.

Từ ngoài nhìn vào thì như không liên quan, nhưng trên thực tế chính là lấy tin tức thân phận của đối phương.

Người này đại khái vô luận thế nào cũng không nghĩ ra, Vân Đóa mặc dù chỉ là trẻ con, hơn nữa còn là đứa nhỏ mắc chứng mất trí nhớ, nhưng bé có trí nhớ siêu cường, mọi thứ có thể nhớ được trong nháy mắt.

Đáng tiếc ba ngày liên tục, Phuong Nho hao tổn tâm cơ cũng không thuyết phục được gã. Thế lực của hắn sắp đạt cực hạn, tình trạng của Vân Đóa cũng không ổn lắm, tinh thần sắp gục xuống không chịu được rồi.

Hôm nay, bọn cướp uống rượu, say nên mạnh bạo đá Phuong Nho cùng bé. Cậu cố gắng bảo vệ Vân Đóa nhưng bé vẫn bị trúng vài cú đập.

Vân Đóa đau đến khóc lớn, chưa từng thấy bé khóc to đến thế, như là xả hết toàn bộ kinh hách.

Ba thằng cướp nghe đến tâm phiền ý loạn, ánh mắt trở nên âm ngoan.

“Phiền chết! Để thằng oắt này lại cũng lãng phí lương thực, không bằng tiêu hủy một người đi?” Một gã đề nghị.

“Được! Dù sao ngày mai cũng giao dịch, mục tiêu chỉ là thằng đàn ông này, tiểu quỷ sống chết không ai quản!” Một kẻ khác phụ họa.

Phuong Nho biến sắc, vừa muốn mở miệng thì lão Tam lên tiếng: “Đem tiểu tử này giao cho tao đi! Để tao xử lý!”

Đồng bọn của gã kỳ quái: “Mày hồi trước không phải là thằng trông trẻ sao? Có thể hạ thủ được?”

“Dù sao cũng phải chết!” Thanh âm gã lạnh lùng: “Tao thương cảm nó cũng vô dụng!”

“Ok! Vậy mày làm đi! Nhưng nhớ phải dứt điểm!” Đồng bọn ha hả cười vài tiếng liền đồng ý.

Lão Tam túm lấy Vân Đóa, bé sợ đến mức khóc lớn, túm chặt Phuong Nho không chịu buông tay.

Dùng sức đem bé tách ra, gã thô lỗ ôm lấy bé đi ra khỏi kho hàng, trước khi biến mất còn nói thêm “Tao đem nó ra chỗ xa chôn, không cần chờ tao ăn cơm!”

Phuong Nho nhìn bóng dáng hần dần xa, quang mang trong mắt chớp động, cố gắng ức chế lại để không kích động. Lão Tam chủ động có nghĩa là có tâm cứu người! Cố gắng của cậu từ trước không uổng phí!

Vân Đóa bị ném lên xe, lão Tam chở bé ra khỏi ngoại thành, đi ngược lại thành phố A. Đi khoảng mấy chục dặm, gã thả bé xuống một đoạn đường thưa thớt bóng người. Có thể sống hay không, còn tùy vào ông trời quyết định. . .

Gã không phải thẳng ngực, mặc dù có tâm muốn thả bé nhưng có muốn thì cũng phải thả ở chỗ xa. Sau khi nghe bé có chứng mất trí nhớ tạm thời từ Phuong Nho, liền lên mạng tra một chút. Quả thực như lời cậu nói, đây là một chứng mất trí đặc biệt. Nói cách khác, cho dù đứa bé này có bị lạc thì cũng không thể cung cấp cho người khác thông tin của mình. Hơn nữa khi bọn họ bắt cóc hai người, toàn xe đều màu đen, đứa bé này căn bản cái gì cũng không thể lấy làm dấu hiệu.

Huống chi, thời gian giao dịch là ngày mai, mục tiêu dùng đứa bé này để đoạt manh mối đã không kịp,

Trải qua một phen suy tính, gã quyết định thả đứa bé đi. Gã không đưa di động cùng tư liệu liên lạc của Vân Đóa trả lại, nếu bé đột nhiên mất trí nhớ thì rất có thể sẽ ném đi.

Kế sách của Phuong Nho cuối cùng cũng thành công. Cậu chính là đánh cuộc, nếu cùng Vân Đóa nằm một chỗ chờ chết thì chẳng bằng nghĩ biện pháp chữa cho bé một con đường sống. Cậu đoán chừng thời gian, lần mất ký ức gần đây nhất của bé là ba này. Nếu may mắn, bé có thể thuận lợi tìm đến Nguyên Triệt truyền tin Còn không may thì ít nhất có thể giữ mạng.

Lão Tam rời đi, để lại Vân Đóa run rẩy đứng tại vệ đường lớn.

“Vân Đóa, nghe thầy nói. Nếu có cơ hội ra ngoài, ngàn vạn lần đừng sợ hãi. Trước hết con phải nghĩ biện pháp tìm đường quốc lộ, sau đó chặn lại một cái xe đi ngang qua, thỉnh họ đưa con tới cao ốc thương mại vòm trời ở thành phố A tìm một người tên là Nguyên Triệt!”

Những lời cậu nói đã được bé ghi tạc trong đầu. Bé suy nghĩ, đi bộ một đoạn trước. Vân Đóa thực thông minh, đi theo dấu xe của lão Tam, từng bước đi dọc đường.

Cao ốc vòm trời. . .

Nguyên Triệt nghiêm túc nghe Vân Đóa thuật lại mọi chuyện, trong lòng cảm thấy khiếp sợ. Phuong Nho dưới loại tình huống khó khăn mà vẫn có thể lãnh tình ứng phó, lợi dụng sơ hở của bọn họ, thành công mở đường cho bé, cũng cho hắn một đầu mối lợi hại. Và trí nhớ kinh người của Vân Đóa cũng làm hắn kinh ngạc một phen.

Sau một giờ, Nguyên Triệt xoa đầu Vân Đóa, bình tĩnh nói: “Vân Đóa, mấy ngày này cháu đừng về viện phúc lợi, chú sẽ cho người chiếu cố!”

Vân Đóa nhu thuận gật đầu, nhỏ giọng hỏi: “Chú ơi, chú sẽ đi cứu thầy Phuong sao?”

“Đương nhiên! Tôi nay sẽ cho cháu gặp em ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Hai Con Đường (3)

Editor: Z

Trác Ly nghiêm túc nghe đoạn ghi âm cuộc nói chuyện giữa Nguyên Triệt và Vân Đóa: “Phạm vi bắt cóc đã có thể thu nhỏ, Phuong Nho bị bắt vào một nhà kho bỏ hoang ở Tân Thành!”

“Anh khẳng định?” Hân yên lặng nhìn gã.

“Tôi chắc chắn!” Trác Ly nhìn bản đồ, khen ngợi: “Phuong tiên sinh thật lợi hại, nhìn như tùy ý nói chuyện phiếm mà có thể dò ra được hoàn cảnh của đối phương rồi bình tĩnh chờ đợi thời cơ. Với hiểu biết của tôi về một vài bang phái nhỏ, thì chỉ có mấy bang ở ngoại ô còn giữ quy củ cũ thôi!”

“Được! Việc bắt Lôi Tử Tường giao cho anh! Tôi nghĩ hân sẽ không tự mình ra mặt, chặt chẽ lưu ý động tĩnh của hân, cần phải đánh nhanh thắng nhanh!”

Nguyên Triệt phát lệnh cho Dylan: “Dylan! Tìm cho tôi biển số xe này, tôi cần biết nó đi đâu, dừng ở đâu và điểm dừng có khả năng giấu điểm cao nhất. Cậu có năm giờ!”

Bố trí xong xuôi, chỉ còn lại một màn mèo vờn chuột.

Thời gian ước định còn hơn mười lăm tiếng, Nguyên Triệt tới ngân hàng rút 5000 vạn, tăng mạnh vấn đề bảo an.

Trở lại công ty, hân nghỉ ngơi một chút, sau đó đến bệnh viện thăm cha cùng anh trai.

Hơn mười giờ, Dylan tra được hướng đi của chiếc xe kia, Trác Ly cũng tập trung vào tín hiệu của mục tiêu.

Hơn tám giờ, Nguyên Triệt ngồi trên xe, cho người chạy tới ngoại thành, địa điểm giao dịch. Hân lạnh lùng nhìn thẳng phía trước, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi lên, thái dương ần ần đau, đây là biểu hiện nhần nại ở mức cuối cùng của hân.

Còn ba giờ, điện thoại của hân vang lên.

“Cậu hai, nhớ chín giờ, Tân Thành, tự mình lái xe tới! Nếu để tao phát hiện ra có người đi theo thì giao dịch lập tức bị hủy bỏ!”

“Tôi muốn xác định Phuong Nho bình an vô sự.”

“Yên tâm, trước nửa giờ tao sẽ cho mày nghe giọng của nó. Nếu không đến, tao sẽ chặt một tay hoặc một chân của nó.”

Nguyên Triệt cười lạnh, cúp điện thoại, trong mắt lại bùng lên một ngọn lửa.

Đồng thời, kẻ đang trông giữ cậu nhận được thông báo, lập tức dẫn cậu đến Tân Thành.

Gã thô lỗ đẩy Phuong Nho lên xe, vài ngày không được ăn ngon, môi cậu nứt toác, tinh thần uể oải, người người đều là máu ứ đọng, thoát nhìn có vẻ chật vật nhưng biểu tình vẫn bình tĩnh, không có nửa điểm nao núng.

Cậu cũng muốn chạy trốn, nhưng thể lực không cho phép cùng không quen thuộc địa hình. Nếu không nắm chắc bảy, tám phần trăm thì không nên tùy tiện hành động, tránh bị bọn cướp ngược đãi hoặc đề cao cảnh giác. Chờ đến khi bọn chúng cùng Nguyên Triệt giao dịch, xác xuất thành công sẽ cao hơn một chút. Nguyên Triệt vốn không phải người ngồi chờ chết, tất nhiên đã sớm chuẩn bị.

Cậu ngồi giữa hai tên, hai tay bị trói sau lưng gấu gao nắm chặt một miếng sắt có chút rỉ.

Đang chạy trên đường, đột nhiên truyền đến tai một trận phanh chói tai, xe dừng giữa đường.

“TMD! Làm cái gì vậy?” Một tên cướp tức giận mắng ra tiếng.

“Phía trước có xe chắn đường rồi!” Lái xe trả lời.

Phuong Nho định thần, chỉ thấy không xa phía trước có một chiếc xe tải nằm bất động chắn giữa đường.

“Đề tao đi xem!” Một trong hai tên mở cửa xe, đi tới chỗ cái xe tải kia.

Ngay khi sắp tới gần, hai bên đột nhiên lao ra vài bóng đen, động tác nhanh nhẹn đem tên cướp chế trụ.

Người trong xe thấy tình thế không ổn, khởi động xe muốn chạy ngược về. Đang chuẩn bị rồ ga thì phát hiện con đường định đi cũng bị chặn.

Bọn cướp khề cầm môi, túm lấy Phuong Nho, sau đó đá văng cửa, áp cậu xuống sàn xe.

Ở bên ngoài, mười người cầm vũ khí, ai ai cũng như hung thần ác sát, thoạt nhìn như muốn đánh nhau ngay trên đường.

“Không ai được nhúc nhích! Nếu không ta đập chết nó!” Tên dê Phương Nho xuống hét lớn, ba đồng bọn bên cạnh lưng tựa lưng, cảnh giác nhìn bốn phía.

Phương Nho bị gây sức ép đến đau đớn, một lúc sau mới nhìn rõ tình thế xung quanh. Ánh mắt đảo qua đảo lại, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng người quen thuộc.

Nguyễn Triệt?! Sao hắn lại đến? Theo lý mà nói, đáng ra hắn là người bị Lôi Tử Tường theo dõi gắt gao nhất sao?

Không rảnh nghỉ nhiều, ngón tay hơi đau nhưng dây thừng sắp bị cắt đứt, thời điểm này cậu cần vững vàng.

“Chúng mày đúng là không biết lượng sức mình! Ngoan ngoan thả người, không chừng còn có thể được ban cho cái chết thanh thản!” Một người đàn ông mở miệng nói.

“Cút! Bỏ mày không sống được, thì chúng mày cũng đừng mong!” Một tên cướp lớn tiếng quát: “Tránh ra! Để bọn tao một cái xe!”

Người đàn ông kia chẹp miệng, khoát tay: “Muốn lấy xe, tự đi mà lấy!”

Một, hai tên hô: “Tránh ra!”, một bên cẩn thận đến gần chiếc xe.

Đột nhiên Phương Nho lao đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Bọn cướp dùng sức kéo cậu đứng lên, mắng: “Mày TMD thành thật đi!”

Trán cậu bị đập đến phát đau, sức khỏe ngày càng yếu, hai chân nặng trĩu, mãi không bước nổi.

Những kẻ bắt cóc cho là cậu cố ý, vừa vội vừa giận, tùy tay bắn một phát súng vào bả vai cậu.

Phương Nho hô đau một tiếng, sắc mặt trắng bệch, đầu vai chảy máu ròng ròng.

“Đoàng!” Lại một tiếng súng vang, một kẻ bị đạn bắn trúng, đứng không nổi.

Sắc mặt chúng hoảng sợ, ngẩng đầu liền thấy một người đàn ông thân tình sát khí chĩa súng vào bọn chúng, ánh mắt lạnh lùng, đàng đàng sát khí.

“Là mày! Nguyễn Triệt! Sao lại ở chỗ này?” Bọn chúng phát hiện ra hắn, biểu tình vạn vạ.

Nguyễn Triệt nhìn cậu thương tích chất chồng, một loại xúc động muốn giết người chưa từng có đột ngột lan ra toàn thân thể.

Bọn cướp ý thức tình huống không ổn, Nguyễn Triệt xuất hiện ở đây thì Lôi Tử Tường ở bên kia có phiền toái. Kế hoạch của chúng thất bại rõ ràng, hiện tại ngoại trừ người đàn ông đang nằm trong tay chúng ra thì không còn lợi thế nào khác.

Nghĩ đến đây, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, bàn tay túm Phương Nho không thả lỏng.

Cậu hơi hơi mở mắt, nhìn xuống bả vai đau nhức, liếc mắt đánh giá mấy tên cướp, một tên túm cậu, hai thằng khác giữ hai tên còn một bị thương ngã dưới đất, tạm thời mất sức chiến đấu. Lực chú ý thì đang tập trung ở xung quanh.

“Nguyễn Triệt! Nếu mày dám cử động thì đừng trách tao không khách khí với nó!” Lũ cướp chỉ vào Phương Nho, đe dọa.

“Mày có thể thử nhìn xem!” Thanh âm hắn như đến từ địa ngục, làm người nghe phát lạnh từng trận.

Chúng rung mình một cái, cố gắng trấn định: “Chỉ cần mày cho chúng tao rời đi, tao sẽ không làm khó nó! Nguyễn Triệt, cho bọn tao một con đường sống!”

Nguyễn Triệt trầm mặc không nói, nhưng tay giờ súng không nhúc nhích. Tinh thần chúng căng thẳng, ngón tay run rẩy.

Phương Nho ngẩng đầu, không dấu vết đối mắt với hắn.

Ánh mắt hắn chớp động, chậm rãi đem súng buông xuống.

Chúng thấy thế, theo bản năng nhẹ thở ra.

Chính là lúc này! Đồng tử Phương Nho co rút lại, hai tay tránh ra, một phát cụng vào người tên đang chĩa súng lục vào mình rồi hạ thấp người xuống, tránh thoát khỏi khống chế của tên cướp, thuận tiện dùng gã để ngăn trở hai kẻ còn lại.

Nguyễn Triệt phản ứng nhanh nhạy, ngay khi Phương Nho hành động, lập tức giờ súng bắn, lần lượt bắn hạ ba tên còn lại.

Những người khác nhanh chóng chạy lên, một tay chế trụ.

Cước bộ của cậu lão đảo, chậm rãi đi về phía trước. Một đôi tay hữu lực gắt gao ôm lấy cậu, ghé vào tay cậu nói nhỏ: “Anh đến rồi đây!”

Vai phải của cậu bị thương, chỉ có thể dùng tay trái ôm lại: “Ừ!”

Sự tình so với cậu dự tính tốt hơn nhiều, Nguyên Triệt đúng lúc tìm được cậu, cho thấy Vân Đóa cũng an toàn.

Chung quanh vang lên tiếng còi, tình cảnh hỗn loạn: Cậu hai thân thủ không tồi nha!” “Khóc quá!” “Phản ứng rất nhanh!” đủ loại cảm thán.

Phương Nho nhìn khắp nơi, những người Nguyên Triệt mang đến thoát nhìn giống mấy tên đầu trộm đuôi cướp ở các khu vực đồ phùng, lộ ra một loại cá tính rất khác, tựa hồ không phải hạng người thiện lương, máy móc. Chẳng biết hắc đạo từ đâu ra.

Nguyên Triệt một tay ôm ngang cậu, không nhìn ánh mắt ái muội của mọi người, bế cậu lên xe. Đóng cửa xong, hắc mạnh mẽ áp Phương Nho, cúi đầu trao cho cậu một nụ hôn nồng nhiệt.

Cậu hô nhỏ một tiếng, nhin đau, bị động tiếp nhận hắc. Nguyên Triệt như muốn nuốt cậu vào bụng, hút liếm không ngừng, cường ngạnh tước đoạt hơi thở.

Một lát sau, hắc hơi dòi đi, dùng đầu lưỡi liếm đôi môi khô khốc, ánh mắt nóng bỏng dõi theo cậu.

Cậu bị bắt sáu ngày, hắc cũng lo lắng sáu ngày, cuối cùng người cũng an toàn trở lại cạnh hắc.

Nguyên Triệt hơi nâng cậu dậy, chú ý đến vết thương ở bả vai, bảo với lái xe: “Đến bệnh viện!”

Lái xe không chớp mắt nhìn đường, nghe được mệnh lệnh của ông chủ, nhanh chóng lái xe đi.

Phương Nho nằm trong ngực hắc, nhẹ giọng hỏi: “Bên kia thế nào rồi?”

“Không có việc gì, anh dùng thể thân để dòi lực chú ý của Lôi Tử Tường, cứu người là quan trọng nhất.”

“Vây là tốt rồi!” Cậu thấp giọng ừ một tiếng.

“Phương Nho?” Nguyên Triệt cúi đầu, thở phào vì cậu chỉ ngất đi. Hắc mím môi, trong mắt lộ ra vài phần âm ngoan.

Kẻ nào dám tổn thương Phương Nho, đều phải trả giá đắt!

Bên kia, Lôi Tử Tường cứ chú ý hướng đi của hắc nhưng không nghĩ người ông ta đang giám thị là thể thân. Chờ đến khi phản ứng kịp thì Trác Ly đã dẫn người xông vào sào huyệt, bắt ông ta.

Về mặt Lôi Tử Tường không thể tin nổi, Nguyên gia từ sau khi thoát ly hắc đạo liền ít tiếp xúc với đám người ở thế giới ngầm. Bọn họ mời vệ sĩ được đào tạo chính quy đến bảo đảm an toàn, không hề quan hệ với hắc đạo, Lôi Tử Tường tra rất kỹ càng.

Nhưng xem ra, Nguyên gia rõ ràng có tàng ẩn mà ông ta không biết, nếu không không có khả năng giết người mà ông ta trở tay không kịp. Kỳ quái chính là bọn hắc có thể phát hiện ra đầu mối, là Nguyên gia quá tài giỏi, hay ông ta thực sự già rồi?

Trong mắt Lôi Tử Tường ánh lên sự không cam lòng cùng nản lòng.

Ông ta làm sao mà biết, nếu như tự bản thân ông ta không từng bước ép sát thì Nguyên Triệt sao có thể vận dụng thể lực hắc đạo Nguyên gia để lại? Đây giống như

Hắc lại làm sao biết, nếu không có hắc từng bước ép sát, Nguyên Triệt lại như thế nào sẽ vận dụng nguyên gia đại lão lưu lại hắc đạo thể lực? Đây có thể tựa như một phen không khai nhận trường đao, một khi ra khỏi vỏ, đao phong lập hiện.

Hai ngày sau, Phương Nho tỉnh lại, vết thương trên người đã được xử lý gọn gàng.

“Thầy Phương!” Một thanh âm trẻ con truyền đến.

Quay đầu nhìn, cậu thấy Vân Đóa ghé đầu bên giường bệnh, dùng đôi mắt đen láy to tròn nhìn cậu.

“Vân Đóa!” Phương Nho đưa tay sờ đầu bé: “Sao con lại ở đây?”

“Con muốn gặp thầy nên chú dẫn con tới đây ạ!” Bé ngoan ngoan trả lời.

“Chú? Nguyên Triệt?”

“Vâng ạ!”

“Anh ấy đâu?”

“Chú ra ngoài gọi điện, rất nhanh sẽ về ạ!”

Phuong Nho cười: “Vân Đóa thật lợi hại! Thầy Phuong cảm ơn con!”

Vân Đóa dùng sức lắc đầu, tỏ vẻ không cần cảm ơn.

“Đúng rồi!” Phuong Nho nghĩ đến chuyện gì đó, lại hỏi: “Các thầy cô ở viện phúc lợi có biết con an toàn chưa? Con báo cho họ chưa?”

Vân Đóa cúi đầu, thấp giọng nói: “Chú nói giúp con rồi ạ...”

Phuong Nho thấy bé buồn, quan tâm hỏi: “Con sao thế?”

“Con... con không muốn về viện... Con muốn ở cạnh thầy!” Đại khái là giống chim nhỏ, Vân Đóa lần thứ hai mất trí nhớ lại nhìn thấy cậu. Cùng cậu trải qua nhiều chuyện nguy hiểm như vậy, bé tự khắc coi cậu là người thân.

Phuong Nho trầm tư một hồi, ôn nhu nói: “Cũng tốt! Trong khoảng thời gian này con cứ ở cạnh thầy, không cần về bên kia!”

Ký ức của Vân Đóa không duy trì được bao lâu, chờ đến lúc bé chuyển đổi thì đưa bé về cũng không muộn.

Nhân tình của bé sáng lên: “Thật ạ?”

Phuong Nho gật mạnh đầu.

Bé lập tức nở nụ cười sáng lạn, hai mắt long lanh.

Nhìn bộ dáng vui vẻ của bé, Phuong Nho không hiểu sao lại đột nhiên khó chịu.

Có ký ức thì giữ bên người, nhưng mất đi thì lại đưa về chỗ cũ... Cậu đến tận cùng có thể cho đứa bé này lưu lại những gì?

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Bang Hội Thập Cẩm!

Nguyên Triệt đẩy cửa vào, nhìn thấy Phuong Nho đã tỉnh lại, lập tức đến bên cạnh hỏi: “Em thấy sao?”

“Em ổn! Nhưng miệng vừa khô vừa đắng, em muốn uống chút nước!”

Hắn lấy một cốc nước, giúp cậu súc miệng rồi sai người mang cháo hoa tới.

Bác sĩ kiểm tra lại tình hình, vết thương ổn định, chỉ cần điều dưỡng cẩn thận là ổn.

“Vấn đề về Lôi Tử Tường anh giải quyết đến đâu rồi?” Cậu một bên hưởng thụ sự chăm sóc của hắn, một bên hỏi.

“Đều được giải quyết tốt rồi!” Nguyên Triệt thần nhiên trả lời.

Hắn không tính nói cho cậu biết sự thực, khi Lôi Tử Tường quyết tâm xuống tay với nhà họ Nguyên cũng đồng nghĩa với việc ông ta đối mặt với cái chết. Huống chi còn cả gan bắt cóc Phuong Nho, quả thực đáng chết một trăm lần. Những kẻ nào thuộc hắc đạo có quan hệ với ông ta đều bị Nguyên Triệt đưa vào danh sách tử.

“Vậy là tốt rồi!” Ánh mắt Phuong Nho nhu hòa nhìn hắn.

“Sao lại nhìn anh như thế?” Nguyên Triệt bị mê hoặc bởi đôi mắt của cậu, không dời nổi.

“Mấy ngày bị bắt cóc, em luôn tin tưởng anh nhất định sẽ tìm được và cứu em. Bởi vì niềm tin này mà một chút sợ hãi cũng không có. Nguyên Triệt, anh nói xem, anh rốt cuộc có mị lực tới cỡ nào mà em lại tin anh đến si như thế?” Trong mắt cậu tràn đầy ý cười.

“Bởi vì... anh là người đàn ông của em!” Nguyên Triệt nắm chặt tay cậu, cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi cậu.

Phuong Nho, em biết là anh rất sợ mất em! Em biết mà, anh rất sợ mất em. Em nói rằng bản thân tin tưởng anh khiến trái tim anh đập mạnh liệt, hận không thể hủy diệt hết thầy!

Dương quang ấm áp xuyên qua cửa sổ ôm lấy hai người, ánh nắng chiếu rọi khắp nơi, như một bức tranh xinh đẹp.

Vân Đóa ngồi trên ghế salon, dùng tay che kín mặt nhưng vẫn cố nhìn lên qua kẽ hở ngón tay.

Người lớn đang hôn môi! Xấu hổ quá! Xấu hổ quá!

Phuong Nho rất vui, không chỉ vì mình được cứu, mà còn vì Nguyên Triệt đã chiến thắng áp lực tinh thần, lãnh tỉnh giải quyết trọn vẹn việc khó. Có thể thấy được những cố gắng từ trước tới nay của cậu không hề uổng phí, người đàn ông này từ từ thoát khỏi cuồng dã mà trở lại bình thường.

Việc trị liệu cũng có thể tạm thời hoãn lại.

Phuong Nho chờ cho thương thế khỏi hẳn thì sẽ tới tìm ông Nguyên để hủy bỏ hợp đồng, không còn quan hệ bác sĩ tâm lý cùng người bệnh nữa, hai người sẽ là Nguyên Triệt và Phuong Nho. Nhưng nếu ông Nguyên biết chân tướng, không biết sẽ dùng thủ đoạn gì. Lấy năng lực của ông, hoàn toàn có biện pháp khuấy đảo cuộc sống của cậu.

Hậu quả cậu đã chuẩn bị tâm lý ngay khi quyết định ở bên Nguyên Triệt!

Ngày hôm sau, Nguyên Triệt đến tổng công ty, lấy danh nghĩa của cha mình để họp ban giám đốc. Hắn quét mắt qua toàn hội trường hết như để vương thị sát dân chúng, đầu tiên vẫn tắt tổng kết tiến độ làm việc của tổng bộ, sau đó nói: “Hôm nay tôi muốn vạch trần một việc, giám đốc Hứa, Hứa Chí tham ô công khoán, đánh cắp dữ liệu mật của công ty, nhận hối lộ sẽ bị xử lý!”

Một câu nói mà kéo lên cả một trận đại hồng thủy, những người tham dự cuộc họp từ trước tới nay đều không biết bất kỳ chuyện gì, đột nhiên bị hấn hạ một đao. Nói chung, gặp phải tình huống này, đồng lõa sẽ lên lút cùng tội phạm hiệp thương giải quyết, dù sao cũng là những người lão làng, không thể không có khả năng không vì tình cảm.

Hứa Chí sắc mặt biến đổi, bật dậy chỉ vào mặt hắn: “Cậu dựa vào cái gì mà bôi nhọ tôi? Cậu có biết tôi đã ở Nguyên thị bao nhiêu năm không? Ba mươi năm! Chính là ba mươi năm!”

“Ông có làm ở đây bao nhiêu lâu nữa, cũng không thể bù đắp cho những tội lỗi đã gây ra!” Nguyên Triệt lạnh lùng nhìn ông ta.

“Nguyên Triệt! Mặc dù cậu là con trai của chủ tịch Nguyên, nhưng cậu còn chưa được ngồi lên ban giám đốc, chuyện này tôi phải nghe được ý kiến của ngài ấy!”

Hắn cười lạnh: “Cha tôi đã giao toàn quyền xử lý cho tôi!”

Rồi hắn ném ra một tập tư liệu, thư ký nhanh chóng phát cho mọi người.

Hứa Chí nhìn tư liệu, mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh ứa ra.

“Đã nhìn rõ chưa? Có nghi vấn cái gì không?” Nguyên Triệt đan tay vào nhau, ngữ khí bình tĩnh.

Ông ta nấp máy môi, lắp bắp nói: “Vậy cậu muốn làm gì? Đuổi việc tôi sao?”

“Còn làm thế nào? Tôi sẽ lấy danh nghĩa Nguyên thị để kiện ông lên tòa án tối cao!”

“Cái gì?” Hứa Chí trừng mắt: “Nguyên Triệt, đừng tuyệt tình như vậy?”

“A? Ông thật sự không biết tại sao tôi lại quyết liệt như vậy sao? Lôi, Từ, Kiến?”

Ba từ cuối cùng như ma chú hút hết khí lực của Hứa Chí. Ông ta ngã ngồi xuống ghế dựa, hiểu ra mọi chuyện đã bị bại lộ. Không sai! Ông ta tên là Lôi Từ Kiến, là em trai của Lôi Từ Trường. Khi còn bé hai anh em được hai gia đình khác nhau thu dưỡng, bình thường hai lén lút liên lạc với nhau nhưng hầu như không ai biết về quan hệ của bọn họ. Lần này Lôi Từ Trường ra tù, hai anh em hợp mưu hòng chiếm đoạt sản nghiệp nhà họ Nguyên. Chính là Lôi Từ Trường đã quá coi thường người họ Nguyên, tự cho mình là thông minh mà chơi mèo vờn chuột với bọn họ, kết quả là thua đậm. Nếu ngay từ đầu đã dùng sát thủ ám sát, thì khẳng định giờ này Nguyên gia sẽ không còn lại mấy mống.

Đột nhiên, một đồng sự nói: “Hứa tổng quả thực có sai, nhưng niệm tình ông ta vì công ty phục vụ nhiều năm như vậy, cậu hai có thể xem xét xử trí nhẹ đi không?”

“Đúng thế!” Một người khác phụ họa: “Đừng trực tiếp tố cáo, nếu không rất mất nhân tình!”

“Đúng thế!” Bọn họ tuy không rõ Lôi Từ Kiến là ai, nhưng không thể ngăn trở dị nghị của họ được.

Nguyên Triệt lẳng lặng quan sát phản ứng của đám người kia, tâm rất rõ ràng. Bọn họ tuy cầu tình cho Hứa Chí nhưng trên thực tế là để cho mình một đường lui. Đám người kia không nhiều thì ít đều cậy chức quyền, mượn gió bẻ măng làm ra không ít chuyện bát nháo, ở đây gần như không có ai thực sự trong sạch.

Chờ đám người lên tiếng chán chê, hắn mặt không đổi sắc: “Xin lỗi, nhưng tôi khác với cha mình, trong mắt tôi thì ông ta không khác hạt cát. Sai lầm

ngẫu nhiên có thể phạm phải, nhưng nếu đã phạm vào ích lợi của công ty thì tôi tuyệt đối sẽ không dung túng. Về phần xử phạt Hứa Chí, tôi nói một không nói hai, ngày mai luật sư sẽ tới xử lý. Còn các chức vị hãy tự quản chuyện của mình cho tốt! Tan họp!”

Câu nói này như một lời cảnh cáo, Nguyên Triệt đóng văn kiện lại, đứng lên sai bước đi.

Vài ngày sau, Hứa Chí bị kiện lên tòa, chứng cứ vô cùng xác thực, án kiện nhanh được xử lý, cuối cùng hưởng án sáu năm tù.

Nhưng, Nguyên Triệt không tính cho ông ta sống sót đi ra.

Nửa tháng sau, vài vị giám đốc đệ đơn xin từ chức. Lấy Hứa Chí làm gương, một đồng người trong lòng có quý đều sợ hãi, cuối cùng chỉ có thể tránh mũi nhọn, rời Nguyên thị.

Nguyên Triệt tựa hồ đã sớm đoán được kết quả, rất nhanh đề bạt vài cái tên trẻ tuổi, ưu tú thay vị trí của bọn họ, một lần nữa chỉnh đốn nhân sự. Chờ chủ tịch Nguyên trở lại, Nguyên thị như được thay máu. Những nhân viên ý vào kinh nghiệm cùng sự từng trải khi đối mặt với sự dữ dội của Nguyên Triệt thì không thể không cúi đầu.

Phuong Nho tĩnh dưỡng tại bệnh viện hơn một tháng cuối cùng đã được xuất viện, Nguyên Triệt tự mình rước cậu về nhà.

Về đến nhà, Phuong Nho lập tức chú ý tới bàn cơm với rất nhiều món ngon, còn có hoa tươi làm đẹp.

“Chuẩn bị đặc biệt cho em sao?” Phuong Nho nhìn người đàn ông bên cạnh.

Nguyên Triệt kéo cậu đến bên bàn ăn, diu cậu ngồi xuống, rót rượu vang cho cậu.

“Uống một, hai ly chắc là không sao!”

Cậu mỉm cười, nâng ly: “Cheers!”

“Cheers!”

Trong khoảng thời gian nằm viện, Nguyên Triệt mặc kệ mình có bao nhiêu bận, mỗi ngày đều như vắt chanh chạy đến bệnh viện ăn cháo hoa, ăn điểm tâm, nói chuyện đông tây với cậu. Hơn phân nửa là Phuong Nho nói còn hắn nghe.

Ánh mắt hắn nhìn cậu luôn đầy tình ý, chỉ cần ở cạnh Phuong Nho, làm cái gì hắn cũng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Duy chỉ có một thứ khiến hắn ức chế, không thể nào thư thái được! Đó chính là chỉ có thể giúp cậu tắm rửa, ăn chút đậu hũ, không được làm quá mức!

Hiện tại thì tốt rồi, cậu cuối cùng cũng được xuất viện!

“Ăn no rồi?” Nguyên Triệt nhìn cậu.

“Ừ!” Phuong Nho không chú ý tới ánh mắt thâm trầm của người nào đó, chỉ chăm chăm để ý hắn không động vào chút đồ ăn nào, không khỏi kỳ quái hỏi: “Sao anh lại không ăn?”

“Anh không thích mấy thứ thực phẩm bình thường này!” Nguyên Triệt đứng lên, một tay ôm lấy cậu kéo lên.

“A!”

Hắn ôm cậu bước nhanh đến phòng mình.

Trái tim Phuong Nho nhảy rộn, tầm mắt dừng lại trên cái giường to tổ chẳng, mặt không tự giác nóng lên.

Nguyên Triệt một ngữ bất pháp đặt cậu lên giường mãnh liệt hôn, hai tay nhanh chóng xé rách quần áo cậu, động tác rất vội vàng.

Phuong Nho cũng buông bỏ cố kỵ mà ôm lấy cổ hắn, nghênh hợp động tác của người kia.

Quần áo mỗi nơi vứt một chiếc, hai người dán chặt lấy nhau, hô hấp tán loạn.

Nguyên Triệt một đường hôn xuống, để lại rất nhiều ấn ký của riêng mình trên người Phuong Nho, hôn đến giữa hai chân, một hơi ngậm lấy thứ gì đó.

“A...” Phuong Nho nhin không được rên rỉ, gò má đỏ bừng.

Dưới sự phục vụ tận tình của ai kia, Phuong Nho hoàn toàn bị khoái cảm bao trùm cơ thể.

Một ngón tay vuốt dọc sống lưng, chui vào huyết động tiêu hồn...

Một lát sau, Nguyên Triệt đã nhả tới cực hạn, giải thoát thứ vĩ đại của mình, nâng hai chân Phuong Nho lên, nóng vội dầm vào.

“A...”

Không kịp chờ Phương Nho thích ứng, hấn lập tức lướt động. Thân thể gắt gao dính chặt, không một tiếng động bắt đầu vận động nguyên thủy nhất của con người.

Lý trí của hai người hoàn toàn đã bị ném đi hết, không hề có biện pháp bảo vệ mà chiếm hữu lẫn nhau. Sau một hồi áp lực, rốt cuộc đã đến lúc giải phóng. Một lần ôm, một lần hôn, một lần lại một lần cao trào, cả căn phòng tràn ngập mùi vị kích thích...

Lần yêu này tiêu hao gần như toàn bộ thể lực của Phương Nho, cậu ngủ đến chiều hôm sau mới tỉnh.

Nguyên Triệt cũng làm biếng theo cậu, kỳ thật hấn đã tỉnh từ lâu, nhưng không muốn động đậy.

Phương Nho đá nhẹ hấn, khàn khàn ra lệnh: “Mau lấy cho em bộ quần áo khác!”

Nguyên bản quần áo của cậu đã bị tên sắc lang nào đó xé nát, quần lót cũng không biết bị ném đi đâu.

“Không mặc gì rất tốt!” Nguyên Triệt quần lấy cậu, cúi đầu vùi vào hõm vai cậu ngửi tới ngửi lui.

“Mau xuống đi!” Cậu dùng tay đẩy đầu hấn ra.

Ánh mắt hấn tối lại, thân thể giật giật.

“A! Anh!” Người nào có biết tiết chế là cái gì không? Cái thứ đang nằm trong thân thể cậu lại ngoi lên rồi!

Sắc mặt cậu phẫn uất, cắn lên vai hấn: “Mau đi ra! Em muốn rời giường!”

“Ừ, rời giường!” Nguyên Triệt ôm lấy thắt lưng cậu, xoay người ngồi dậy.

“A...” Phương Nho không kịp đề phòng mà ngồi phịch xuống, vô tình đưa thứ đi vào càng sâu, đỉnh tới điểm mãn cảm.

“Tur thể này không tồi!” Hấn trầm thấp khen ngợi.

“Hồn đàn!” Phương Nho tức giận mắng.

“Đi tắm thôi!” Hấn vẫn duy trì cấm trong cơ thể Phương Nho, nâng cậu dậy đi vào nhà tắm.

Rất nhanh, từ nhà tắm truyền ra tiếng nước chảy cùng thanh âm rên rỉ đứt quãng.

Hôm nay, Phương Nho không thể nào bò ra khỏi giường.

Vì thế, hai ngày liền cậu không ban cho Nguyên Triệt sắc mặt hòa nhã. Nguyên Triệt cũng không tốt đẹp gì, hấn lập tức áp dụng biện pháp dâng hoa, hình như ý đồ dìm người yêu vào một biển hoa tươi. Nếu không phải do lệnh cưỡng chế đỉnh chỉ của Phương Nho, nhà hai người sớm thôi sẽ biến thành vườn hoa.

Kỳ thật hấn chỉ muốn xem thêm hoa hoét có thể tăng độ lãng mạn khi làm không, kết quả bị Phương Nho dọn đến cánh hoa cũng không còn một mảnh.

Hiện tại mọi thể lực thù địch đã được giải trừ, ông Nguyên cùng Nguyên Trạch đã hồi phục, Nguyên Khê được phóng thích, tập đoàn nhà họ Nguyên có xu hướng ngày càng ổn định, hết thầy đều đi vào quỹ đạo. Chỉ có một điểm duy nhất là tay tổng giám đốc Nguyên Triệt lại nhiều hơn một thể lực.

Năm đó ông nội hấn giao đám người lại cho cháu trai, hấn không quá để ý, hàng năm sẽ thưởng tiền để giúp, cho họ sinh hoạt cơ bản nhất. Nếu có người gặp khó khăn, chỉ cần đệ trình hoàn cảnh, nếu là thật thì sẽ được tiền cứu tế. Mấy năm gần đây, Nguyên Triệt cùng bọn họ luôn duy trì loại quan hệ này, thậm chí không tiếp xúc trực tiếp nhiều, toàn bộ đề do Trác Ly quản lý.

Trác Ly rất có năng lực, y đối với tiền tài không có hứng thú, lại rất thích quản lý bang phái, mà còn điều hành bằng phương thức kỳ quái. Bang phái không có địa bàn cố định, thành viên lại càng đủ loại, có thợ sửa xe, nhân viên giao hàng, bảo vệ bảo an, người làm thuê, bán vỉa hè, cũng có người vận chuyển hàng hóa. Bình thường bọn họ chẳng khác nào công dân an phận, nhưng nếu có nhiệm vụ, chỉ cần hô một tiếng là xé chần ra lẻ. Hàng năm đều tham gia huấn luyện, tuy kém bộ đội đặc chủng rất xa, nhưng ai cũng có sở trường riêng. Bọn họ không bán thuốc phiện, buôn người, chủ yếu là buôn lậu súng ống đạn dược cùng mấy thứ hiếm lạ. Làm việc thần bí, thoát ẩn thoát hiện như con gió.

Nguyên Triệt mới làm quen liền kinh ngạc phát hiện mấy chục người ông nội để lại đã phát triển mạng lưới thể lực khổng lồ.

Trác Ly đặc cho họ cái tên... “Bang hội thập cẩm”!

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 48: Bác Sĩ Tâm Lý (Bên Nhau Đến Già)

Editor: Z.

Hôm nay, Phuong Nho lái xe đến siêu thị mua sắm, rẽ qua công viên đi dạo vài vòng, một thanh niên chạy trước còn nhiệt tình vẫy tay chào: “Đại tẩu lần sau lại đến nhé!”

Đại tẩu? Phuong Nho kỳ quái nhìn người kia, thầm nghĩ cậu ta đang chào người khác liền không để ý nữa.

Vào siêu thị, cậu thuận thực lựa chọn nhu yếu phẩm. Ngay khi chuẩn bị tính tiền, một người bảo vệ đột nhiên xuất hiện, hét lên: “Ăn trộm!”, sau đó bắt được kẻ đang lén lút sau lưng Phuong Nho.

Cậu quay đầu nhìn, người bảo vệ nọ một bên khống chế kẻ trộm, một bên đem ví tiền bị cướp đưa trả cậu: “Đề anh sợ hãi rồi! Đại tẩu, thằng này có mắt như mù, dám trộm đồ của đại tẩu! Em nhất định sẽ thay đại tẩu hảo hảo giáo huấn nó!”

Gọi ai là đại tẩu đó? Phuong Nho nhìn chính mình, hoài nghi có phải mình biến tính hay không. Nhưng người ta dù sau cũng giúp cậu bắt trộm, cũng nên biết ý cảm ơn mới phải phép: “Cảm ơn cậu!”

“Không cần! Không cần khách khí! Được phục vụ đại tẩu là niềm tự hào của em!”

Phuong Nho vừa định hồ cho rõ ràng thì bảo vệ đã dẫn tên trộm cắp đi mất rồi. Cậu như lọt trong sương mù mà rời khỏi siêu thị, cảm giác như hôm nay mình bị lạc vào chốn kỳ dị.

Rất nhanh cậu đã phát hiện hôm nay không ngừng bị gọi như vậy, những lần ra khỏi nhà sau đó đều có một đồng người kỳ quái gọi “đại tẩu”. Không chỉ vậy, những người bán khoai lang ven đường, phát tờ rơi, hoặc chủ quán nướng đêm, thậm chí có vài người trong tiểu khu chơi cờ thì cũng phải một chín, một mười chào: “Đại tẩu! Anh cũng tới sao?”

“...!”

Còn quý dị hơn nữa, buổi tối đi trên đường gặp một người ăn xin, Phuong Nho thấy người kia tàn tật hai chân liền cho năm mươi đồng. Khi chuẩn bị rời đi, người ăn xin thề mà lại nói: “Đại tẩu! Anh đúng là người tốt! Chúc anh cùng đại ca sống đến đâu bạc răng long, mọi sự như ý!”

Đại ca mà mấy người nói rốt cuộc là ai????!!

Phuong Nho muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lại không nhận được đáp án mong muốn.

Sự thật là vài gia hỏa trong cái bang tạp nham của Trác Ly đã sớm đem ảnh chụp của cậu in ra rồi phân phát cho các thành viên trong bang, còn dặn kỹ bọn họ nhất định phải cung kính, lễ phép với “đại tẩu”, nửa điểm chậm trễ cũng không được!

Đêm đến, thừa dịp phục vụ tận tình Nguyên Triệt ở trên phương diện nào đó, cậu sử dụng cả tay, chân quần lấy hần, chất vấn: “Người anh mang đi cứu em là thành phần thế nào? Đến từ đâu?”

Đám người không ngừng gọi cậu là “đại tẩu” rất giống với những người khi đó, khả năng chuyện này có quan hệ với hần. Nhưng một Nguyên Triệt nghiêm cần già da, âu phục cao cấp, giao du với đủ loại người tạp nham, liệu có điểm tương đồng ư?

“Đó là người của ông nội anh, anh chỉ tuân theo nguyện vọng của người mà giúp đỡ bọn họ một chút mà thôi!”

“Thật không?” Cậu hoài nghi: “Anh xác định mình không phải lão đại của bọn họ?”

“Em xem anh giống với lão đại lắm sao?”

Em thấy thế nào là lão đại? Mặc áo somi hoa hòe, ngâm xì gà, đi dép tông sao?

“Bọn họ gọi em là đại tẩu!” Phuong Nho dứt khoát nói ra sự thật.

Hần trầm mặc một hồi, phun ra: “Không tòi!”

“Chỗ nào không tòi?” Phuong Nho cắn cắn thịt trên lưng người nào đó, hí mắt cười: “Hay với anh đấy! Nhưng em không thích mình bị gọi bằng một cái danh xưng nữ tính như thế!”

“À...” Hần không lo lắng lên tiếng, hai quay quần lên sống lưng xích lô của cậu.

“Phiền anh bảo người của mình từ nay gọi tiên sinh cũng được, đại ca cũng tốt, thẳng tên luôn cũng chẳng sao! Nhưng đừng có gọi em là đại tẩu!”

“Ừ!” Nguyên Triệt nghiêng người chặn môi cậu, nâng chân cậu lên, đưa cái thứ cứng ngắc gì đó xâm nhập vào trong cậu.

Trong mắt Phuong Nho hiện lên tia buồn bực, tay đặt lên ngực hần, thấp giọng cảnh cáo: “Anh một vừa hai phải cho em!”

“Ừ...” Ngoài miệng đáp lời nhưng động tác của Nguyên Triệt không có ý định chậm lại. Vừa rồi mới hoan ái nên chỗ kia rất ướt át, mềm mại, thật dễ dàng cho hần đình nhập.

“Anh!” Thân thể Phuong Nho căng thẳng, huyết khẩu co rút.

Nguyên Triệt thoải mái hừ một tiếng, dùng sức đình vào chỗ sâu nhất.

“A...” Phuong Nho chịu thua, đại não một trận mê muội.

Hần rất nhanh đi vào, một lần lại một lần đưa vào nơi nhạy cảm nhất của cậu.

“Nguyên Triệt... Đủ... đủ rồi... em từ bỏ...” Thanh âm cậu mềm nhũn, khoái cảm chạy dọc thân thể

Cúi đầu cắn lấy môi cậu, triền miên hôn sâu, cường ngạnh cướp đi hô hấp của người bên dưới.

Không biết qua bao lâu, Nguyên Triệt mạnh mẽ đâm vào, hoàn thành một lần cao trào. Hần không đi ra, mà người lại nắm lấy hai tay cậu, chăm chú nhìn người đàn ông bên dưới, mái tóc tán loạn, gò má ửng đỏ, đôi mắt ma mị, đôi môi sưng đỏ cùng thân thể đầy dấu hôn loang lổ.

Một Phuong Nho như vậy, chỉ có mình hần được thấy, chỉ có mình hần mới có thể làm cậu trở nên như vậy.

“Đừng nhìn nữa!” Bị một đôi mắt nóng như lửa nhìn chăm chăm, Phuong Nho có chút ngượng ngùng, vươn tay muốn che đi.

Nguyên Triệt chặn cậu lại, bình tĩnh nhìn cậu: “Phuong Nho, chúng ta kết hôn đi!”

Biểu tình cậu sửng sốt.

“Chúng ta đi Anh đăng ký, sau đó lữ hành bằng xe đạp, em muốn tới đâu, chúng ta liền đến đó!”

Nguyên Triệt không nói bất kỳ lời ngon tiếng ngọt nào, nhưng những lời hần nói đều rất chân thành chạm đến trái tim cậu.

“Sao thế? Sao em lại không nói lời nào?” Nguyên Triệt hỏi: “Em có nguyện ý không?”

“Nếu em không đồng ý...”

“Thì sẽ bắt buộc! Anh sẽ dùng mọi cách trói em lại!”

“Phuong Nho nở nụ cười, vươn tay ôm lấy cổ hần: “Được thôi! Vua muốn thần tử, thần làm sao có thể trái lệnh? Tại hạ chỉ là một thảo dân, nào dám ngỗ ngược phạm thượng, chỉ có thể khăng khái hi sinh!”

Trong mắt Nguyên Triệt dâng lên ý cười, hừ hừ nói: “Cái gì mà chết với chả sống? Đi theo bốn vương không chỉ được an nhàn, mà còn có người che chở, có người âm giương, còn có người... bên em đến già!”

Hai mắt cậu chưa xót, mười ngón tay giao nhau, mỉm cười: “Ừ... cùng bên nhau đến già!”

Nguyên Triệt phủ xuống, thâm tình hôn môi cậu, cảm thụ nhịp tim của đối phương, linh hồn tựa như đã hoà vào một thể.

Phuong Nho quyết định, ngày mai sẽ nói chuyện với ông Nguyên để huỷ hiệp ước, sau đó đối xử với Nguyên Triệt thật công bằng.

Hôm sau, sau khi hần đi làm, Phuong Nho đổi quần áo, vừa định ra khỏi cửa thì đột nhiên có khách, là Nguyên Khê, Tề Hiểu và Vân Đoá.

Phuong Nho kì quái, ba người này làm sao mà cùng đến được?

Nguyên Khê giải thích: “Tôi về Tề Hiểu biết nhau vì án tử của Tề Phi, còn bị anh ta đuổi đến không chạy nổi, xem ra không đánh không quen được. Lúc chúng tôi đến thì thấy vệ sĩ của anh hai mang đứa bé này đứng dưới nhà.”

“Hoá ra là vậy.” Phuong Nho đưa cho hai đứa đồ uống thích hợp, sau đó quay đầu hỏi Vân Đoá: “Mấy ngày nay con thế nào? Có bị bắt nạt không?”

“Không đâu ạ!” Vân Đoá hưng phấn nói: “Chú Nguyên sai người cho con đến rất nhiều chỗ, ăn thực nhiều món ngon ạ!”

“Vậy là tốt rồi!” Tuy ký ức chỉ ngắn ngủi, nhưng mỗi lần đều vui vẻ thực không tòi.

“Hôm nay sao lại đến chỗ tôi?” Phuong Nho hỏi Nguyên Khê và Tề Hiểu.

Nguyên Khê nhún vai: “Không có chỗ để đi!”

Từ sau khi trải qua những ngày tháng tù ngục gian khổ, nó quyết định đoạn tuyệt với tất cả đám bạn chó má trước đó, bắt đầu cuộc sống lần nữa. Mà theo nó, chỗ Phương Nho chính là nơi tu tâm dưỡng tính tốt nhất.

Tề Hiểu trầm mặc không nói, nhìn dấu vết như ẩn như hiện trên cổ Phương Nho, có chút ngây ngời.

“Một khi đã vậy thì từ nay rảnh rồi đến viện phúc lợi giúp tôi đi? Các cậu có thể xin làm tình nguyện viên, ngày nghỉ, ngày lễ đến làm ít hoạt động công ích cũng tốt!”

“Không phải chứ?” Nguyên Khê kêu rên: “Tôi đường đường là một thiếu gia, ăn no ngủ yên mà đi hoạt động công ích?”

Phương Nho mỉm cười: “Tham gia mấy hoạt động này có rất nhiều ưu điểm. Vừa có thể kết giao bạn bè, mở rộng quan hệ, vừa có thể thu được nhiều kinh nghiệm để mai sau làm việc, đối nhân xử thế. Phải biết, không chỉ có sinh viên mà những người có công việc ổn định nhưng đôi khi rảnh rỗi rất thích đi làm tình nguyện, so với mấy thanh niên chaoai chaoai dùng rượu bia gọi nhau là bạn bè còn đáng tin hơn nhiều!”

Nguyên Khê hừ một tiếng, tuy rằng không nói gì nhưng nhìn ra được nó đang dao động.

Ba đứa ở lại ăn cơm, Phương Nho bày ra PSP cùng mấy thứ cò giải trí để cho chúng giết thời gian, còn cậu thì vào bếp chuẩn bị bữa trưa.

Hôm nay có khách, việc họp đồng có thể đề sau.

Nhưng Phương Nho không hề biết, Nguyên Triệt đã đi trước một bước đến gặp cha mình.

“Con nói cái gì?” Ông Nguyên khôn thể tin nổi nhìn con trai, hoài nghi vừa rồi tai mình bị ngễnh ngãng.

“Con và Phương Nho đang ở cùng một chỗ!”

“Con nói cùng một chỗ...”

“Chính là điều cha đang nghĩ!” Nguyên Triệt bình tĩnh nói: “Con và em ấy là quan hệ người yêu, hơn nữa còn tính toán nhanh chóng sang Anh quốc đăng ký kết hôn.”

“Con điên rồi!” Ông khiếp sợ: “Phương Nho là đàn ông!”

“Con không ngu đến nỗi không phân biệt nổi nam, nữ.” Hắn ngồi trên ghế salon, ngữ khí lạnh nhạt.

“Con bắt đầu với cậu ta từ khi nào?” Ông Nguyên thu lại tức giận, trầm giọng hỏi.

“Đây không phải là trọng điểm. Trọng điểm là con đã nhìn trúng em ấy!”

“Cha sẽ không đồng ý!” Ông lạnh lùng nói: “Vui đùa nhất thời còn có thể! Nhưng kết hôn thì không có khả năng! Nguyên gia không cho phép người này bước chân vào gia đình!”

“Cha, con nghĩ cha không rõ ràng rồi! Con chỉ thông báo với cha một tiếng, còn cha có đồng ý hay không, đối với con không quan trọng.”

“Con!” Hoả khí của ông Nguyên lần thứ hai dâng lên, chỉ vào Nguyên Triệt, cá giận nói: “Cha là cha con!”

“Quan hệ huyết thống con không phủ nhận, nhưng người không có quyền quan hệ vào đời sống sinh hoạt cá nhân của con!” Nguyên Triệt giương mắt nhìn ông, khí thế bức người: “Cha đừng quên đã đáp ứng điều gì trước khi con tiến vào Nguyên thị.”

Sắc mặt ông trở nên khó coi, trầm mặc.

“Cha vẫn luôn biết con chưa từng tha thứ người vì đã làm thương tổn mẹ. Sở dĩ con vào Nguyên thị vì trước khi lâm chung mẹ đã nhắc nhở, muốn con chăm sóc tử tế mấy người.” Mặt hắn không đổi sắc: “Mấy năm nay con đều đã làm những gì có thể, yêu cầu của con chỉ có một, là được tự quyết định tương lai của bản thân. Con yêu ai, muốn kết hôn với ai đều là chuyện cá nhân, không quan hệ đến cha và Nguyên thị.”

“Nhưng cậu ta là đàn ông!” Ông Nguyên quát.

“Nam hay nữ đối với con không quan trọng.”

“Con thành thật nói cho cha, có phải Phương Nho câu dẫn con không?” Cậu là bác sĩ tâm lý, muốn để người khác nảy sinh tình cảm không phải chuyện khó.

Hắn lạnh lùng nhìn ông: “Trong mắt cha không tồn tại tình cảm đơn thuần sao?”

“Con cho rằng tình cảm của cậu ta đối với con là đơn thuần?” Ông Nguyên hừ lạnh: “Chính là con không hề phát hiện ra!”

“Cha có ý gì?” Hắn nheo mắt.

“Cha vốn không muốn nói cho con biết, nhưng hiện tại không nói không được. Kỳ thật Phương Nho là bác sĩ tâm lý do cha mời về cho con, để không khiến con ghét bỏ, cha đã yêu cầu cậu ấy sử dụng thân phận bảo mẫu!”

Trong mắt hấn dâng lên ngọn lửa: “Cha nói gì?”

“Cậu ta đối xử với con tốt, căn bản là do muốn lấy được sự tín nhiệm của con để đạt hiệu quả chữa trị. Cậu ta không được phép nảy sinh tình cảm với bệnh nhân của mình, như vậy sẽ vi phạm vào nguyên tắc nghề nghiệp. Có vài người, để đạt được mục đích đều không từ thủ đoạn!”

Nguyên Triệt lập tức đứng lên, sắc mặt âm trầm, trong mắt dâng lên bão tố.

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Uy Hiếp! (Con Đã Sớm Nói Cha Không Cần Nhúng Tay Vào Chuyện Của Con!)

Nguyên Triệt chậm rãi ngồi lại, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng ông Nguyên, biểu tình nổi giận từ từ thu lại.

Trong lòng ông Nguyên kinh ngạc, nếu như là Nguyên Triệt trước đây thì hấn lập tức sẽ điên lên, còn hiện tại có thể nhanh chóng tỉnh táo lại. Không thể không nói, việc trị liệu của Phương Nho đối với con ông rất hiệu quả, nhưng đáng tiếc lại đưa con ông vào lối không nên rẽ.

“Cha, chuyện này con sẽ tự mình xử lý, hy vọng cha không động vào.” Nguyên Triệt lạnh nhạt nói.

“Con muốn làm thế nào?”

“Bắt đầu từ giờ phút này, cha hãy hủy hiệp ước với Phương Nho đi. Con muốn em ấy hoàn toàn thuộc về mình.”

Ông biến sắc: “Con vẫn muốn ở bên cậu ta?”

“Cha! Tính cách con cha hấn là hiểu. Kể cả Phương Nho không yêu con, con vẫn sẽ buộc em ấy ở cạnh mình!”

“Con!” Hô hấp của ông Nguyên bắt đầu loạn, tức giận đến không nói ra lời.

Hấn đứng lên, từ trên cao nhìn xuống: “Cha, con đi trước.”

“Con sẽ phải hối hận!” Ông đối với bóng lưng của con trai hô to.

Chân mày hấn không động một chút, cước bộ vẫn kiên định mà ra khỏi văn phòng của cha.

Thấy hấn rời đi, ông Nguyên lập tức cầm điện thoại lên: “Lập tức phái người ‘mời’ Phương Nho đến đây!”

Ngồi trên xe, nội tâm của Nguyên Triệt không hề bình tĩnh như biểu hiện trên mặt. Hấn không ngừng hồi tưởng những tháng ngày ở bên Phương Nho, rất nhiều chuyện bị xem nhẹ chậm rãi ủa về. Ngay từ đầu cậu đã hiểu hấn quá mức bình thường, cậu có thể tùy thời điểm ứng đối, tỉ mỉ chăm sóc, tận lực bao dung, khiến hấn an tâm, mỗi một cho tiết nhỏ đều vừa ý hấn.

Cậu vì hấn xây dựng một tổ ấm hoàn mỹ, còn chịu khuất nhục nằm dưới thân hấn mà cũng hấn làm. Những điều này chỉ nhắm mục đích là chữa trị cho hấn thôi sao? Đúng rồi! Ngay từ đầu cậu đã nói mình không thể tiếp nhận được mối quan hệ trái ngang này, là do Nguyên Triệt cưỡng ép, bắt cậu ở bên, trốn cũng không thể trốn.

Trán ản ản đau, gân xanh nổi lên, Nguyên Triệt nhắm mắt lại, cố gắng áp chế cơn thịnh nộ.

“Phương Nho, chúng ta kết hôn đi... Cùng bên nhau đến già...”

“Được! Bên nhau đến già...”

Trong đầu hiện lên đoạn đối thoại tình cảm đêm qua, Nguyên Triệt đột ngột mở mắt. Không! Hấn không tin những lời này là giả! Phương Nho vì hấn đã vượt qua phạm trù của một người bác sĩ. Giữa bọn họ có hứa hẹn, tuyệt đối không thể là lời nói dối!

Nghề nghiệp của cậu bị giấu đi, việc nhận lời chữa trị là sự thật. Nhưng vô luận thế nào Nguyên Triệt sẽ không buông tay, cho dù là buộc cậu bỏ việc.

Hấn hiện tại chỉ muốn một đáp án cùng một lời giải thích.

“Dylan! Hơn một năm trước tôi sai cậu điều tra về thân thể của Phương Nho, cậu có quên gì không?” Hấn lạnh giọng đối với người đầu bên kia điện thoại.

“Cái này...”

“Bớt xàm ngôn đi! Lập tức đem tư liệu thực của em ấy gửi cho tôi!”

“Vâng!”

“... Sau đó tắm rửa sạch sẽ rồi đưa đầu đến đây.” Không đợi anh đáp lời, Nguyên Triệt rụp một tiếng cúp điện thoại.

“Ngao!! Xong đời rồi!” Ở đầu bên kia, Dylan ôm đầu ngửa mặt lên trời hét một tiếng dài, như sắp đến tận thế.

Phương Nho vừa mới tiễn bọn Nguyên Khê không lâu thì chuông cửa lại vang lên.

Bọn Nguyên Khê quên cái gì sao? Phương Nho mở cửa, chỉ nhìn thấy hai người đàn ông vận tây trang, giày da xa lạ đứng ngoài cửa.

“Phương tiên sinh, Nguyên đồng mời anh đến gặp ngài một chuyện.”

“Bây giờ?”

“Đúng vậy.”

“Được. Xin chờ cho một chút, tôi đổi quần áo liền đi!” Phương Nho nghĩ thầm vừa lúc có thể giải quyết được vấn đề họp đồng.

Hai người mời Phương Nho lên xe, sau đó khởi động động cơ lái đi.

Đột nhiên, một người tịch thu điện thoại đi động trong túi áo cậu.

“Anh đang làm cái gì?” Phương Nho kinh ngạc hỏi.

“Nguyên đồng có sai sử tạm thời tịch thu điện thoại của anh, thật xin lỗi.”

Phương Nho lúc này mới phát hiện có điều không ổn, thái độ của mấy người này đối với cậu không được hữu hảo, chẳng lẽ ông Nguyên đã phát hiện ra điều gì?

Xe chạy rất nhanh, Nguyên Triệt và Phương Nho đều chìm đắm trong suy nghĩ mà không phát hiện ra họ vừa đi ngược lại nhau.

“Nguyên đồng!” Phương Nho bị giải lên văn phòng của ông Nguyên.

“Ngồi đi!” Ông khoát tay áo hướng sôpha.

Cậu vừa mới ngồi xuống thì chợt nghe ông hỏi: “Cậu có biết vì sao tôi phải vội vã tìm cậu không?”

“Tôi không biết.” Phương Nho lắc đầu.

“Nguyên Triệt vừa nói với tôi nó coi trọng cậu, cùng người đàn ông như cậu ở bên nhau.” Biểu tình của ông âm trầm.

Trong mắt Phương Nho hiện lên tia kinh ngạc.

Ông Nguyên luôn luôn chú ý đến biểu cảm của cậu, trầm giọng hỏi tiếp: “Thế nào? Cậu không biết chuyện?”

“Quả thật có chút ngoài ý muốn.” Cậu không nghĩ Nguyên Triệt lại đi trước một bước, công khai quan hệ của hai người với ông Nguyên. Đây cũng coi như là một loại ăn ý đi, ngay khi cậu muốn thăng tiến thì hẳn cũng quyết định làm tới luôn. Chẳng định ông Nguyên đã nói thân phận của cậu cho hẳn, từ miệng của người ngoài so với chính cậu thú nhận thì hiệu quả hoàn toàn khác.

“Cậu có cảm giác gì với con trai tôi?” Ông thẳng thắn theo dõi cậu.

Phương Nho đại khái có thể đoán ra tâm lý của ông, sâu thăm bên trong thì đáp án tốt nhất là phủ nhận. Nhưng cậu không muốn đi trái thâm tâm của mình.

“Tôi thương anh ấy.” Phương Nho khẳng khái.

“Yêu?! Hai thằng đàn ông thì nói chuyện yêu thế nào?” Ông Nguyên cả giận quát lên: “Tôi lúc trước thuê cậu không phải để cậu câu dẫn con tôi! Nó trước đây vẫn thích phụ nữ, nếu không phải do cậu cố ý dụ dỗ thì nó thế nào lại đi thích một thằng đàn ông? Phương Nho! Cậu đúng là phụ sự trông đợi của tôi!”

“Xin lỗi, thân là bác sĩ tâm lý, tôi đã trái lại quy tắc nghề nghiệp. Nhưng tình cảm của tôi dành cho Nguyên Triệt không có tư tâm.” Tại phương diện tình

cảm, Phương Nho sẽ không thẹn với lương tâm.

“Không có tư tâm?” Ông Nguyễn cười lạnh: “Khuyến khích con trai tôi kết hôn với cậu còn không phải tư tâm?”

Phương Nho bình tĩnh nhìn ông.

“Nguyên gia tại thương giới danh tiếng hiển hách, cậu muốn để Nguyên Triệt thân bại danh liệt sao? Cậu cho rằng kết hôn với nó thì sẽ nhận được đồ tốt?”

“Nguyên đồng, ông nói như vậy không chỉ vũ nhục tôi mà còn vũ nhục cả Nguyên Triệt.” Cậu bình tĩnh nói: “Nguyên Triệt là một người phân minh giữa công và tư, anh ấy không bao giờ mang gia sản của gia đình để thành nhu yếu phẩm dùng cho tình yêu, giữa hai chúng tôi không cần những thứ đó.”

Ông Nguyễn thấy thần sắc cậu bình thản, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh nhưng ông vẫn không tin tình cảm Phương Nho dành cho con ông là thật. Việc đối phó đối với bác sĩ tâm lý như Phương Nho, dùng tình cảm để làm cậu lay động là khó thành công, e là phải sử dụng uy hiếp mới có hiệu quả.

Ông hừ lạnh một tiếng, nói: “Phương Nho! Mặc kệ cậu có nói dễ nghe đến đâu, tôi cũng sẽ không để cậu huỷ hoại con tôi. Nghe cho kỹ, hiện tại tôi cho cậu hai lựa chọn, một: cầm tiền, lập tức xuất ngoại hai: vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này!”

Phương Nho rù rứt, một lời không nói.

“Cậu tốt nhất nên suy nghĩ cho rõ ràng. Tôi nghe nói ở Pháp cậu còn một người ông ngoại tuổi đã cao đúng không?”

Phương Nho phút chốc ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén bắn về phía ông.

“Thế nào? Đã suy nghĩ kỹ chưa? Thời gian không có nhiều đâu!” Ông Nguyễn dùng ngón tay gõ gõ lên mặt bàn.

Phương Nho trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên hít một hơi, thỏa hiệp trả lời: “Tôi chọn số một.”

“Tốt!” Ông Nguyễn lạnh lùng nói: “Hành lý của cậu đã được đóng gói, hiện tại cậu lập tức đến sân bay!”

Xem ra ông đã sớm chuẩn bị, một chiếc cũng không cho cậu ở lại.

Cậu đứng lên, biểu tình vẫn thản nhiên.

Ông Nguyễn ký một tờ chi phiếu, tùy tay vứt cho cậu: “Đây là tiền phí trị liệu tôi đã đáp ứng cậu. Từ hôm nay trở đi, hợp đồng của chúng ta chính thức chấm dứt!”

Ông ấn xuống một cái nút, hai người đàn ông đi vào.

“Các cậu đưa Phương tiên sinh đến sân bay, đảm bảo cậu ấy lên máy bay.”

“Rõ!”

Phương Nho xoay người theo hai người ra cửa, trước khi đóng lại còn nghe cậu trào phúng nói: “Đã nói những ngôn từ chính nghĩa, cuối cùng vẫn phải cúi đầu ư?”

Phương Nho đem chi phiếu đặt bên môi, ánh mắt bất định. Ngài Nguyên! Ông quá coi thường Nguyên Triệt! Anh ấy tuyệt đối không phải là con rối mặc cho người khác điều khiển. Trên đời này chỉ có hứa hẹn với người mẹ đã khuất trời bị buộc được hấn. Chỉ cần vượt qua tầng trời buộc này, hấn sẽ không bán khoản bất kỳ điều gì nữa, tựa như một con ung phá được ***g, được bay lượn tự do trên bầu trời.

Sở dĩ cậu lựa chọn tôi đi, không chỉ vì ông Nguyễn lấy ông ngoại cậu để áp chế, cũng để người đàn ông này nhận ra sự thật. Nguyên Triệt đối với cậu rất chấp nhất, không có gì ngăn trở được. Cho dù xa nhau thiên sơn vạn thủy, hấn cũng sẽ đem cậu về bên cạnh.

“Nguyên Triệt, em tin anh...”

“Phương Nho?” Hấn về đến nhà, cảnh đầu tiên nhìn thấy là cả một căn nhà trống vắng.

Sắc mặt hấn âm trầm, đá văng cửa phòng nhưng không thấy bóng dáng cậu đâu, đồ đạc cũng không thấy.

Hấn lấy điện thoại ra bấm số, chỉ nhận lại một giọng nói xa lạ.

Vứt mạnh điện thoại xuống salon, hấn vào thư phòng mở máy tính. Dylan đã gửi tư liệu về Phương Nho cho hấn.

Phương Nho, sinh năm 1985, tốt nghiệp ngành tâm lý học tại một trường đại học tại Pháp, chuyên về bệnh tâm lý cùng nhân cách.

“Quả nhiên là bác sĩ tâm lý học, đã vậy con hai mươi chín tuổi.” Nguyên Triệt thấp giọng nói, hoàn toàn không đoán ra được tâm ý.

Trừ mặt này ra thì thông tin gia đình, cha mẹ đã mất đều đúng với những gì đã viết trong tư liệu lúc trước, chẳng qua có thêm nguyên nhân tử vong.

Trong mắt Nguyên Triệt hiện lên tia khiếp sợ, không ngờ cậu đã từng trải qua bi kịch đau đớn đến như vậy.

Nguyên Triệt nhìn sự việc khi đó được ghi lại, hần nắm chặt chuột máy tính, nỗi lòng khó có thể bình tĩnh.

Để có được một Phương Nho luôn tươi cười ôn nhu như bây giờ, cậu đã phải đi qua một giai đoạn bi ai.

“Tôi cũng đã từng phải trải qua sự khó khăn như anh...”

Trong đầu đột nhiên nhớ tới lời cậu từng nói, Nguyên Triệt cảm thấy thâm tâm nổi lên từng trận đau đớn.

“Phương Nho...”

Hắn nhanh chóng cầm lấy điện thoại: “Mau chóng điều tra rõ ràng hướng đi của Phương Nho!”

Muốn gặp em ấy! Ngay bây giờ!

“Ông chủ... Cái này không cần tra, tôi đã biết rồi.” Trác Ly nói: “Vừa rồi nhân viên vệ sinh ở sân bay thông báo nhìn thấy Phương tiên sinh năm phút trước lên máy bay đi Pháp rồi.”

“Cái gì?! Pháp?!” Hắn chậm rãi cúp điện thoại. Cậu một lời cáo biệt chưa nói mà đã đi? Đi vội vàng như thế... Có nghĩa là không thể không rời đi?!

Trong mắt hắn hiện lên sự lo lắng, người bức Phương Nho rời đi chỉ có một.

“Cha! Con đã sớm cảnh báo cha không nên nhúng tay vào chuyện của con!” Hắn nện tay xuống bàn, ánh mắt cuồng bạo.

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ác Mộng (Sự Tình Căn Bản Không Phải Như Mọi Người Đã Nói)

“Ông ngoại! Con về rồi!” Phương Nho bỏ hành lý xuống, ôm lấy ông lão đang tưới hoa tại hoa viên.

“Tiểu Nho!” Ông vui vẻ: “Sao lại bất ngờ trở lại thế này?”

“Con nhớ ông mà!” Cậu làm nũng.

“Vào nhà rồi nói!” Ông lão kéo cậu vào trong nhà.

“Gần đây ông có khỏe không?” Phương Nho bung trà mình tự pha cho ông, quan tâm hỏi han.

“Rất tốt, ông chỉ ít còn khỏe đến mấy chục năm nữa!” Ông ngoại vui sướng hỏi: “Còn con thì sao? Ở bên nước Z thế nào? Làm việc tốt chứ?”

“Vâng... cũng tạm tạm ạ...” Cậu hấp hế miệng, muốn nói rồi lại thôi.

“Sao thế? Gặp khó khăn à? Nói cho ông ngoại biết!” Ông ngoại hoà ái tươi cười khiến lòng cậu dâng lên sự lo lắng.

Cậu đột nhiên ôm lấy ông, nhẹ giọng nói: “Ông ngoại, con đang yêu một người...”

“Hả?” Ông vui mừng: “Là cô gái thế nào? Có cơ hội đưa cô ấy đến đây cho ông nhìn một chút, ông ngoại muốn lên chức cụ từ rất lâu rồi!”

“Không... không phải là nữ ạ...”

“Cái gì?” Ông ngoại tựa hồ không nghe rõ.

Phương Nho ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Con chính là yêu một người đàn ông!”

Ông lộ ra thần sắc giật mình, một lúc lâu không nói gì.

“Ông ngoại? Ông tức giận sao?” Cậu nhỏ giọng hỏi.

“Ông thế nào lại sinh khí?” Ông ngoại xoa đầu cậu, thờ dãi: “Chỉ cần con hạnh phúc, nam hay nữ ông sẽ đều không so đo...”

“Ông ngoại quả là người tốt nhất thế giới!!” Phương Nho bỏ nhào vào người ông ngoại.

“Cậu ta... là ai? Đối với con tốt lắm sao?” Ông ngoại dò hỏi.

“Vâng, tốt lắm ạ!” Phương Nho cười nói: “Tuy tính tình bị chiều hư, lại quân phiệt, nhưng đối với con tốt lắm ạ!”

Ông ngoại nhìn thần sắc sáng lên của cháu trai khi nhắc tới người đàn ông kia, mọi điều lo lắng trong lòng đều được xoa dịu.

“Vậy bao giờ có dịp dẫn cậu ta về gặp ông.”

“Vâng ạ!” Cậu vui vẻ tươi cười.

Tầng cao nhất của tổng công ty tập đoàn Nguyễn thị, văn phòng chủ tịch.

Cha con nhà họ Nguyễn đang giằng co...

“Nguyễn Triệt! Em đừng xúc động! Cha cũng là vì muốn tốt cho em!” Nguyễn Trạch tiến lên khuyên giải.

Hắn không nhìn anh mà đối mắt với cha mình: “Cha! Cha lấy giấy tờ chứng thực của con làm gì?”

“Con còn hỏi sao? Để ngăn không cho con đi tìm cậu ta!”

“A? Cha cho là chỉ như vậy muốn cản lại con?” Hắn mỉa mai: “Từ lúc nào mà người trở nên ấu trĩ như vậy?”

“Con nói kiểu gì thế?” Ông Nguyễn giận giữ.

“Con nói chuyện luôn đúng trọng điểm, cha không phải không biết.” Hắn lạnh lùng: “Con lần này không so đo với người, nhưng không sẽ có trường hợp đồng dạng lặp lại lần nữa.”

“Hừ, con đang uy hiếp ta sao?”

“Giống như cách cha uy hiếp, buộc Phương Nho rời đi thôi, con chính là thừa hưởng truyền thống ‘tốt đẹp’ của người!” Ánh mắt hắn thâm trầm, đáng người ngay thẳng.

Ông Nguyễn căm tức nhìn hắn. Tuy con trai ông không còn cuồng bạo như trước đây, nhưng loại cảm giác áp bách này khiến thâm tâm của ông không chịu nổi.

Nguyễn Trạch nhìn trái phải, đột nhiên mở miệng nói: “Nguyễn Triệt! Người là cha của chúng ta! Em hà tất vì người ngoài mà chống lại cha?”

Hắn khinh miệt nhìn anh: “Là ông ấy bức em! Là ông ta khiến người em yêu chịu thương tổn!”

“Phương Nho là đàn ông, hơn nữa còn là bác sĩ tâm lý! Hoàn toàn không hợp với em!”

“Anh cả, anh thấy thế nào mới là đủ tư cách?” Hắn lạnh lùng hỏi lại.

Nguyễn Trạch sừng sốt, một lúc lâu mới đáp lại: “Ít nhất không nên cùng bệnh nhân của mình nảy sinh tình cảm...”

“Em không phải bệnh nhân, mà là người đàn ông của em ấy!” Nguyễn Triệt cảm thấy chuyện hai người đàn ông ở bên nhau chẳng ảnh hưởng gì đến người ngoài, hắn có thể thản nhiên thừa nhận mối quan hệ của hai người trước thế giới.

“Con!/ Em!” Trên mặt của hai cha con nhà họ Nguyễn đều hiện lên sự mất tự nhiên.

“Cha, còn có anh cả, các người yên tâm là con sẽ không lập tức đi tìm em ấy! Nhưng chỉ cần con đến tìm Phương Nho, hai người đừng ngăn trở, nếu không đừng trách con không nể tình thân!”

Nói xong câu đó, Nguyễn Triệt xoay đầu, thẳng lưng bước đi.

“Thật sự là vô pháp vô thiên!” Ông Nguyễn giận đến không kiềm lại được: “Phương Nho rót cuộc hạ thuốc gì mà khiến nó mê muội đến như thế?”

“Cha, giờ cha tính làm thế nào?”

Ông Nguyễn âm trầm nói: “Ta sẽ không để cho kẻ câu dẫn con trai ta sống tốt!”

“Xin chào, ngài có kiện hàng! Mời ngài ký nhận!” Nhân viên chuyển phát nhanh nói.

Phuong Nho đứng trước thềm cửa, ký tên mình lên đơn giao hàng.

“Merci!” Cảm ơn xong, cậu cầm bưu kiện đi vào phòng khách.

Trên phong bì không viết tên tuổi, địa chỉ người gửi, nhưng nhìn dấu thì chắc là gửi trong nội quốc.

Mở phong thư ra, bên trong là một sấp ảnh cùng với mấy mẩu tin cắt ra từ báo cũ.

Phuong Nho vừa nhìn tấm ảnh thứ nhất thì mặt liền trắng bệch, ngón tay run rẩy đem toàn bộ tin tức cùng ảnh chụp đổ ra, những tấm ảnh đầy cảnh máu me cứ đập vào mắt cậu.

“Vợ chồng không hoà thuận dẫn đến thảm kịch gia đình!”, “Người chồng không khống chế được, ra tay sát hại vợ!”, “Người chồng vì hối hận mà tự sát ngay trong phòng giam!”... Những tiêu đề với ngôn từ, cỡ chữ bắt mắt mở ra ký ức phũ phai từ lâu của Phuong Nho, trước mắt là một mảnh màu đỏ, những việc đau khổ đã từng phát sinh lại ùa về.

Phuong Nho ôm đầu, trên mặt lộ ra sự thống khổ. Cậu đứng dậy, thất thủ về phòng mình.

“Rầm!” một tiếng đóng sầm cửa lại, cậu vô lực ngã xuống đất, hai tay gập gao ôm lấy đầu, cuộn mình lại.

Ông ngoại tản bộ trở về, trên mặt còn mang theo tâm tình thần thanh khí爽 tươi cười.

“Tiểu Nho! Ông về rồi! Con có muốn ăn gì không?” Ông một bên đôi giày, một bên gọi, nhưng không nhận được hồi đáp.

“Chẳng lẽ ra ngoài rồi?” Ông nhỏ giọng nói thầm, ánh mắt vô tình đảo lên đồng ảnh chụp cùng tin tức tán loạn trên bàn.

Ông tùy ý cầm lên đọc, sắc mặt trở nên dị thường khó coi. Rốt cuộc là ai mang những thứ này tới?! Kê đó đúng là đồ độc ác!

“Tiểu Nho! Tiểu Nho!” Ông ngoại bước nhanh đến trước cửa phòng Phuong Nho, gõ cửa gọi: “Tiểu Nho! Con có ở bên trong không? Con ổn chứ?”

Bên trong không đáp lại, ông cố gắng ầm cửa nhưng không thể nào phá được cửa ra.

Lòng ông tràn đầy bất an: “Tiểu Nho! Hãy mở cửa rồi ông con mình nói chuyện! Đừng trốn ở trong phòng một mình!”

Gõ hồi lâu nhưng ông vẫn không được đáp lại. Ngay khi ông ngoại chuẩn bị gọi cậu lần nữa thì cánh cửa đột ngột mở ra.

Cậu rất bình tĩnh, không để lộ ra một chút yếu ớt nào như trong suy nghĩ của ông.

Phuong Nho nhẹ giọng nói: “Ông ngoại, ông có thể liên lạc thầy Phở Ân giúp con được không?”

“Được, được! Ông lập tức đi tìm giúp con!” Ông ngoại vô cùng lo lắng chạy đi gọi điện.

Phuong Nho quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt có chút trống rỗng.

Cậu cho rằng mình đã thoát khỏi bóng ma từ rất lâu rồi, thế mà vì mấy bức ảnh cùng tin tức cắt từ báo cũ lại có thể xé toạc vết thương ra.

Cậu biết rõ ai đã gửi bưu kiện này tới nhưng cậu không còn khí lực để truy cứu. Sự đau đớn này cả đời khó có thể quên đi mà con bị người ta tàn nhẫn đâm thêm một dao. Bọn họ làm sao mà biết được chân tướng không phải như những gì người khác nghị luận chứ?

Phuong Nho lao đảo lùi về một bước, chầm chậm đóng cửa phòng lại, một lần nữa chui vào ổ kén.

Ngày hôm sau, cậu đến trung tâm tư vấn tâm lý Phở Ân.

“Asa, tinh thần của em thoát nhìn không tốt lắm?” Phở Ân ngồi cạnh Phuong Nho, lo lắng hỏi thăm.

“Vâng... em lại nghĩ đến chuyện đã qua...” Cậu nằm trên ghế, tận lực thả lỏng chính mình.

“Về cha mẹ em?” Ông thăm dò.

“Vâng...” Phuong Nho nhẹ giọng: “Có người gửi hiện trường cùng những mẩu tin cắt từ báo cho em...”

“Là người nào làm?” Ông khiếp sợ hỏi.

“Là ai đều không quan trọng... Mà điều quan trọng là con vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi bóng ma kia, ký ức ngày xưa lại khiến em thống khổ, không thoát ra được...” Cậu nhắm mắt lại, mày nhăn chặt.

Phở Ân nắm chặt tay Phuong Nho, ôn hoà nói: “Asa, lúc em còn nhỏ, thầy đã dùng phương pháp thôi miên để phủ lên ký ức, thật vất vả mới dẫn em ra khỏi ác mộng. Hiện giờ bức tường bị phá bỏ, hãy triệt để tiến nó để xóa đi mọi đau khổ!”

“Thầy...” Phương Nho cười nói: “Em là học sinh của thầy, hiểu rất rõ cách điều tiết cảm xúc. Nhưng chính vì thế mà em không thể mở rộng cửa lòng. Bác sĩ không thể tự chữa trị cho mình, em hiểu về nghề bác sĩ tâm lý này, cũng hiểu mỗi bước trị liệu tâm lý. Tự mình chữa cho mình chỉ giống như liều mạng đi theo các bước đã được sắp xếp sẵn, hoàn toàn không tìm thấy trạng thái.”

“Đứa trẻ này... tạm thời hãy quên lý thuyết đi... Để thầy giúp em...” Phở Ân vuốt ve trán cậu.

“Thầy, con cảm ơn thầy.”

Ở chỗ thầy giáo hai giờ, Phương Nho mới về nhà.

Ông ngoại quan tâm hỏi: “Con thấy sao rồi?”

“Không có chuyện gì đâu ông ngoại! Con đã sớm không còn là trẻ con!” Phương Nho mỉm cười trấn an ông.

“Vậy là tốt rồi! Ông vừa nấu một nồi cháo, con có muốn ăn không?”

“Vâng ạ!” Cậu cười đáp ứng.

Ăn cháo với ông ngoại xong, Phương Nho về phòng tắm rửa rồi mệt mỏi ngã xuống giường.

“Ngủ một giấc là sẽ ổn!” Cậu chui vào chăn, điều chỉnh hô hấp, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Đêm khuya, Phương Nho túm chặt chăn, sắc mặt trắng bệch, trán toát mồ hôi lạnh, giống như đang mơ thấy chuyện đáng sợ.

Mãnh liệt mở mắt, đối diện với cậu là bức tường lạnh lẽo cùng tiếng hít thở nặng nề của cậu.

Cậu xoay người nằm nghiêng, đem chăn trùm lên đầu, thân thể run nhè nhẹ.

Đã lâu không gặp ác mộng, tình cảnh trong khiến cậu không thể ngủ ngon nổi. Hoá ra cậu không kiên cường như cậu vẫn nghĩ, chỉ bị kích thích một chút thôi cũng đã chịu không nổi.

Lúc này, thật muốn hấn ở bên, ôm cậu cũng được, làm cũng chẳng sao, miễn đừng để cậu bị ác mộng quấy nhiễu...

“Nguyên Triệt...” Đừng khiến em chờ quá lâu...

Vài ngày tiếp theo, Phương Nho lại nhận được bưu kiện như hôm đầu tiên. Bên trong đều là tư liệu liên quan, thậm chí còn có cả một video bắt chước lại thảm kịch đó, từ cách bày trí bố cục, cảnh tượng huyết án phát sinh cũng được tái hiện lại y hệt.

Càng về sau, Phương Nho càng không dám ký nhận bưu kiện, toàn bộ đều do ông ngoại xử lý. Cũng chính vì động thái này mà cậu bỏ qua quà mà Nguyên Triệt gửi tặng.

Tình huống không chuyển biến tốt đẹp, Phương Nho bắt đầu gặp ác mộng hàng đêm, tinh thần ngày càng sa sút. Ban ngày cậu vẫn tỏ ra như bình thường nhưng không thể che giấu sự mệt mỏi. Ông ngoại vừa lo vừa tức giận, hận không thể băm vằm tên ác độc kia thành thịt vụn, đáng tiếc lại không tìm ra manh mối.

Nửa tháng sau, Phương Nho rút cuộc vì căng thẳng quá độ, mất ngủ liên tục phải nhập viện...

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Tìm Tới (Không Cho Con Cùng Phòng Với Cậu Ta!)

“Cái gì? Nằm viện?!”

Nguyên Triệt cho người ở Pháp theo dõi tình hình ở nhà ông ngoại Phương Nho, từ người giúp việc nhà họ biết được tin cậu sinh bệnh phải vào viện. Trái tim hắn co thắt, mới nửa tháng mà tại sao cậu lại để mình phải vào viện? Chẳng lẽ cha hắn thừa dịp hắn bị dời lực chú ý liền làm loạn?

Nguyên Triệt ngồi trên xe, một đường chạy tới bệnh viện, trắc trở một phen mới tìm được phòng bệnh cậu đang nằm. Nhẹ đẩy cửa ra, liếc mắt liền nhìn thấy người mình nhưng nhớ ngồi trên giường bệnh đọc sách. Trên mặt cậu mang vài phần ưu tư, thân hình gầy yếu, mái tóc tùy ý rũ trên trán, mặt mày gầy ra, ngón tay thon dài chậm rãi lật giờ trang sách, ánh nắng nhẹ nhàng phảng phất lên người cậu, tựa như một vương tử đang nghỉ ngơi.

Cậu như có cảm giác, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt đang bình lặng đột ngột lấp lánh. Đây là thần thái vì hắn mới lộ ra, ngập nước xinh đẹp động lòng người.

“Nguyên Triệt... anh tới rồi...” Phương Nho mỉm cười, ánh mắt đầy sự vui sướng.

Nguyên Triệt nhanh chân đến bên giường bệnh, một tay ôm lấy cậu, môi chuẩn xác bắt lấy môi cậu. Tách ra mới biết có bao nhiêu nhớ nhung, gặp lại mới nhận ra khát khao đối phương đến nhường nào...

Sách trên tay rơi xuống, Phương Nho cũng vòng tay ôm chặt lấy hắn.

Hô hấp hai người giao nhau, dùng những nụ hôn để cho nhau biết nỗi nhung nhớ.

“Vì sao lại nhập viện? Đã xảy ra chuyện gì?” Nguyên Triệt buông tha môi cậu, thanh âm trầm thấp hỏi.

Cậu qua loa trả lời: “Em không sao, chỉ là mất ngủ thôi...”

“Mất ngủ?” Hắn nhíu mày. Chất lượng giấc ngủ của cậu luôn được đảm bảo, như thế nào có thể mất ngủ?

“Không có anh ở bên, em đương nhiên không ngủ được!” Ngừ khí cậu thư thả mà trêu chọc.

“Thật không?” Về mặt Nguyên Triệt biểu hiện rõ không tin: “Mất ngủ mà cũng cần nằm viện?”

“Là ông ngoại em chuyện bé xé ra to, cứ bắt em đến bệnh viện kiểm tra mới yên tâm.” Phương Nho làm biểu tình bất đắc dĩ.

Nguyên Triệt thấy cậu ngoại trừ có hơi mệt mỏi, còn đâu không có bệnh trạng gì khác liền không truy hỏi nữa.

Hắn kéo một cái ghế ngồi bên giường, lặng im nhìn chăm chăm cậu, ánh mắt sâu thẳm.

“Anh có chuyện muốn nói với em?” Phương Nho chủ động mở miệng hỏi.

“Vì sao không nói sự thực cho anh nghe?” Hắn bắt đầu nói: “Không tính ban đầu, vì sao cho đến lúc rời đi, em cũng không nói thật cho anh biết?”

Phương Nho nhìn hắn, ngừ khí bình tĩnh: “Không nói vì em lo anh sẽ sinh ra mâu thuẫn với chức nghiệp của em, rồi từ đó cự tuyệt việc trị liệu.”

“Trị liệu?” Sắc mặt hắn cứng ngắc: “Trong mắt em, anh chỉ là bệnh nhân?”

Hắn không chỉ ghét bỏ chức nghiệp bác sĩ tâm lý, còn ghét cả tình huống bị người khác hạ bẫy trong vô tri vô giác. Đặc biệt người nọ còn là Phương Nho, hắn không hi vọng cậu phát hiện ra những điều hắn thiếu hụt, càng không mong cậu đối xử với hắn như người bệnh.

Phương Nho khẽ thán một tiếng, ôn nhu nói: “Anh là bệnh nhân, hơn nữa còn là bệnh nhân cần đến chuyên chức của Phương Nho. Nhưng em không lấy thân phận bác sĩ để chữa trị cho anh, mà là người yêu...”

Nguyên Triệt nhíu mày, chưa vì những lời của cậu mà thả lỏng. Hắn không nghi ngờ tình cảm của cậu, bọn họ đã thân mật hơn một năm, đã trải qua tất cả để đạt được sự tin nhiệm của đối phương. Nhưng, trong lòng hắn vẫn luôn hiện hữu một tảng lo lắng khó nói.

Phương Nho tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Anh sẽ vì nghề nghiệp mà từ bỏ em sao?”

“Không bao giờ!” Hắn không chút nghĩ ngợi đáp: “Cả đời này em là của anh! Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện anh buông tay!”

“Vậy, anh còn cần nghĩ gì nữa?”

“Không có gì!” Nguyên Triệt bướng bỉnh đáp.

Phương Nho lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt nhu hòa.

Nguyên Triệt đột nhiên quay mặt đi, lảng sang chuyện khác: “Bao giờ em được xuất viện?”

“Chờ có kết quả kiểm tra, xong xuôi liền được về.” Phương Nho rất lưu ý sự cứng ngắc vô ý của hắn, hình như đang có tâm sự.

“Ừ, anh sẽ ở lại Pháp vài ngày, sau đó mang em về nước.”

“Cha anh đồng ý cho chúng ta ở bên nhau sao?”

“Không đến phiên ông ta xen vào!” Thanh âm Nguyên Triệt lạnh lùng: “Anh có biện pháp đối phó, tuyệt đối không cho ông ta làm em tổn thương thêm một lần nào nữa!”

Phương Nho cup mắt, cười nhạt, không nói cho hắn chuyện ông Nguyên gửi thư tin cho cậu.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh được đẩy ra, một người đàn ông trung niên tóc hoa râm đi vào, sừng sốt khi nhìn thấy người lạ bên cậu.

“Ông ngoại!” Phương Nho mỉm cười chào đón: “Đây là Nguyên Triệt... người yêu con!”

Hắn đứng lên, vươn tay đến chỗ ông: “Chào ông, con là Nguyên Triệt!”

Ông dùng ánh mắt xét nét đánh giá hắn từ trên xuống dưới. Người đàn ông này tuy đáng ghét, tướng mạo không tồi, nhưng ánh mắt tám, chín phần mang theo sát khí như dã thú nguy hiểm, khí chất lạnh lùng, nhìn là đã biết khó ở chung. Người đàn ông như vậy có thể chăm sóc Tiểu Nho được sao?

Ông ôn hoà bắt tay hắn, quay đầu nói với cháu trai: “Bác sĩ đã cho con mấy liều thuốc an thần, có thể xuất viện rồi.”

“Con đã sớm nói là không có chuyện gì mà!” Phương Nho xóc chần lên, chạm vào khuỷu áo, nói: “Ông đợi con đổi quần áo rồi mình cùng về nhà!”

Ông ngoại và Nguyên Triệt nhìn nhau, không nói lời nào khiến không khí có chút quỷ dị.

“Tại sao cậu lại biết cháu ngoại tôi?” Ông ngoại đột nhiên hỏi.

“Em ấy là trợ lý sinh hoạt của con, bên con một năm.” Ngữ khí hắn bình bình trả lời.

“Ồ chung?” Ông trừng mắt: “Thế nào đã ở chung một năm?” Đây chẳng phải là gián tiếp nói Phương Nho ở cùng tên tiểu tử này không bao lâu liền bị ăn sạch?

“Vâng, con là người đàn ông của em ấy nên có toàn quyền quyết định!” Hắn rất nghiêm túc bổ sung.

Ông ngoại hít một hơi lạnh, không nói ra lời mà trừng Nguyên Triệt. Tính hương của cháu ngoại ông vẫn luôn bình thường, nhưng mới chỉ qua một năm mà yêu đàn ông, lại còn cùng hắn ta lên giường? Xem ra, Phương Nho vẫn là đứa ở mặt dưới...

Tuy ngoài miệng ông nói chấp nhận việc cháu ngoại là đồng tính, nhưng tâm lý sâu xa vẫn còn vướng mắc. Đặc biệt sau khi gặp Nguyên Triệt thì sự mâu thuẫn càng rõ ràng.

Tính cách của Nguyên Triệt này quá mạnh mẽ, cả người còn toát ra sự áp bách khiến người khác sợ hãi. Còn Phương Nho tính tình ôn hoà, căn bản vô lực chống lại hắn.

Mở cửa toilet ra, Phương Nho đã đổi xong quần áo, nói với hai người: “Ông ngoại, Nguyên Triệt! Mình về thôi!”

Nguyên Triệt tiến lên một bước, cầm lấy túi hành lý trên giường rồi đứng cạnh cậu. Tuy không làm ra bất kỳ động tác nào thân mật, nhưng dường như cả người Phương Nho lại tràn ngập mùi vị của hắn.

Ông ngoại bất mãn hừ một tiếng, chấp tay sau lưng theo hai người ra khỏi phòng bệnh.

Ba người về đến nhà, Nguyên Triệt thừa dịp cậu vào bếp hỗ trợ ông ngoại đi gọi một cuộc điện thoại. Người điều tra bệnh tình báo lại, đúng là Phương Nho vì mất ngủ mà suy nhược thần kinh.

Điều này khiến hắn thực nghi hoặc, Phương Nho là bác sĩ tâm lý, hiểu nhất là điều tiết cảm xúc. Từ khi ở chung, chưa từng thấy cậu mất ngủ, như thế nào lại sinh bệnh khi ở bên người nhà? Chẳng lẽ là do ông ngoại cậu gây khó dễ?

Lúc ăn cơm, ông ngoại vẫn luôn nghiêm mặt, Nguyên Triệt tưởng như thông dong nhưng Phương Nho có thể từ thói quen khi ăn cơm của hắn nhìn ra người nào đó có chút khấn trương. Tuy rằng không rõ ràng, nhưng hắn rất nho nhã, lễ độ, diễn đến nghiêm túc. Đây là muốn cho ông ngoại có ấn tượng tốt về mình sao?

Đáng tiếc hình như có chút ngược lại, sắc mặt của ông ngoại càng khó coi hơn...

Ăn cơm xong, Phương Nho dẫn Nguyên Triệt về phòng nghỉ ngơi, thuận tiện giúp hắn sắp xếp hành lý.

Ông ngoại cậu cứ thi thoảng lại vô tình đi qua, đối với Nguyên Triệt như đang đề phòng trộm.

Phương Nho dở khóc dở cười, ra khỏi phòng liền nhẹ nhàng kéo ông ra một góc, hỏi: “Ông ngoại, không phải ông không phản đối con ở bên đàn ông sao?”

“Ông không phản đối, nhưng cậu ta có chút vấn đề!”

“Vấn đề gì ạ?”

“Cậu ta không hợp với con!”

Phương Nho cười, nói: “Anh ấy bề ngoài có chút hung dữ, nhưng đối với con rất tốt!”

“Thật không?” Về mặt ông ngoại đầy hoài nghi.

“Ông đừng lo cho con!” Phương Nho ôm lấy ông, trấn an: “Trong lòng con đều biết...”

“Ông cũng chỉ hy vọng như thế...” Ông chậm rãi tách ra, trước khi xuống nhà thì quay đầu lại cảnh cáo: “Không cho con được chung phòng với cậu ta!”

“...”

Nguyễn Triệt không phải người ngoan ngoãn nghe lời. Đêm đó, hấn thừa dịp ông ngoại đã ngủ, lên vào phòng Phuong Nho...

Cắm dục hơn nửa tháng, hấn làm sao nhịn được?

“A... nhẹ thôi...” Phuong Nho bị hấn vỗ về, đùa giỡn đến nóng cả người.

Nguyễn Triệt hôn khắp người cậu, thấp giọng hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái?” Hấn vẫn là lo lắng thân thể cậu, sợ làm cậu bị thương.

“Không sao...” Cậu ôm lấy cổ hấn, hai chân quấn lên eo Nguyễn Triệt

Nguyễn Triệt không nói thêm, hạ thấp người xuống, từ từ đi vào rồi mạnh mẽ đâm vào trong cậu.

“A!” Phuong Nho cố gắng không để mình phát ra âm thanh, sợ ông ngoại ở cách vách nghe phải.

Hấn không thèm để ý, dùng hết sức xâm nhập, theo tiết tấu rong ruổi trong cơ thể Phuong Nho, như cố ý tạo ra tiếng vang ái muội, bá đạo đến nỗi khiến cậu mấy lần suýt không nhịn nổi.

“Anh nhẹ thôi...” Cậu thấp giọng trách.

Ngực hấn rung rung như đang cười. Hấn ngồi dậy, đem Phuong Nho nâng lên, để cậu hơi quỵ, từ đằng sau đi vào.

Phuong Nho chôn mặt vào giường, hai tay gắt gao nắm gối đầu.

“Anh muốn nghe thanh âm của em...” Nguyễn Triệt cắn cắn lỗ tai cậu.

Phuong Nho hừ một tiếng.

“Thật sự nhịn được sao?” Thế công của hấn vừa nhanh vừa mạnh, mỗi đợt tiến vào đều chạm tới chỗ sâu nhất.

Phuong Nho cắn giận cắn vỏ gối, quật cường không kêu thành tiếng.

Nguyễn Triệt cầm lấy cái gối, tùy tiện ném đi, sau đó ôm lấy cậu ghé vào đầu giường, công thành từ phía dưới.

“Đủ rồi...” Đôi khi Phuong Nho không thể chịu được sự phóng túng quá đà của hấn.

Nguyễn Triệt tựa như dã thú bị cấm dục lâu chưa được ăn no, làm rất lâu không chịu ra, vô độ đòi hỏi.

Khát vọng hấn đối với thân thể của cậu chưa từng là đủ.

Phuong Nho chấp nhận sự tiến công của hấn, thả mình chìm đắm trong khoái cảm. Có lẽ đây là cách khiến cậu quên hết áp lực...

Nguyễn Triệt gây sức ép đến hai giờ sáng mới ngừng lại. Hấn chưa kịp dùng “áo mưa”, mọi tinh hoa đều bắn hết vào trong cơ thể Phuong Nho. Thuận thực ôm lấy cậu vào phòng tắm tẩy rửa, tháo ga giường loang lổ dấu vết ái muội, ôm lấy cậu, đắp kín chăn chìm vào giấc ngủ.

Rạng sáng bốn giờ, Nguyễn Triệt bị những tiếng thở dốc nhỏ đánh thức. Cúi đầu nhìn, hấn thấy Phuong Nho vẽ mặt thống khổ cuộn mình trong ngực hấn, trán cậu đỏ mồ hôi lạnh, giống như đang mơ con ác mộng đáng sợ.

“Phuong Nho! Phuong Nho!” Nguyễn Triệt nâng mặt cậu lên, không ngừng gọi tên cậu.

Cậu đột ngột mở mắt, trong mắt một mảnh thất thần, vô hồn nhìn hấn như linh hồn đều bị rút đi.

Trong lòng Nguyễn Triệt căng thẳng, mở đèn đầu giường, ôm lấy cậu quan tâm hỏi: “Phuong Nho, em sao vậy?”

Lông mi cậu hơi run nhẹ, đôi mắt Phuong Nho bắt đầu có thần.

Cậu xoa xoa trán, nhẹ giọng trả lời: “Không sao...”

“Bộ dạng em như thế mà còn dám nói là không sao?” Nguyễn Triệt cả giận mắng: “Nói cho anh biết, rốt cuộc mơ thấy cái gì? Tại sao lại gặp ác mộng?”

Hấn tuyệt đối không tin tưởng Phuong Nho sẽ vô duyên vô cớ mơ phải ác mộng.

“Chỉ là ác mộng thôi mà, anh không cần để ý!” Cậu nói nhỏ như mèo cào.

“Không cần đề ý? Ác mộng hại em mất ngủ cả đêm, thậm chí còn phải nhập viện?” Nguyên Triệt đắp lên thành giường: “Em cho anh là trẻ con ba tuổi ư? Anh muốn biết chân tướng!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Ỡ Lại (Người Này, Cũng Rất Ỡ Lại Hấn...)

Con tức giận của Nguyên Triệt thực sự rất đáng sợ, Phương Nho bị hấn rống đến tóc dựng ngược.

Xoa xoa thái dương, vẻ mặt suy yếu nói: “Anh đừng lớn tiếng như vậy, em đau đầu...”

Nguyên Triệt xì mặt, những lời đang định nói nghẹn tại cổ họng, một bộ muốn rống cũng không rống được.

Phương Nho bình ổn tâm trạng, trấn an bảo: “Hôm nay em mệt, em sẽ nói cho anh nghe sau, được không?”

Cậu không biết mở miệng thế nào, Nguyên Triệt và thầy giáo hoàn toàn khác nhau. Cậu có thể ở trước mặt thầy giáo phân tích những chuyện mình trải qua, nhưng lại sợ không thể không chế cảm xúc trước mặt Nguyên Triệt. Đoạn ký ức kia khiến cậu không thể thờ được mỗi khi nghĩ đến chứ chưa nói là tường thuật lại.

Nguyên Triệt thấy cậu quả thực rất mệt mỏi, không tiếp tục truy vấn nữa: “Được rồi, đến lúc đó đừng lừa anh!”

“Ừ...” Nếu là bình thường, Phương Nho nhất định sẽ cùng hấn đùa giỡn, nhưng bây giờ một chút tâm tình cũng không có. Tầm mắt vô ý đảo quanh phòng, đột nhiên nhìn thấy quần áo mình lộn xộn khắp nơi, ga giường tùy ý bị vứt trên sàn, còn hấn với cậu thì trực tiếp nằm trên nệm.

Phương Nho liếc mắt nhìn thân hình xích lô lộ ra bên ngoài của Nguyên Triệt, rất muốn khiển trách hành vi dục cầu bất mãn của hấn. Đáng tiếc người nào đó dạy mãi vẫn không sửa được, đặc biệt là phương diện trên giường, cho tới bây giờ luôn hoá mãnh thú.

“Nguyên Triệt!” Cậu khẽ quát: “Anh xem mình đã biến phòng em thành thứ gì đi!”

Nguyên Triệt dựa vào đầu giường, tùy tiện triển lãm cơ bắp nảy nở, biếng nhác bảo: “Tình cảm mãnh liệt lúc nào cũng để lại chút di chứng.”

Di chứng cái đầu anh! Mỗi lần làm đều như đánh trận! Có cần phải biến nó thành tài năng chứng tỏ bản tính đàn ông của mình như thế không?!

Phương Nho bất động thanh sắc đánh giá thân thể Nguyên Triệt, rắn rỏi, khoẻ mạnh, tràn ngập sức sống, tính dục mãnh liệt, mỗi lần làm có thể duy trì rất lâu. Lúc nào Nguyên Triệt đối với cậu cũng là hưng trí ngất cao, nhưng nam giới không mềm dẻo như phụ nữ, cũng có thể khiến người ta trầm mê đến thế sao?

Phương Nho hạ tầm mắt nhìn xuống giữa hai chân Nguyên Triệt, hấn là thứ này cậu đã nếm thử? Cậu vẫn luôn ở thế bị động, tuy cũng có khoái cảm, nhưng không tránh được bị lừa dối, mất quyền chủ động.

Nguyên Triệt cảm nhận được tầm mắt của cậu, lập tức hiểu ý, sán đến nói nhỏ: “Làm một lần nữa không?”

Phương Nho nhìn đôi mắt sáng như sao của hấn, biết mình không phản công nổi, bị vây hãm bởi thế công của Nguyên Triệt, hoàn toàn không thể áp nổi.

Âm thầm thờ dài, cậu xoay người chuẩn bị xuống giường.

Hấn ôm lấy thắt lưng cậu: “Đi đâu?”

“Đổi ga giường!” Cậu không chịu được mình cảnh mình phải nằm ngủ trên chiếc giường bị chà đạp đến thế thảm.

“À!” Nguyên Triệt đem cậu đặt ở trên đùi, đầu tựa vào bả vai cậu, cọ cọ.

“Buông ra...” Thân thể trần truồng của hai người dán vào nhau, chỉ ma sát nhẹ nhàng cũng cảm nhận được độ nóng của đôi phương.

“Là em khích anh trước...” Tay hấn khẽ vuốt thắt lưng cậu, hô hấp nóng bỏng, nặng nề.

Phương Nho thấy hấn lại có xu hướng động dục, vội vàng dùng khuỷu tay huých vào ngực hấn, thừa dịp hấn bị đau liền nhảy xuống giường.

“À!” Chân vừa mới chạm đất, chỗ tư mật liền truyền đến một trận đau đớn. Phương Nho thầm nguyên rủa một tiếng, tư thế không tự nhiên đi đến tủ đựng đồ.

“Anh đến đây!” Nguyên Triệt khó có lúc đi giá hỗ trợ, hai ba cái liền trải lại ga giường, sau đó dùng chân đá đá quần áo cùng ga giường bản để chứng

cuộn thành một đống.

“Được rồi!” Hấn vỗ vỗ giường, gọi: “Lại đây ngủ nào!”

Phuong Nho nhìn quần áo như đống rề rách một lúc lâu, không có gì để nói. Người này có thể cho người khác bớt việc một chút được không?

Được rồi, tạm thời không có khí lực so đo, cậu rất mệt!

Về bên giường, Nguyên Triệt đem cậu ôm vào trong ngực. Trải qua một phen gây sức ép, tâm tình Phuong Nho ngược lại tốt hơn rất nhiều, ác mộng từ từ biến mất.

“Phuong Nho, quả mấy hôm trước anh gửi em có thích không?” Nguyên Triệt đột nhiên hỏi.

Phuong Nho ngẩn ra, chần chờ hỏi: “Anh gửi cho em cái gì?”

“Không nhận được sao?” Nguyên Triệt nhú mày, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ ném đi rồi?”

Phuong Nho nhớ tới những tư liệu cùng ảnh chụp khiến cậu không thờ nổi, nếu là bưu kiện gửi đến thì một ngày có bảy, tám thứ, có khi nào bị ông ngoại xử lý hết rồi không?

Cậu hỏi lại: “Anh gửi cho em cái gì?”

Nguyên Triệt hấp hế miệng: “Kệ, cũng không có gì quá ghê gớm, anh sẽ tặng em thứ tốt hơn. Giờ đi ngủ!”

Phuong Nho nhắm mắt lại, trong lòng ghi nhớ.

Ngày hôm sau, Nguyên Triệt dậy rất sớm, cùng ông ngoại Phuong Nho ăn bữa sáng nồng nặc mùi thuốc súng. Nguyên nhân là ông nhìn thấy hấn đi từ phòng Phuong Nho ra, quần áo không chỉnh tề, không cần nghĩ cũng biết hai đứa hôm qua làm gì.

“Cô đứng yên đây!” Ông ngăn người giúp việc lại, chỉ vào Nguyên Triệt, ra lệnh: “Cậu đi rửa bát!”

Nguyên Triệt dùng khăn ướt lau miệng, đứng lên, thuận thực thu dọn bát đĩa.

Ông ngoại âm thầm gật đầu, nhìn mặt lạnh lùng nhưng cũng khá nghe lời.

Lúc này, Phuong Nho mang về mặt mệt mỏi ra khỏi phòng, ngồi cạnh ông ngoại: “Chào buổi sáng, ông ngoại!”

“Ừ, sáng tốt lành!” Tầm mắt của ông không ngừng quét lên người cậu, phát hiện ra trên cổ cậu có mấy dấu hôn, lòng cực kỳ không vui.

Người giúp việc đặt bữa sáng lên bàn, cậu nhìn một vòng, hỏi: “Ông ngoại, Nguyên Triệt đâu?”

“Đang rửa bát.” Ông đưa mắt nhìn phòng bếp.

“Ông bảo anh ấy rửa bát?!” Cậu không tin nổi thốt lên.

“Hừ! Bảo nó rửa mỗi cái bát thôi thì làm sao?”

“Không có gì ạ, miễn là ông hài lòng là được ạ.” Cậu yên lặng uống sữa. Nguyên Triệt rửa bát... chỉ sợ phải tiêu một lần độc...

Từ bếp thi thoảng truyền đến tiếng bát đĩa va chạm. Phuong Nho do dự một lúc lâu, rốt cuộc vẫn phải mở miệng: “Ông ngoại, mấy kiện hàng lần trước nhà mình nhận, ông còn giữ không ạ?”

“Giữ mấy thứ đó làm gì?” Ông cả giận: “Nhìn thấy là tức nên ông ném hết rồi!”

“Thật ạ?” Phuong Nho không nói chuyện nữa.

“Con hỏi làm gì?” Trong lòng ông ngoại thấy kỳ quái, mấy thứ kia khiến cháu ông nhớ lại những hồi ức thống khổ, tự dưng hỏi đến làm gì?

“Nguyên Triệt gửi quà cho con...”

“Lại là thằng nhóc kia! Đúng là rảnh việc! Đến thì đến rồi lại còn bày đặt gửi chuyển phát! Đây là muốn người khác ngọt ngạt sao?” Nhắc tới lại khiến ông ngoại giận run cả người, ông đột nhiên ngộ ra điều gì đó: “Những thứ kia được gửi từ Trung Quốc, liệu không có quan hệ gì với cậu ta chứ?”

“Sao có thể ạ?” Phuong Nho vội vàng nói: “Ông nghĩ nhiều rồi ạ!”

“Không phải là ông nghĩ nhiều!” Ông ngoại tiếp tục phỏng đoán: “Trước đây con vẫn luôn tốt, về nước một năm liền gặp chuyện. Tiểu Nho! Thành thật nói cho ông biết, có phải con đã đắc tội người nào ở Trung Quốc đúng không?”

Cậu mỉm cười: “Ông ngoại còn không hiểu tính con sao? Con luôn giúp mọi người thì chắc tội ai được?”

“Vậy thì tại sao lại có người có ý tổn thương con?”

“Con cũng không rõ...” Phương Nho không muốn để ông ngoại lo lắng, hướng chỉ còn đề cập đến cha Nguyên Triệt, cậu không muốn làm mâu thuẫn càng thêm sâu sắc.

“Cái đứa nhỏ này...” Ông buồn bực trừng Phương Nho, định nói thêm thì thấy ánh mắt cậu bắn qua bên kia.

Nguyên Triệt từ bếp đi ra, biểu tình bình tĩnh nhìn Phương Nho, đến bên cậu rồi thỉnh thoảng nhìn vào môi cậu.

Ông ngoại cảm giận quát: “Cậu cho là tôi chết rồi sao?”

Nguyên Triệt liếc mắt nhìn ông, sau đó đi qua, không để ý tới gương mặt giận dữ của ông, hôn một cái lên má ông. Ông ngoại nháy mắt hoá đá, còn Phương Nho phì cười.

“Tôi hôm qua chưa ngủ đủ, vào ngủ thêm đi?” Nguyên Triệt ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói.

“Ngủ không được...”

“Anh ngủ với em”

Phương Nho suy nghĩ một chút, gật đầu: “Được!”

Đột nhiên điện thoại hân vang lên, hân nhìn lướt qua, tùy tay huỷ.

“Là cha anh?” Phương Nho hỏi.

“Ừ...” Thần sắc hân không đổi.

Ông ngoại nhìn ra chút manh mối, hỏi: “Tiểu Nho, nhà cậu ta có biết chuyện của hai đứa không?”

“Dạ biết.”

“Bọn họ có đồng ý không?” Ông biết rõ định kiến của đám người trong nước, mọi gia đình đều không thể tiếp thu. Hơn nữa nhìn bộ dáng của Nguyên Triệt, ông khẳng định xuất thân của hân không phải dạng bình thường.

Phương Nho liếc mắt nhìn hân, Nguyên Triệt nói: “Ông ngoại, ông cứ yên tâm, con sẽ làm cho bọn họ đồng ý!”

“Thì ra là còn chưa chấp thuận?” Ông không vui: “Nguyên Triệt, tôi không thể để cháu ngoại mình không minh bạch ở bên cậu. Hiện tại tinh thần của nó không ổn định, không chịu được sức ép!”

“Con sẽ không để em ấy chịu thương tổn.” Ngữ khí hân kiên định.

Ông ngoại hừ một tiếng: “Nếu cậu thực sự làm được thì Tiểu Nho đã không gặp ác mộng hàng đêm”

“Ông ngoại!” Cậu ngăn cản ông nói tiếp.

Nguyên Triệt khẽ nhìn Phương Nho, đỡ lấy bờ vai cậu, nói: “Đi thôi, anh đưa em về phòng nghỉ ngơi.”

“Ừ...”

Ông ngoại nhìn bóng lưng hai người, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Em ngủ đi, anh ở ngay cạnh em.” Nguyên Triệt lấy máy tính xách tay đặt lên chân.

Phương Nho nằm xuống, lặng lẽ nhìn hân. Giống như lúc trước, Nguyên Triệt cứ có thời gian rảnh là sẽ vui đùa vào công việc. Bộ dáng lúc làm việc của hân rất chuyên chú và nghiêm túc, gương mặt góc cạnh được nhìn nghiêng mang mười phần mỹ lực. Nếu tính tình hân tốt hơn thì chắc chắn sẽ làm rất nhiều mỹ nữ, tuấn nam điên đảo. Cậu nhớ rõ những lần cùng hân tham gia yến tiệc, có rất nhiều nam thanh nữ tú muốn tiếp cận, nhưng đều bị sự lạnh lùng của hân dọa chạy.

Phương Nho đôi khi cũng thắc mắc tại sao mình lại bao dung hân đến vậy? Hân dễ nổi nóng, thói quen sinh hoạt không tốt, kén ăn, ích kỷ, không lãng mạn, nghiện làm tình, dục chiếm hữu bá đạo, lại còn là thành phần cuồng làm việc, tính trách nhiệm cao, đôi khi ngạo kiều mà cũng thật đáng yêu...

Chậm rãi nhắm mắt, Phương Nho nhớ lại những ngày tháng đã qua bên Nguyên Triệt, khoé miệng cậu cong lên lúc nào chẳng hay...

Một lúc lâu sau, hô hấp Phương Nho trở nên bình ổn, yên bình ngủ say. Nguyên Triệt nhìn cậu, đóng máy tính lại, định ra ngoài một lúc. Nào ngờ hân vừa đứng dậy, hân liền phát hiện góc áo của mình bị cậu nắm chặt.

Hắn nhẹ nhàng kéo kéo nhưng cậu vẫn không buông, đành phải ngồi trở lại giường. Cuộc đối thoại ban nãy của hai ông cháu Phuong Nho hắn loáng thoáng nghe được một chút. Cậu mất ngủ là có lý do, hắn vốn muốn tranh thủ lúc cậu ngủ say thì đi tìm ông ngoại hỏi chuyện. Nhưng nhìn biểu tình dần ra, ngủ đến yên bình của cậu, thật không nỡ quấy rầy. Không sao, một ngày nào đó hắn sẽ tìm ra chân tướng, không cần vội!

Nguyên Triệt nắm tay cậu, ánh mắt dịu dàng. Người này, cũng ý lại hắn...

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Gọi Tên Anh!

Phuong Nho ngủ li bì trong sáu giờ, Nguyên Triệt cũng ở bên cậu chừng đấy thời gian. Khi tỉnh lại thì đã là hai giờ chiều.

Phuong Nho đã nhiều ngày không được thư giãn như vậy, cậu tẩy rửa một chút rồi thư thả kéo Nguyên Triệt ra khỏi phòng kiểm cái ăn. Lúc này ông ngoại không nói gì, đại khái là thấy biểu hiện của Nguyên Triệt không tồi.

Hai người trước tiên ăn cho no bụng, sau đó cùng nhau chậm chậm đi dạo dọc bờ sông, thưởng thức phong cảnh của trấn nhỏ. Nơi này tĩnh lặng và xinh đẹp, đầy lãng mạn, Nguyên Triệt nắm tay Phuong Nho, vẻ mặt thản nhiên, khi thì nghiêng qua nhìn cậu, hầu hết là lắng lắng nghe cậu giới thiệu về vùng này.

Gió nhẹ thổi mang theo hương thơm ngát của cỏ cây cùng khí trời lành lạnh. Tóc cậu khẽ bay bay, đôi mắt sáng ngời, thanh âm như tiếng nhạc cụ cổ điển, khí chất ôn nhu mang theo vài phần dương quang. Một Phuong Nho như vậy khiến lòng Nguyên Triệt ngra ngứa, cảm giác nhìn bao lâu cũng không đủ.

Đi đến một quảng trường, vừa vặn gặp được một đám người đang biểu diễn, vài đôi phụ huynh mang con cái đến chơi đùa. Phuong Nho mua mười mấy quả bóng bay, lôi kéo Nguyên Triệt cùng mình phát cho những em bé có mặt ở đó. Không cần biết các bé là ai, không cần khách sáo, cậu chỉ cần nhận lại niềm vui là đủ.

Nguyên Triệt chưa từng làm mấy hoạt động dư thừa này. Nhưng từ khi Phuong Nho bước vào cuộc đời của hắn, thì hắn đã được trải qua rất nhiều chuyện mới mẻ. Cậu tựa như một người họa sĩ tài ba, tô đủ mọi sắc màu rực rỡ vào cuộc sống đã từng chỉ có một màu đen tẻ nhạt của hắn.

“Nguyên Triệt! Bỏ câu kia!” Phuong Nho chỉ vào đàn bò câu trắng vỗ cánh bay lên trời cách đó không xa, quay đầu lại, sáng lạn cười tươi với hắn.

Nguyên Triệt vươn tay ôm lấy thắt lưng cậu, nồng nhiệt hôn môi Phuong Nho, không để ý xung quanh mà chiếm lấy hô hấp của đối phương.

“Tách!” Một nhiếp ảnh gia ẩn tay xuống nút chụp ảnh, đem hình ảnh hai người ôm hôn nhau trước quảng trường thu vào ống kính.

Sắc mặt Phuong Nho ửng đỏ nhưng không nhăn nhó, thản nhiên giao mười ngón tay với Nguyên Triệt. Ở đây khác với Trung Quốc, phần lớn người dân có thái độ khoan dung với đồng tính luyến ái. Không khí như vậy khiến cậu không thấy bất thoải.

Nhiếp ảnh gia đưa bức ảnh vừa chụp cho hai người rồi nói lời chúc phúc, tặng cho hắn và cậu một cái kết hoàn mỹ cho hành trình ngắn ngủi này.

Hai người tâm tình vui vẻ trở về nhà, người giúp việc đã chuẩn bị xong cơm nước.

Bữa cơm đầy đủ mỹ vị, ông ngoại Phuong Nho hiếm khi có được sắc mặt hoà hảo, chậm rãi cùng Nguyên Triệt nói một ít chuyện vụn vặt trong sinh hoạt, biết thêm về bối cảnh của hắn, không khí mười phần hữu ái.

Ăn cơm xong, trước đôi mắt theo dõi gắt gao của ông, Nguyên Triệt quang minh chính đại chiếm phòng cậu, còn mang toàn bộ hành lý xếp vào trong đó luôn.

Ông ngoại hừ hừ vài tiếng, nhưng không phản đối.

Phuong Nho vô cùng cảm ơn sự săn sóc cùng bao dung của ông, ôm ông rồi thơm má ông không ngừng lại được. Ánh mắt hắn sắc bén đảo qua, bước vài bước tới, ôm lấy Phuong Nho hôn sâu rồi quay qua hôn má ông khiến lòng tơ ông ngoại dựng thẳng. Phải biết biểu tình của hắn rất lạnh lùng, cộng thêm khí chất cường thế rất không thích hợp làm mấy hành động ôn nhu. Ít nhất là không thích hợp với ai ngoài Phuong Nho, khiến người ta đau tim đây biết không!!

Nguyên Triệt ôm cậu đi ngủ, ngoại trừ hôn môi thì không “làm”. Hắn tỏ vẻ mình vẫn biết tự chủ!

Ngủ yên đến nửa đêm, Nguyên Triệt cảm giác người bên cạnh xoay người rồi giường. Vốn tưởng cậu muốn đi WC, nhưng lại một đường ra khỏi phòng.

Hắn bật dậy, nhanh chân đuổi theo.

Phuong Nho đi chân trần vào phòng để đàn dương cầm, đèn cũng không mở, nương tho ánh trắng mờ tỏ đến ngồi trước đàn dương cầm, bắt đầu múa trên những phím đàn.

Nguyễn Triệt nhẹ nhàng khép cửa, tựa vào tường lắng lắng nghe. Những thanh âm trầm bổng, du dương cứ trôi chảy theo những ngón tay của Phuong Nho, khiến đêm tĩnh lặng nhuốm phần thần bí cùng đau thương.

Lúc đầu hắn cho rằng cậu đột nhiên nổi hứng muốn chơi đàn nên không làm phiền. Nhưng cậu liên tục hai, ba lần chơi lại y nguyên một bản nhạc thì hắn mới ý thức có chuyện không ổn.

“Phuong Nho?” Nguyễn Triệt đi đến bên cạnh cậu, khẽ gọi.

Phuong Nho như không nghe thấy, tiếp tục đánh đàn, những ngón tay như không ngừng lại được, nhanh nhanh bay trên phím đàn.

“Đủ rồi! Phuong Nho!” Hắn một phen kéo tay cậu lại, kéo cậu ra khỏi ghế: “Em bị làm sao vậy?!”

Phuong Nho ngẩng đầu, ánh trắng hôn ám chiếu vào gương mặt vô cảm của cậu.

“Phuong Nho?” Nguyễn Triệt ôm lấy mặt cậu, lặng im nhìn.

Cậu lạnh lùng đẩy hắn ra, giãy dụa muốn ngồi lại vị trí nhạc công.

Trong mắt hắn ánh lên sự nôn nóng cùng tức giận, rung bờ vai Phuong Nho, quát: “Em tỉnh lại cho anh!”

Phuong Nho càng dùng sức giãy dụa, giọng run rẩy kháng cự: “Thả ra... tôi muốn đi...”

“Buông em ra? Em hay thật đấy!” Nguyễn Triệt ôm gáy cậu, hung hăng hôn xuống.

“A...” Phuong Nho bị đặt trên đàn dương cầm, đầu lưỡi không ngừng bị quần lấy.

Nguyễn Triệt nắm cầm cậu, cường ngạnh mút mát.

“A... không...” Phuong Nho mạnh mẽ đẩy hắn ra, xoay người muốn chạy.

Nguyễn Triệt túm cậu, dùng sức đặt cậu ở trên tường, chế trụ hai tay cậu, tiếp tục làm càn hôn.

“Đừng mong trốn được!” Hắn mười phần không thích ánh mắt ban nãy cậu nhìn hắn như đang nhìn người xa lạ.

“Phuong Nho! Mau gọi tên anh!” Hắn khế cắn cổ cậu, ra lệnh.

Biểu tình Phuong Nho hờ hững, một lời cũng không thêm nói.

“Đáng chết!” Nguyễn Triệt kéo quần cậu xuống, đem thứ to lớn đặt giữa hai chân cậu, không ngừng cọ xát.

“Anh... anh đang làm... cái gì...” Hô hấp Phuong Nho dồn dập, thanh âm run rẩy.

“Em còn hỏi sao?” Nguyễn Triệt cắn răng: “Anh mới là người cần biết em đang bị làm sao? Phuong Nho! Gọi tên anh! Anh là ai?”

“Anh là... ai...” Biểu tình cậu mê mẩn, thân thể được Nguyễn Triệt vỗ về trở nên mềm nhũn, nóng bỏng.

Hai mắt hắn rực lửa, nâng một chân Phuong Nho lên, ngón tay khảm trưng sát nhập đứng đạo, không ngừng kích thích điểm mẫn cảm của cậu.

“A...” Sắc mặt Phuong Nho ửng hồng.

“Phuong Nho... gọi tên anh!” Nguyễn Triệt rút ngón tay ra, hạ thân mạnh mẽ đâm vào.

“Đau... không cần...” Phuong Nho đẩy hai vai hắn, nhưng không làm cách nào để hắn dịch chuyển dù chỉ một chút.

Nguyễn Triệt cố định thắt lưng cậu, không ngừng tiến công.

“Gọi tên anh... mau gọi tên anh...” Hắn không ngừng lặp đi lặp lại những lời này, cường ngạnh muốn nhận được đáp án.

“A... a...” Ánh mắt vô cảm của cậu từ từ tích tụ tình cảm, khoái cảm chạy thẳng lên não bộ, khiến cậu giật nảy mình.

“Gọi tên anh!” Thanh âm khàn khàn của Nguyễn Triệt rót thẳng vào tai cậu.

“Nguyễn... Triệt...”

Động tác hần ngừng lại, nhìn thẳng vào cậu: “Gọi lại lần nữa!”

“Nguyên Triệt!”

“Tốt lắm!” Nguyên Triệt động thân lần thứ hai.

“Đủ rồi... em...” Phương Nho cảm giác cả người rã rời, lưng ma sát với mặt tường thô ráp, đau.

Nguyên Triệt ôm cậu, chuyển qua ghế salon mềm mại bên cạnh.

“Nói đi! Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Ngay bây giờ anh phải được biết chân tướng!” Loại trạng thái vừa rồi của Phương Nho không thể do ác mộng tạo thành!

Cậu hơi thở ra, nắm lấy vai hần, ánh mắt đảo nhìn bốn phía.

“Phương Nho! Nói!” Nguyên Triệt nhìn thẳng vào mắt cậu, không cho phép cậu trốn tránh.

“Cứ như vậy nói?” Phương Nho ngồi xếp bằng trên người hần, cái thứ kia còn đang ở trong cậu đây!

“Cứ nói đi!” Ngữ khí Nguyên Triệt cường ngạnh.

Phương Nho không dám động, nhin xuống cảm giác khác thường từ hạ thân, khàn khàn nói: “Được rồi, em sẽ nói.”

Nguyên Triệt gật gật, điều chỉnh tư thế cho thoải mái, làm bộ chăm chú lắng nghe.

Phương Nho âm thầm cười khỏ, người đàn ông này đúng là thích ây sự, không cho người ta trốn.

Cậu chậm rãi bình ổn cõi lòng, hỏi: “Chắc hẳn anh đã điều tra lại thân phận của em?”

“Ừ.”

“Vậy anh biết cha mẹ em mất như thế nào?”

“Biết.”

Cậu nói nhỏ: “Người ngoài đều nói là thảm kịch vợ chồng bất hoà, nhưng đâu có ai biết cha mẹ em cho đến lúc ra đi vẫn yêu nhau.”

Chân mày hần nhăn lại, biểu thị không hiểu.

“Cha mẹ em là bạn thời đại học, tốt nghiệp xong liền đăng ký kết hôn. Hai người cùng gây dựng sự nghiệp, giúp đỡ đối phương, mưa gió cùng chịu, lúc nào cũng rất hạnh phúc. Thẳng đến khi em chín tuổi, mẹ em bị chuẩn đoán mắc bệnh ung thư, yêu cầu phải nhanh chóng làm phẫu thuật. Nhưng lấy kỹ thuật ngành y thời đó thì xác suất thành công rất nhỏ, hơn nữa còn phải ký đơn tự chịu hậu quả. Mẹ em ở bệnh viện chịu biết bao đau đớn, sau khi thương lượng với cha liền đồng ý phẫu thuật.

“Lịch phẫu thuật được an bài vào nửa năm sau. Trong thời gian này, cha vẫn luôn tận tâm chăm sóc mẹ, không ngừng cố vũ bà, không đòi một ly. Nhưng toàn bộ tinh lực của ông đều đặt trên người vợ mình mà xem nhẹ sự vụ công ty, kết quả bị người ta lợi dụng hồng mất một khoản tài chính lớn, dẫn đến nguy cơ phá sản. Cha không nói cho mẹ nghe, một mình trụ vững. Khi đó, tóc mẹ em rụng sạch, khuôn mặt tiêu tụy, nhưng nhờ có cha ở bên nên vẫn không ngừng hy vọng. Em mặc dù chỉ mới chín tuổi, nhưng luôn khắc ghi tình cảm sâu đậm của ông bà.”

“Có lẽ ông trời cũng cảm động, ca phẫu thuật rất thành công. Trừ bỏ bắt buộc phải ở viện điều dưỡng một thời gian thì thân thể bà bắt đầu khá hơn, ở công ty cũng khôi phục trở lại. Nhưng khi em tưởng gia đình mình khổ tận cam lai, thì cha giết mẹ, ngay trước mặt em.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nguyên Triệt hỏi.

Phương Nho che mặt, khàn giọng nói: “Từ lúc mẹ em bệnh cho đến khi giải phẫu thành công là hai năm, cha em thủy chung không buông tay bà, tình yêu với cha là động lực để mẹ sống tiếp. Lúc đó bác sĩ nói ý chí của mẹ em phi thường mãnh liệt, quá trình làm phẫu thuật có lúc rất nguy kịch nhưng mẹ em vẫn chiến thắng. Bà trải qua hết thấy đau đớn, vậy mà cuối cùng lại chết trong tay người đàn ông mình yêu nhất. Em còn nhớ rất rõ ánh mắt của mẹ khi ấy, là nghi hoặc và không tin nổi.”

Phương Nho ôm lấy tay mình, ánh mắt trống rỗng, như là cảnh tượng trong quá khứ lại ủa về.

Nguyên Triệt vươn tay ôm lấy cậu, không tiếng động an ủi.

“Cha sau khi giết mẹ em thì như kẻ gỗ, dùng hai tay dính đầy máu tươi ôm lấy thân thể vợ mình, thất thanh khóc rống, tê tâm phế liệt, tuyệt vọng đến nỗi khiến em sợ run. Em không biết phản ứng thế nào, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn cha bị cảnh sát dẫn đi còn bản thân bị đưa đến một nơi xa lạ, bị những người lạ thẩm tra xét. Vài ngày sau, cha em dùng một khối thiết phiến cắt cổ, tuyệt quyết rời xa thế giới này.”

“Bởi vì chuyện này mà em mắc chứng trầm cảm. Ông ngoại nhận nuôi em, mời bác sĩ tâm lý, từng bước lôi em ra khỏi chứng trầm cảm, một lần nữa đổi

mặt với nhân sinh. Cũng nhờ được bác sĩ chỉ dạy, em từng bước tìm ra nguyên nhân cha hại mẹ. Trong thời gian khó khăn kia, cha em luôn sống chung với áp lực, một ngày ngủ không đủ bốn tiếng, hết bệnh tình của vợ rồi lại còn chuyện công ty, vấn đề tài chính, đối thủ cạnh tranh bức bách khiến ông gần như tuyệt vọng. Cha không tìm được phương pháp điều tiết, cũng không dám biểu lộ cảm xúc, cuối cùng suy sụp tinh thần. Em còn nhớ, đôi khi nhìn thấy ông lầm bầm nói với không khí, cứ chỉ quai đi, cũng không rõ xảy ra chuyện gì. Sau đó tiếp xúc với tâm lý học, mới hiểu rõ đây là bệnh trạng bị ảnh hưởng từ áp lực. Thần kinh của ông yếu đi, phân không rõ hư thực, thậm chí còn xuất hiện khuynh hướng bạo lực. Bình thường thì không khác mọi người, nhưng khi phát bệnh thì vô pháp điều khiển bản thân.”

“Dưới sự giúp đỡ của thầy, em tự vượt qua chứng trầm cảm, nhưng cha không có cơ hội làm lại. Hai người rõ ràng là rất yêu nhau, nhưng cuối cùng kết thúc mạng mình bằng cách như vậy. Em luôn tự trách mình, nếu em biết về tâm lý học sớm hơn thì sẽ có thể ngăn bi kịch này lại...” Phương Nho tựa vào đầu vai Nguyên Triệt, nước mắt trào ra, nóng hổi rơi xuống da hần.

“Đồ ngốc... không phải là lỗi của em...” Hần nhẹ nhàng vỗ lưng cậu.

Phương Nho khóc không thành tiếng, giọng run run: “Em luôn gặp ác mộng, trong mộng không phải là hình ảnh cha sát hại mẹ, mà là sau khi cha xuống tay xong, biểu cảm tự trách, thống khổ cùng tuyệt vọng, cả tiếng khóc thê lương của ông cũng như lưỡi dao cứa vào trái tim em...”

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Xe Cầu Hôn (Em Đi Vào Cuộc Sống Của Anh, Thì Cũng Phải Kéo Anh Vào Nhân Sinh Của Em!)

Phương Nho nằm bên người Nguyên Triệt, dứt quãng nói từng câu, còn hần lắng lắng nghe, không tiếng động an ủi cho đến khi cậu chìm vào giấc ngủ. Chậm rãi ôm lấy thân thể mảnh mai, Nguyên Triệt bế Phương Nho về phòng, dùng khăn nhúng nước ấm nhẹ lau thân thể cậu rồi ôm cậu, cùng tiến vào mộng.

Trong ấn tượng, Phương Nho là con người thân thiện, ôn nhã, biết hưởng thụ cuộc sống, còn biết cách tìm ra lạc thú, tô màu cuộc đời của hần. Nhưng hôm nay, Nguyên Triệt lại nhìn thấy một con người khác của Phương Nho, tang thương, yếu ớt, vô lực, luôn bị vây hãm trong ký ức đau đớn.

Hần sao lại không ném trái qua chứ? Cậu và hần kỳ thật có rất nhiều điểm tương đồng.

“Nguyên Triệt, anh không cần cưỡng bách chính mình nữa, hãy quên đi những chuyện đã làm anh khổ sở để đón ngày mai tươi sáng... Em yêu anh!”

“Phương Nho, em không cần cưỡng bách chính mình nữa, hãy quên đi những chuyện đã làm em đau khổ để đón ngày mai tươi sáng... Anh yêu em!” Nguyên Triệt bất tri bất giác nói lại những lời Phương Nho đã thầm thì khi thôi miên hần.

Hôm sau, Phương Nho bị sốt cao. Nguyên Triệt âm thầm ảo não, đều do hần khinh suất để cậu bị lạnh.

Cho cậu uống thuốc xong, hần ra khỏi phòng.

Ông ngoại hỏi: “Nó thế nào rồi?”

“Đang ngủ à.”

“Cậu chăm sóc nó kiểu gì vậy?” Ông bắt mẫn trách cứ.

“Là con không tốt.” Nguyên Triệt thành khẩn nhận sai, nhưng biểu tình khốc khốc của hần lại khiến người ta cảm giác hần không phải người có lỗi.

Ông hừ một tiếng, tùy tay ném ra một kiện hàng, hỏi: “Xem cái này có phải của cậu không?”

Nguyên Triệt phát hiện ra mấy bao hàng đều là quà hần gửi cho Phương Nho.

“Vâng, là của con.” Hần mở bọc, lấy ra một cái hộp tình xảo.

“Cậu không có việc gì hay sao mà lại gửi tôi? Cậu có biết Phương Nho gặp ác mộng đều là vì có người gửi chuyển phát đến cho nó không?”

“Con cũng đang muốn hỏi ông.” Nguyên Triệt lãnh túc nói: “Trong hòm thư rớt cuộc là có thứ gì vậy?”

“Đi theo tôi.” Ông ngoại đứng dậy đi về phòng.

Nguyên Triệt bỏ hộp xuống bàn, xoải bước theo kịp.

Ông ngoại lấy từ trong rương ra rất nhiều thứ, có ảnh chụp, tin tức cắt ra từ báo, tranh vẽ cùng với mấy đĩa CD không có hình minh họa.

“Đây đều là ảnh chụp thăm kịch năm đó, còn có tin tức cùng video mô phỏng lại.” Ông giải thích.

Nguyên Triệt lật giờ từng cái, sắc mặt trầm xuống.

“Cũng không biết là kẻ nào ác độc đến thế! Đã mười mấy năm trôi qua mà còn nhảy ra kích động Tiểu Nho!” Thần tình ông ngoại giận dữ.

Hắn trầm mặc không nói, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm những thứ trên bàn, trong đầu hiện lên cảnh Phuong Nho bắt lữc bị ác mộng cuốn lấy, rơi vào hồi ức thống khổ... Hắn khó có thể không chế được lửa giận đang bùng cháy trong tim, ánh mắt lạnh xuống nhiều phần...

Tối hôm qua hắn đã biết rõ giai đoạn kia có tầm ảnh hưởng thế nào với Phuong Nho, trong tâm can cậu luôn chôn giấu, sợ chạm phải, thật vất vả mới có thể bắt đầu lại lần nữa thì mấy thứ này lại mở ra vết thương...

Cha! Người quả thực quá tốt!

Ông ngoại không biết chân tướng, nhưng hắn vừa nhìn đã hiểu ngay, này tuyệt đối là hành động của cha hắn! Ông thế mà lại dùng thủ đoạn quá vô sỉ, khiến vết thương trong lòng cậu lần nữa nứt toác, đẩy cậu vào thống khổ đau đớn.

Hắn có được Phuong Nho nên mới biết thế nào là cuộc sống, ấy vậy mà người cha đáng kính lại ác độc cực lực tổn thương cậu! Ông ta cho rằng chỉ cần bức Phuong Nho đi là hắn sẽ ngoan ngoãn răm rắp nghe lệnh sao?

Nằm mơ!

Biểu tình Nguyên Triệt âm lãnh, quanh thân toát ra một trận hàn khí, ngón tay phát lực, không tự chủ vo nát giấy báo cùng ảnh chụp.

Ông ngoại thấy thế, hơi ngộ ra, thăm dò: “Cậu biết người gửi mấy thứ này?”

“Là cha con làm” Hắn không giấu diếm.

Về mặt ông ngoại kinh sợ, chỉ vào hắn: “Là cha cậu? Ông ta vì cái gì lại muốn làm như vậy? Kể cả có không thích Tiểu Nho thì cũng không nên dùng phương thức này để tra tấn nó như thế!”

“Con xin lỗi...” Nguyên Triệt không thể tha cho sự sợ hãi của mình.

“Xin lỗi?!” Ông ngoại phần nộ mắng: “Cậu có biết Tiểu Nho vì sự kiện đó mà tự nhốt mình ba năm không?”

“Con biết.”

“Vậy cậu có biết sau khi nó khôi phục, phải thêm bao lâu để tiếp xúc lại với người bình thường không?”

“...”

“Là năm năm! Thẳng đến khi lên đại học mới có thể hoạt bát như những thiếu niên khác. Năm năm đó, ngoại trừ đọc sách giáo khoa, thì nó chỉ luyện đàn dương cầm. Không bạn bè, không giải trí, không cảm xúc như người máy! Sống vô hồn, buồn tẻ!”

“...”

“Nó từ bỏ thứ mình yêu thích nhất là đàn dương cầm, lựa chọn tâm lý học, mỗi ngày tra tìm tư liệu, sưu tầm thông tin về bệnh trạng, nghiên cứu tâm lý học, rốt cuộc cũng trở thành bác sĩ tâm lý. Nó bắt đầu học cách hoà mình vào xã hội, chủ động cùng người khác giao lưu, từ từ bình tĩnh, tự tin hơn. Đi theo thầy giáo hai năm, không ngừng tích lũy, hấp thu tri thức, kinh nghiệm. Bác sĩ tâm lý chính là giúp đỡ những người có tinh thần không bình thường, nó không muốn bị kịch của gia đình mình tái diễn trên bất kỳ ai nữa. Nó luôn nghĩ rằng nếu bản thân sớm một chút được tiếp xúc với tâm lý học thì có thể kịp thời phát hiện ra bệnh trạng của cha rồi giúp giảm áp lực, cùng cha mình san sẻ thống khổ thì bị kịch đã không phát sinh.”

Nguyên Triệt nhớ lại đêm qua Phuong Nho không ngừng ní non... “Nếu có thể quay ngược thời gian thì tốt...”. Lúc đó cậu vẫn chỉ là một đứa nhỏ, nhưng cảm xúc hối hận đã không cách nào có thể tan biến.

“Tôi vốn tưởng nó đã thoát được khỏi bóng ma, có thể khoẻ mạnh, hạnh phúc sống tiếp. Nhưng không ngờ nó vẫn luôn đeo đẳng, đựng nhẹ thôi là sẽ tái phát, vẫn là khi nó không kịp chuẩn bị tâm lý thì bị đâm một dao.”

Nguyên Triệt nghe ông nói, trái tim co rút từng đợt.

Mắt ông ngoại hơi ướt nước: “Tiểu Nho lần nữa tỉnh lại, phải trả giá biết bao nhiêu tuyệt đối vượt qua những gì cậu tưởng tượng. Cha cậu rốt cuộc muốn làm gì? Vì cái gì lại khiến nó khổ sở như thế?”

“Con xin lỗi.” Hắn lặp lại.

Ông âm thầm hít một hơi, lãnh đạm nói: “Cậu đi đi! Tôi không cho phép cậu và Tiểu Nho ở bên nhau! Kể cả cậu có thương nó đến đâu thì tôi không thể

tha thứ việc người nhà cậu tác quái!”

Nguyên Triệt đứng dậy, nghiêm túc nói: “Con sẽ không buông em ấy! Người có muốn hay không vẫn buộc phải chấp nhận, không thể nào ngăn cản chúng con ở bên nhau được. Trước đó, con nhất định sẽ giải quyết chuyện của cha con, trả cho ông và Phương Nho công đạo!”

Nói xong câu đó, Nguyên Triệt xoay người rời đi.

Ông ngoại nhìn chằm chằm bóng lưng hắn, vẻ mặt phức tạp.

“Em tỉnh rồi?”

Phương Nho vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Nguyên Triệt ngồi ở đầu giường.

“Anh sao thế?” Thanh âm cậu nghèn nghẹn hỏi: “Sắc mặt không được tốt lắm?”

Nguyên Triệt dìu cậu ngồi dậy, thuận tiện đưa ly nước qua.

“Không có gì, là lo cho em.”

Phương Nho cười cười: “Em không sao, tôi qua nói với anh nhiều chuyện như vậy, tâm tình thoải mái hơn rất nhiều.”

Nguyên Triệt vươn tay sờ trán cậu, dặn dò: “Em phải nghỉ ngơi cho tốt, không được nghĩ linh tinh nữa!”

“Ừ.” Phương Nho đem chăn đắp luôn cho hắn.

“Phương Nho, anh có quà muốn tặng em.” Nguyên Triệt lấy một cái hộp từ tủ đầu giường.

“Đây là cái gì?” Phương Nho mở ra, bên trong là mô hình xe đạp đôi tình xảo.

“Còn nhớ mô hình xe đạp em tặng anh dịp sinh nhật không?”

“Nhớ.”

“Em hỏi anh có muốn cùng em đi đây đó bằng xe đạp?” Nguyên Triệt nhìn cậu, ôn nhu hỏi: “Hiện tại anh cũng muốn hỏi rằng em có nguyện ý cùng anh tổ chức hôn lễ đạp xe hay không?”

“Hôn lễ đạp xe?” Vẻ mặt cậu kinh ngạc.

Nguyên Triệt đem mô hình lấy ra khỏi xe, nói: “Đây là chiếc xe đạp anh thiết kế riêng để kết hôn với em, chưa đến nửa tháng đã có thành phẩm, nó là độc nhất vô nhị, toàn thế giới chỉ có một. Chờ đến hôn lễ, hai chúng ta đi chiếc xe này, dẫn theo một nghìn người đạp vòng quanh thành phố, rồi thẳng đến nhà thờ tổ chức nghi thức.”

Phương Nho lẳng lặng ngắm mô hình tình xảo, đầu óc có chút phản ứng không kịp.

“Bảo bối, anh đang cầu hôn em đấy, em phải có phản ứng chứ?” Nguyên Triệt búng trán cậu.

Phương Nho nhìn bản thân mặc áo ngủ, đầu tóc bù xù, sắc mặt khi sinh bệnh khẳng định không dễ nhìn. Còn Nguyên Triệt mặc áo khoác, quần ngủ caro, chân đi dép bông trong nhà, khá là lồi thối mà còn cố làm ra vẻ mặt trang trọng.

Trong hoàn cảnh như vậy, mặc áo ngủ cầu hôn với người bệnh?!

Có nên tin tưởng không đây?

“Đường đột quá...”

“Một chút cũng không, anh rất tỉnh táo! Mặc kệ em có đồng ý hay không anh cũng sẽ bắt em tới lễ đường!” Hắn tỏ vẻ nghiêm túc.

“...” Cho nên anh không suy nghĩ hoàn cảnh, địa điểm, thời gian ngớ lòi?

“Phương Nho, gả cho anh!” Nguyên Triệt nâng mô hình, biểu tình thâm trầm, giống đạo sĩ mời rượu.

Phương Nho nhần nhần... Cuối cùng vẫn không thể nhịn nổi, úp mặt xuống gối cười to.

Đây là cầu hôn hay khiêu chiến thế? Hahahaha...!!

Khoé miệng Nguyên Triệt run rẩy, âm thầm lật lại những lời mình nói xem có sai chỗ nào không.

Phương Nho cười đến đầu vầng mắt hoa không thể ngừng lại được. Đột nhiên thân thể bị nhấc lên, bị ôm vào ngực người nào đó.

Cậu giống như một con sâu lông cuộn tròn ngồi trên đùi Nguyên Triệt.

Biểu tình Nguyên Triệt âm u, một ngữ bất phát, như đang làm mình làm mẩy.

Phuong Nho thấy thế liền thu liễm lại, ôn hoà nói: “Nguyên Triệt, em rất thích món quà này...”

Ánh mắt hần chột loé lên, hỏi lại: “Vậy em đồng ý cùng anh đập nó sao?”

“Đương nhiên!” Hai gò má Phuong Nho ửng đỏ, đôi mắt ngấn nước, không biết bởi vì bệnh hay vì cảm động.

Khoẻ miệng Nguyên Triệt giương cao, trong mắt doanh doanh niềm vui sướng, cúi đầu hôn môi cậu, hứa hẹn: “Phuong Nho, cả đời này anh sẽ yêu em, bảo hộ em, tuyệt đối không để ai khiến em chịu tổn thương!”

“Ừ, em tin tưởng anh.” Em đi vào cuộc sống của anh, thì cũng phải kéo anh vào nhân sinh của em!” Nguyên Triệt, duyên phận của hai chúng ta chắc chắn đã được định sẵn.

Ngoài cửa phòng, ông ngoại lẳng lặng nhìn vào trong, biểu tình vừa an lòng lại vừa sầu lo, cuối cùng thở dài một tiếng chậm rãi rồi đi...

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Mỗi Người Một Ngả (Cha, Người Xác Định?)

“Nguyên Triệt, anh cầu hôn em một lần rồi.” Hai người đang tình nùng ý mật, Phuong Nho đột nhiên nghĩ ra.

“Lần đó ở trên giường, không tính. Giờ mới chính thức!”

Bây giờ không phải ở trên giường sao? Các hạ mặc đồ ngủ, đi dép trong nhà là rất trinh trọng? Phuong Nho cảm thấy mình không thoải mái cho lắm, Nguyên Triệt cầu hôn mà đến cái nhẫn cũng chẳng có!

“Phuong Nho, chờ em khoẻ hẳn, chúng ta về nước đi!” Nguyên Triệt đề nghị.

“Anh tính toán cái gì rồi đúng không?”

“Không sai, đúng như em đoán.”

Vài ngày sau, Nguyên Triệt đem Phuong Nho lên máy bay về nước. Khi cậu quyết định trở về, ông ngoại lúc đầu phản đối kịch liệt, nhưng không chịu nổi sự nhõng nhẽo cùng cường ngạnh của hai người, rồi cả mỹ nhân kế, khổ nhục kế đều xuất ra, cuối cùng thành công thu phục ông.

Trước khi đi, ông cảnh cáo hần: “Nếu cháu ngoại tôi xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ không tha cho cậu!”

“Ông ngoại yên tâm, đến lúc đó không cần phiền đến ông, con cũng sẽ tự kết thúc đời mình.”

Trở lại căn nhà ẩm áp đã xa cách mấy tháng, Phuong Nho sắp xếp hành lý rồi ngã lên giường. Nguyên Triệt cũng hưng trí bừng bừng ngã theo, đè lên người cậu.

“Nặng chết! Anh mau xuống!” Phuong Nho khó chịu kháng nghị.

“Không! Anh muốn nằm ở đây!” Nguyên Triệt chơi xấu, nằm trên người cậu không chịu nhúc nhích.

Cậu lấy gối đặt ở phía sau đập vào hần, Nguyên Triệt không né không trốn, tiếp tục giả chết.

“Phuong Nho, nhà có em thật tốt.”

Thanh âm trầm thấp, tình tứ truyền vào trong lỗ tai, hai tai cậu nóng lên, hừ nhỏ, tứ chi thôi không vùng vẫy nữa, nhận mệnh làm nệm thịt của hần.

Thu dọn xong xuôi, hai người bày một bàn tiệc lớn, tắm rửa rồi cuộn mình nằm trên giường xem phim khoa học viễn tưởng.

Đã lâu không được hưởng thụ thế giới riêng, cả hai triệt để thả lỏng, tạm thời quên hết những chuyện vật vẩn, hưởng thụ không gian ngọt ngào.

Hôm sau, Nguyên Triệt và Phuong Nho nhận được lệnh triệu tập của ông Nguyên.

“Nóng lòng đến vậy sao?” Nguyễn Triệt hừ lạnh một tiếng.

“Chúng ta đi thôi!” Phương Nho vươn tay đến chỗ hắn.

Hai tay đan vào nhau, sóng vai cùng bước đi.

Đi vào biệt thự nhà họ Nguyễn, Nguyễn Triệt kéo cậu xuống xe, không thèm nhìn vệ sĩ và người giúp việc đồng loạt cúi chào, nhanh chân vào trong. Trong đại sảnh, gần như tất cả các nhân vật trọng yếu đều đông đủ. Ông Nguyễn như phán quan ngồi giữa, thần sắc âm trầm nhìn chằm chằm hai người.

“Con còn biết về sao?” Ngờ khi ông không tốt: “Bỏ lại sự vụ công ty, đi liền một tháng, điện thoại cũng không tiếp, rốt cuộc là con muốn làm gì?”

“Cha.” Nguyễn Triệt đối với ông vẫn xưng đúng mực: “Lần này con trở về là muốn chính thức xin từ chức.”

“Từ chức?!” Ông Nguyễn cả kinh: “Con muốn rời Nguyễn thị?!”

“Ta không cho phép!”

“Xin lỗi, con không cầu xin người.”

“Con!” Ông Nguyễn tức giận một hồi, sau đó đem tầm mắt chuyển lên người Phương Nho: “Phương tiên sinh, cậu có muốn nói gì không?”

“Ngài muốn tôi nói gì đây?” Cậu bình tĩnh đáp: “Hy vọng duy nhất của tôi là được nghe ngài chúc phúc.”

“Chúc phúc?! Cậu cho rằng tôi sẽ đồng ý để hai đứa ở bên nhau sao?!”

Nguyễn Triệt ngắt lời: “Cha, đừng có thừa nước đục thả câu, kéo Phương Nho vào. Rời Nguyễn thị là quyết định của con, kể cả không có em ấy, con vẫn sẽ đi.”

“Vì sao?! Nơi này là nhà của con! Nguyễn thị nhiều khả năng sẽ giao cho con kế thừa! Gia sản cả trăm tỷ, con muốn buông sao?!”

“Tiền con có thể tự lo, không cần người nhọc lòng quan tâm.”

Ông Nguyễn cười lạnh: “Được! Rất có bản lĩnh! Con có tin ngoại trừ Nguyễn thị ra thì trong Z quốc này không nơi nào dám dùng con không?”

Ánh mắt hắn nhìn thẳng ông, một ngữ bất pháp đem văn kiện trong tay đặt lên mặt bàn.

“Đây là cái gì?” Ông kỳ quái hỏi.

“Con đã bán 2% cổ phần trong tay để lấy 3000 vạn.” Hắn băng quơ nói.

“Cái gì?!” Ông Nguyễn nắm lấy phần tài liệu kia, nhanh chóng lật xem. Một lát sau, ông nhăn nhúm nói: “Con dám đem 2% cổ phần gốc bán đi?! Mà chỉ bán 3000 vạn?!”

Nguyễn Trạch cũng tiếp lời: “Nguyễn Triệt! Giá thực tế em là người nắm rõ ràng nhất! Ít nhất nó phải nhân lên mười lần giá em bán ra! Vì cái gì em lại hạ thấp xuống như thế?!”

Hắn lạnh lùng đáp: “Đây là quà cảm tạ những gì cha đã ‘chăm sóc’ Phương Nho. Những ‘lẽ vật’ người gửi đến Pháp không có ích lợi với em ấy. Nếu còn có lần sau thì sẽ có đại lễ.”

Nguyễn Trạch nghi hoặc, còn ông Nguyễn trông thực cứng ngắc.

“Yên tâm, bán cổ phần con sẽ không ‘nuốt’ riêng, tất cả sẽ là những khoản quan trọng.” Hắn tiếp tục nói: “Trên tay con còn 3%, đại khái mấy ngày nữa cũng sẽ lục đục bán đi.”

“Con nói gì?! Còn muốn bán?!” Ông lập tức đứng lên, quát.

Nguyễn Trạch cản ông lại: “Nguyễn Triệt! Em đừng quá xúc động! Tồn hại đến lợi ích của tập đoàn thì chúng ta đều không có lợi!”

Hắn không để ý tới anh trai, bổ sung: “Mặt khác, vài năm nay con làm việc ở đây, ngoại trừ tiền lương cơ bản thì toàn bộ tiền hoa hồng đều lấy danh nghĩa Nguyễn gia quyên tặng cho các viện phúc lợi. Kế hoạch phát triển vài năm tới cũng đã được phân ra hai mươi ba mục, trong đó bao gồm huấn luyện nhân tài, quy hoạch thị trường, phân tích sản nghiệp, dự đoán thị trường, kế hoạch đầu tư. Nếu mấy người có hứng thì cứ xem, còn không thì ném vào thùng rác. Với vai trò là nhân viên, con đã tận trách.”

Mấy người nhà họ Nguyễn im lặng nhìn hắn, trong lúc nhất thời không biết nói sao.

“Con... con muốn triệt để cùng nhà này mỗi người đi một ngã?” Ông Nguyễn cuối cùng cũng cảm nhận được quyết tâm muốn rời đi của hắn.

“Đều là người tặng.” Hắn đứng lên, ngang nhiên nói: “Cha, người hãy cảm thấy may mắn vì con có một nửa dòng máu của nhà họ Nguyên, nếu không con sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai làm hại Phương Nho. Và người cũng đừng quên kết cục của hai anh em nhà họ Lôi kia thế nào.”

Ông Nguyên rung mình. Nguyên Triệt tuy đúng là con ông, nhưng hắn có khí thế giận mà không phô ra, khiến người đối diện áp lực nặng nề. Chính vì khí thế này mà ông kỳ vọng rất cao ở hắn, tin tưởng với khả năng của hắn sẽ khiến Nguyên thị ngày càng mạnh hơn. Nhưng đáng tiếc, bởi vì yêu một thằng đàn ông mà hắn cam nguyện buông hết tất.

Ông Nguyên oai phong một cõi trên thương trường vài thập niên, bây giờ lại bị chính con trai mình trấn lại.

Ông hít một hơi để hồi thần, ngữ khí cường ngạnh nói: “Dù có thế nào, ta cũng không để hai đứa lạc lối!”

Nguyên Triệt hừ lạnh, lập tức kéo tay Phương Nho ra khỏi cửa. Đối với những người ngoan cố không chịu thay đổi thì hắn không có gì để nói.

“Nguyên Triệt! Nó có gì đáng giá để con yêu? Chỉ là một thằng đàn ông, tại sao con lại vì nó mà bỏ đi hết tất cả những gì mình đang có?!” Ông Nguyên quát lên với bóng lưng của hắn.

Cước bộ hắn không có ý định dừng lại.

“Đề ta xem hôm nay con có thể ra ngoài được không!” Thanh âm phẫn nộ của ông truyền đến: “Người đâu! Bắt nó lại rồi giam vào phòng! Nếu không có sự cho phép của ta thì nửa bước cũng không được ra khỏi phòng!”

Tiếng ông vừa dứt, khoảng hai mươi đến ba mươi vệ sĩ cao lớn xô vào, bao vây Phương Nho và Nguyên Triệt.

“Cha...” Nguyên Trạch muốn nói gì đó, nhưng lại bị cha mình trừng nên đành ngậm miệng.

Phương Nho quay đầu, nói với ông: “Nguyên đồng, ngài cho rằng cầm tù Nguyên Triệt là ngăn được tôi và anh ấy ở bên nhau sao?”

“Phương Nho! Tôi tìm cậu là để cậu trở thành bác sĩ tâm lý của nó! Nhưng đây là quyết định sai lầm nhất của cuộc đời tôi! Chính cậu là người đã huỷ con tôi!”

Rầm!

Nguyên Triệt đá mạnh vào bàn trà, ánh mắt nhìn cha mình như loài dã thú hung ác. Những lời châm biếm cậu đã thành công châm lửa giận trong lòng mà hắn đã cố áp lại.

Hắn cầm gạt tàn lên, đập mạnh xuống cái bàn gỗ hồng chơ. “Choang!” một tiếng, tàn thuốc vỡ thành năm, bảy mảnh. Hắn không thèm để ý đến những giọt máu chảy xuống từ lòng bàn tay, chỉ cầm gạt tàn vỡ nát nhìn những kẻ vây quanh mình.

Ông Nguyên vừa định tiến lên giảng đạo, con trai đột nhiên đá vào bàn. Chén trà trên bàn bay qua mặt ông rồi đập vào tường, vỡ tan.

Nguyên Tĩnh sợ hãi hét lên một tiếng, Nguyên Trạch và Nguyên Khê thì mặt trắng bệch.

Ông Nguyên lui một bước, thiếu chút nữa ngã ngồi trên ghế.

“Muốn bắt tôi sao?” Ngữ khí Nguyên Triệt âm trầm: “Cha, ông xác định?”

Da đầu ông run lên, gần đây tính tình hắn trở nên tốt hơn, khiến ông chút nữa quên mất tính nóng nảy của hắn.

“Nguyên Triệt...” Thanh âm ôn hoà của Phương Nho truyền đến, Nguyên Triệt quay đầu nhìn, liền thấy người kia mỉm cười, ánh mắt trong veo, khí tức ấm áp như gió xuân phảng phất trên mặt cậu.

Nguyên Triệt lẳng lặng nhìn ông, mở miệng nói: “Cha, người vừa hỏi em ấy có gì đáng để tôi yêu sao? Tôi bây giờ nói cho người biết, em ấy sẽ trấn an khi tôi phát cuồng, ôm tôi lúc tôi mệt mỏi, kể cả khi tôi đang tức tối vẫn sẽ ở bên tôi, dứt khoát đi theo con đường tôi chọn, đứng về phía tôi khi tất cả búa rìu chĩa về tôi, cùng sống vui với tôi! Người như vậy thì lý do gì để tôi buông tay? Các người lấy tư cách gì để cấm đoán?”

Nguyên Triệt lạnh lùng nhìn ông Nguyên, một tay nắm lấy tay Phương Nho, một tay đẩy máu và tàn thuốc. Hắn không nhìn xung quanh, vững vàng ra khỏi cái nhà này.

Ông Nguyên há miệng thở dốc, yết hầu khô khốc, mãi không thể phát ra âm thanh, mắt mở trừng trừng nhìn hai người đàn ông nắm tay ra khỏi cửa.

Nguyên Trạch thần sắc cam chịu, còn trong đôi mắt của hai đứa em út thì loé ra tia sùng bái.

Ông Nguyên suy sụp ngã xuống, gia sản bạc tỷ không giữ được hắn, thân tình bạc nhược không khiến hắn quay đầu, uy hiếp cũng không cản lại được hắn. Ngoại trừ Phương Nho thì không có thứ gì khiến hắn sợ hãi. Ông có thể hạ tay với Phương Nho sao? Hiển nhiên là không được! Phương Nho chính là nghịch lân của hắn! Hắn có thể tận tâm tận lực vì công ty, có thể không oán trách một câu mà gánh lấy trách nhiệm, có thể mệt mỏi không biết ngày đêm, nhưng sẽ không tha thứ cho bất kỳ kẻ nào tổn thương Phương Nho.

Là ông sai lầm rồi sao? Là ông hạ thấp địa vị Phương Nho trong lòng con trai ông sao?

Nhìn hai bóng người đã không còn ở cửa, cuối cùng ông cũng đã phát giác được mình đã làm những chuyện không thể văn hồi.

Ra khỏi biệt thự nhà họ Nguyễn, cậu nhìn thấy một chiếc xe màu đen cách đó không xa, đây không phải là chiếc đưa họ đến đây.

“Đây cũng là xe của anh?” Cậu hỏi.

“Ừ.” Nguyễn Triệt dẫn cậu đến bên cửa xe, dùng bàn tay nhuộm máu gõ lên kính.

Cửa sổ được hạ xuống, Trác Ly nhô đầu ra, cười hỏi: “Xong việc nhanh vậy sao? Tôi còn chuẩn bị mang huynh đệ nhảy vào cứu giá đây!”

Hắn khách sáo liếc nhìn y: “Nhìn bản mặt anh nhân nhả như vậy, chỉ sợ căn bản không tính toán như những gì vừa nói.”

“Hắc hắc! Bị cậu nhìn ra rồi! Xin lỗi!” Y không tỏ vẻ xấu hổ bảo: “Bản lĩnh của lão đại lớn như vậy thì cần gì chúng tôi nữa? Ngài xem, không phải bản thân đưa đại tẩu chiến thắng oanh liệt về hay sao?”

“Ai! Mắc công tôi lo cho lão đại! Đặc biệt chạy tới giả là người làm vườn, kết quả trò hay gì cũng chẳng thấy!” Một người đàn ông mặc bộ quần áo lao động xám đất không biết từ nơi nào chạy ra, than thở với Trác Ly.

“Mà còn mang cả đồng camera này!” Một người khác lộ đầu ra từ cửa sổ, giơ máy ảnh trên tay mình.

Nguyễn Triệt tức giận trừng mắt quát bọn họ: “Đừng nói nhiều! Ngồi xuống!”

Hắn đẩy Phương Nho đang rất ngạc nhiên lên xe.

Yên vị trên xe, Phương Nho phát hiện ra có bốn, năm người có mặt. Bọn họ ăn mặc khác nhau, giống như đang ở chỗ làm bị kéo đến cho đủ quân số vậy.

“Được rồi! Đi thôi!” Trác Ly gào to, xe khởi động máy rồi phóng đi.

Theo sau chiếc xe chở hai người, tại khoảng cách vài trăm mét, lần lượt lần lượt từng chiếc xe khác nhau xuất hiện. Có ô tô con, xe máy, xe chở hàng, xe taxi, không nhanh không chậm rờn rần lên mây theo sau xe to kia, đủ kích cỡ, màu sắc, chủng loại, hình dáng...

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Vân Đoá Và Tiểu Hàm (Lại Một Đêm Không Ngủ!)

Nguyễn Triệt từ chức gây ra một chấn động không nhỏ, hắn là cậu hai của nhà họ Nguyễn, mới vài năm làm việc ở Nguyễn thị đã trở thành trung tâm của tập đoàn, thậm chí có khả năng vượt qua đại thiếu gia Nguyễn Trạch để trở thành người thừa kế. Nhưng, thời điểm mấu chốt lại thoát ly Nguyễn thị, không khỏi làm người khác miên man bất định. Đông đảo truyền thông muốn câu được tin tức, nên đại lượng phóng viên tập trung ở công tập đoàn.

Ông Nguyễn không nguyên ý ông bỏ tin tức Nguyễn Triệt từ chức, không chịu tiếp ai. Nguyễn Trạch cũng bị nghi ngờ, vô ý bị liên lụy.

Ngược lại đương sự Nguyễn Triệt không đến xia, trốn ở trong nhà cùng Phương Nho hưởng thụ cuộc sống hai người hạnh phúc.

“Tôi qua em còn gặp ác mộng không?” Hắn vuốt ve trán cậu, hỏi.

Phương Nho lắc đầu, những sợi tóc mềm mại theo cử động lay động sau đó rủ xuống khuôn mặt. Cậu nằm nghiêng trên giường, dùng đôi mắt nhấp nhèm, mông lung lảng lảng nhìn Nguyễn Triệt, tựa như con cừu nhỏ chờ đợi được vuốt ve. Nguyễn Triệt không nhìn được rục rịch, nhưng xét thân thể mới hồi phục không thích hợp vận động mạnh của cậu nên đành từ bỏ.

“Ngủ tiếp đi!” Nguyễn Triệt dùng sức kéo chăn, đem Phương Nho bọc thật chặt, sau đó xoay người xuống vào phòng tắm.

Phương Nho từ trong chăn thò nửa cái đầu ra, kỳ quái nhìn Nguyễn Triệt toàn thân xích lô vào phòng tắm. Cậu đuổi đuổi người, mặc quần áo từ tế rồi về phòng mình đánh răng rửa mặt, sau đó ra bếp nấu bữa sáng.

Nguyễn Triệt mặc dù không phải làm cho Nguyễn thị nữa nhưng hắn không hoàn toàn rảnh rỗi, mỗi ngày sẽ ở thư phòng làm việc bảy đến tám giờ. Lúc thì chỉnh lý văn kiện, hoặc dùng video chat để họp với các đồng sự ở nước ngoài. Phương Nho nhớ năm ngoái có ba người Eric, Nghiêm Tử Thác và Thẩm Mộ từng đến, chắc hẳn bọn họ là đồng sự của hắn.

Nguyễn Triệt hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, nếu không thì sao có thể đi một cách nhẹ nhàng và tự nhiên đến vậy. Hắn cơ hồ không lấy đi bất kỳ thứ gì ở Nguyễn gia, bởi vì khi hắn du học ở Anh đã bắt đầu gây dựng sự nghiệp. Ông Nguyễn vẫn là đánh giá thấp năng lực và quyết tâm của con trai mình, hẳn

không cần gia nghiệp gia đình, mà tự hấn có thể tự mình xây dựng lên cơ ngơi, khoảng trời riêng của mình.

Bữa sáng được chuẩn bị xong xuôi, hai người trong ánh nắng trong trẻo hưởng thụ mỹ thực.

Nguyên Triệt vẫn kén ăn như cũ, mỗi lần ăn cơm đều phải nghe giáo dục. Mặt ngoài hấn cực kỳ không phối hợp, căn bản là thích thú biểu tình sinh động của Phuong Nho khiến khẩu vị của hấn được mở rộng, rất nhiều hương vị được hấn tiếp nhận. Kỳ thật không hề khó ăn như hấn tưởng tượng, ngược lại còn có vị ngon phong tình rất riêng.

Ăn sáng xong là thời gian hai người tách ra làm việc riêng. Nhưng hôm nay tương đối đặc biệt, bọn họ quyết định cùng nhau đi thăm viện phúc lợi.

Nguyên Triệt từng lấy danh nghĩa Nguyên gia để quyên góp cho viện một số tiền rất lớn nên các viện trưởng đối với hai người mười phần nhiệt tình.

Phuong Nho trước tiên đi thăm Tiểu Hàm đáng yêu, tiểu quý này trước sau như một vẫn luôn hoạt bát, hiếu động. Bé ngược đầu nhỏ lên, dùng đôi mắt vô thần “nhìn chằm chằm” hai người, một lát sau cười nói: “Hai người thật đẹp nha! Chú Nguyên như biển lớn, còn thầy Phuong là con sứa nhỏ bơi trong biển khơi.”

Một xanh thăm trầm tĩnh, một trong suốt, trong sáng.

Phuong Nho mỗi lần gặp bé thì đều sẽ có cảm giác ngôn dụ, cả giác như bị bé nhìn thấu nhưng lại không sinh ra chán ghét. Cặp mắt của bé được chuẩn đoán rằng võng mạc dị thường, vậy thì bé nhìn ra cái gì? Lần trước bé nói Nguyên Triệt là màu đen, sao bây giờ lại đổi thành màu xanh?

Đột nhiên bé vươn tay đến chỗ Nguyên Triệt, hấn nhìn Phuong Nho, chân chò năm bàn tay nhỏ bé kia.

“Chú Nguyên, biển rộng của chú có thể thu dưỡng con cá nhỏ này không ạ?” Thân tình bé cực chò mong: “Con sẽ tự mình tắm, tự mặc quần áo, tự ăn cơm, không nghịch ngợm, không nháo loạn, ngủ sớm dậy sớm, nuôi đặc biệt dễ!”

Nguyên Triệt còn chưa phản ứng mà Phuong Nho thấy rất đáng yêu, ngồi xổm xuống ôm cổ bé: “Tiểu Hàm, con thực sự rất đáng yêu, thầy...”

“Khụ!” Hấn ho một tiếng, đánh gãy mộng tưởng.

Phuong Nho liếc mắt nhìn hấn, cười với Tiểu Hàm: “Thật muốn ôm con về! Đáng tiếc chúng ta không đủ điều kiện nhận nuôi...”

“Không sao đâu ạ!” Tiểu Hàm không lộ ra thất vọng, vẫn giữ nguyên thần thái sáng láng: “Con sẽ luôn ở đây, chỗ nào cũng không đi!”

Nhìn đôi mắt không tiêu cự trong suốt như nước của bé, Phuong Nho đột nhiên có chút thấp thỏm.

Chào tạm biệt Tiểu Hàm, Phuong Nho lại thăm mấy đứa nhỏ mình đặc biệt chú ý, cuối cùng là Vân Đoá.

Sau khi Phuong Nho đi Pháp một ngày, Vân Đoá liền mất trí nhớ. Nguyên Triệt đưa bé về viện phúc lợi, còn cho người chăm sóc bé.

Khi Phuong Nho thấy bé thì Vân Đoá đang ôm chân ngồi dưới một gốc cây, im lặng nhìn các bạn nhỏ khác chơi đùa ngoài sân, biểu tình cô đơn. Vân Đoá không giống với những đứa trẻ khuyết tật khác, ký ức của bé nhiều nhất chỉ có thể lưu lại ba tháng, mà mỗi ngày phải tiếp xúc với không ít người. Vân Đoá phải không ngừng làm quen lại với bọn họ, cũng theo chuyển hoá ký ức mà tính tình cũng khác theo. Có thể nói rằng một lúc trước còn cười nói, sau đó liền trở nên lạnh lùng xa cách. Những đứa nhỏ khác đều coi bé là đứa ngốc hoặc kẻ điên, không nhiều người nguyện ý muốn làm bạn với bé.

“Vân Đoá!” Phuong Nho đến bên cạnh bé, mỉm cười: “Chào con, thầy là Phuong Nho!”

Vân Đoá ngẩng đầu nhìn cậu, đôi mắt phản chiếu gương mặt đang tươi cười ôn nhu với bé...

Rời khỏi viện phúc lợi, Phuong Nho có chút không yên lòng, thường ngẩn người, tình trạng này đã duy trì vài ngày.

Hôm nay tắm xong, Phuong Nho nằm trên giường, ngốc ngốc nhìn hoa văn dán trên trần, kể cả Nguyên Triệt đang trêu đùa trên người cũng không để ý.

“À!” Ngực bị cắn một cái, Phuong Nho rớt cuộc bị đau mà hồi lại tinh thần.

“Ồ trên giường của anh mà em còn tinh lực nghĩ linh tinh?” Nguyên Triệt ôm mặt cậu, bắt mắt nói.

Phuong Nho nhìn hấn, mở miệng: “Nguyên Triệt, em nghĩ...”

“Đừng có nói những gì em suy nghĩ!” Cậu còn chưa nói xong thì đã bị hấn ngắt lời.

“Anh biết em đang suy tính gì sao?”

“Hừ!” Mũi Nguyên Triệt lưu luyến trên xương quai xanh của cậu, bàn tay lần vào trong áo ngủ.

“A...” Phuong Nho vịn vịn muốn tránh thoát, giữ chặt tay hấn, nghiêm mặt nói: “Mấy ngày nay em đã suy nghĩ rồi, vẫn muốn quyết định.”

Nguyên Triệt chặn mũi cậu lại, hôn cậu đến choáng váng đầu óc, dùng tay nâng mũi Phuong Nho lên, hạ thân nóng như lửa cạ cạ, rục rịch đặt tại lõi

vào.

“Nguyên... A...” Đầu lưỡi Phương Nho bị hấn dây dưa, chỉ có thể phun ra vài từ mơ hồ không rõ ràng.

Nguyên Triệt buông tha môi cậu, chuyển dời xuống những chỗ mẫn cảm khác.

Cả người cậu khô nóng, hai mắt mê ly. Ngay khi Nguyên Triệt đạt đủ mã lực chuẩn bị tấn công thì cậu đột ngột dùng hai chân kẹp lấy thắt lưng hắn, hai tay giữ mặt hắn lại, kiên định nói: “Chúng ta nhận nuôi Tiểu Hàm và Vân Đoá đi!”

Hắn tê liệt ngã xuống người cậu, một bộ hữu khí vô lực.

“Hai ta đều là đàn ông, không thể sinh con, nhận nuôi hai đứa nhỏ không phải rất tốt sao?” Cậu khuyến nhủ.

“Một chút cũng không tốt!” Nguyên Triệt bất vi sở động, hắn không hi vọng có bất kỳ kẻ nào chen vào thế giới hai người của hắn và cậu.

“Nguyên Triệt” Phương Nho hôn mũi hắn, cười nói: “Anh không thấy hai ta rất hợp duyên với chúng sao?”

“Một chút cũng không hợp!”

“Anh không thấy rằng nhà ta có một, hai đứa nhỏ thì sẽ càng đầy đủ hơn sao?”

“Một chút cũng không đầy đủ!”

“Thật sao? Anh cũng thấy là nhà không có trẻ con thì rất vắng vẻ sao, vậy chuyện nhận nuôi hai đứa cứ quyết định vậy đi!”

“Ai nói!” Mặt hắn đen lại: “Anh không đồng ý!”

“Nguyên Triệt...” Phương Nho nâng người dậy, mông đặt trên người hắn, ngón tay vẽ vẽ lên ngực hắn, thở khí như lan nói: “Vì sao anh không đồng ý?”

“Tiểu quỷ thực phiền!” Hai mắt Nguyên Triệt phát hỏa, cơ bắp căng lên.

Phương Nho rướn lên cắn hầu kết hắn, cái mông trượt xuống, kề sát vào đại gia hỏa.

“Sẽ không phiền đâu... nếu không tin thì anh thử xem...”

“Thử... cái gì?” Hô hấp Nguyên Triệt nặng nề, dục hỏa càng nóng hơn.

“Cùng hai đứa nhỏ sống với nhau một thời gian...” Hai mắt Phương Nho nửa mở, mị sắc bắn ra.

Hầu kết hắn động dậy, nội tâm đấu tranh.

“Thế nào?” Thanh âm Phương Nho mang theo dụ hoặc, chậm rãi lắc lư vòng eo, dùng mông cọ sát phân thân dựng thẳng của người nào đó.

Ánh mắt Nguyên Triệt nóng cháy, nhẫn nại đến cực hạn, trầm giọng nói: “Ngồi vào nó!”

“Vậy đáp án của anh?”

“Nuôi!” Dứt khoát nâng thắt lưng cậu, đại gia hỏa lập tức đâm mạnh vào.

“A...” Thân thể nhảy mất được lấp đầy, Phương Nho không nhịn được rên nhẹ.

... Lại là một đêm mất ngủ...

Sáng hôm sau, Phương Nho tỉnh bì lực tấn ngủ thẳng đến giữa trưa mới dậy. Nhìn một thân đầy dấu vết loang lổ, cậu âm thầm ảo não. Muốn đàm phán với dã thú, thì phải trả giá rất lớn.

Nhưng Nguyên Triệt là người rất giữ lời hứa, nếu đã đáp ứng yêu cầu của Phương Nho thì hắn nhất định sẽ làm được.

Tuy hai người tạm thời không đạt điều kiện nhận nuôi, nhưng Nguyên Triệt giúp đỡ viện rất nhiều, dựa thêm chút quan hệ thì chuyện này không khó giải quyết.

Chưa đến một tháng, ngôi nhà nhỏ của Nguyên Triệt và Phương Nho sẽ chào đón hai thành viên mới.

Trước đó, Nguyên Triệt mang Phương Nho qua Anh một chuyến.

Mẹ hắn đã mua một toà biệt thự hai tầng ở bên đó, toàn nhà hai tầng đi thăm cùng một khu vườn, diện tích hơn bốn trăm mét vuông, tuy không rộng nhưng rất đẹp.

Người giúp việc theo định kỳ sẽ đến quét dọn nên bên trong rất sạch sẽ.

Phuong Nho thích ứng rất nhanh, đi thăm thú xung quanh. Cậu mở ra một gian, bên trong không có thứ gì, chỉ có một cây đàn dương cầm mới tinh đặt bên cửa sổ sát đất. Rèm cửa sáng màu theo gió đung đưa, ánh mắt trời chiếu vào sắc đen cây đàn, rực rỡ đến loá mắt.

Cậu nhanh chân bước qua, vươn tay nhẹ nhàng mon trón thân đàn, vui sướng không thôi. Đây là đàn Steinway, âm sắc rất sống động, đây là cây đàn mà Phuong Nho thích và được sử dụng nhiều nhất. Cây đàn ở nhà ông ngoại và ở nhà Nguyên Triệt đều là loại này.

“Đây là tặng cho em sao?” Phuong Nho quay đầu hỏi người đàn ông phía sau.

“Đương nhiên.”

“Cảm ơn anh!” Cậu ôm lấy cổ hân, không chút keo kiệt thương một nụ hôn.

Nguyên Triệt vừa muốn đáp lại thì cậu lập tức rời đi, ngồi vào ghế trước đàn, hoạt động chút ngón tay.

“Nguyên Triệt! Anh muốn nghe cái gì?” Cậu cười hỏi.

“Tùy em”

Phuong Nho lấy lại bình tĩnh, buông ngón tay xuống phím đàn, một chuỗi âm thanh thánh thót tuôn ra từ những phím đàn.

Nguyên Triệt nhẹ nhàng tựa vào sườn cây đàn, lẳng lặng nhìn về mặt chuyên chú của Phuong Nho, tiếng đàn dễ nghe xuôi trong không khí, dường như thế giới chỉ còn hai người bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Về Make Love (Đây Là Phúc Lợi Cho Người Đàn Ông Của Em, Thế Nên Nhận Mệnh Đi!)

Lúc bọn Eric tới thì Phuong Nho đang phơi nắng ngoài ban công.

Nguyên Triệt đón ba người vào nhà, Phuong Nho đưa đồ uống và điểm tâm, sau đó xoay người tránh đi. Nguyên Triệt lại kéo cậu ngồi bên người mình, tuyên bố: “Ba tháng sau tôi và Phuong Nho sẽ kết hôn!”

“Khụ!” Nước trong miệng Eric sứt chút nữa thì phun ra, anh kinh ngạc thốt lên: “Thật?!”

“Cậu nghĩ là tôi nói giỡn?”

“Không! Không!” Anh vội vàng xua tay.

Thẩm Mộ đẩy mắt kính, liếc mắt nhìn Phuong Nho, thản nhiên hỏi: “Are you sure? (Cậu chắc chắn?)”

Hắn nghiêm túc gật đầu.

“Chúc mừng!” Thần sắc của Nghiêm Tử Thác rất bình tĩnh nói.

“Thank you. (Cảm ơn.)”

Nguyên Triệt nhìn ba người, tiếp tục nói: “Tôi còn có một vấn đề, đó là tôi đang tính mở một chi nhánh ở Z quốc, trung tâm thứ hai của STEV chúng ta. Tổng công ty chủ yếu đánh vào vào thị trường Châu Âu, mà chúng ta còn chưa đặt chân vào quốc nội. Hiện tại tôi đã rời Nguyên thị, kế hoạch này đã có thể khởi động.”

“Cool! (Tuyệt vời!)” Eric huyt sáo, hưng phấn: “Tôi đã chờ ngày này nhiều năm rồi! Nếu không phải cậu kiên trì về Nguyên thị thì chúng ta đã có thể xâm nhập Z quốc từ lâu!”

“Chỉ cần cậu chuẩn bị tốt thì chúng tôi không có vấn đề.” Khoé miệng Thẩm Mộ lộ ra mỉm cười.

“My partners! (Các đồng sự của tôi!)” Ánh mắt của Nguyên Triệt trở nên uy mãnh hơn, trong giọng nói mang tự tin: “Chúng ta sẽ làm lớn, đây là lúc để STEV nhảy vọt!”

Phuong Nho nhìn thần thái phi dương của hắn, cảm nhận được niềm vui của hắn, dường như hắn đã gạt bỏ hết trời buộc, không còn sợ gì nữa. Hành trình sự nghiệp của hắn đang đi lên, cậu không thể giúp được hắn, nhưng cậu tin rằng mình có thể cho Nguyên Triệt được một gia đình đầy đủ, để khi hắn trở về thì mọi buồn phiền sẽ bay biến.

Bốn người khí thế ngất trời thảo luận kế hoạch phát triển. Phuong Nho không làm phiền, một mình vào bếp bận rộn.

Nguyên Triệt có sự nghiệp riêng, cậu cũng có con đường của chính mình. Vấn đề công việc hai người sẽ không can dự vào việc của đối phương, tận lực cho nhau thời gian tự do, đây cũng là nhân tố tạo sự hài hoà trong sinh hoạt. Chỉ khi hai người cùng ngang hàng, ngang vế thì mới có thể nắm tay nhau cả đời.

Mùi thơm của thức ăn thơm thoang thoảng, Nguyên Triệt thoáng nhìn vào bếp, xin phép đồng sự rồi đứng dậy vào trong.

Hắn thực tự nhiên cầm lấy bát trên bàn bếp, giúp cậu bày thức ăn.

“Ngoan quá! Thưởng cho anh một miếng thịt kho tàu!” Phuong Nho dùng đũa xiên một miếng thịt kho thơm ngon đưa đến miệng hắn. Nguyên Triệt há mồm cắn, vừa lòng nhai nuốt.

Eric vừa vặn đi tới, muốn hỏi hắn có rượu ngon hay không. Kết quả nhìn thấy một màn như vậy thì thiếu chút nữa đui mắt. Sao cứ phải mặn nồng tình cảm trước mặt đàn ông độc thân vậy? Rất cm nó bất nhân!

Nguyên Triệt không thèm nhìn anh, nhẹ nhàng bưng đồ ăn đặt lên bàn ăn.

Eric miệt thị bóng lưng hắn, lon ton chạy vào bếp, tiến đến bên người Phuong Nho, nịnh nọt: “Nho! Tôi cũng muốn ăn!”

Nóng xong, hé miệng bày ra bộ dáng cún đòi ăn.

Phuong Nho cười vài tiếng, gấp một viên thịt bỏ vào miệng anh.

Eric hớn hờ ngậm miệng lại, dùng sức cắn xuống, chỉ xì một tiếng, anh lập tức thê lương hét lên: “Nóng quá!!!”

Viên thịt cùng nước miếng bay ra khỏi miệng anh, nóng đến le lưỡi. Mấy người trong phòng khách đã chạy tới hóng chuyện, liền nhìn thấy bộ dáng chật vật của ông bạn.

Phuong Nho một bên đưa nước, một bên á náy xin lỗi: “Thật ngại quá, tôi không ngờ cậu ăn vội như vậy.”

“Đây rốt cuộc là cái gì? Thật sự rất... rất... kinh khủng!” Biểu tình Eric vặn vẹo, vẻ mặt thống khổ.

“Đây là món ăn được Thần bếp sáng tạo ra, gọi là ‘Thịt viên cống vua!’” À, còn có một cái tên khác, phổ thông hơn, là... bò viên!

Nguyên Triệt cười như không cười, liếc mắt nhìn Phuong Nho, giúp cậu đem “mỹ thực trong truyền thuyết” bày lên bàn, tiếc nhất là bị Eric phá trò, sợ là món này sẽ không được ai cổ vũ nữa.

Phuong Nho không rõ khẩu vị của những người khác nên vừa làm cơm Tàu vừa nấu cơm Tây. Hương vị tuy kém đầu bếp, nhưng cẩn thận lại dụng tâm nên mọi người ăn đến ngon lành.

Duy chỉ có đầu lưỡi của Eric là đáng thương, từ đó cách xa với mấy món thịt được viên thành hình cầu.

Một tuần sau đó, ba người thường tìm đến chỗ Nguyên Triệt để thảo luận công việc, thuận tiện ăn chùa. Những người khác không để ý, nhưng Thẩm Mộ lại cẩn thận phát hiện, những món Phuong Nho làm ngày càng hợp khẩu vị của bọn họ hơn, mỗi lần họ đến ăn thì sẽ có món từng người thích. So với hôm đầu nấu bữa, thì càng ngày càng tinh tế hơn.

Khó trách người lãnh ngành như Nguyên Triệt cũng bị thu phục, Phuong Nho có sự kiên nhẫn, săn sóc hơn hẳn người thường, không cần nói rõ nhưng từ chi tiết nhỏ nhất cũng được cậu dụng tâm. Thẩm Mộ nghĩ, người như Phuong Nho thì mấy ai có thể cự tuyệt?

Trải qua hơn mười ngày ở chung, đám Eric bắt đầu chân chính công nhận Phuong Nho. Có một loại người, lúc đầu tưởng không thể nhận thức được, nhưng lại chẳng biết tiếp thu từ lúc nào không hay.

Nhưng không qua bao lâu, Nguyên Triệt và Phuong Nho phải về Z quốc để cùng viện phúc lợi hoàn thành thủ tục nhận nuôi. Hai người đón Vân Đoá và Tiểu Hàm về nhà, cũng đổi tên hai đứa thành “Nguyên Lưu Vân” và “Phuong Dược Hàm”.

“Hai đứa tạm thời ở chung phòng này.” Nguyên Triệt chỉ vào phòng cho khách, nói: “Đợi sau này ba mua nhà to hơn thì cho mỗi đứa một phòng.”

“Con cảm ơn baba!” Tiểu Hàm hoan hô, nhào lên giường.

Vân Đoá thì hơi câu nệ, hé miệng, nhỏ giọng lí nhí: “Con cảm ơn...”

“Ừ.” Nguyên Triệt âm trầm gật đầu.

“Đừng dọa con!” Phương Nho đá văng hần đi, kéo Vân Đoá vào phòng.

Tiểu Hàm xoay người ngồi dậy, đột nhiên hỏi: “Thầy Phương ơi! Con gọi chú Nguyên là “baba” thì phải gọi thầy là gì ạ?”

“À...”

“Gọi mẹ.” Hần tiếp lời.

“Đàn ông cũng có thể làm mẹ sao?” Tiểu Hàm ngốc ngếch hỏi.

“Đương nhiên.”

Phương Nho trừng mắt lườm hần: “Tiểu Hàm, Vân Đoá! Đừng nghe anh ấy! Về sau gọi thầy là... cha!”

“Cha.” Vân Đoá ngẩng đầu, mềm mại gọi

“Ngoan lắm!” Cậu hôn chụt một cái lên mặt bé.

“Cha! Con cũng muốn!” Tiểu Hàm nhảy xuống giường, chuẩn xác ôm lấy Phương Nho, cọ cọ làm nũng. Điều lạ kỳ chính là cậu không hiểu vì sao bé lại có thể phân biệt vị trí chuẩn xác đến vậy.

Nguyên Triệt nhìn mà khó chịu, búng hai đứa nhỏ ra, ra lệnh: “Buổi tối là thời gian riêng của ba và cha, không được đến quấy rầy. Tái phạm lần nào thì phạt lần đó!”

“Tuân mệnh baba!” Tiểu Hàm đùa đùa, chào theo nghi thức quân đội, Vân Đoá cũng học theo bé, chậm chậm đưa tay lên.

“Được rồi! Cha đưa hai đứa đi tắm rửa rồi còn phải đi ngủ!” Phương Nho lừa hai đứa vào phòng tắm.

Nguyên Triệt âm thầm căm giận, chủ động đưa tiểu quỷ đi tắm mà lại không giúp hần? Đãi ngộ sao lại khác biệt như thế? Hần muốn kháng nghị!

Đêm đó, hần vẫn luôn chờ cậu dỗ các con ngủ rồi mới tha người đi tắm.

Vài đường cơ bản đem toàn bộ quần áo lột sạch, Nguyên Triệt thẳng lưng chờ Phương Nho phục vụ. Trước đây Phương Nho cũng hay cùng hần tắm, nhưng mỗi lần đều bị ăn đến xương chằng còn. Trong phòng tắm chỉ có vách tường cứng, bồn tắm lớn cùng bệ rửa mặt, cậu thực sự chịu không nổi. Cho nên khi còn tỉnh táo thì Phương Nho sẽ tránh cùng hần tắm rửa, mà hôm nay người kia thế nào cũng không chịu thỏa hiệp, một bộ nhất quyết kéo cậu đứng dưới vòi sen.

Phương Nho không còn biện pháp, đành chụp lấy lọ sữa tắm, xịt ra một ít rồi bắt đầu phục vụ.

Xoa xoa vài cái thì Nguyên Triệt bắt đầu rục rịch, Phương Nho thoáng nhìn đại gia hoá cứng rắn phía dưới của người nào đó, thân thể bắt đầu cảnh giác.

“Phương Nho, chúng ta vài ngày chưa có làm!” Thanh âm Nguyên Triệt khàn khàn, vây cậu trong ***g ngực mình.

“Về giường hăng nói.”

“Anh không đợi được!” Nguyên Triệt cường ngạnh chen vào giữa hai chân cậu, nâng một chân cậu lên, trực tiếp xâm nhập.

Phương Nho bị làm ngay trên vách tường, sắc mặt thống khổ.

“Buông ra, em khó chịu!” Cậu cau mày gầy dựa.

Nguyên Triệt không lùi, cứ thế tiến tới, gốc không vào được hết mà cứ gác ngứ nửa trong nửa ngoài, kẹp tới phát đau.

“Phương Nho, thả lỏng.” Nguyên Triệt nhẹ giọng an ủi.

Cậu thấp giọng mắng: “Đi ra ngoài cho em!”

“Đều đã vào rồi...” Hần xấu xa động đây.

“Đừng động... rất miễn cưỡng!” Phương Nho căng cứng thân thể, tròng cái tên dã thú phủ trên người mình.

“Được rồi...” Nguyên Triệt quả thực không động, ánh mắt như lửa nóng có thể làm bỏng da người đối diện.

Tóc Phương Nho rũ xuống sùn mặt, trong mắt mang theo hơi nước, hai gò má ửng đỏ, đôi môi sưng đỏ thở dốc nhẹ nhàng, tràn ngập dụ hoặc.

Nguyên Triệt mở vòi nước, dòng nước trút xuống, tẩy sạch xà phòng trên người hai người.

Nước ấm chảy xuôi theo thân thể, hoà nhập vào nơi nếp hợp chặt chẽ. Nguyên Triệt nương theo dòng nước ấm, bắt đầu thả lỏng.

Phuong Nho tận lực thả lỏng, tiếp nhận sự xâm lấn của hắn. Nhưng cậu càng bao dung bao nhiêu, Nguyên Triệt lại càng không kiêng nể gì không ngừng công thành chiếm đất, tiết tấu càng lúc càng nhanh.

Phuong Nho ý thức hôn mê, thân thể hoàn toàn bị Nguyên Triệt nắm giữ, những tiếng rên rỉ đứt quãng đều bị tiếng nước nuốt hết...

“Nguyên Triệt! Chúng ta phải thương lượng!” Phuong Nho vô lực ghé vào giường, nói với hắn: “Lần sau đừng làm trong nhà tắm nữa được không?”

“Vì sao?” Nguyên Triệt hí mắt thoả mãn, thuận miệng hỏi.

“Em không thoải mái.” Phuong Nho chỉ chỉ lưng: “Anh nhìn em có như bị ngược đãi không?”

Nguyên Triệt nghiêng người nhìn, quả nhiên mặt lưng mềm mại xuất hiện một mảnh xanh tím, còn kèm theo mấy dấu hôn.

Hắn vươn tay xoa xoa: “Đau không?”

“Đau.”

“Anh biết rồi, lần sau sẽ chú ý không làm quá kịch liệt nữa.”

Kể cả đau, hắn vẫn muốn giữ nguyên hạng mục làm trong phòng tắm.

Phuong Nho cảm tức lờm lờm, sau đó đem mặt chôn vào gối.

“Phuong Nho, có hai tiểu quý kia thì chúng ta không thể làm ở bên ngoài.” Về mặt hắn âm trầm: “Lạc thú của anh đã bị tước đoạt hơn phân nửa, chẳng lẽ phòng riêng cũng không được tự do?”

“Anh không thể chỉ làm trên giường thôi sao?” Cậu hỏi đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không được!” Hắn không chút do dự phủ định: “Em thời thời khắc khắc đều mê hoặc anh, còn anh là người đàn ông không chịu nổi mê hoặc.”

Anh mau cút đi!! Phuong Nho cầm gối đầu đập vào mặt hắn.

Nguyên Triệt mặc kệ cậu đập cho thoải mái.

Chờ cậu xả đủ, hắn liền nói: “Đây là phúc lợi cho người đàn ông của em, thế nên nhận mệnh đi!”

Phuong Nho bị ai phát hiện, tại phương diện trên giường, cậu không hề có nhân quyền...

Phòng bên kia, hai đứa nhỏ Vân Đoá và Tiểu Hàm cuối cùng cũng có gia đình nên hưng phấn đến không ngủ được, riu ra riu rít rồi thành đôi bạn tốt từ lúc nào không hay.

Tiểu Hàm nói: “Vân Đoá! Về sau anh sẽ là anh trai của em, nhất định phải chăm sóc em thật tốt đấy!”

“Ừ! Nhất định rồi!” Vân Đoá cam đoan.

“Có đồ ăn ngon thì em phải được ăn trước!”

“Được!”

“Em bị bắt nạt thì anh phải bảo vệ em!”

“Được!”

“Em gặp rắc rối thì anh phải thay em gánh tội!”

“Được!”

“Hi hi! Một lời đã định! Anh Vân Đoá!”

“Ừ, em trai Tiểu Hàm!”

Kết quả ngày hôm sau, Vân Đoá đã quên những gì hai đứa nói với nhau không sót một mảnh.

Kể từ đó, có đồ ăn ngon thì Vân Đoá ăn trước Vân Đoá gây họa, Tiểu Hàm gánh tội thay Vân Đoá bị mắng thì Tiểu Hàm tới cứu giá...

Tiểu Hàm choáng! Thế giới này biến đổi quá nhanh, bé không hold kịp!!

Bò viên chiến:

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Hôn Lễ (Hai Chiếc Nhẫn Bạc Nhỏ Nhỏ Gắn Kết Hai Con Người Suốt Một Cuộc Đời)

Khoảng cách đến hôn lễ chỉ còn một tháng, Phương Nho bị cưỡng chế trông các con còn Nguyên Triệt toàn quyền chuẩn bị hôn lễ, may lễ phục, hẹn ngày với giáo đường, lên kế hoạch cho trình tự nghi thức...

Hắn cho người chuẩn bị hơn một ngàn tấm thiệp mời, mời từ năm trăm đến tám trăm đôi tình lữ đồng thời tham gia hôn lễ đạp xe của Phương Nho và hắn. Trong ngày hôm đó, mọi người sẽ tập trung ở quảng trường, sau đó dưới sự dẫn dắt của tân nhân đạp xe quanh thành phố rồi trở về nhà thờ lớn cử hành nghi thức.

Đây là một hôn lễ đặc biệt, mới lạ và hoành tráng nên rất nhiều người đồng ý tham dự, đồng thời gửi lời chúc chân thành nhất.

Nguyên Triệt và Phương Nho mặc trang phục tphì truyền thống, vì còn phải đạp xe nên mặc trang phục cưỡi ngựa đơn giản, quần dài đen phối cùng giày da, giản lược mà suất khí.

Xe đạp đôi được thiết kế với tạo hình rất đẹp, mỗi linh kiện đều được chế tạo thủ công tỉ mỉ, trục gắn kết hai đầu được lấy ý tưởng từ tên tiếng Anh của hai người, với ý nghĩa bên nhau không rời, màu chủ đạo là bạc và đỏ rực, tựa như con chim ưng muốn cất cánh bay lên trời cao. Nguyên Triệt đặt tên cho chiếc xe này là “Venus”

Phương Nho chỉ liếc mắt liền cảm thấy thích cái xe đạp nọ, tuy rằng chưa được nhìn thành phẩm nhưng cậu đoán chắc rằng nó sẽ trở thành tiêu điểm của buổi lễ.

Hôn lễ tuy không được bốn phía ca tụng, nhưng hình thức tổ chức đặc biệt hấp dẫn không ít sự chú ý của truyền thông.

Đương nhiên khi Nguyên Triệt và Phương Nho xuất hiện tại quảng trường thì từng cánh hoa được tung lên, tiếng hoan hô vang khắp nơi như thủy triều dâng.

Hai người cưỡi Venus được đính đầy hoa tươi cùng ruy băng màu sắc dẫn đầu, mấy trăm đôi tình lữ nối theo sau, tạo nên một hàng dài rực rỡ trên đường.

Đến giáo đường, Nguyên Triệt một tay ôm Phương Nho xuống xe làm khắp nơi dậy lên tiếng ủng hộ sôi nổi.

Hai người ướt đầm mồ hôi, trong mắt là thần tình sáng láng. Một người lạnh lùng, kiêu ngạo, người kia nho nhã ôn thuận khiến vô số người hâm mộ và khen ngợi.

Cha sứ đã đợi đôi tân nhân từ trước...

Nguyên Triệt đặt cậu xuống, hôn lên mu bàn tay cậu.

Tiểu Hàm và Văn Đoá như hai thiên sứ nhỏ, mặc hai bộ quần áo trắng chần chu nâng một cái gối màu hồng, ánh mắt loé sáng nhìn thẳng Nguyên Triệt và Phương Nho.

Cha sứ khụ một tiếng, bắt đầu chủ trì hôn lễ.

“Wele! Friends and Mr. Fang and Mr. Yuan! Let’s begin... (Thưa các bạn, Phương, Nguyên! Chúng ta hãy cùng bắt đầu buổi lễ...)”

“Mr. Yuan! Do you take Mr. Fang be your lawfully wedded spritual lover. Do you promise remain faithful into him, support him, be his friend, through all trails and tribulations, joys and victories? (Nguyên! Con có đồng ý để Phương trở thành vợ hợp pháp của con không? Con có nguyện ý cùng cậu ấy sánh vai, là người ủng hộ, người bạn thân thiết, cùng trải qua sinh, lão, bệnh, tử, vui buồn, khổ sở, hạnh phúc không?)”

Nguyên Triệt: “I do! (Con đồng ý!)”

“Mr. Fang! Do you take Mr. Yuan be your lawfully wedded spritual lover... (Phương! Con có đồng ý để Nguyên trở thành chồng hợp pháp của con không?...)”

Phuong Nho: I do! (Con đồng ý!)”

Hai người cùng nhau ký tên xuống hôn thư rồi trao nhẫn. Hai chiếc nhẫn bạc nhỏ nhỏ gắn kết hai con người suốt một cuộc đời.

Cha sứ tuyên bố hoàn thành, Nguyên Triệt liền nhanh chóng ôm lấy Phuong Nho, trước mặt mọi người trao cho cậu nụ hôn nồng cháy.

Tiếng vỗ tay vang dội như sấm dậy!

“Em đã bị anh buộc định rồi, cả đời này là của anh!” Hấn ghé vào lỗ tai cậu, nhẹ giọng nói.

“Anh, cũng là của em!” Phuong Nho cười đáp lại.

Hai người cử hành hôn lễ thuận lợi và trong sự chúc phúc của mọi người. Tuy ông Nguyễn không xem trọng, nhưng ba anh em nhà họ Nguyễn đều đến, ông ngoại Phuong Nho cũng xuất hiện.

Tiệc chúc mừng đến tận mười một giờ đêm. Về đến nhà thì cả hai đều mệt phờ, bọn nhỏ đã đi ngủ từ sớm.

“Nguyên Triệt, mau đi tắm!” Phuong Nho nằm ườn trên giường, đá đá người đàn ông nằm bên cạnh.

Nguyên Triệt tiếp tục giả chết.

Phuong Nho đánh ngời dậy, yên tĩnh nửa ngày lại nằm xuống.

Kệ! Ngày mai tắm đi! Phuong Nho lờm Nguyên Triệt, có chút buồn bực. Vốn cậu cho rằng chỉ cần đến nhà thờ tuyên thệ, ký tên, trao nhẫn là xong việc, nhưng không ngờ Nguyên Triệt mời đến mấy trăm đôi tình nhân, đồng tính có, dị tính cũng góp vui, có cả thành phần tri thức phổ thông, tình anh thương giới, thêm cả con cháu nhà giàu, danh nhân,... mấy ngàn xe đạp đồng thời diễu hành, không thể không cảm thán là rất hoành tráng!

Mơ mơ màng màng ngủ đến nửa đêm, Phuong Nho cảm giác người bị sờ sờ, quần lót bị kéo ra, một bàn tay to tiến vào giữa hai chân cậu.

“Nguyên Triệt...” Phuong Nho mơng lung nhìn hấn.

“Chúng ta làm đi?” Thanh âm trầm thấp của hấn rót vào tai cậu.

“Em mệt...”

“Em chỉ cần nằm thôi, còn mọi thứ cứ để anh.”

“A...” Cậu mệt mỏi nằm úp sấp mặc hấn đùa nghịch.

“A! Nguyên Triệt, anh...” Bị tiến vào mà không kịp phòng bị, Phuong Nho triệt để thanh tĩnh.

Lễ phục thân trên hơi hơi mở rộng, quần chỉ bị kéo xuống một nửa, còn Nguyên Triệt thì quần áo chỉnh tề, thứ kia dính thật sâu vào trong Phuong Nho.

Không khí tràn ngập mùi rượu cùng ái muội...

Tốc độ của hấn tuy không nhanh nhưng lực độ rất lớn, mỗi lần đi vào đều chạm tới đỉnh.

Cậu kéo ga giường, cực lực lui về phía sau, muốn né tránh.

Hấn tùy tiện tháo bỏ cả vạt, kéo hai tay cậu lại, cột vào đầu giường.

“Nguyên Triệt! Anh cột em lại làm gì?!” Cậu hữu khí vô lực kháng nghị.

Hấn không nói gì, cúi đầu ngậm lấy môi cậu, nâng chân cậu cao lên.

“A...” Phuong Nho không thể trốn, chỉ mặc cho người ở trên công kích mình.

Roạt một tiếng, áo somi bị xé bỏ, Nguyên Triệt cúi xuống liếm mút ngực cậu.

“Đừng cần...” Phuong Nho nhủ mảy, ngẩng đầu nhìn hai tay bị trói, vận vẹo thử xem có thoát được không.

Nguyên Triệt một đường hôn xuống, hôn luôn cả hai bên chân cậu...

“A...” Cả người Phuong Nho tê dại, cả người nháy mắt vô lực, người nóng như bị đưa vào lò thiêu.

Nguyên Triệt liếm liếm đầu lưỡi, ngẩng đầu, ngồi xồm giữa hai chân cậu, thô lỗ cởi quần áo trên người, để lộ một thân cơ bắp cường tráng.

Phuong Nho cảm giác hấn đang suy tính gì đó nên cẩn thận lưu ý về mặt của người kia. Cậu cẩn thận quan sát mặt hấn, đột nhiên ý thức hấn uống rượu

nên bây giờ đang rơi vào trạng thái say!

“Nguy rồi...” Trong lòng Phuong Nho thầm kêu rên...

Khoé miệng Nguyên Triệt hơi giương lên, từ trên cao nhìn xuống Phuong Nho một thân quần áo hỗn độn, đầy dầu mỡ.

Vươn tay đem hai chân cậu vòng quanh thân mình, hấn dùng sức sát nhập, đẩy mạnh vào trong thân thể cậu.

Một tay chống lên người cậu, một tay đỡ lấy chân Phuong Nho, tốc độ ra vào của hấn dần nhanh hơn.

Phuong Nho cảm giác thân thể như muốn vỡ vụn, đau đớn xen lẫn khoái cảm lan ra khắp toàn thân.

“Chào buổi sáng, Triệt!” Eric ngồi trên ghế salon, nhiệt tình chào đón.

“Ừ, sao cậu còn chưa đi?” Tới qua hấn đuổi hết người, Nguyên Trạch và Nguyên Tĩnh đi trước, Nguyên Khê và ông ngoại Phuong Nho ở tiểu biệt thự, hấn không ngờ Eric cũng bám lại.

“Tôi muốn chào Nho rồi mới đi.” Eric tặc lưỡi hề hề cười.

Nguyên Triệt không để ý anh, trước tiên là chào ông ngoại, sau đó mới gật đầu với những người khác.

“Phuong Nho đâu?” Ông ngoại hỏi.

“Em ấy mệt, muốn nghỉ ngơi.” Hấn mặt không đổi sắc đáp. Sự thật là Phuong Nho không dám đi ra ngoài, tới qua làm quá độ, cậu cực kỳ oanh liệt.

Ông ngoại hừ lạnh rồi trừng mắt lờm Nguyên Triệt.

Eric không thức thòi mà huyết sáo, tầm mắt quét tới quét lui trên người hấn.

“Tôi đã đặt tiệc ở nhà hàng, hôm nay tôi sẽ chiêu đãi mọi người.” Ý tứ khác: Phuong Nho sẽ không xuất hiện đâu!

Thanh âm ông ngoại lạnh băng: “Hai đứa đã kết hôn thì tôi cũng không dãi dòng. Tiểu Nho từ nay giao cho cậu, nếu để nó chịu uỷ khuất thì tôi sẽ tuyệt đối không tha cho cậu!”

“Xin ông ngoại yên tâm, con sẽ không để người có cơ hội phải giáo huấn con.”

“Hừ!” Ông thực sự rất khó chịu khi thấy bản mặt tràn đầy tự tin của hấn.

Tiểu Nho nhà ông, tại sao lại vô phúc dính phải tên đàn ông tai họa này cơ chứ?

Hôn lễ của Nguyên Triệt và Phuong Nho đương nhiên trở thành tiêu điểm hot của các mặt báo, kênh truyền hình giải trí. Hấn là con trai thứ của tập đoàn nằm trong top một trăm tập đoàn đứng đầu thế giới – Nguyên thị, đối tượng kết hôn là người cùng giới, hôn lễ còn có thêm mấy ngàn xe đạp đi theo, muốn có bao nhiêu long trọng thì có bấy nhiêu long trọng, bao nhiêu nổi bật thì có bấy nhiêu. Không chỉ có báo chí, đài truyền hình đưa tin, mà ở trên mạng cũng có rất nhiều video do người dân dạo chơi ở quảng trường quay lại.

Tuy bây giờ mọi người tương đối cởi mở, nhưng đồng tính luyến ái vẫn chưa thực sự được chấp nhận. Đối với hôn lễ của Nguyên Triệt và Phuong Nho, chúc phúc cũng có mà châm biếm cũng không thiếu.

Nhưng mấy chuyện này đều không ảnh hưởng đến tâm tình của hấn, cũng không ai dám nói linh tinh trước mặt hấn.

“Nguyên Triệt! Một tuần không cho anh chung phòng với em!” Thanh âm nghiêm khắc của Phuong Nho truyền ra từ trong phòng.

“Bảo bối, đừng nóng giận!” Hấn ôn nhu trấn an.

“Em không giận!” Cậu nghiêng răng nghiêng lợi: “Em phần nộ!”

“Ừ, ừ... em phần nộ.”

“Anh mau rút cho tôi!” Phuong Nho chỉ vào cửa phòng: “Thấy anh dạ dày tôi liên đau!”

“Không đau trứng là tốt rồi!” (=]])

Trứng đau là cái gì! Phuong Nho tức đến đỉnh đầu bốc hơi, cầm gối đầu ném vào mặt hấn.

Nguyên Triệt vội vàng đứng lên, nhẹ giọng nói: “Em nghỉ ngơi đi, anh ra ngoài trước.”

Nói xong, hấn sửa lại biểu tình, áo mũ chỉnh tề ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Eric, Nguyên Khê và hai tiểu quỷ dùng đủ loại biểu tình khác nhau nhìn hấn.

Nguyên Triệt bẽ nghề nhìn bọn họ, xoay người cất bước.

“Triệt, cậu xác định không cần hảo hảo trấn an người đàn ông của mình sao?” Eric hỏi.

“Không cần cậu lo.” Nguyên Triệt lấy đi động ra, thần nhiên nói: “Xem ra hôm nay cậu rất nhàn, để tôi bảo Thẩm Mộ sắp xếp thêm công việc cho cậu.”

“Oh no! Triệt! Đây là thẹn quá hoá giận!”

“Ừ, cậu nói đúng đấy, tôi chính là thẹn quá hoá giận.” Hấn một bộ “thế thì đã làm sao”.

Anh thấp giọng nói một câu: “Vô sỉ!”

Đôi mắt hấn lạnh lùng đảo đến, anh lập tức thay bằng gương mặt tươi cười: “Ok! Tôi biết rồi! Tôi lập tức đi đây! Thay tôi chào Nho, lần sau tôi lại đến

Eric đi rồi, hấn lại nhìn Nguyên Khê.

Nó vội vàng bảo: “Em chuẩn bị cùng các anh về nước!”

Nguyên Triệt gật đầu, không thêm, mắt đảo qua hai tiểu quỷ đang ngó nghiêng ngó nghiêng, hình như cực kỳ muốn vào xem.

Hấn phát phát tay: “Hôm nay ai cũng không được quấy rầy cha.”

Tiểu Hàm hỏi: “Cha sinh bệnh ạ?”

Vân Đoá tiếp lời: “Là baba hại cha sinh bệnh ạ?”

“Không phải.” Hấn giật cục đáp.

“Thế tại sao cha lại nổi giận với ba ạ?”

“Cha các con ngủ không đủ nên cảm xúc mới không tốt.”

“Là baba hại cha không ngủ đủ giấc sao?”

“...”

“VẬY?” Vân Đoá nghiêm túc nói: “Cha xác định không cần hảo hảo trấn an người đàn ông của mình sao?”

Câu sau thuật nguyên lời Eric, đã thế còn là dùng tiếng Anh!

Nguyên Triệt không hiểu vì sao bé lại hiểu tiếng Anh, nhưng bút trưởng này không thể là ai khác ngoài Eric.

Nhưng, tối hôm qua có chút quá độ, hấn chẳng qua là đang tỏ vẻ không có gì thôi.

Vì thế, chờ Phương Nho tỉnh lại lần thứ hai, cậu liền phát hiện ra mình đang nằm trong một biển hoa, đầu giường còn bày mấy lẵng đủ chủng loại, màu sắc, mùi hương, kích thích khác nhau...

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Me Too! (Anh Yêu Em!)

Thẩm Mộ nhìn danh thiếp: “Lạc Uy Hiên?”

Lạc Uy Hiên cũng chính là Dylan, trước đây bởi vì dám giấu thân phận của Phương Nho nên bị Nguyên Triệt chính đến thực thăm. Anh bị đào ra từ Nguyên thị, đến STEV tiếp tục làm trâu làm ngựa. Cùng Dylan rời đi còn có đội ngũ từng đi theo Nguyên Triệt. Bọn họ chịu ngược quen rồi, căn bản không thể thích ứng nổi với giám đốc mới quá ôn hoà. Cuối cùng vì muốn tìm kiếm cảnh giới ngược tới tối cao, bọn họ chọn cách đổi việc tập thể.

Nguyên Triệt không hề gặp áp lực với sự cường hấn của cha mình. Ông muốn nhiều thì nhiều, ít thì ít, dù ông làm thế nào hấn cũng chống lại được. Lần đi này, công trạng nguyên bản đã lạnh xuống mười phần, Nguyên Triệt còn đánh hạ cột chống nên giờ đây bọn họ đang sống dở, chết dở.

Ông Nguyên nhìn chiến lược phát triển cùng đánh giá thị trường con trai thứ viết ra, vừa cảm thán tài năng xuất chúng của hắn, vừa có chút hối hận vì bản thân đã quá cường liệt.

Một tuần sau, Nguyên Triệt khoan khoái đem theo Phương Nho đi hưởng tuần trăng mật. Hai đứa nhỏ dùng đủ mọi thủ đoạn cũng không thể chen nổi một suất.

Tiểu Hàm ai oán: “Vân Đoá chúng ta bị bỏ rơi rồi!”

Vân Đoá không nói lời nào, biểu tình khóc khóc.

Tiểu Hàm tiếp tục phiên nộ: “Về sau anh em mình sống nương tựa lẫn nhau, anh đừng có bỏ em mà đi đấy!”

Vân Đoá khinh bỉ nhìn bé, xoay người bước đi, chỉ chừa cho bé bóng dáng suất khí.

“Vân Đoá ca ca ca ca ca ca.. Tiểu Hàm liên tục gọi.

Đi một tháng, Nguyên Triệt và Phương Nho gần như du lịch khắp châu Âu, đến thăm Loire Valley, được mệnh danh là “hoa viên nước Pháp”, cùng đi dạo bờ biển Côte d’Azur xinh đẹp, dạo thăm vườn Giverny, cội nguồn của trường phái nghệ thuật trừu tượng, trượt tuyết tại khu nghỉ dưỡng của dãy núi Alpine,... Khung cảnh thôn quê tươi đẹp, thật nhiều những tòa lâu đài cổ kính, hai người còn được thưởng thức cái đẹp của vườn nho ủ rượu champagne, vẻ đẹp của vườn hoa tulip lớn nhất thế giới, “hòn ngọc của biển Adriatic” Keukenhof. Hai người cùng nhau thưởng thức đồ ăn ngon, cùng nhau chụp rất nhiều ảnh, vui chơi đến mürì phần tận hưởng, cũng mürì phần tận “tính”!

Trăng mật trở về, Nguyên Triệt và Phương Nho thần thái sung sướng quay lại nếp sống thường ngày.

Trong khoảng thời gian gian Nguyên Triệt rời đi, Dylan đưa công ty trở về hình thức vận hành như trước. Công ty bắt đầu vận tác, lấy gốc là công ty mẹ, rất nhanh vững bước phát triển. Bọn họ có được đội ngũ thiết kế cùng hoàn thiện sản phẩm chuyên nghiệp, chủ yếu kinh doanh mặt hàng công nghệ, smartphone, đồ điện gia dụng, linh kiện điện tử, máy chơi game, mảng kỹ thuật được đầu tư thành mürì nhon, mẫu mã đẹp mắt cùng chất lượng đảm bảo, từng bước một chiếm lĩnh thị trường.

Phương Nho thì mở một văn phòng tư vấn tâm lý ngay cạnh cao ốc Nguyên Triệt làm việc, thời gian nhàn rỗi có thể tiếp tục học về tâm học, thuận tiện dạy kiến thức cho Tiểu Hàm và Vân Đoá. Hai đứa nhỏ một đứa thì khiêm thị, đứa còn lại mắc chứng mất trí nhớ phân ly, không thể đến trường học bình thường. Nhưng hai bé phi thường thông minh, hơn nữa còn có thiên phú bất phàm.

Tiểu Hàm thiên tính hoạt bát, năng lực tiếp thu mạnh, ở phương diện hội hoạ và âm nhạc rất phát triển, sức sáng tạo không giống người thường.

Tình huống của Vân Đoá thì phức tạp hơn một chút, ký ức của bé mỗi lần sẽ trở nên rời rạc, yêu cầu phải kiên nhẫn, mất nhiều thời gian ghi nhớ hơn. Nhưng Phương Nho phát hiện ra, Vân Đoá có thể nhớ như in bất kỳ một tri thức nào, tỷ như phương trình toán học, tổ hợp xác suất, công thức vật lý, mỗi lần học xong đều sẽ ghi tạc trong não bộ, cho dù có mất trí nhớ đến bao nhiêu lần cũng không rời đi. Nhưng chỉ cần thấy một đồ vật trong nháy mắt, ví dụ như tên người, địa danh, nơi sinh sống, người có quan hệ với bé đều quên sạch không còn một mảnh.

Bé tựa như một cái máy tính không ngừng nâng cấp hệ thống mà loại bỏ tất cả những thứ râu ria, chỉ để lại đại não xúc tiến các hoạt động tính toán.

Phương Nho không ngừng huấn luyện trí nhớ của bé, nghĩ cách kéo dài thời gian lưu trữ ký ức, cũng dạy bé viết nhật ký, quay video sinh hoạt ngày thường, mỗi lần có thời gian liền dẫn hai đứa nhỏ đi chơi đó đây chụp ảnh, để ký ức tốt đẹp mãi ở lại văn tự và hình ảnh.

Sinh hoạt của Nguyên Triệt và Phương Nho diễn ra như bao người khác, đôi khi tình cảm mãnh liệt, thi thoảng lại tranh cãi, nhưng cũng thường có những giây phút lãng mạn. Hai người không giấu nhau điều gì, tình cảm gắn bó, sâu sắc khiến vô số đàn ông ngày đêm mong ước như sói tru.

Kỷ niệm một năm kết hôn, Nguyên Triệt mang Phương Nho lên du thuyền ra biển, trên mặt biển xanh rộng dùng cơm, thưởng rượu và “yêu”.

Cuối cùng, hắn thoả mãn nói: “Cuối cùng anh cũng thành toàn cho lần trước!”

“Lần trước cái gì?” Cậu nghi hoặc.

“Lần đầu tiên đưa em ra biển, anh muốn cưỡng bức em, liền hạ được. Vốn tưởng rằng mọi chuyện sẽ thanh, ai ngờ em lại nhảy xuống biển.” Nguyên Triệt nghiêng người nhìn cậu, bất mãn nói: “Em cứ vậy kháng cự, thà chết cũng không chịu?”

Đều là chuyện cũ rồi! Nhớ lại làm cái gì?

Mặt cậu đầy hắc tuyến, trả lời: “Em không muốn chết, là vì khẳng định anh sẽ nhảy xuống cứu em nên mới làm vậy.”

“A?” Hắn nhú mày, chế nhạo: “Kỳ thật lúc đó em đã động tâm rồi đúng không? Chỉ là còn chường ngại về giới tính nên mới không nguyện ý.”

Cậu trừng mắt: “Anh còn không biết mình có bao nhiêu quân phiệt sao? Em cự tuyệt căn bản không có tác dụng, còn cố tình sử dụng biện pháp tự bức tử mình để kiên trì điều trị cho anh, kết quả mất cả chì lẫn chài.”

Hắn đắc ý nhếch môi: “Đây là phúc lợi người bệnh dành cho em, my doctor!”

“Nguyên Triệt, em không hối hận.”

“Anh cũng sẽ không để em có cơ hội hối hận.” Nguyên Triệt hôn môi câu, thâm tình nói nhỏ: “Anh yêu em!”

“Me too!”

HOÀN CHÍNH VĂN!

—

Loire Valley:

Bờ biển Côte'd Azur:

Vườn Giverny:

Núi Alpine:

Vườn hoa tulip Keukenhof

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Pn 1: Nguyên Khê (Có Một Vài Người, Luôn Giành Một Vị Trí Nhất Định Trong Lòng Chúng Ta, Có Chết Cũng Không Thay Đổi)

Nó vốn là con riêng, bởi vì vợ cả của cha qua đời, mẹ nó mới chính thức được gả vào Nguyên gia.

Cha đã có hai đứa con trai, nếu so sánh nó và chị gái với họ, thì chính là hai thái dương cùng với đám sinh vật nằm dưới đất. Cha tuy rằng cho mẹ danh phận, nhưng lại không quan tâm đến bà, cả nó và chị gái cũng lớn lên trong sự xem nhẹ của ông.

Anh cả Nguyên Trạch không quan tâm đến bọn họ, hoàn toàn coi thường. Anh hai Nguyên Triệt tính tình hung bạo, nhưng kỳ quái chính là, thoát nhìn hần vô cùng chán ghét hai chị em nó, nhưng mỗi lần gặp phiền toái thì Nguyên Triệt luôn là người ra mặt giải quyết.

Cho nên, nó càng nguyện ý lại gần anh hai hơn.

Trong mắt người khác nó là thiếu gia áo com vô lo, ăn chơi trác táng. Quả thực nó rất thích chơi bời, hát karaoke, đánh nhau, đua xe, trò nào náo nhiệt thì chơi trò đấy. Có một thời gian dài hần chơi đến điên cuồng, cơ hồ cái gì cũng ném trái. Nó cho rằng đây là cuộc sống, sống phóng túng, mơ mơ hồ hồ.

Dù nó có gây đại họa đến đâu thì cuối cùng sẽ có người chùi đt cho nó.

Khi nó bị thương nhập viện, là lần đầu tiên được gặp Phương Nho. Lúc ấy ngoại trừ bội phục cậu có thể làm bảo mẫu cho anh hai, cùng hần ở một nhà thì không có tâm tư khác. Nhưng ai ngờ được người đàn ông ấy có thể lấy được tâm của anh hai, trở thành bạn lữ trọn đời.

Trường cho nghỉ ba ngày, nó bị kéo đến nhà anh hai ở tạm, do đó có được cơ hội ở chung với Phương Nho. Cậu là một người có cá tính cẩn thận, luôn chăm sóc người khác, hay tươi cười ấm áp, tính tình thực tốt, khiến người ta bất tri bất giác muốn thân cận.

Phương Nho dùng biện pháp của mình, từng chút một thay đổi cuộc sống của anh hai. Từ số lượng đồ trang trí trong nhà có thể thấy, căn nhà vốn dĩ lạnh như băng dần trở nên có hơi ấm, có hương vị gia đình.

Quan hệ của cậu với anh hai cũng rất ái muội. Nó đã rất khiếp sợ tính hướng của hần, nhưng một phần nào đó cũng cảm thấy đáng. Sự ôn nhu của Phương Nho làm không ai có thể kháng cự, nếu đổi lại là nó, thì nó cũng sẽ bị kéo vào.

Trên thực tế, quả thực nó cũng động tâm. . .

Ánh mắt Phương Nho nhìn anh hai tràn ngập bao dung cùng ôn nhu làm nó không ngừng hâm mộ. Nó thường xuyên tưởng tượng, nếu có được một người như vậy ở bên thì sẽ có bao nhiêu hạnh phúc.

Nhưng, nó không có dũng khí như anh hai, có thể không cố kỵ yêu một người đàn ông nó cũng không có sự quyết đoán như hần, có thể thoát kỵ gia tộc để tự lực cánh sinh lại càng không cường thế như anh hai, không thể bá đạo giữ người lại, thậm chí để cậu yêu hần đến tâm khảm.

Cho nên, nó đã định trước mình chỉ có thể lấy thân phận người ngoài đời theo tình yêu của bọn họ.

Hôn lễ của anh hai được cử hành ở Anh quốc, làm thành hôn lễ đạp xe nổi bật, chấn động một thời gian. Nó thường nghĩ, một cặp nam nữ bình thường còn không thể sống với nhau đến bạc đầu giai lão, huống chi đồng tính. Nhưng hai người lần nữa đánh vỡ luận điểm của nó, chân chính hứa hẹn với nhau. Nhìn anh hai và cậu, nó lại sinh ra mong muốn vô hạn với ái tình. Nhưng mà, muốn tìm được một người hoàn toàn phù hợp với bản thân, thì khó như mò kim đáy bể.

Nó hâm mộ anh hai, cũng muốn thân thiết Phương Nho nhiều hơn.

Khi bị tổng vào tù oan, nó suy nghĩ rất nhiều. Sinh hoạt trước đây rất bừa bãi, cũng rất nhập nhằng, không mục tiêu, không hoài bão, cũng không có bạn bè tốt. Nó tựa như một quả bóng, bay thì cứ bay, nhưng chỉ cần bùm một cái là mất tất cả. Cho nên một năm sau khi ra tù, nó học tử tế, cố gắng thi vào một trường đại học ở gần công ty anh hai tại thành phố B.

Trong quá trình học tập chăm chỉ, nó phát hiện ra mình không hẳn là kẻ vô dụng, ít nhất trí nhớ hơn người, tốc độ tiếp thu so với người khác nhanh hơn rất nhiều.

Trong những ngày tháng học đại học, nó thường xuyên đến nhà anh hai, có cơ hội liền trêu chọc Phương Nho.

Vào một ngày nọ, nó bất chợt làm ra một chuyện khác người... thừa dịp Phương Nho uống rượu, nó trộm hôn cậu.

Khí tức của Phương Nho gần trong gang tấc, miệng lưỡi ảm áp làm tâm nó như nổi trống, hô hấp tựa hồ bị rút hết. Nó đem chuyện này trở thành bí mật trọng yếu nhất, một mình trân quý. Kể cả nhiều năm qua đi, nó vẫn không thể quên đi thời khắc rung động ấy.

Có vài người, tựa như ánh trăng, đẹp vô cùng nhưng không thể với tới...

Có một vài người, luôn giành vị trí nhất định trong lòng chúng ta, có chết cũng không thay đổi...

Cậu nói: “Nguyên Khê, cậu sẽ trở thành một người có đủ tư cách nói nghiệp!”

Để thực hiện những lời này, nó tốt nghiệp liền tiến nhập Nguyên thị, địa vị gần bằng anh cả Nguyên Trạch. Nhưng tương lai nó khẳng định mình sẽ siêu việt hơn anh, bởi vì mục tiêu của nó là anh hai, nó phải trở thành người đàn ông xuất sắc hơn hẳn!

Hai người xuất sắc càng dễ hấp dẫn lẫn nhau. Nếu tương lai nó không thể tìm thấy một người như Phương Nho, thì ít nhất cũng phải thấy được tình nhân có thể sống vai với mình, nam nữ nó không quản.

Nó chỉ hy vọng, một khi người ấy xuất hiện, nó sẽ có đủ dũng khí cùng tự tin để theo đuổi...

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Pn 2: Tề Hiểu (Khẩu Vị Coi Như Giống, “Tính” Thú Cũng Hợp Nhau...)

Cậu ta không tin tưởng nhất kiến chung tình, nhưng vào buổi sáng nọ, khi vừa mở cửa, thì cậu ta đã bị hấp dẫn.

Tóc người ấy mềm mại, đôi mắt lưu ly như nhìn thấu mọi sự đời, gương mặt lúc nào cũng tươi cười như gió xuân, cả người chìm đắm trong ánh mặt trời, ôn nhuận mê người.

Người ấy tên là Phương Nho, vừa mới dọn tới phòng trọ cách vách.

Một khắc kia, cậu ta liền nhất kiến chung tình với người ấy...

Cậu ta đã sớm biết mình là đồng tính, còn sớm come out, người nhà không thể tiếp thu nên cậu ta tự mình sống ở bên ngoài. Trước khi gặp được Phương Nho, cậu ta đã từng trải qua bốn, năm mối tình nhưng đều bất thành.

Lần này, cậu ta muốn cố gắng tranh thủ một chút.

Tính cách của Phương Nho rất ôn nhu, nấu ăn ngon, sinh hoạt có quy luật, sáng dậy sớm đi chạy, sau bữa tối thì đi tản bộ một giờ.

Cậu ta thường xuyên sang phòng trọ của người ấy ăn uống uống chùa, cẩn thận thăm dò tính hướng của người ấy. Đáng tiếc, Phương Nho thoát nhìn để ở chung, nhưng thực chất rất kín kẽ, chưa từng đề cậu ta ở nhà mình qua đêm.

Phuong Nho không có gì bất thường với sự thân cận của đàn ông, đôi lúc cậu ta có thể thuận lợi ăn trộm đậu hũ, nhưng về các phương diện khác thì hoàn toàn chứng minh người ấy không có ý tứ gì với đàn ông.

Phát hiện này khiến cậu ta có chút uể oải, cậu ta không thích động vào thằng nam. Mà đau một cái, đối tượng cậu ta để ý lại là một.. thằng nam...

Cậu ta hiện tại vẫn khá mâu thuẫn, sự thật là những suy xét đều dư thừa, bởi vì ngay từ đầu ông trời đã định đoạt Phuong Nho với cậu ta là vô duyên.

Người ấy xuất hiện bất ngờ, đi cũng thực bất ngờ tựa như cơn gió, dừng lại bên cậu ta một khắc rồi biến mất vô tung.

Lần thứ hai gặp mặt, cậu ta đang điều tra chân tướng cái chết của em trai. Khi đó, cậu ta biết được Phuong Nho hốt nhiên lại là trợ lý của anh trai kẻ hiem nghi. Lúc đấy cậu ta vô cùng tức giận, hận không thể kéo Phuong Nho đi thật xa.

Phuong Nho như thấu được xao động trong lòng cậu ta, hỏi: “Tề Hiểu, cậu thực sự muốn lấy lại công đạo cho em trai sao?”

“Đương nhiên!”

“Vậy không bằng cùng Nguyên Triệt điều tra, đi tìm chứng cứ, tự mình biết được chân tướng?”

Cậu ta đồng ý đề nghị này, nhưng một thời gian sau lại không gặp được Phuong Nho. Căn bản là người đàn ông kia tuy giúp điều tra, nhưng tận lực ngăn cách cậu ta và người ấy. Sau đó cậu ta mới biết, Phuong Nho đã sớm là người yêu của hắn, đoạn tình cảm này của cậu ta còn chưa bắt đầu, đã phải kết thúc.

Nhưng lúc ấy, toàn bộ tinh lực đều đặt lên vụ án của em trai, cậu ta cùng hắc đạo song thủ điều tra, đồng thời quen được Nguyên Khê.

Ấn tượng đầu về Nguyên Khê không quá tốt. Trên người nó mang theo ngao khí của kẻ có tiền, nói chuyện không hề có lý buông tha người khác, cũng không có chút cảnh giác với người xung quanh. Lần đầu gặp mặt hai người đã cãi nhau một trận, kết thúc trong bức bối. Rồi đến lúc lấy lời khai, cậu ta rất ngạc nhiên vì nó có thể nhớ được nhiều chi tiết đến vậy, cũng ý thức được sự thực không đơn giản như trong tưởng tượng.

Cuối cùng, kết quả đã chứng thực những suy đoán của mọi người, Nguyên Khê vô tội. Em trai cậu ta ngẫu nhiên phải trở thành công cụ giả hoá nó. Cho dù bên phía Nguyên Triệt có bồi thường đầy đủ đến đâu thì nỗi đau mất em vẫn không thể xoá nhòa.

“Tề Hiểu, tôi rất xin lỗi về chuyện của em trai anh...” Nguyên Khê nói: “Nếu anh chưa hả giận, thì có thể đánh tôi.”

Nói những lời này mà vẻ mặt nó vẫn đầy ngao khí trước sau như một.

Vì thế, cậu ta thực sự động thủ, hung hăng đập nó mấy cú.

Nguyên Khê thoát nhìn yếu đuối nhưng không ngờ lại kiên cường đến vậy, không kêu đến một tiếng.

Nó ngồi dưới đất, lau vết máu ở khoe miệng, cười nói: “Hoá ra bị đánh cũng thoải mái phết!”

Cậu ta bị nó làm cho bật cười, từ đó, hai người trở thành bạn.

Nguyên Khê và Phuong Nho là hai loại người trái lập nhau hoàn toàn. Một người tùy ý phi dương, được nuông chiều từ bé. Người còn lại ôn thuận như ngọc, khí chất nho nhã, là bạn tình lý tưởng của cậu ta. Nhưng tâm mắt lại bất tri bất giác bị Nguyên Khê hấp dẫn.

Hai người học chung một trường đại học, cùng nhau học, cùng tham gia hoạt động ngoại khoá, cùng chơi một trận đấu, đồng thời cùng trở thành những nhân vật nổi bật của trường. Cậu ta nhìn nó thay đổi từng ngày, càng lúc càng trưởng thành, chói mắt hơn.

Cậu ta thực tâm nhận nó là bạn bè tốt.

Thẳng cho đến ngày nhìn thấy thân thể trần truồng của Nguyên Khê, cậu ta chợt thấy xúc động và nhận ra tình cảm dành cho nó đã biến chuyển, không muốn là bạn bè nữa, cậu ta muốn tiến thêm một bước.

Nghiêm túc để ý, cậu ta phát hiện trong lòng Nguyên Khê luôn có một người. Tuy không biết người kia là ai nhưng sẽ không phải là trợ ngại của cậu ta trên con đường theo đuổi Nguyên Khê. Hơn nữa, tuy nó không ghét đồng tính, nhưng đối với đồng tính cũng không có gì đặc biệt quan tâm, mà như cảm dục, đến cả tự an ủi cũng không có.

Cậu ta không khỏi nghĩ, Nguyên Khê không phải là muốn thủ tiết vì người kia đi?

Cậu ta thực rối rắm, bởi vì sợ bị cự tuyệt nên không dám biểu lộ cõi lòng. Thẳng đến khi tốt nghiệp, Nguyên Khê tiến vào Nguyên thị, cậu ta cũng cất bước theo nó, dốc hết khả năng để giúp nó giải quyết sự vụ công ty.

Quan hệ của bọn họ dừng lại ở bạn bè, đồng nghiệp, cậu ta cho rằng sẽ duy trì tình trạng này cả đời.

Cho đến khi Nguyên Khê uống say trong tiệc xã giao, cậu ta ở lại chăm sóc nó, nhất thời không kiềm chế được cúi xuống hôn nó. Ai ngờ nụ hôn ấy như kíp nổ, tình cảm mãnh liệt không thể vẫn hồi.

Hai người quấn lấy nhau nguyên một đêm, Nguyên Khê xuất huyệt ý liệu mạnh mẽ, cuốn lấy cậu ta như bám vào phao cứu sinh. Hơn nữa, trong suốt quá trình, nó không ngừng kêu: “Phương Nho...”, vì thế cậu ta mới biết người trong lòng nó là ai.

Không khỏi cười khở, cậu ta không ngờ rằng bọn họ thế mà cùng thích một người. Vậy cũng coi như là khẩu vị giống, “tính” thú cũng hợp nhau đi...

Cậu ta cho rằng trải qua một đêm này quan hệ sẽ bước vào thời kỳ mang tính lịch sử. Nhưng nào ngờ Nguyên Khê hoàn toàn không khở rõ lần quan hệ ấy, thái độ không hề biến hoá.

Tề Hiểu buồn bực không thôi, cậu ta không phải dạng người ăn kiên mật tẩn mà không chịu trách nhiệm.

Nguyên Khê, em cứ chờ đấy, đời này anh sẽ theo đuổi em!

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Dừng Nóng Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Pn 3: Vân Đoá

Ngày 1 tháng 7 năm 2020 (Tác giả: Bởi vì lấy bối cảnh bán hư cấu hiện thực nên dùng năm 2020)

Con là Vân Đoá, năm nay tám tuổi. Từ hôm nay trở đi, con sẽ viết nhật ký mỗi ngày để ghi nhớ những sự việc đã phát sinh quanh con.

Con là cô nhi, bốn tháng trước được baba và cha thu dưỡng, đổi tên thành Nguyên Lư Vân. Baba tên là Nguyên Triệt, cha gọi là Phương Nho, hai người là một đôi đồng tính.

Cùng được nhận nuôi giống con còn có một đứa nhóc nhỏ hơn con một tuổi, tên là Phương Dược Hàm.

Con là anh, cậu ấy là em, hai đứa con cùng baba và cha là một nhà bốn người.

Ngày 5 tháng 7 năm 2020

Hôm nay chú Eric mua đồ chơi cho con và Tiểu Hàm. Buổi tối em ấy đoạt đồ chơi của con, con không tức giận, nhưng chờ đến lúc em ấy ngủ say liền trộm đồ chơi rồi giấu ở dưới gầm giường của cha...

Ngày 6 tháng 7 năm 2020

Hôm nay hình như con nhìn phải chuyện không nên nhìn!

Tiểu Hàm phát hiện không thấy đồ chơi của mình đâu liền lòng vòng tìm quanh nhà. Rất nhanh đã mò xuống gầm giường cha, nhưng mãi mà không thấy chui ra, con sợ em ấy bị đụng choáng đầu, đành chui vào theo. Kết quả lại thấy em ấy đang vẽ bậy trên ván giường.

Đúng lúc đó, trong phòng vang lên tiếng bước chân, sau đó bọn con liền cảm thấy giường lún xuống, giống như có người đang lăn lộn trên đó vậy.

Con nghe thấy thanh âm có chút suy yếu của cha, hình như kêu không cần, lại còn kêu suốt, con hoài nghi có phải cha gặp người xấu hay không? Cho nên nhỏ giọng bảo Tiểu Hàm: “Cha hình như đang gặp rắc rối, chúng ta phải giúp cha!”

Tiểu Hàm rất nghĩa khí đồng ý. Bọn con đồng loạt chui ra khỏi gầm giường, quả nhiên nhìn thấy một người đàn ông đè lên người cha!

Con cầm đồ chơi, rất có khí thế gào lên: “Kẻ xấu! Mau buông cha ra!”

Người đàn ông kia quay đầu, hoá ra là baba! Sắc mặt baba không tốt lắm, thân trên tron bóng, còn lộ cả mông... (đoạn miêu tả đằng sau bị người ta dùng bút tô loạn lên, hôm sau Vân Đoá mất trí nhớ, mỗi lần đọc đến đoạn này đều buồn bực thật lâu...)

(Phương Nho bực bạch: Vạn hạnh một đứa mất trí nhớ, một đứa khiếm thị...)

Ngày 2 tháng 8 năm 2020.

Con là Vân Đoá, hôm nay là kỷ ức mới, con tiếp tục viết nhật ký.

Hôm nay ở đường, mình con đứng giữa một đám người xa lạ, ngay cả bản thân cũng thực xa lạ, con không biết nên làm gì, trong lòng thực sợ hãi. Thắng đến khi baba và cha dắt theo em trai Tiểu Hàm tìm được con, con mới biết mình là ai.

Lúc ấy con rất bối rối, hoàn toàn không phát hiện ra trên cổ mình có treo điện thoại cùng tấm thẻ viết địa chỉ. Con cảm thấy mình giống như một con thú

nuôi nhỏ, đi lạc không tìm được đường về nhà...

Ngày 15 tháng 9 năm 2020

Hôm nay con lại nhận mặt gia đình mình, baba, cha, Tiểu Hàm, chú Nguyên Khê...

Ngày 10 tháng 11 năm 2020.

Hôm nay Tiểu Hàm rất buồn, vì con đã quên mất chuyện mình đáp ứng với em ấy mấy ngày trước. Chờ đến khi tìm được nhật ký thì đã qua thời gian ước định mất mấy ngày...

Ngày 4 tháng 3 năm 2021.

Cuối cùng con đã nghĩ, nếu một ngày mình đến một nơi rất xa, di động cùng thẻ tên thì có phải vĩnh viễn sẽ không được gặp lại gia đình mình đúng không? Mỗi lần nghĩ vậy con đều phi thường khó chịu, cũng phi thường phi thường sợ hãi!

Ngày 12 tháng 7 năm 2022...

Ngày... tháng 3 năm 2024...

Năm 2030...

Số lượng ngày viết nhật ký ngày càng tăng lên. Qua mười năm, anh viết tới hơn năm mươi cuốn nhật ký, cũng từ từ hiểu về tình trạng của mình hơn.

Lật những trang nhật ký tựa như đọc về cuộc đời của một người khác, rất nhiều thứ trân quý đều bị anh quên mất, những điều người nhà phải bỏ qua, hứa hẹn trọng yếu, sinh hoạt thường ngày... Anh còn vô ý tổn thương mọi người...

Nhưng anh không nguyện ý để mất bọn họ, chỉ có họ mới tiếp nhận anh khi anh vô cùng mờ mịt, dùng quan tâm vô tận cùng những nụ cười lấp đi chỗ trống trong lòng anh. Nếu nhất định phải quên đi người nhà một vạn lần, thì anh cũng sẽ nhớ lại họ một vạn lần. Tuần hoàn lặp lại, một ngày nào đó họ nhất định sẽ tồn tại vĩnh viễn trong anh.

Vì mục đích này, anh dùng thời gian hữu hạn, không ngừng học hỏi kiến thức, rèn luyện trí nhớ.

Mười tám tuổi, anh dùng chính những đồng tiền tiêu vặt mình tích góp để mua một số cổ phiếu tại sàn chứng khoán.

Mười chín tuổi, anh dùng kỹ thuật hack lấy những khoản giao dịch đen của các công ty đối thủ, bán lại cho đối thủ cạnh tranh của bọn họ.

Anh được nhân viên của STEV xưng là đầu sỏ ẩn hình, anh bảo vệ hệ thống máy chủ của công ty rất cẩn thận, là u linh kỹ thuật, không ai biết thân phận anh.

Anh từng cho rằng mình làm cái gì cũng không đúng. Nhưng trên thực tế, anh có được thiên phú mà người khác vô pháp có được. Anh có thể bay đến một nơi rất cao, cũng có thể đến nơi tốt hơn, nhưng cuộc sống của anh, vĩnh viễn chỉ có baba, cha và Tiểu Hàm.

Khi anh mệt đến không mở được mắt, anh sẽ đọc nhật ký mình luôn mang theo, đó mới là thứ anh trân quý nhất cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Pn 4: Tiểu Hàm

Ngoài ý muốn, bé mất đi người nhà, cũng mất đi ánh sáng, trở thành cô nhi.

Lúc ấy bé mới bốn, năm rồi, rất nhiều chuyện dần trở nên mơ hồ, đau khổ cũng theo thời gian nhòa đi. Ở viện phúc lợi bé có rất nhiều bạn bè, các thầy cô cũng thực tốt. Tuy hai mắt bé bị khiếm thị, vô pháp nhìn được rõ mọi vật như người khác nhưng bé phát hiện mình có thể “nhìn” thấy những thứ mà người bình thường không thấy được.

Mắt người bình thường đều dựa vào dấu vết toàn bộ thời gian, tỷ như trưởng thành, biến chất, từ cổ xưa cho đến hiện tại, từ từ biến đổi. Còn bé, bé lại “nhìn” giữa các đoạn thời gian, như là sinh hoạt quỹ đạo, đi qua những đầu, làm những chuyện gì, “nhìn” cái gì liền khắc lại ấn ký của cái đấy, chúng sẽ biến thành một bức tranh đủ mọi loại màu sắc, hình dạng khác nhau. Có lúc rõ ràng, đôi khi mơ hồ, lúc lại không thể cân nhắc.

Nếu bên cạnh không có người, mắt bé sẽ không “nhìn” thấy gì, chỉ có cái đẹp của sinh mệnh mới chiếu sáng được thế giới của bé.

Cảm xúc và tình cảm đều có những sắc thái bất đồng, người thường đều chuyển từ những màu sắc sơ dần thành u ám, khó nhìn. “Nhìn” càng nhiều, bé lại

càng cảm thấy người lớn quá không thành thực, mặt có thể cười, nhưng chưa chắc đã thực sự vui.

Bé rất thích các bạn nhỏ ở viện phúc lợi. Tuy rằng có bạn đại đã số đã bị rút đi tinh thần nhưng lúc vui thì đều thực sự rất vui, khó chịu thì cực kỳ khó chịu, thật thà nhất trái đất biểu lộ tâm tình của mình.

Bé biết mình là đứa trẻ không lành lặn, có lẽ vĩnh viễn sẽ không có ai nhận nuôi bé, mà bé cũng không muốn bị người mình không thích đưa về nhà, ở viện phúc lợi có gì không tốt chứ? Bé tuy rằng không lành lặn như người bình thường nhưng nắm kiến thức rất nhanh, lại có thể học được rất nhiều từ thói quen sinh hoạt của người khác.

Cho đến khi bảy tuổi, bé gặp được hai người, hai người đó cũng giống những người khác, thực u ám. Vốn cho rằng họ không khác những người lớn bé từng tiếp xúc, nhưng khi ở bên họ, bé “nhìn” thấy ánh sáng kỳ lạ sáng rực.

Trong trời mà xinh đẹp, âm áp mà tràn ngập sức sống.

Bé cảm thấy mình như chìm vào biển khơi, vô cùng thoải mái.

Bé nhìn không được vui mừng, lần đầu tiên ngóng chờ được nhận nuôi.

Bé vươn tay ra: “Chú Nguyên, biển rộng của chú có thể dưỡng con cá nhỏ này được không ạ?”

Vì thế, bé có được baba và cha, cùng một người anh tên là Vân Đoá.

Vân Đoá là người có màu sắc phong phú nhất mà bé từng gặp qua, cũng là một người cực đặc biệt. Vân Đoá đôi lúc sẽ thay đổi trí nhớ, không ngừng tuần hoàn. Nhưng chính anh ấy không biết rằng mỗi một ký ức bị đánh rơi đều loé lên ánh sáng chói rực.

Nhưng đôi khi bé cũng thực ghét anh trai, Vân Đoá sẽ quên những gì đã hứa hẹn với bé, một giây trước là anh trai yêu thương đứa em hết mực, giây sau biến thành tên đáng ghét chuyên bắt nạt người khác!

Vân Đoá là một thiên tài, học cái gì cũng rất nhanh. Ngược lại với bé, trừ bỏ hội họa và âm nhạc, những phương diện khác đều thực ngốc.

Vì thế, Vân Đoá cười nhạo bé không ít, nhưng bé không thềm để ý. Dù sao bây giờ bị Vân Đoá này trêu chọc, bé vẫn có thể bắt nạt được Vân Đoá khác. Đặc biệt mỗi lần Vân Đoá bị mất trí nhớ, bé nói cái gì anh trai sẽ đều tin cái đó, ngoan vô cùng!

Vân Đoá có thiên phú của anh ấy, bé cũng có sở trường của cá nhân, không cần tự coi nhẹ mình, bé sẽ giỏi hơn bất kỳ người nào nhờ tài năng của mình!

Bé thích vẽ, thích đem những màu sắc mình “thấy” tái hiện lại. Cha nói bé vẽ như một thế giới mộng ảo, tràn ngập kỳ thú. Bé rất muốn tận mắt được thấy, đáng tiếc, cả đời bé chỉ “nhìn” được bóng dáng mọi người để lại.

Ký ức của Vân Đoá gần như trống, mà ký ức của bé thực phong phú Vân Đoá lý tính, bé theo cảm tính Vân Đoá vô pháp lưu lại hồi ức, bé thì có thể giữ được hết. Trên đời này không có ai hiểu Vân Đoá hơn bé.

Hai đứa từng là những mảnh ghép rời rạc, baba cùng cha xuất hiện, biến các bé thành một khối hoàn hảo.

Hai bé là anh em, là bạn bè, cũng có khả năng trở thành... tình nhân...

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Boss Xin Đừng Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.